

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

23. beretning **2014**

14

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

23. beretning 2014

Flygtningenævnet
Formandskabet, 23. beretning 2014
Udgivet af Flygtningenævnet august 2015

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-21-2
EAN 9788791763212

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-22-9
EAN nr. 9788791766229

Pris: 150 kr.
Oplag: 900

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls.dk
www.rosendahls.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fn.dk)

København 2015

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 23. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2014 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnet modtog i 2014 i alt 1.757 spontane asylsager mod 1.979 sager i 2013. Antallet af nye sager i Flygtningenævnet er således ikke steget i takt med det øgede antal indrejste asylansøgere. Det skyldes blandt andet, at en meget stor andel af de personer, der er indrejst i Danmark og har søgt om asyl, kommer fra lande, hvor forholdene er sådan, at de pågældende meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen. Således er næsten alle asylansøgerne fra Syrien og Eritrea, der i 2014 udgjorde de største ansøgnationaliteter, meddelt opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

Nævnet har i 2014 afgjort i alt 2.030 sager mod 1.965 sager i 2013. Samlet har nævnet i 2014 omgjort 16 % af Udlændingestyrelsens afgørelser i spontansager, det vil sige meddelt opholdstilladelse eller truffet beslutning om, at en allerede meddelt opholdstilladelse ikke var bortfaldet eller ikke skulle inddrages m.v.

Med virkning fra den 1. januar 2014 overgik klagesagsbehandlingen vedrørende afgørelser om overførsel efter Dublin-forordningen fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet. Flygtningenævnet modtog i 2014 i alt 948 klager over Udlændingestyrelsens afgørelser i Dublin-sager og har i perioden afsluttet 924 Dublin-sager. Der henvises vedrørende behandlingen af Dublin-sager nærmere til kapitel 3.

Herudover er der de seneste år blevet indbragt et stigende antal sager for FN's menneskerettighedsorganer, hvori der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser. Der verserer for tiden i alt ca. 130 sager for FN's Menneskerettighedskomité, FN's Torturkomité og FN's Kvindekomité. Et stort antal af de indbragte klager for Menneskerettighedskomitéen vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark. I stort set alle indbragte sager har komitéerne anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéernes behandling af

sagerne. Se nærmere kapitel 6 om behandlingen af sager ved internationale organer og afsnit 7.5 om konversion.

Nævnet tilstræber som bekendt størst mulig åbenhed omkring sit arbejde. Nævnet har derfor besluttet, at præmisserne i alle nævnets afgørelser i spontansager med virkning fra 1. januar 2015 vil blive offentliggjort af på Flygtningenævnets hjemmeside, undtagen de afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt.

Med udgangen af juni 2014 fratrådte landsdommer Bent Ove Jespersen sit hverv som Flygtningenævnets formand efter at have bestridt hvervet i mere end 17 år. Herfra skal der lyde en stor tak til Bent Ove Jespersen, der med sin store indsigt og sit engagement har ydet en uvurderlig indsats for at sikre udviklingen og kvaliteten i nævnets arbejde.

Ved regeringsskiftet er ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, og de til området hørende institutioner m.v. ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blevet overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Ressortomlægningen indebærer i forhold til Flygtningenævnet blandt andet, at de medlemmer af nævnet, som gjorde tjeneste i Justitsministeriets departement, og som i forbindelse med ressortomlægningen overføres til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, kan fortsætte som medlemmer af nævnet. Ressortomlægningen indebærer endvidere, at medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat overføres fra Civilstyrelsen til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, der herefter varetager sekretariatsbetjeningen af nævnet. Henset til tidspunktet for ressortomlægningen i forhold til færdiggørelsen af formandskabets beretning er de nævnte ændringer ikke omtalt i beretningen, der således beskriver forholdene, som de var i beretningsåret.

København, juni 2015
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 23. beretning 2014

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	14
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	15
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	20
1.6 Formandskabet	21
1.7 Koordinationsudvalget	22
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	23
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	24
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	26
2.1 Indledning	26
2.2 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat	26
2.3 EU-asylarbejdsgruppen	27
2.4 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)	27
2.5 European Asylum Support Office (EASO)	27
2.6 Inter-Governmental Consultations, IGC	28
2.7 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	28
2.8 Europäische Rechtsakademie Trier (ERA)	29
Kapitel 3 Dublin-sager	30
3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublin-sager	30
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen	30
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen	31
3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	32
3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og sagen Tarakhel mod Schweiz	34
3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer	37
3.2 Sagens behandling	37
3.2.1 Sagsforløb	37
3.2.1.1 Genoptagelse	39
3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger	39

3.2.2.1	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	40
3.3	Eksempler fra nævnets praksis	41
3.3.1	Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed	41
3.3.2	Uledsagede mindreårige – Dublinforordningens artikler 6 og 8	49
3.3.3	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikler 9 og 10	50
3.3.4	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	51
3.3.5	Klageren udrejst af medlemsstaternes område i mindst tre måneder – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	54
Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager		55
4.1	Udlændingelovens § 7	55
4.1.1	Statusvalg	55
4.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	55
4.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	57
4.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	81
4.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	86
4.1.3	Betydningen af generelt vanskelige forhold	116
4.1.4	Betydningen af helbredsmæssige forhold	132
4.1.5	Betydningen af tortur	136
4.1.6	Uledsagede mindreårige asylansøgere	136
4.1.6.1	Definition	137
4.1.6.2	Aldersvurdering	137
4.1.6.3	Ledsagevurdering	138
4.1.6.4	Modenhedsvurdering	138
4.1.6.5	Sagens behandling	140
4.1.6.6	Bevisvurdering	141
4.1.7	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	146
4.1.8	Betydningen af kumulative forhold	157
4.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	161
4.3	Sagens behandling	165
4.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	166
4.3.2	Mundtlig behandling	167
4.3.3	Skriftlig behandling	172
4.4	Bevisvurderingen	173
4.4.1	Ansøgers forklaring	173
4.4.2	Vidneførsel	189
4.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	192
4.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	194
4.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	195
4.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	196
4.4.4.1	Høringer	196

4.4.4.2	Ægthedsvurderinger	197
4.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	206
4.4.4.4	Sprogtest	206
4.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark	208
4.4.6	Reformatio in pejus	210
4.5	Flygtningenævnets afgørelse	212
4.6	Aktindsigt og offentlighed	213
4.7	Udsendelse	214
4.7.1.	Udrejsefrister	221
4.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	227
4.8	Udeblivelse	232
4.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	235
4.9.1	Udeblevne	235
4.9.2	Frafald	235
4.9.3	Hjemvisning	236
4.9.4	Udsættelse	242
4.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	243
4.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	243
4.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes	244
4.10.2.1	Retsgrundlaget	244
4.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	245
4.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	246
4.11	Tolkning	247
4.12	Hastesager	249
4.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	250
4.13.1	Genoptagelse	250
4.13.2	Domstolsprøvelse	253
4.13.2.1	Lovgrundlaget	253
4.13.2.2	Domspraksis	254
4.13.3	Folketingets Ombudsmand	255

Kapitel 5 Ændringer af udlændingeloven med ikrafttræden i begyndelsen af 2015 af betydning for Flygtningenævnets arbejde 256

5.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	256
5.2	Udlændingelovens § 7, stk. 4 (første asylansøger)	259
5.3	Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	260
5.4	Klager til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8	261
5.5	Udlændingelovens § 21 b	262

Kapitel 6 Sager indbragt for internationale organer	265
6.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	265
6.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i juli 2014 i en sag mod Danmark	267
6.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	269
6.2 FN's menneskerettighedsorganer	270
6.2.1 FN's Torturkomité	271
6.2.1.1 FN's Torturkomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2014	273
6.2.2 FN's Menneskerettighedskomité	278
6.2.2.1 FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2014	279
6.2.3 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	282
6.2.3.1 FN's Kvindekomité's udtalelse i en sag mod Danmark i 2014	284
Kapitel 7 Udvalgte asylretlige problemstillinger	287
7.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	287
7.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	292
7.3 Bortfald af opholdstilladelse	300
7.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	303
7.3.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	306
7.3.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	308
7.4 Første asylland	308
7.4.1 Beskyttelse i et andet land	309
7.4.2 Tilknytningsmomenter	320
7.4.3 Betydningen af udsendelsehindringer	321
7.5 Sur place	322
7.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	322
7.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	324
7.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter	329
7.5.2.2 Andre aktiviteter	342
7.6 Konsekvensstatus	345
7.7 Dobbeltstraf	348
7.8 Tortur	352
7.8.1 Internationale forpligtelser	352
7.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko	353
7.8.3 Bevisvurderingen	357
7.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse	359
7.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse	370

7.8.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	370
7.9	Køns- og æresrelateret forfølgelse	371
7.9.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	371
7.9.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	372
7.9.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	372
7.9.2.2	Ægteskab	375
7.9.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	380
7.9.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	380
7.9.2.5	Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring	383
7.9.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	389
7.10	Menneskehandel	403
7.11	Private konflikter og agents of persecution	407
7.12	Internt flugtalternativ (IFA)	422

Kapitel 8 Betydningen af kriminelle forhold 431

8.1	Betydningen af kriminelle forhold	431
8.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	431
8.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	432
8.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	434
8.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	434
8.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	451
8.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	451
8.4.2	Resultatet af SØIK's efterforskning	452
8.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	452
8.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	456
8.7	Udlændingelovens § 49 a	461
8.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	466
8.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	468
8.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	469

Kapitel 9	Statistik	471
9.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2014	471
9.2	Sagernes behandlingsform	472
9.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	472
9.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	473
9.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	476
9.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	478
9.7	Genoptagede Spontansager	479
9.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	480
9.9	Sagsbehandlingstider	480
9.10	Dublin-sager	480
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	481
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling	484
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	485
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014	486
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet	539
Bilag 6	Lov nr. 153 af 18/2/2015 om ændring af udlændingeloven	545
Bilag 7	Lov nr. 176 af 24/2/2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven	547

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

Med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Endvidere med virkning fra 1. marts 2015 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og Flygtningenævnets forretningsorden § 17. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder.

Flygtningenævnets medlemmer gøres endvidere løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater, være indstillet af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, justitsministeren, Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, blev nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikket.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

For medlemmer beskikket forud for lovændringen ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode pr. 30. september 2013 havde ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i under 8 år, havde ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2017.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 4.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2013 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2014 beskikket 11 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udenrigsministeriet, og 17 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Justitsministeriet.

Med virkning fra 1. juli 2014 overtog landsdommer Henrik Bloch Andersen hvervet som formand for Flygtningenævnet efter landsdommer B. O. Jespersen, der fratrådte som formand med udgangen af juni 2014. Den nye formand blev valgt af formandskabet på et møde den 17. juni 2014 i overensstemmelse med § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2014 af 1 formand, 19 næstformænd og 109 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:

Dommer Peder Johs. Christensen

Dommer Helle Dietz

Dommer Helle Fløystrup

Dommer Torkel Hagemann

Landsdommer Linda Hangaard

Dommer Betina Juul Heldmann

Dommer Henrik Lind Jensen

Dommer Astrid Lohmann Knudsen
Dommer Stig Kaas
Retspræsident Henrik Linde
Landsdommer Steen Mejer
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Henrik Twilhøj
Landsdommer Bo Østergaard

Fratrådte:

Landsdommer B. O. Jespersen
Landsdommer Jon Fridrik Kjølbro

Medlemmer:

Tjenstgørende i Justitsministeriet:

Fuldmægtig Stinne Stevnsborg Andersen
Fg. kontorchef Jessika Heltberg Auken
Souschef Karin Baunsgaard
Specialkonsulent Helene Bendtsen
Fuldmægtig Katrine Busch (tjenestefri)
Chefkonsulent Ane Røddik Christensen (orlov)
Fuldmægtig Joy Sinius Clausen
Fuldmægtig Morten Daniel Dahm-Hansen (tjenestefri)
Chefkonsulent Louise Falkenberg
Fuldmægtig Marianne Møller Halkjær (orlov)
Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen (orlov)
Chefkonsulent Jesper Jarnit
Fuldmægtig Casper Grue Jensen
Fuldmægtig Jørgen Jørgensen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen
Chefkonsulent Thomas Klyver
Fuldmægtig Katrine Larsen
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen
Kontorchef Johan Kristian Legarth
Fuldmægtig Kaare Linde

Souschef Moya-Louise Lindsay-Poulsen
Chefkonsulent Anne-Sophie Lohse
Fuldmægtig Christian Lundgaard Madsen
Chefkonsulent Merete Milo
Souschef Sidsel Kathrine Møller
Chefkonsulent Caroline Østergaard Nielsen
Souschef Lasse Boje Nielsen
Fuldmægtig Uffe Kritte Nielsen
Fuldmægtig Grith Nørregaard (orlov)
Specialkonsulent Rikke Nørregaard
Kontorchef Rikke Ørum Petersen
Souschef Cecilie Maarbjerg Qvist
Fuldmægtig Michelle Argir Simonsen
Fuldmægtig Katrine Born Thodsen
Kontorchef Thomas Thordal-Mortensen
Chefkonsulent Asger Weber
Fuldmægtig Sara Viskum
Fuldmægtig Anders Aagaard

Fratrådte:

Fuldmægtig Gry Ahlefeld-Engel
Fuldmægtig Birgitte Borker Alberg
Chefkonsulent Trine Dahl
Fuldmægtig Mai Emilie Gori
Chefkonsulent Dorit Hørlyck
Fuldmægtig Mia Staal Klintrup
Fuldmægtig Thomas Kloppenburg
Fuldmægtig Klaus Toftgaard

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Peter Kragh
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat Hans Mogensen

Advokat Henrik Hasseris Olesen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Torben Winnerskjold
Advokat Jens Jørgen Viuff

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Cand.jur. Charlotte Barslev
Konsulent, cand.scient.pol. Dorte Broen
Forskningschef, PhD Thomas Gammeltoft-Hansen
Cand.jur., PhD Rikke Gottrup
Advokat Thomas Trier Hansen
Advokat Peter Hellmers
Vicedirektør Louise Holck
Specialkonsulent, cand.jur. Louise Juelskjær
Cand.jur. Claus Juul
Seniorforsker, PhD Peter Vedel Kessing
Cand.jur. Nina Marie Lassen
Adjunkt, PhD Jesper Lindholm
Konsulent, M.Sc. Antropologi, Birgit Lindsnæs
Fuldmægtig, cand.jur. Anna Karina Heiss Mathiassen
Professor Bjørn Møller
Konsulent, cand.jur. Hanne Elisabeth Pilegaard
PhD Hans Kornø Rasmussen
Professor, dr.jur. Jens Vedsted-Hansen
Seniorforsker, PhD Kathrine Vitus
Konsulent Else Abildtrup Østergaard

Tjenstgørende i Udenrigsministeriet:

Fuldmægtig Martin Bang
Konsul Karen Povlsen Camacho
Chefkonsulent Camilla Christensen
Fuldmægtig Peter Nielsen Dalberg
Chefkonsulent Gitte Agner Dalum
Konsul Birgitta Maria Dam
Chefkonsulent Anne Ehrenreich
Ambassaderåd Martin Ellehøj
Fuldmægtig Mikkel Lotz Felter
Specialkonsulent Flemming A. Gredsted

Souschef Christine Pii Hansen
Sagsbehandler Lone Kiilsgaard Henrichsen
Ambassadør Anita Hugau
Konsul Erik Bennett Jensen
Ambassadør Karsten Ankjær Jensen
Konsulent Mona Jensen
Afdelingsleder Knud Jerne
Konsul Anne-Grethe Jørgensen
Kontorchef Lars Georg Karlsson
Chefkonsulent Henrik Kiil
Ambassadør Hans Klingenberg
Konsul Vibeke Røhr Lauritzen
Ministerråd Benedicte Mægaard
Centerchef Ole Egberg Mikkelsen
Afdelingsleder Henning Nielsen
Fuldmægtig Maja Åkerlund Petersen
Chefkonsulent Lars Finn Poulsen
Fuldmægtig Jane Werngreen Rosales
Konsulent Anne Rudbeck
Fuldmægtig Anne Schouw
Chefkonsulent Thomas Thomsen
Fuldmægtig Pernille Ørum Walther
Ambassadør Bo Eric Weber
Kontorchef Svend Wæver

Fratrådte:

Kontorchef Jesper Fersløv Andersen
Konsul Jørgen Ebbe Christensen
Specialkonsulent Fikré Filali El-Gourfti
Kontorchef Torben A. Gettermann
Souschef Morten Skovgaard Hansen
Fuldmægtig Thure Krarup
Kontorfuldmægtig Aase Dalager Panoliaskou
Specialkonsulent Claus Petersen
Ambassadør Arnold de Fine Skibsted

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2014 haft ca. 34 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2014 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Helle Ankersen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Specialkonsulent Michael Nørgaard

Jurister:

Fuldmægtig Signe Tilgreen Andersen
Fuldmægtig Cecilie Louise Beck
Fuldmægtig Christina Berendt
Fuldmægtig Sabrina Blom
Fuldmægtig Marie Louise Buch-Lassen
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht (orlov)
Fuldmægtig Katrine Lund Frydensberg Hansen
Fuldmægtig Line Vagner Mehr Hansen
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Emma Holm (orlov)
Fuldmægtig Kholoud Ibrahim
Fuldmægtig Josephine Bloch Jensen
Fuldmægtig Niklas Velling Johansen
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Ida Nordentoft Kristensen
Fuldmægtig Melina Vasilika Lundgren Kristensen
Fuldmægtig Anders Døcker Ladefoged
Fuldmægtig Sofie Nygaard Mikkelsen
Fuldmægtig Julie Elgaard Nielsen
Fuldmægtig Lisbeth Nielsen (orlov)
Fuldmægtig Mathilde Theilade Nyland
Fuldmægtig Camilla Y. Olsen
Fuldmægtig Jaqueline Olsen
Fuldmægtig Louise Arens Pedersen
Fuldmægtig Anders Børre Petersen
Fuldmægtig Camilla Green Rasmussen (orlov)
Fuldmægtig Mille Rudbeck-Thomsen
Fuldmægtig Stephanie Raaholt
Fuldmægtig Amalie Bjørn Søgaard
Fuldmægtig Rasmus Thisted

Fuldmægtig Mette Willumsen (orlov)

Fuldmægtig Benjamin Yaw

Fratrådte:

Fuldmægtig Lise Møller Frandsen

Fuldmægtig Marie Nyborg Kvist

Fuldmægtig Simon Cardel Langeland

Fuldmægtig Elena Larsen

Fuldmægtig Stella Lønsmann

Fuldmægtig Ditte Novella

Fuldmægtig Allan Dyrlund Parbst

Fuldmægtig Gitte Reinicke

Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen

Fuldmægtig Johan Vinter

Studenter:

Stud.jur. Laura Brandt

Stud.jur. Rasmus Glenstrup Pollas

Fratrådte:

Stud.jur. Stefan Brkic

Stud.jur. Thomas Maartensson

Stud.jur. Astrid Maj Thomsen

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Som anført i afsnit 1.4 valgte formandskabet i 2014 landsdommer Henrik Bloch Andersen som ny formand for Flygtningenævnet med virkning fra 1. juli 2014.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2014 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles med virkning fra 20. februar 2015 sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, indtil udgangen af juni 2014 landsdommer B. O. Jespersen, og med virkning fra 1. juli 2014 landsdommer Henrik Bloch Andersen, samt kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen (Justitsministeriet), advokat Helle Lokdam

(Advokatrådet), professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen (Dansk Flygtningehjælp) og kontorchef Svend Wæver (Udenrigsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2014 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Der blev yderligere afholdt et telefonisk møde.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Civilstyrelsen stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundoplysninger. Forud for nævnmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnmøder samt indkaldelse til nævnmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnsekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketings spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og med virkning fra 20. februar 2015 i klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside er gennem de seneste år løbende blevet opdateret med resuméer af en række af nævnets afgørelser udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, idet der har været tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver.

Flygtningenævnet har i begyndelsen af 2015 besluttet, at der fremover med fordel kan ske offentliggørelse af præmisserne i alle nævnets afgørelser i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke vil blive offentliggjort. Den nye ordning er gennemført med virkning fra 1. januar 2015.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlings og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2014.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

2.2 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat

Flygtningenævnets Sekretariat havde i juli 2014 besøg af en græsk delegation fra anden instans asylmyndighederne i Grækenland. Mødet var arrangeret af internationalt kontor i Justitsministeriet og EASO. Delegationen bestod af otte græske sagsbehandlere, og temaet for besøget var Flygtningenævnets opbygning og funktion, herunder mere uddybende om behandlingen af asylsager i anden instans i Danmark.

Flygtningenævnets Sekretariat havde endvidere i september 2014 besøg af en armensk delegation bestående af fem repræsentanter fra henholdsvis State Migration Service of the Ministry of Territorial Administration of Armenia, The Directorate for Passports and Visas, Police of the Republic of Armenia og det armenske udenrigsministerium. Besøget var arrangeret af internationalt kontor i Justitsministeriet og IOM Develop-

ment Fund. Besøgets formål var at oplyse de besøgende om dansk asylret samt Flygtningenævnets sammensætning og kompetencer.

2.3 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under EU-kommissionen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asylarbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Justitsministeriets internationale kontor.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2014.

2.4 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

I december 2014 deltog en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat i et Dublin Contact Committee-møde i Bruxelles afholdt af EASO og EU-Kommissionen i forbindelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Tarakhel mod Schweiz af 4. november 2014. Sagen handlede om Dublin-overførsel til Italien af en afghansk familie med mindreårige børn, og om familien måtte anses for særlig sårbar ved en sådan overførsel. På mødet drøftedes dommens betydning for medlemsstaternes praksis ved overførsel af familier til Italien. Dommen og den danske praksis er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.2.

2.5 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

I oktober 2014 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat i et ekspertmøde vedrørende Syrien og Irak. På mødet blev den seneste udvikling i Syrien og Irak præsenteret af blandt andet UNHCR og UNAMI. Der blev holdt oplæg om blandt andet risikoprofiler og tilstedeværelsen af grupperingen Islamisk Stat i Syrien og Irak, samt om sikkerhedssituationen i Irak.

2.6 Inter-Governmental Consultations, IGC

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 16 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

I oktober 2014 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat i en workshop vedrørende Syrien. Workshopen havde blandt andet fokus på baggrundsmateriale vedrørende Syrien, den syriske flygtningekrisens indvirkning på nabolandene i regionen samt den seneste udvikling i medlemsstaternes asylpraksis vedrørende syriske statsborgere.

2.7 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 29. september 2014 til den 3. oktober 2014 afholdt EXCOM sin 65. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekreta-

riat. Mødets første halvanden dag var sat af til et særligt højniveau segment med fokus på de mange flygtningesituationer i Afrika. I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat om internationale flygtningeudfordringer, en drøftelse af international beskyttelse og endelig administrative emner, herunder vedtagelse af UNHCR's største budget nogensinde på USD 6.3 mia. for 2014.

2.8 Europäische Rechtsakademie Trier (ERA)

I oktober 2014 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat i ERA's årlige konference om udviklinger i asylretten. Mødets hovedemne var subsidiær beskyttelse. Herudover blev en række nyere afgørelser på asylområdet fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EU-domstolen gennemgået og drøftet.

Kapitel 3

Dublin-sager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublin-sager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refolement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013, der tillige benævnes som Dublin III-forordningen, erstattede Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 (Dublin II-forordningen).

Den 1. januar 2014 trådte den nye Dublinforordning i kraft. Forordningen er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Ved lov nr. 1619 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven, der trådte i kraft den 1. januar 2014, gennemførtes de nødvendige lovændringer til implementering af Dublin III-forordningen. Med lovændringen fulgte blandt andet, at klagesagsbehandlingen vedrørende afgørelser om overførsel truffet i henhold til Dublinforordningen efter den 1. januar 2014 – uanset tidspunktet for indgivelse af anmodning om asyl – overgik fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet. Derudover har implementeringen af

den nye Dublinforordning medført, at klager automatisk tillægges opsættende virkning, og at de pågældende ansøgere gives mulighed for gratis retshjælp af Dansk Flygtningehjælp.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 (nu § 7, stk. 4), henvises til afsnit 7.4 om første asylland.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, 2. pkt., eller efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 53 b, henvises til kapitel 4.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikel 8-16. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område samt eventuelle afhængighedsforhold, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne

8-16 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil ansvaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, være ansvarlig.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel eller tilbageførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

EU-domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-domstolens rolle er at sikre en ensartet tolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-domstolen også af ni generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde forelægge EU-domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at tolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-domstolens praksis herom.

EU-domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublin II-forordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I denne forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager *N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. mfl. mod Refugee Applications Commissioner* af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til Dublin II-forordningens artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asyl-

ansøger til ”den ansvarlige medlemsstat” ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4’s forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordning artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU’s Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Til forskel fra EU-domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 6.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK artikel 3. Der kan herved blandt andet henvises til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og sagen Tarakhel mod Schweiz

I løbet af 2014 har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere klagesager mod Danmark – med henvisning til regel 39 i Domstolens procesreglement – anmodet regeringen om at udsætte overførslen af asylansøgere til Italien i medfør af Dublin-reglerne. Sagerne drejede sig alle om familier med mindreårige børn, som overfor Domstolen havde gjort gældende, at de ved overførsel til Italien ville blive udsat for en krænkelse af EMRK artikel 3 om forbud mod umenneskelig og nedværdigende behandling m.v. To af de indbragte sager vedrørte afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39, henvises i øvrigt til kapitel 6.1.2.

Ved brev af 20. marts 2014 oplyste Domstolen, at det måtte forventes, at midlertidige foranstaltninger kunne finde anvendelse på sager vedrørende personer eller familier i en tilsvarende situation som ansøgerne i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12), der på daværende tidspunkt afventede Storkammerets afgørelse. Sagen omhandlede Dublin-overførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn, født mellem 1999-2012, herunder hvorvidt familien måtte anses som særligt sårbare ved en sådan overførsel.

Flygtningenævnet fik af Domstolen oplyst, at der formentlig ville blive truffet afgørelse i Tarakhel-sagen i efteråret 2014.

I lyset heraf traf Flygtningenævnet på et skriftligt nævnsmøde i juni 2014 beslutning om at udsætte nævnets afgørelse af et antal sager om overførsel til Italien vedrørende familier med mindreårige børn, indtil der forelå en dom i Tarakhel-sagen.

Flygtningenævnet besluttede endvidere på et skriftligt nævnsmøde i oktober 2014 at udsætte et antal sager vedrørende overførsel til Malta af enlige kvinder med helt små børn på afgørelsen af Tarakhel-sagen.

Den 4. november 2014 afsagde Storkammeret dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Domstolen havde i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og udtalte, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kunne sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til den konkrete sag heller ikke kunne være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen fandt ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen fandt, at asylansøgende børn, også selv om de var ledsaget af deres forældre, måtte anses for ekstremt sårbare, og opstillede derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser fandt Domstolen ikke var opfyldt i den konkrete sag. Domstolen fandt herefter, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet.

Justitsministeriet oplyste i et brev af 11. november 2014 til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, at for at sikre, at der ikke skete udsendelser i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, vil der – indtil Justitsministeriet og Flygtningenævnet havde overvejet betydningen og rækkevidden af Tarakhel-dommen – ikke ske tvangsmæssig udsendelse efter Dublinforordningen af familier med mindreårige børn til Italien, Malta, Bulgarien og Ungarn.

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg drøftede på møder i december 2014 dommen og dens betydning i forhold til Dublin-overførsel til Italien, Malta, Ungarn og Bulgarien.

Flygtningenævnet besluttede, at de sager vedrørende familier med mindreårige børn med udsendelse til **Italien**, som nævnet udsatte i forbindelse med nævnets skriftlige behandling i juni 2014, skulle hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I den forbindelse blev Udlændingestyrelsen anmodet om at sikre, at der forelå den fornødne individuelle garanti fra de italienske myndigheder vedrørende behandlingen af klagerne under hensyn til Tarakhel-dommen, jf. præmis 120-122. Tilsvarende blev ti lignende sager, som i forlængelse af beslutningen i juni 2014 var berostillet på udfaldet af dommen, og to sager, der var anlagt ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod Danmark, og som pr. 31. december 2014 stadig verserede, hjemvist til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet noterede sig, at det på baggrund af dommen ikke kunne udelukkes, at der for så vidt angik andre personer, som måtte anses for ekstremt sårbare, f.eks. som følge af særligt alvorlige fysiske eller psykiske sygdomme, henset til de generelle forhold i Italien og den pågældendes individuelle situation, kunne være alvorlige grunde til at antage, at den pågældende ville være i risiko for behandling i strid med EMRK artikel 3 ved en udsendelse til Italien med den virkning, at der ligesom i sager vedrørende børnefamilier tillige i sådanne sager skulle indhentes en individuel garanti fra de italienske myndigheder forud for udsendelsen.

For så vidt angår Dublin-overførsel til **Malta**, **Ungarn** og **Bulgarien** besluttede nævnet, at verserende sager vedrørende ekstremt sårbare personer, herunder børnefamilier, skulle henvises til skriftlig behandling på nævn med henblik på fastlæggelse af nævnets praksis. Udvalget fandt ikke, at der med udgangspunkt i Tarakhel-dommen generelt burde stilles krav om, at der forud for udsendelse af ekstremt sårbare personer til Ungarn og Bulgarien skulle indhentes garantier med hensyn til modtagelsen af de pågældende.

For så vidt angik de sager vedrørende overførsel af enlige kvinder med små børn til Malta, som på et skriftligt nævnsmøde i oktober 2014 blev udsat på afgørelsen af Tarakhel-sagen, besluttede nævnet via Udenrigsministeriet at iværksætte en generel høring af de maltesiske myndigheder vedrørende modtageforholdene for enlige kvinder/familier med mindreårige børn. Flygtningenævnet har i februar 2015 modtaget et høringssvar fra Udenrigsministeriet, og de udsatte sager er herefter og efter høring af Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat afgjort i april 2015.

3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer

Der verserede pr. 31. december 2014 én sag ved FN's Menneskerettighedskomiteé.

I sagen havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig kenyansk statsborger skulle Dublin-overføres til Portugal. Den pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at hun havde været offer for menneskehandel og derfor havde behov for social og psykisk rehabilitering, hvorfor en Dublin-overførsel ville være i strid med artikel 2, 7 og 8 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Vedrørende en nærmere beskrivelse af FN's Menneskerettighedskomiteé henvises til afsnit 6.2.2.

3.2 Sagens behandling

3.2.1 Sagsforløb

I Flygtningenævnet behandles klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplys-

ning af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I juni 2014 behandlede Flygtningenævnet en række sager vedrørende overførsel af personer til Italien og Bulgarien, der var blevet henvist til skriftlig behandling på et nævnsmøde, i lyset af Tarakhel-sagen, der på daværende tidspunkt verserende ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12) er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.2 ovenfor. Flygtningenævnet har endvidere i oktober 2014 behandlet et antal sager vedrørende overførsel af personer til Malta på skriftligt nævnsmøde.

Som eksempler på sager, som har undergået skriftlig behandling i Flygtningenævnet, henvises til de i afsnit 3.3 nævnte afgørelser.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Rets-hjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse udleveres eller forkyndes, hvilket typisk sker i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Har Udlændingestyrelsen på tidspunktet for den anmodede medlemsstats accept af overførslen ikke modtaget noget skriftligt indlæg fra klagerens partsrepræsentant, meddeler Udlændingestyrelsen en frist på tre dage for indgivelse af indlæg. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 4.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsmisbrug. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 4.13.2.

Flygtningenævnet har i 2014 truffet afgørelse vedrørende 924 personer.

Nævnet har i 2014 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i fire sager, mens nævnet i 852 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 44 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 24 sager afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 9.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublin-sager.

3.2.1.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublin-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 11, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublin-sag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublin-overføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 4.4.3.

3.2.2.1 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublin-sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublin-sager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 4.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublin-sager.

Som eksempel kan nævnes, at koordinationsudvalget ultimo 2014 besluttede at anmode Udenrigsministeriet om assistance til at fremskaffe oplysninger om vilkår for personer, der tilbagesendes til Malta under henvisning til Dublinforordningen, herunder modtageforholdene for enlige kvinder/familier med mindreårige børn. Flygtningenævnet har i februar 2015 modtaget et hørings svar fra Udenrigsministeriet. Se nærmere ovenfor afsnit 3.1.2.2.

3.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

3.3.1 Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævns møde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klageren var psykisk belastet af tidligere krigsoplevelser og deraf psykisk syg og behandlingskrævende, hvorfor han af denne grund var i en særlig sårbar situation. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævns møde, jf. udlændingeloven § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren ulovligt har passeret grænsen til Italien *i efteråret 2012*, hvorpå han rejste videre til Danmark og søgte asyl senere *på efteråret 2012*. Italien er derfor forpligtet til at tilbagetage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 13, stk. 1 (tidligere artikel 10), jf. artikel 7, stk. 2, jf. artikel 3, stk. 1. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i vinteren 2014* har accepteret at modtage klageren. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, National Country Report – Italy af april 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at om end asylproceduren kan være læn-

gerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Der kan yderligere henvises til UNHCR's Recommendations af juli 2013, rapport fra Swiss Refugee Council af oktober 2013 og Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014. Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at klageren efter det oplyste har det psykisk svært, kan føre til en ændret vurdering, idet det er vurderingen, at klageren i Italien vil kunne modtage den fornødne behandling. Det af advokaten anførte om, at klageren, der ved sin første overførsel til Italien i 2013 grundet sine særlige behov, forud for udsendelsen, var lovet en plads i et ERF-center og ikke fik en plads i projektet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han tog fra lufthavnen hen til en agent, der skulle hjælpe ham videre, og derfor efter det oplyste ikke gjorde brug af den plads i projektet, der var stillet ham i udsigt. Flygtningenævnet finder det uden betydning, at klageren angiveligt har været udrejst i mere end tre måneder, idet artikel 19, stk. 2, ikke finder anvendelse. Flygtningenævnet finder ikke, at de omtalte sager i Dansk Flygtningehjælps indlæg om overførsel til Italien, hvori der er iværksat midlertidige foranstaltninger i medfør af regel 39 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols procesreglement, giver anledning til en ændret vurdering af sagen. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Italien/2014/1

Nævnet **hjemviste i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en russisk familie bestående af et forældrepar og tre mindreårige børn i alderen fire til syv år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har den 4. november 2014 afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz. Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har blandt andet udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen

måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorefter tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen finder ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selv om de er ledsaget af deres forældre, må anses for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn til Italien. Disse betingelser indebærer, at den medlemsstat, som anmoder Italien om at modtage en familie, skal have opnået en individuel garanti fra de italienske myndigheder om, at der vil blive taget hånd om ansøgerne på en måde, der er tilpasset børnenes alder, og at familien vil forblive sammen. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at det af Italiens accept *fra foråret* 2014 fremgår, at klagerne ved en overførsel til Italien vil blive overført til ERF-projektet ”STELLA”, der støttes af Den Europæiske Flygtningefond. Det fremgår ikke af Italiens accept, hvilke specifikke modtagefaciliteter, klagerne vil blive overført til, herunder i hvilket omfang der ved overførslen vil blive taget højde for familiens enhed. Flygtningenævnet finder det derfor rettest at hjemvise sagen til en fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen sikrer, at der foreligger den fornødne individuelle garanti fra de italienske myndigheder vedrørende behandlingen af klagerne under hensyn til dommen Tarakhel mod Schweiz (29217/12), præmis 120 til 122. [...]” Italien/2014/02

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til en række rapporter vedrørende modtageforhold og levevilkår for asylansøgere i Bulgarien, adgangen til asylprocedure samt risikoen for frihedsberøvelse. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingeloven § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Det følger af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, 1. led, at sagen – medmindre kriterierne i forordningens kapitel III fører til, at en anden medlemsstat er ansvarlig – skal behandles af den medlemsstat, hvortil den første ansøgning om asyl indgives. Flygtningenævnet finder ikke, at Dublinforordningens artikel 9 finder anvendelse i sagen, idet klagerens broder ikke er familiemedlem i Dublinforordningens forstand, jf. artikel 2, litra g. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle hans ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulga-

rien *foråret* 2014 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder dog, at der generelt er sket en væsentlig forbedring af modtageforholdene i Bulgarien. Flygtningenævnet finder ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR, Bulgaria As a Country of Asylum af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublin-overførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublin-forordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. For så vidt angår Justitsministeriets besvarelse af 5. februar 2014 af spørgsmål nr. 251 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrører dette spørgsmålet om tvangsmæssige udsendelser til Bulgarien. Af besvarelsen fremgår det, at der ikke vil blive gennemført tvangsmæssige udsendelser til Bulgarien efter Dublin-reglerne, før der er skabt klarhed over situationen i asylsystemet i Bulgarien. Flygtningenævnet bemærker, at Justitsministeriet i brev af 30. april 2014 til Folketinget har oplyst, at der ikke længere er noget til hinder for, at der kan gennemføres tvangsmæssige udsendelser fra Danmark til Bulgarien af asylansøgere efter Dublinforordningen. Ministeriet finder dog fortsat, at der er grundlag for at være opmærksom på forholdene for asylansøgere i Bulgarien, og at der bør udvises opmærksomhed i forbindelse med overførsel af visse personer til Bulgarien efter Dublinforordningen. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte

Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det af advokaten anførte, om at klageren har været udsat for vold og forsøg på seksuelt overgreb under frihedsberøvelserne i Bulgarien, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningænævnet skal herved bemærke, at klageren må henvises til at rette henvendelse til de bulgarske myndigheder, idet disse må antages at kunne og ville behandle en sådan henvendelse. Det forhold, at klageren har anført, at han er idømt en fængselsstraf i Bulgarien og udvist, kan heller ikke føre til et andet resultat. I den forbindelse lægges det til grund, at han har en verserende asylsag i Bulgarien, og at der ikke er grundlag for at antage, at de bulgarske myndigheder vil gennemføre en udvisning af ham til hans hjemland uden en realitetsprøvelse af asylsagen. På den baggrund skal Flygtningænævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Bulgarien/2014/1

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetence, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Polen** af et ægtepar samt tre børn fra Rusland. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til en række baggrundsoplysninger om adgangen til asylproceduren i Polen, de generelle levevilkår for asylansøgere i Polen og om forholdene særligt for tjetjenere og sårbare personer, herunder den manglende implementering af screeningsprocedurer for at identificere sårbare asylansøgere og risikoen for frihedsberøvelse af asylansøgere, der krydser grænsen til Polen illegalt. I forlængelse heraf gjorde Dansk Flygtningehjælp blandt andet gældende, at klagerne på grund af deres helbredssituation særligt henset til, at den ældste søn havde behandlingskrævende epilepsi, var særdeles sårbare. **Flygtningænævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne har ansøgt om international beskyttelse i Polen og herefter er udrejst af Polen, inden deres asylsag var færdigbehandlet. Flygtningænævnet finder på denne baggrund, at Polen er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Polen i sommeren 2014 har accepteret at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningænævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Polen er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klagerne til Polen, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Det bemærkes herved, at asylansøgere i Polen, efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, har adgang til lægebehandling i Polen. Flygtningænævnet lægger til grund, at klagerne har adgang til

en asylsagsbehandling samt indkvartering, forplejning, lægebehandling med videre i Polen. Der kan herved blandt andet henvises til Jesuit Refugee Service Europes rapport, "Protection Interrupted – The Dublin Regulation's impact on asylum seekers' protection". Hvad angår Dansk Flygtningehjælps henvisning til baggrundsoplysningerne, herunder ECRE's rapport "Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons, asylum seekers and refugees in Europe" og CBAR's rapport "Polish Asylum Procedure and Refugee Status Determination", skal Flygtningenævnet bemærke, at det alene baserer sig på formodninger, at der har været problemer med beskyttelse af tjetjenske asylansøgere, som frygter at blive opsøgt af de personer, de er flygtet fra. Det af Flygtningehjælpen anførte om, at klagerne ikke ønsker at vende tilbage til Polen, idet klagerne frygter de tjetjenske myndigheder, kan således ikke føre til en ændret vurdering. Klagerne må i givet fald henvises til at søge de polske myndigheders beskyttelse, idet disse må antages at kunne og ville yde den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17." Polen/2014/1

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til at klageren havde behandlingskrævende hudkræft og derfor ville være sårbar ved en overførsel til Italien. **Flygtningenævnet** udtalte: "De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, National Country Report – Italy af april 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at omend asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Der kan yderligere henvises til UNHCR's Recommendations af juli 2013, rapport fra Swiss Refugee Council af oktober 2013 og Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014. Der kan endvidere henvises til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Græ-

kenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen finder således ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selv om de er ledsaget af deres forældre, må anses for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Italien og er registreret som asylansøger i landet og herefter er udrejst, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i efteråret* 2014 har accepteret at modtage klageren. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klageren har oplyst at have hudkræft, som er behandlingskrævende, kan føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at det fremgår af AIDA, National Country Report – Italy af april 2014, side 61, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren vil kunne modtage den fornødne behandling i Italien. Det bemærkes endvidere, at det fremgår af accepten *fra efteråret* 2014, at Italien har anmodet om senest 10 dage før overførslen at modtage oplysning om ”any particular health situation, both from the physical and the psychical point of view, as well as about any disability or delicate situation which can entail considerable reception problems.” Det er således en forudsætning, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren til Italien har sikret, at de italienske myndigheder underrettes om klagerens mulige sygdom, jf. herved Dublinforordningens artikel 31. Det bemærkes, at Flygtningenævnet dags dato tillige har besluttet ikke at omgøre Udlændingestyrelsens beslutning om at overføre klagerens nevø, A, til Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Italien/2014/3

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Eritrea. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klageren havde forklaret, at han forlod Italien, idet flygtninge ikke blev behandlet ordentligt i Italien, herunder at der var for mange i flygtningelejrene, og at der ikke var ressourcer nok til at have flere. Klageren havde endvidere forklaret, at flygtningene sov på gaderne og togstationerne, hvilket han selv havde været nødsaget til. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har søgt om international beskyttelse i Italien og herefter er udrejst af Italien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Det bemærkes, at klageren er registreret i Eurodac med asylansøgningsdato *i september 2014* i Italien. Flygtningesnævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i november 2014* har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. De aktuelle modtageforhold i Italien er ifølge de for Flygtningesnævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningesnævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, National Country Report – Italy af april 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Der kan yderligere henvises til UNHCR’s Recommendations af juli 2013, rapport fra Swiss Refugee Council af oktober 2013 og Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014. Hertil kommer, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Det fremgår af afgørelse, at Domstolen ikke finder, at Dublin-overførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selv om de er ledsaget af deres forældre, må anses for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Afgørelsen kan således ikke

føre til en ændret vurdering, og Flygtningenævnet finder således fortsat ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Italien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Italien, jf. forordningen artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering indgår blandt andet, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder samlet set ikke grundlæg for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det bemærkes herved, at klageren er en yngre mand, der ifølge sin forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sund og rask. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Italien/2014/4

3.3.2 Uledsagede mindreårige – Dublinforordningens artikel 6 og 8

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Sverige** af en uledsaget mindreårig statsborger fra Marokko. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til Dublinforordningens artikel 6, EU’s Charter om Grundlæggende Rettigheder artikel 24 og FN’s Børnekonvention artikel 3 og 12, og at det ikke fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Sverige, hvorvidt der var foretaget en vurdering af barnets tarv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Sverige. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Sverige er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Det bemærkes herved, at Sverige *i sommeren* 2014 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Det forhold, at klageren må anses som en uledsaget mindreårig asylansøger i Danmark samt hensynet til barnets tarv, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har fået behandlet sin asylsag i Sverige og fået endeligt afslag på denne, samt at Sverige *i sommeren* 2014 accepterede at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d. Hensynet til barnets tarv, herunder den mindreåriges egen mening, jf. Dublinforordningens artikel 6, stk. 3, litra d, kan således ikke i sig selv begrunde, at klageren – imod formålet med Dublinforordningen – skulle være berettiget til en helt ny realitetsbehandling af hans ansøgning om international beskyttelse. Flygtningenævnet finder endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær

karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren er en enlig ung mand, at han er sund og rask, og at han ikke har nogen tilknytning til Danmark. Det forhold, at klageren har oplyst, at han har det psykisk dårligt, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt til grund, at klageren vil kunne søge eventuel fornøden behandling herfor i Sverige.” Sverige/2014/1

3.3.3 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9 og 10

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Frankrig** af en kvindelig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 19, stk. 2 og artikel 9, blandt andet henvist til, at klageren havde en ægtefælle i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Norge *primo* 2012, hvorefter hun blev tilbageforhandlet til Frankrig og herefter er udrejst af Frankrig, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Frankrig er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Frankrig dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Frankrig *i foråret* 2014 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om at have været uden for medlemsstaternes område efter sin udrejse af Frankrig til grund. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at Danmark bør anerkende ægteskabet mellem klageren og en herboende syrisk mand, bemærker Flygtningenævnet, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgiver sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat, jf. artikel 7, stk. 2. Det relevante tidspunkt er således *primo* 2012. Allerede af denne grund er det senere ægteskab uden betydning. Flygtningenævnet kan i øvrigt tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ægteskabet ikke kan anses for retsgyldigt, ligesom samlivet mellem klageren og den herboende syriske mand ikke har været af en sådan varighed, at der er grundlag for at sidestille det med et ægteskab. Nævnet har herved lagt vægt på, at vielsen af klageren og en herboende syrisk mand efter det oplyste ikke er foretaget af en myndighed med den fornødne vielseskompetence, og at parrets samliv efter klagerens oplysninger alene kan antages at have været af nogle få måneders varighed. Den af Flygtningehjælpen fremsendte erklæring fra de syriske myndigheder kan ikke føre til en ændret vurdering.” Frankrig/2014/1

Nævnet **omgjorde i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Polen** af en kvindelig statsborger samt tre børn fra Rusland. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og artikel 10, blandt andet henvist til, at klageren havde en ægtefælle, som hun havde været gift siden 2011 og havde tre børn med, og som hun var indrejst sammen med i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Flygtningenævnet har herved lagt til grund, at ægtefællerne og deres mindreårige børn er indrejst samtidig i Polen *i sommeren* 2013 og senere samtidig i Danmark *foråret* 2014 og herefter har ansøgt om asyl. Flygtningenævnet har endvidere lagt til grund, at Udlændingestyrelsen *i sommeren* 2014 har meddelt den mandlige ægtefælle normalprocedure i Danmark, idet Polen har afvist at modtage ham i medfør af Dublinforordningen. Hensynet til klagerens familieliv, som det kommer til udtryk i præambel nummer 14 i Dublinforordningen sammenholdt med princippet i forordningens artikel 10, findes under disse omstændigheder, at måtte føre til, at Flygtningenævnet omgør Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret* 2014 om at anmode Polen om at modtage den kvindelige ægtefælle og hendes tre børn i medfør af Dublinforordningen.” Polen/2014/2

3.3.4 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tjekkiet** af en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon samt en kvindelig libanesisk statsborger samt dennes to mindreårige børn. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at den mandlige klagers herboende broder var afhængig af klagerens psykiske støtte og hjælp. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at den mandlige klager indrejste til Tjekkiet *sommeren* 2014, og at klageren var fritaget for visumpligt i Tjekkiet. I forhold til den kvindelige klager og dennes to børn har nævnet lagt til grund, at klagerne var i besiddelse af et gyldigt visum til Tjekkiet, da de søgte om asyl i Danmark, og at klagerens visum var udstedt af Tjekkiet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tjekkiet er forpligtet til at modtage den mandlige klager, jf. forordningens artikel 14, samt den kvindelige klager og dennes to børn, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Tjekkiet dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tjekkiet *i sommeren* 2014 har accepteret at modtage klagerne i medfør af de pågældende bestemmelser. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at der mellem klagerne og dennes syge broder, der har opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, foreligger et afhængighedsforhold omfattet af forordningens artikel 16. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det danske sundhedssystem vil kunne tilbyde den nødvendige fysiske behandling

samt psykiske støtte, som den mandlige klagers syge broder måtte have behov for. Videre har Flygtningenævnet lagt vægt på, at den mandlige klager har en anden herboende broder, der i et vist omfang må kunne forventes at ville yde psykisk støtte til den syge broder. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at den mandlige klager og dennes syge broder tidligere har levet adskilt. Det fremgår af referat af oplysnings- og motivsamtale med den mandlige klager *af sommeren* 2014, at klageren igennem mange år har boet alene i Guinea Ecuatorial. Nævnet finder på denne baggrund ikke, at hensynet til familielivet taler afgørende imod, at den mandlige klager og dennes familie overføres til Tjekkiet. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17.” Tjekkiet/2014/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist, at klagerens familie, herunder moder, fader og fire søskende var bosiddende i Danmark, hvor de var blevet meddelt asyl, samt at klagerens fætter, kusine, farbroder og bedstemoder tillige var bosiddende i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende afhængighedsforholdet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren indrejste i Italien uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er registreret med Eurodac-hit *i efteråret* 2013 i Italien. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 13, stk. 1, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i efteråret* 2014 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. [...] Flygtningenævnet bemærker, at klageren på flere væsentlige punkter har afgivet udbyggende og divergerende forklaringer om udstrækningen af hans fysiske helbred samt om hans afhængighedsforhold til sine forældre. Det fremgår således af Udlændingestyrelsens oplysnings- og motivsamtale med klageren *i sommeren* 2014 vedrørende klagerens helbred, at han efter en trafikulykke har fået smerter i ryggen og begge knæ. Klageren har ikke modtaget behandling, men har fået taget et røntgenbillede i Syrien. Ved gensamtalen senere *på sommeren* 2014 fremgår det, at klageren indenfor de sidste tre måneder har fået psykiske problemer, idet han bliver ked af det, når han ser, at andre personer kan gå lige, når ansøgeren ikke kan. Klageren opsøgte ikke læge i hjemlandet grundet sine smerter, idet der var uroligheder i Syrien. I Sverige fik klageren smertelindrende medicin. I Danmark har klageren fået en recept på medicin, men har ikke afhentet det, idet han ikke kunne finde et apotek. Det fremgår af Udlændingestyrelsens oplysnings- og motivsamtale med klageren *af sommeren* 2014 vedrørende klagerens afhængighedsforhold til sine forældre,

at klageren bekræftede, at han ikke var i et afhængighedsforhold til sine forældre. Klageren havde ikke talt med sine forældre i tre til fire måneder og vidste ikke, hvor de opholdt sig i Danmark. Klageren bekræftede, at han udelukkende søgte asyl i Danmark, fordi der er menneskerettigheder i Danmark, og fordi hans familie er i landet. Ved en tilbagevenden til Syrien frygtede klageren døden, idet der er krig i Syrien. Senere *på sommeren 2014* blev der afholdt en gensamtale med klageren med henblik på at fastlægge hans familiemæssige relationer. Det fremgår af gensamtalereferatet, at klageren fik sin egen bolig, da han indgik ægteskab. Klageren og forældrene havde derefter daglig kontakt, men de spiste ikke sammen ved deres besøg. Klageren arbejdede for sin fader og fik sin egen løn. Klageren brugte lønnen til at forsørge ægtefællen og sig selv. Klageren bekræftede, at hans forældre ikke havde forsørget ham eller hans ægtefælle. Klageren har haft kontakt med sin familie siden engang *i sommeren 2014*. Klageren har daglig telefonisk kontakt med familien og har besøgt sin familie to til tre gange. Klageren bekræftede, at grunden til, at han ikke ønsker at tage tilbage til Italien, er, at han vil blive sammen med sin familie. Ved samtalen *i sommeren 2014* med Dansk Flygtningehjælp har klageren imidlertid blandt andet forklaret om vold fra det italienske politis side, at hans smerter i ryg og knæ er således, at han har brug for hjælp til helt daglige gøremål, og at han allerede i Syrien var afhængig af sine forældres hjælp og siden sin ægtefælles hjælp. Klageren har videre forklaret, at faderen hjalp ansøgeren på sit arbejde, og at det ikke var realistisk at få arbejde andre steder. Klageren oplyste tillige, at han og ægtefællen spiste i hans forældres hjem. Klageren oplyste endvidere, at han ikke ville kunne bo alene, og at han på sin flugt fra Syrien fik hjælp fra forskellige personer. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han lider af alvorligt handicap eller er afhængig af sine forældre som følge heraf, som anført i artikel 16, stk. 1. Det bemærkes, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at klageren lider af et sådan handicap, som anført i Dansk Flygtningehjælps klage *fra sommeren 2014*. Flygtningenævnet finder heller ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det bemærkes, at klageren må antages at kunne få den fornødne lægelige behandling i Italien. Det fremgår således af AIDA, National Country Report – Italy af april 2014, side 61, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. Flygtningenævnet finder ikke, at de omtalte sager eller de øvrige generelle anbringender i Dansk Flygtningehjælps indlæg om overførsel til Italien, hvori der er iværksat midlertidige foranstaltninger i medfør af regel 39 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols procesreglement, giver anledning til en ændret vurdering af sagen. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Italien/2014/5

3.3.5 Klageren udrejst af medlemsstaternes område i mindst tre måneder – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tyskland** af en mandlig statsborger fra Iran. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, blandt andet henvist til, at klageren i 2010 udrejste til Tyskland, hvor han søgte om asyl, hvorefter han i efteråret 2013 til foråret 2014 opholdt sig i Irak og dernæst genindrejste på medlemsstaternes område. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om og er blevet meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tyskland er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Tyskland dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tyskland i *foråret 2014* har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren, efter det af ham oplyste, har opholdt sig i Irak i perioden fra *efteråret 2013* til *foråret 2014* og hermed har opholdt sig udenfor medlemsstaternes område i mere end tre måneder, jf. artikel 19, stk. 2, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Tyskland har accepteret at modtage klageren, jf. artikel 18, stk. 1, litra d. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17.” Tyskland/2014/1

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2014 truffet afgørelse vedrørende 1.794 personer (spontansager, herunder genoptagne spontansager).

Nævnet har i 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse for 1.505 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 161 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) til 128 personer svarende til, at nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 16 % af sagerne.

4.1.1 Statusvalg

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Lovændringen vedrørende beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven. Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af den nye bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3. Der henvises nærmere til omtalen af lovændringen i afsnit 5.1.

4.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunnet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrunnet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrunnet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Det fremgik af sagen, at ansøgerens datter og søn var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at deres asylsagsakter er indgået i behandlingen af ansøgerens sag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb fra [...], som er *højt placeret administrator indenfor sportsverdenen* og tidligere *højt placeret militærmand* i Afghanistan. Herudover frygter hun overgreb fra sine egne slægtninge samt fra lokalbefolkningen i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at hendes konflikter er relaterede til hendes datter, [...]. *Datteren* har i sin fritid *dyrket sport på højt niveau*. I *foråret 2011* blev *datteren* interviewet til TV-kanalen [...]. I dette interview anklagede *datteren* [...] for korrupsion og sexchikane. Kort efter interviewet blev ansøgerens søn, [...], overfaldet af fire til fem mænd. Efter overfaldet modtog ansøgeren, hendes ægtefælle og deres børn en telefonisk advarsel fra *datteren*, hvor hun sagde, at de straks skulle forlade deres bopæl, idet hun frygtede, at de ville blive opsøgt af myndighederne. Familien forlod deres bopæl efter advarslen og tog ophold hos ansøgerens broder, [...], som havde et hus i udkanten af Kabul. Her boede familien i skjul i omkring en måned, inden *datteren og sønnen* udrejste igennem Kabuls internationale lufthavn med ægte pas og besøgsvisum. Ansøgeren, hendes ægtefælle og deres to øvrige børn rejste herefter til *en anden by*, hvor de boede i skjul i over et år fra *foråret 2011* til *sommeren 2012*. Ansøgerens to øvrige børn udrejste cirka to måneder efter *datterens* og *sønnens* udrejse til Indien sammen med en mand ved navn [...]. Familien frygtede, at de to børn ville blive udsat for overgreb i Afghanistan. Ansøgeren og hendes ægtefælle valgte at blive boende i *den anden by*, idet de ønskede at passe ansøgerens ældre svigerforældre. Ansøgerens ægtefælles broder, [...], blev slået ihjel i *sommeren 2012*. Drabet fandt sted, da ægtefællen og *broderen* var ude at købe medicin på et lokalt apotek i området omkring *byen*. Dagen efter drabet forlod ansøgeren Afghanistan sammen med sin ægtefælle og svigerforældre. De rejste til Peshawar i Pakistan, hvor ansøgeren har boet, indtil hun udrejste til Europa. Flygtningenævnet finder, at det efter en samlet vurdering af oplysningerne i ansøgerens og ansøgerens datters asylsager, herunder de afgivne

forklaringer, kan lægges til grund, at først ansøgeren og efterfølgende tillige ansøgerens datter i Afghanistan har været fremtrædende og højt profilerede kvindesagsforkæmpere, herunder gennem deres deltagelse i og arbejde for kvindesport, og at de i den forbindelse har været omtalt i flere centrale medier. På denne baggrund sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de generelle forhold og risici ved at være profileret kvindesagsforkæmper i Afghanistan finder Flygtningenævnet, at ansøgeren allerede som følge heraf har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Den omstændighed, at ansøgeren har forklaret divergerende og upræcist om en konkret episode, hvor hendes datter kom i konflikt med en højtstående myndighedsperson som følge af udtalelser i et TV-interview, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2014/3

Nævnet meddelte i **februar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk luba og kristen fra Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter at blive slået ihjel af myndighederne. Ansøgeren udrejste af Den Demokratiske Republik Congo i 1998, hvor han senest havde boet i Goma sammen med sin familie. Ansøgerens fader arbejdede for Mobuto. I 1997 blev han dræbt af oprørerne i Den Demokratiske Republik Congo. Først opholdt ansøgeren sig i *et andet afrikansk land*, men fra 2000 til 2013 har ansøgeren boet i *et tredje afrikansk land*. Ansøgeren er musiker og har sunget sange, der omhandler håb om fred i Den Demokratiske Republik Congo. I sommeren 2013 medvirkede ansøgeren i et indslag på en fremtrædende [...] tv-station i *opholdslandet*, hvor han udtalte sig om sine sange og sit håb om fred. [...] Efter interviewet fik han problemer i *opholdslandet*, idet personer fra Den Demokratiske Republik Congo var imod hans udtalelser. En dag, da han var på vej hjem fra kirke, blev han opsøgt af nogle personer i en bil. Ansøgeren råbte op og fik tiltrukket sig opmærksomhed fra en politibil, som var i nærheden, og personerne forsvandt. Dagen efter var der indbrud i hans hus. Indtil sin udrejse holdt ansøgeren sig skjult og gik ikke ofte ud. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det må herefter antages, at ansøgeren er stærkt profileret, og at hans budskaber også er kendte i Den Demokratiske Republik Congo. Budskaberne må anses for at indeholde en kritik af Kabila og dermed et politisk budskab, der af magthaverne vil blive opfattet som kritisk. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Den Demokratiske Republik Congo sammenholdt med ansøgerens forklaring finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse af politiske grunde, såfremt han vender tilbage til Den Demokratiske Republik Congo.

Nævnet lægger endvidere en vis vægt på, at ansøgeren må anses for fuldt ud i stand til at forsørge sig selv, og at han har haft flere muligheder for at søge asyl rundt om i verden, men at dette først er sket efter tv-interviewet i sommeren 2013 og de efterfølgende hændelser. Flygtningenævnet meddeler derfor statsborgeren fra Den Demokratiske Republik Congo, [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." D.R. Congo/2014/1

Nævnet meddelte i **september 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har sympatiseret med Kurdistans Demokratiske Parti (KDP) fra omkring *efteråret* 2011 til udrejsen *i sommeren* 2012. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af myndighederne på grund af sine politiske aktiviteter for KDP i Iran. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at han begyndte at sympatisere med KDP i *efteråret* 2011. I den forbindelse uddelte ansøgeren politisk materiale for partiet ad fire omgange. Materialet fik han udleveret af sin kammerat, [...]. Ansøgeren blev ikke opdaget af de iranske myndigheder i forbindelse med uddelingen af materialet. *I sommeren* 2012 var ansøgeren sammen med *sin kammerat* og hans broder [...] på *kammeratens* bopæl. Det bankede på døren, og *broderen* oplyste, at det var politiet. Ansøgeren flygtede fra stedet med det samme. *Kammeraten* blev dræbt, og *broderen* blev anholdt af politiet. *Broderen* havde ligesom ansøgeren uddelt politisk materiale for KDP i Iran. Han har efterfølgende fået oplyst, at han er efterlyst af myndighederne, og at myndighederne har været på hans bopæl to gange for at lede efter ham. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og troværdigt, ligesom ansøgerens forklaring fremstår selvoplevet. Herefter og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2014/5

Nævnet meddelte i **november 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kasakhstan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk russer og kristen af trosretning fra Kasakhstan. Ansøgeren har været medlem af partiet Alga i perioden 2003 til 2011. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kasakhstan frygter at myndighederne vil konstruere falske anklager mod ham og derved få ham dømt, fordi han har udtalt sig kritisk om myndighederne i Kasakhstan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har været medlem af partiet Alga fra år 2003 til 2011. I år 2011 blev partiet forbudt, fordi det var kritisk overfor regimet. Ansøgeren har deltaget i flere demonstrationer og møder

og er flere gange blevet anholdt, fordi han demonstrerede eller omdelte flyers for partiet. Ansøgeren har lavet informationsmateriale om partiet, været pressesekretær, korrespondent og *højt placeret* i partiet. Ansøgeren har skrevet klager over politikere i aviserne og har oprettet flere internetsider, hvor han har udtalt sig om politik, korrupsion og religion. I *efteråret 2013* opsøgte myndighedspersoner ansøgeren og forældrenes bopæl, hvor de spurgte efter ansøgeren. Ansøgeren var ikke til stede. Forældrene blev udspurgt om ansøgerens arbejde og hvem ansøgeren havde kontakt til. Personerne oplyste ikke, hvorfor de ville have informationer om ansøgeren. Siden *efteråret 2013* har ansøgeren og forældrene løbende modtaget opkald, hvor myndighedspersoner ville tale med ansøgeren, men ansøgeren afslog dette. *Senere i efteråret 2013* ankom myndighedspersoner til ansøgerens bopæl. De tog ansøgeren med til anklagemyndigheden. Ansøgeren blev afhørt hele dagen, og der blev stillet spørgsmål vedrørende hele ansøgerens liv. Ansøgeren blev truet til at skrive under på afhøringsrapporten. Ansøgeren blev *i begyndelsen af 2014* igen opsøgt af myndighedspersoner, der gennemsøgte hans lejlighed. De tog ansøgerens computer, harddisk, dagbøger og notater med. Ansøgeren skrev en klage over episoden, men fik ikke svar herpå. *Senere i begyndelsen af 2014* blev ansøgeren hentet og bragt til endnu en afhøring hos anklagemyndigheden. Ansøgeren blev udspurgt om det politiske materiale, der var på hans computer. Ansøgeren blev ligeledes udspurgt om hans kontaktperson i Jehovas Vidner. Ansøgeren blev kørt hjem efterfølgende. *Senere i begyndelsen af 2014* blev ansøgeren endnu en gang hentet til en afhøring. Ansøgeren blev præsenteret for nogle afhøringsrapporter fra de tidligere samtaler. Ansøgeren nægtede at skrive under, men blev forevist en række paragraffer, som de ville anvende imod ham. Ansøgeren fik at vide, at han kunne slippe med en betinget dom, hvis han skrev under. Ansøgeren nægtede dog fortsat og blev kørt hjem. I *foråret 2014* blev ansøgeren igen bragt til en afhøring. Ansøgeren vidste ikke, hvor han befandt sig. Ansøgeren blev udsat for voldelige og seksuelle overgreb og nægtet mad og drikke. Ansøgeren blev tilbageholdt et døgn. De ville have ansøgeren til at skrive under på rapporterne. Ansøgeren nægtede at skrive under. Ansøgeren blev herefter kørt hjem. Ansøgeren besluttede herefter at udrejse. Ansøgeren kontaktede det [...] konsulat og søgte om visum til Danmark. I *foråret 2014* blev ansøgeren overfaldet af en ukendt person, som kendte ansøgerens navn. *Senere i foråret 2014* tog ansøgeren til byen Almata for at få visum udstedt. Samtidig blev ansøgerens bopæl opsøgt af myndighederne. Senere i foråret 2014 blev ansøgerens broder udsat for et overfald af myndighedspersoner i Shymkent. Personerne spurgte efter ansøgeren. I foråret 2014 udrejste ansøgeren. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren på grund af sit politiske engagement og politiske aktiviteter kom i myndighedernes søgelys *i slutningen af 2013* og har været udsat for de overgreb, han nærmere har beskrevet. På denne baggrund, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kasakhstan vil være udsat for forfølgelse, omfattet af udlændinge-

lovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den kasakhiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1.” Kasak/2014/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Iran/2014/6, til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/2 samt til den i afsnit 7.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2014/1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2013. Det fremgår af sagen, at ansøgeren er registreret med Eurodac-hit i sommeren 2013 i Holland. Ansøgeren blev i begyndelsen af 2014 tilbagesendt til Danmark efter reglerne i Dublinforordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen ortodoks fra Kairo, Egypten. I forbindelse med den egyptiske valgkamp i 2012 sympatiserede ansøgeren med præsidentkandidaten Ahmed Shafik. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han gennem en bekendt ved navn [...] deltog i en række valgmøder, hvor den daværende præsidentkandidat Ahmed Shafik også deltog. Det første møde fandt sted i *foråret* 2012. Under et møde i byen El Batran med omkring tusinde deltagere stormede muslimske fanatikere mødet og angreb forsamlingen. Efter denne episode besluttede ansøgeren sig for at støtte Shafik 100 procent og hængte plakater op af ham ved sin butik samt på sin bil. Som følge heraf blev ansøgerens bil nedbrændt. *Få dage senere* modtog ansøgeren en trussel via sms, og *lidt over en måned senere* modtog han to sms-trusler. Derudover blev der i *sommeren* 2012 skudt mod ansøgeren, mens han kørte i sin bil. Endelig blev ansøgeren i *slutningen af* 2012 truet med en ladt kalashnikov af tre personer. Samtidig blev ansøgerens bilrude ødelagt med en kølle. Fra *slutningen af* 2012 og indtil sin udrejse af Egypten i *sommeren* 2013 opholdt han sig skiftevis i Kairo og i Minya. I denne periode fik han ingen trusler. Ved en tilbagevenden til Egypten frygter ansøgeren Det Muslimske Broderskab. Han frygter desuden for sit eget og familiens liv. Ansøgeren kan ikke vende tilbage, da han ikke længere har noget liv at leve i Egypten. Han frygter også, at hans døtre bliver voldtaget. Han frygter endvidere den generelle situation i Egypten. Det lægges til grund, at ansøgeren deltog som menigt medlem af Ahmed Shafiks kampagne forud for præsidentvalget i 2012, at ansøgeren alene har udført begrænsede aktiviteter i forbindelse med valget, og at ansøgeren ikke herudover har været politisk aktiv. Ansøgerens antagelse af, at de påberåbte episoder skyldes ansøgerens deltagelse i Shafiks valgkampagne, er alene baseret på formodninger. Det samme er tilfældet med hensyn til ansøgerens antagelse af, at Det Muslimske Broderskab direkte

efterstræber ham. Ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv må det tillægges vægt, at ansøgeren var i stand til at opholde sig i hjemlandet i omkring et halvt år efter den senest påberåbte episode, og at ansøgeren i øvrigt ikke har påvist eller sandsynliggjort nogen sammenhæng mellem hans aktiviteter og navnlig episoderne i *sommeren og slutningen af 2012*. De to sidstnævnte episoder fremstår også tidsmæssigt tilfældigt og bærer ikke præg af nogen systematisk eller målrettet forfølgelse af ansøgeren. Der er heller ikke oplysninger om, at ansøgerens familie, som fortsat opholder sig i hjemlandet, har været udsat for repressalier eller trusler. Endvidere er det tillagt vægt, at ansøgeren udrejste legalt, at han indrejste legalt i Danmark, og at han ikke straks ansøgte om asyl i forbindelse med indrejsen, men derimod rejste videre til Holland i *sommeren 2013*. Det skal særligt bemærkes, at ansøgeren fremstår som en udadvendt forretningsmand, der må antages at være erfaren med kontakt til myndigheder, hvorfor det forekommer usandsynligt, at han ikke vidste, hvorledes han skulle forholde sig, hvis han ønskede asyl. Endelig må det tillægges vægt, at Det Muslimske Broderskab ikke længere er ved magten i hjemlandet. Organisationen anses som ulovlig af det nye styre. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. De påberåbte episoder kan alene anses som et udslag af de generelt vanskelige forhold i hjemlandet. Hertil kommer, at ansøgeren bortset fra de ovenfor nævnte begrænsede aktiviteter i forbindelse med præsidentvalget fremstår helt uprofileret. På denne baggrund kan ansøgerens oplysninger om overfaldet på hans fætter i *sommeren 2013* ikke føre til nogen ændret vurdering. Idet de generelt vanskelige forhold for kristne koptere ikke i sig selv kan føre til nogen ændret vurdering, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Egypten/2014/3

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og fire børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, der er gift, er etniske tjetjenere og muslimer. Den mandlige og kvindelige ansøger er opvokset i henholdsvis [...] og [...], Tjetjenien. De senere år har de boet i Groznyj. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne udrejste illegalt i slutningen af 2012. Som asylmotiv har ansøgerne navnlig henvist til, at den mandlige ansøger i *sommeren 2012* blev overfaldet af syv bevæbnede og maskerede personer, som hev ham ud af hans taxa. De pågældende slog ham og kørte ham til en kælder, hvor han på ny blev slået. De pågældende sparkede også ansøgeren, der blev afhørt om, hvorvidt han havde transporteret wahabister i sin taxa. Efter omkring et døgn blev an-

søgeren løsladt med besked på, at han skulle rette henvendelse til politiet, hvis han fik oplysninger om wahabister. Han fik ikke i øvrigt meddelt nogle betingelser for løsladelsen, og han fik ikke besked på, præcis hvor han i givet fald skulle rette henvendelse, eller om hvornår dette skulle foregå. Ansøgeren er to gange tidligere blevet udspurgt om sine eventuelle forbindelse til oprørere, dels i 2000 og i 2002. Ansøgeren var i disse to tilfælde i selskab med andre og blev begge gange løsladt efter få timer, da man ikke kunne finde beviser på, at de havde relation til oprørere. Ansøgerne har oplyst, at myndighederne er bekendt med, at ansøgerne generelt set er meget kritiske over for Kadyrovs regime, hvilket blandt andet konkret er kommet til udtryk ved, at ansøgerne har tilkendegivet stor utilfredshed med myndighedernes behandling af flere sager vedrørende ansøgerne. Den kvindelige ansøger har flere gange klaget over myndighedernes meget mangelfulde undersøgelse af et raketangreb i 1999 på et marked, hvilket førte til, at ansøgerens moder afgik ved døden. Hun har også udtrykt stor utilfredshed med myndighedernes langsommelige og utilstrækkelige behandling af hendes ansøgning om økonomisk kompensation i anledning af, at hendes barndomshjem i 2000 nedbrændte efter angreb på landsbyen. Myndighederne har som reaktion herpå tre gange truet med at slå hende ihjel. Den første trussel blev fremsat i *foråret* 2009 af fem bevæbnede mænd, der i hendes hjem havde skubbet til hende. Den anden trussel fremsatte myndigheds personer i 2011 over for ansøgerens søster, der fik besked på at sige til ansøgeren, at hun skulle holde op med at klage. Ansøgeren modtog den seneste trussel i *sommeren* 2012, hvor hun havde oplyst, at hun ville klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Den mandlige ansøger blev i 2010 anholdt og afhørt efter anmeldelse fra lokalforvaltningen, hvor ansøgeren højlydt havde givet udtryk for stor utilfredshed. Politiet slog ham. Efter et par timer blev han løsladt med en advarsel. Den mandlige ansøger har endvidere adskillige gange rettet henvendelse til myndighederne i anledning af russiske soldaters drab i *foråret* 2000 på ansøgerens bror og 12 andre personer. Efter ansøgerens opfattelse er myndighederne ikke interesseret i at få opklaret sagen. I 2011 fik ansøgeren bevis for, at de pågældende var blevet dræbt. Han overgav beviset til myndighederne, der imidlertid fortsat reelt ikke foretog sig noget. Ansøgerne har forklaret, at de besluttede sig for at udrejse efter tilbageholdelsen af den mandlige ansøger i *sommeren* 2012. De næste cirka fire måneder holdt den mandlige ansøger lav profil. Omkring halvdelen af tiden opholdt han sig i ægteparrets hjem i Groznyj. Resten af tiden var han hos sin moder i *sin hjemby* eller hos familiemedlemmer i Groznyj. I denne periode fik den kvindelige ansøger udstedt diverse dokumenter, hvilket ikke gav anledning til problemer. Hun fik et familiemedlem, der var offentligt ansat, til at hjælpe sig. Endvidere har ansøgerne oplyst, at den mandlige ansøgers moder telefonisk har fortalt ansøgeren, at en lokalbetjent, der kender ansøgeren og hans familie, i *den mandlige ansøgers hjemby* to gange efter udrejsen har spurgt hende, hvor ansøgeren er. Den kvindelige ansøger har endvidere fra sin søster fået oplyst, at nogen har spurgt hendes broder ud om hende. En af den mandlige ansøgers brødre er i 2013 blevet dræbt. Poli-

tiets efterforskning har ikke ført til, at gerningsmanden er fundet. Den mandlige ansøger frygter, at gerningsmanden måske har forvekslet broderen og ansøgeren, der lignede hinanden. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgenes forklaringer til grund, herunder om at myndighederne ved flere lejligheder har behandlet dem dårligt, senest i *sommeren* 2012, hvor den mandlige ansøger blev slået under afhøring. Tilbageholdelserne og afhøringerne er foregået spredt over en længere årække og har været kortvarige, og der kan ikke påvises et bestemt mønster heri. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger – herunder intensiteten i myndighedernes behandling af ansøgerne – kan Flygtningenævnet herefter ikke lægge til grund, at myndighederne betragter ansøgerne som modstandere, som det må antages, at myndighederne vil udsætte for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis de vender tilbage til hjemlandet. Der er endvidere ikke påvist konkret risiko for, at ansøgerne vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerne ikke er blevet opsøgt i de fire måneder, de opholdt sig i Tjetjenien efter den mandlige ansøgers løsladelse i *sommeren* 2012, samt at ansøgerne ikke har været mere bange for, at dette kunne ske, end at ægteparret fortsat i denne periode opholdt sig på bopælen eller hos andre nære familiemedlemmer. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at antage, at omhandlede familiemedlemmers død har sammenhæng med ansøgenes forhold og den kritik, de har rejst mod myndighederne. Flygtningenævnet finder endelig, at lokalbetjentens henvendelser på den mandlige ansøgers moders bopæl ikke kan indebære, at det må antages, at myndighederne nu skulle eftersøge ansøgerne og efter hjemkomsten skulle udsætte dem for overgreb.” Rus/2014/3

Nævnet **stadfæstede** i **august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Hviderusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hviderusser og kristen fra [...], Hviderusland. Ansøgeren har siden *begyndelsen af* 2006 sympatiseret med oppositionspartiet Det Hviderussiske Demokratiske Socialistiske Parti – også kaldet Gromada – under ledelse af Kazulin. Ansøgeren delte løbesejler ud for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Hviderusland frygter at blive forfulgt og fængslet af de hviderussiske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i *foråret* 2006 i forbindelse med sine aktiviteter for Gromada blev opsøgt på sin bopæl af to civilklædte betjente, som truede ansøgeren med anholdelse. Ansøgeren indstillede herefter sine politiske aktiviteter. I efteråret 2006 påbegyndte ansøgeren jurastudiet. Her nægtede ansøgeren at indmelde sig i Lukashenkos ungdomsparti, hvorfor ansøgeren af universitetet blev nægtet at gå til eksamen. I 2008 rejste ansøgeren til Danmark. I 2010 blev ansøgerens mor, som bor i Hviderusland, kontaktet af myndighederne, som ønskede at kende ansøgerens opholdssted. I *sommeren* 2010 rejste ansøgeren til Hviderusland. *Senere på sommeren* udrejste ansøgeren på ny legalt med eget ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, dog kan

det ikke lægges til grund, at ansøgeren er eftersøgt eller forfulgt af de hviderussiske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren alene har deltaget i politiske aktiviteter i et begrænset omfang, og at aktiviteterne fandt sted i 2006. Ansøgeren blev i forbindelse med de politiske aktiviteter opsøgt af myndighederne, men hun blev ikke tilbageholdt eller udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren er ikke efter 2006 personligt blevet opsøgt af politiet, heller ikke i forbindelse med, at hun i 2013 havde et kort ophold i Hviderusland, hvor hun fik udstedt nyt kørekort. Ansøgeren udrejste efterfølgende legalt af Hviderusland. Det bemærkes tillige, at ansøgeren i 2008 fik udstedt nyt pas i sin hjemby, uden at ansøgeren fik problemer med myndighederne som følge af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet har endvidere lagt nogen vægt på, at ansøgeren først søgte asyl i Danmark i forbindelse med, at ansøgeren blev anholdt af politiet cirka fire måneder efter indrejsen til landet. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Hviderusland vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Hviderusland/2014/1

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning, født i flygtningelejren Al-Tash, Irak. Da denne lejr blev nedlagt, flyttede ansøgeren med sin familie til Barika-lejren. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men har deltaget i fester arrangeret af partiet KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt, fordi hans familie er politiske flygtninge. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader og farfader har fortalt ham, at hans familie er en politisk familie. Farfaderen var peshmerga for KDPI i Iran, inden han i 1979 flygtede med sin familie til Irak. Efter indrejsen i Irak har farfaderen fortsat sit medlemskab af KDPI og sine politiske aktiviteter for partiet, herunder rejst til partimøder i partihovedkvarteret i Koya. Ansøgerens farfader er fortsat medlem af partiet. Ansøgerens fader har endvidere været politisk aktiv for KDPI, og har herunder sammen med sin fader deltaget i politiske møder. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder, at ansøgerens egne politiske aktiviteter må anses for værende af ganske begrænset karakter og omfang. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren ved en eventuel indrejse i Iran må antages at blive identificeret som værende ud af en politisk aktiv familie, og at han som følge heraf vil være i en sådan risiko for overgreb, at han har behov for beskyttelse. Nævnet bemærker herved, at ingen fra ansøgerens familie har været tilbage i Iran efter udrejsen

i 1979. Flygtningenævnet henviser herved til de foreliggende baggrundsoplysninger, navnlig Udlændingestyrelsens Fact-finding report on Iran 2013: On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post-2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures, udgivet den 26. februar 2013, afsnit 3.3, s. 45-47, og Udlændingestyrelsens Fact-finding report: Iranian Kurds, On Conditions for Iranian Kurdish Parties in Iran and KRI, Activities in the Kurdish Area of Iran, Conditions in Border Area and Situation of Returnees from KRI to Iran, udgivet den 30. september 2013, afsnit 8.1, s. 73-75, særligt vedrørende politisk aktive bosat i Al-Tash. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/7

Nævnet meddelte i **december 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Usbekistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbek og muslim af trosretning fra Usbekistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Usbekistan vil blive straffet for sin søns forhold. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kirgisistan vil blive dræbt, da han er fra Usbekistan. Ansøgeren har til støtte for sit primære asylmotiv anført, at sønnen arbejdede som journalist under borgerkrigen i 2005. Sønnen videregav oplysninger, som miskrediterede præsidenten, til en udenlandsk journalist, hvorfor sønnen blev fængslet. Ansøgeren betalte bestikkelse for, at sønnen kunne flygte. Sønnen udrejste herefter af Usbekistan og er siden anerkendt som kvoteflygtning i Danmark gennem UNHCR i Kirgisistan. Ansøgeren blev efterfølgende tilbageholdt mange gange. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udspurgt om sønnens forhold. Ansøgeren blev flere gange udsat for vold under tilbageholdelserne. I foråret 2008 modtog ansøgeren en indkaldelse til at give møde for politiet. Ansøgeren mødte op og fik at vide, at han skulle komme med sit pas næste dag. Umiddelbart efter ansøgeren forlod politistationen, fik han at vide af en politibetjent, at han havde fået et udrejseforbud, og at han kunne blive dræbt. Ansøgeren udrejste herefter af Usbekistan. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter forfølgelse, fordi han har hjulpet to børn med at udrejse illegalt af Usbekistan, idet børnenes fader, der er ansat hos politiet, har truet ham. Ansøgeren flygtede til Kirgisistan, hvor han opnåede flygtningestatus af UNHCR. Ansøgeren blev opsøgt af politibetjente, der opkrævede penge af ham, og han blev overfaldet af narkomaner. Ansøgeren blev udsat for vold og chikane som følge af, at han var fra Usbekistan. Under opholdet i Kirgisistan blev ansøgeren bekendt med, at der var skrevet en artikel, hvor ansøgeren bliver beskyldt for at være terrorist. Flygtningenævnet kan i det store og hele lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet finder, at de mulige divergenser, der har været i ansøgerens forklaringer, må skyldes ansøgerens alder og helbredstilstand. Ved denne vurdering lægger Flygtningenævnet videre vægt på, at essensen i ansøgerens

forklaring om asylmotivet har været den samme, og at ansøgerens søn under sin asylsag har henvist til, at sønnens forhold også har givet faderen problemer. Ansøgeren er anerkendt som UNHCR-flygtning som følge af de problemer, både han og sønnen har forklaret om. Efter baggrundsoplysningerne om Usbekistan (*Nation in Transit 2014 – Uzbekistan, Freedom House*), er det en almindelig taktik, at myndighederne intimiderer ved at straffe familiemedlemmer og venner til usbekere, som har forladt landet. Det fremgår endvidere af Landinfo, Norge, fra juli 2014, at udrejse straffes med bøde eller fængsel. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at der er en risiko for, at myndighederne ved ansøgerens indrejse i Usbekistan vil sætte fokus på ansøgerens person, og at han vil blive fængslet og straffet i anledning af sønnens forhold og eventuelt også som følge af sin assistance med to børns udrejse. Flygtningenævnet finder endvidere, at disse forventelige reaktioner fra myndighedernes side medfører, at ansøgeren må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den usbekiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Usbekistan/2014/1

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, statsborger i Iran og muslim fra flygtningelejren Al-Tash, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men har deltaget i aktiviteter arrangeret af partiet KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel som følge af sin faders og broders politiske aktiviteter. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader var medlem af KDPI, indtil han som cirka 25-årig mistede sit syn ved en eksplosion i 1950’erne. Familiens bopæl blev herefter brugt af de kurdiske partisaner til at gemme våben på. Faderens aktiviteter for KDPI ophørte endeligt i 1979, da familien flygtede til flygtningelejren Al-Tash i Irak. Ansøgerens broder var peshmarga i Iran. Ansøgerens broders opgave for partiet var at fragte våben mellem Iran og Irak. Da familien flygtede til Al-Tash-lejren i 1979, fortsatte broderen sine aktiviteter for KDPI. Broderens aktiviteter som peshmarga ophørte i 1979. Ansøgeren selv har deltaget i KDPI’s kurdiske folkedansgruppe og har i den forbindelse optrådt ved flere af partiets arrangementer. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærker, at faderens aktiviteter ligger langt tilbage i tiden. Ansøgeren har under nævnsbehandlingen forklaret noget divergerende om broderens fortsatte

aktiviteter efter 1979, mens broderen opholdt sig i Al-Tash-lejren. Ansøgeren har endvidere under nævnsbehandlingen oplyst, at han selv søgte medlemskab af KDPI omkring syv måneder inden udrejsen. Han ved dog ikke, om han er blevet medlem. Flertallet finder i øvrigt, at ansøgeren har forklaret noget utroværdigt om sin rejserute. Flertallet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at familiens samlede aktiviteter i Al-Tash-lejren har haft en sådan karakter og intensitet, at aktiviteterne i sig selv er asylbegrundende. Den omstændighed, at ansøgeren har deltaget i kulturelle kurdiske aktiviteter, herunder folkedansegrupper, kan ikke føre til noget andet resultat. Flertallet finder endvidere, at alene den omstændighed, at ansøgeren er født og opvokset i Al-Tash-lejren, ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder flertallet det herefter ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse fra de iranske myndigheder, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2014/8

Se herved også den i afsnit 8.7 nævnte afgørelse Iran/2014/9.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (“imputed political opinion”), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Ogaden-området i Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans fader i 2011 udførte en transportopgave for en etiopisk myndighedsperson. Fragten blev frarøvet faderen af ONLF, og da faderen vendte tilbage uden lasten og ville anmelde røveriet, blev faderen anholdt af myndighederne mistænkt for at have udleveret fragten til ONLF. Omkring 20 dage efter anholdelsen blev faderens lig smidt i nærheden af familiens bopæl. Efter drabet på faderen tilsluttede ansøgerens broder sig ONLF. I *efteråret* 2011 henvendte politiet sig til ansøgeren og meddelte, at ansøgeren havde 18 dage til at hjælpe med at finde sin broder. Få dage efter deltog ansøgerens broder i et angreb, hvor flere etiopiske myndigheds personer blev dræbt. Omkring fem dage efter denne henvendelse opholdt ansøgeren sig i Jijiga, da han fik at vide, at han farmoder var blevet halshugget, hans moder var blevet slået ned, og hans lillesøster var blevet tilbageholdt af myndighederne. Dette bekræftede ansøgerens lillebroder telefonisk. Broderen rådede ansøgeren til at flygte. Herefter flygtede ansøgeren. Ved en tilbagevenden til Etiopien frygter ansøgeren at blive slået ihjel af de etiopiske myndigheder, idet de antager, at han er til-

knyttet ONLF. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring, idet forklaringen på de væsentlige punkter har fremstået konsistent og troværdig. Flertallet lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at familiens problemer opstod, da faderen grundløst blev mistænkt for at have overladt fragten til ONLF, og at faderen døde, medens han var i politiets varetægt. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgerens ældre broder i tilknytning hertil tilsluttede sig ONLF eller dannede en gruppe, der fremtrådte som en del af ONLF, hvilket resulterede i, at myndighederne krævede, at ansøgeren skulle finde broderen. Inden den frist, ansøgeren havde fået, udløb, angreb og dræbte broderens gruppe flere myndighedspersoner. Oplysningerne om, hvad der herefter passerede, er oplysninger, ansøgeren har modtaget fra sin moster og sin yngre broder. Nævnets flertal finder ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at en blandet gruppe bestående af både etiopiere og somaliere nogle dage efter dette angreb henvendte sig i familiens butik for at finde familiens mandlige medlemmer. I den forbindelse slog de ansøgerens farmoder ihjel. Flygtningenævnets flertal finder på dette grundlag, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han af de etiopiske myndigheder opfattes som tilknyttet ONLF. På grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Operational Guidance Note Etiopia udsendt i november 2013, må det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den etiopiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Etiopien/2014/1

Nævnet meddelte i **december 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somalier og muslim fra landsbyen [...], Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter overgreb fra de etiopiske myndigheder, ligesom han frygter at blive hvervet af Oga-den National Liberation Front (ONLF). Han frygter endvidere at blive udsat for æresdrab, idet hans broder har slået fængselsinspektør [...]’s nevø ihjel. Medlemmer af ONLF opsøgte omkring starten af 2013 ansøgerens moders forretning, hvor han arbejdede. Kort tid herefter blev han som mistænkt for tilknytning til ONLF tilbageholdt i seks måneder af myndighederne, hvorunder han gentagne gange blev udsat for tortur, i hvilken forbindelse han blandt andet brækkede hænderne og modtog talrige slag med stokke og andre redskaber over hele kroppen med varige mén til følge. Han blev løsladt som følge af sin farbroders relation til fængselsinspektøren og fik i forbindelse med løsladelsen af farbroderen at vide, at han ikke kunne forvente på ny at blive løsladt, såfremt han blev set sammen med medlemmer af ONLF. I slutningen af 2013 blev moderens forretning igen opsøgt af medlemmer af ONLF. Han var ikke hjemme, da de etiopiske myndigheder kort tid efter på ny henvendte sig på hans bopæl, og det lykkedes ham kort tid efter at udrejse af Etiopien. Han har til støtte for sit asylmotiv endvi-

dere henvist til, at hans broder er medlem af ONLF og i begyndelsen af 2012 slog *fængselsinspektørens* nevø ihjel. Efter at der i *efteråret* 2012 forgæves blev afholdt et mæglingsmøde mellem ansøgerens familie og den dræbtes familie, formodede ansøgeren, at *fængselsinspektørens* familie ville begå æresdrab mod ham. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han blev opsøgt af ONLF og som følge heraf tilbageholdt og tortureret af de etiopiske myndigheder i en periode på seks måneder, ligesom det findes sandsynliggjort, at myndighederne efterstræber ham, efter at han på ny er set sammen med medlemmer af ONLF. Ansøgeren findes på denne baggrund at være i konkret og reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den etiopiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etiopien/2014/2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran. Ansøgerne indrejste i 2013 sammen med deres to voksne børn. Sagerne blev behandlet sammen i Flygtningenævnet, og ansøgeres børn blev ligeledes meddelt opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske persere fra Teheran, Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive, men de har deltaget i tre til fire demonstrationer for Den Grønne Bevægelse i 2009 i forbindelse med præsidentvalget. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi de er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har desuden henvist til deres søn, [...]s, forhold. Ansøgerne fik interesse for kristendommen gennem nogle kristne venner. Ansøgerne fejrede de år jul på deres bopæl og havde juletræ. Ansøgerne og deres familie boede i nogle år sammen med en kristen familie. Ansøgerne konverterede sammen til kristendommen i 1983, og sønnen [...] blev døbt i hjemmelighed i 1984, da han var 50 dage gammel. Den kvindelige ansøger har deltaget i religiøse møder om kristendommen, hvor de diskuterede og læste op fra bibelen. Den mandlige ansøger deltog ikke i disse religiøse møder, idet han ofte var udenbys i forbindelse med sit arbejde. I 2007 mødte nogle myndigheds personer op på ansøgeres bopæl, hvor de tilbageholdt ansøgerens søn, [...]. Sønnen blev tilbageholdt, fordi han skrev digte og sange om Den Grønne Bevægelse. På Ashura-dagen i 2009 deltog sønnen i en demonstration og gik herefter under jorden, fordi en af hans venner blev anholdt. I perioden herefter blev ansøgerne udsat for chikane. Civilklædte personer mødte op på deres bopæl og ringede til dem. Personerne spurgte efter sønnen. Den mandlige ansøger modtog en tilsigelse om at møde op i retten i *slutningen af* 2011, hvor han blev spurgt ind til sønnens opholdssted og tilbageholdt, da han ikke oplyste dette.

Retten idømte sønnen en fængselsstraf på fire år samt 74 piskeslag. Den følgende dag stillede den kvindelige ansøgers fader kaution, og den mandlige ansøger blev løsladt. Chikanen fortsatte efter løsladelsen. I perioden efter løsladelsen, og indtil ansøgerne udrejste, fik den mandlige ansøger mindre og mindre arbejde, fordi der gik rygter om, at han var kristen. Da Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge ansøgernes søns forklaring om sine konflikter med de iranske myndigheder til grund, kan heller ikke ansøgernes forklaringer om konflikter, der er afledt heraf, lægges til grund. Om deres families kristne tro har ansøgerne som deres børn forklaret, at de forud for sønnens fødsel konverterede til kristendommen, at sønnen blev døbt som spæd, og at de først fortalte sønnen og hans søster om deres konversion, da børnene hver især var ca. 16 år gamle. Med hensyn til familiens kristne aktiviteter i Iran har ansøgerne og deres børn afgivet forklaringer, der i et vist omfang er indbyrdes divergerende. Ansøgernes søn har i Udlændingestyrelsen den [...] 2013 forklaret, at hans familie ikke gik meget op i religion. Den [...] 2013 har han forklaret, at familien, så vidt han ved, ingen kristne aktiviteter har haft, men at han kom i en privat kristen kirke. Den [...] 2013 har han forklaret, at kristendommen ikke blev praktiseret i hans familie, idet de dog fejrede jul og nogle få gange påske hos en kristen familie - hans gudfar og gudmor og deres børn - som de i en periode havde boet sammen med. Ansøgernes søn har videre forklaret, at han ikke tror, at de har holdt jul på deres egen bopæl og foreholdt sin mors forklaring om, at de, fra han var ca. 12 år, selv holdt jul og havde juletræ - ifølge moderen stod det i stuen fra et par dage før jul til efter nytår - har han fastholdt, at det havde de aldrig. Ansøgernes datter har den [...] 2013 forklaret, at familien aldrig fejrede højtider på deres egen bopæl, idet det var for farligt, og at de derfor ikke selv kunne have et juletræ. Foreholdt sin fars forklaring af [...] 2013 om, at de havde juletræ på bopælen, har hun forklaret, at hendes far måske et par gange havde et lille juletræ, som han hurtigt fjernede igen, uden at hun nåede at se det, idet hun de gange har været hos den kristne familie. Hun har endvidere forklaret, at hun har en erindring om, at der er blevet fejret jul i hjemmet, da hun var meget lille. Den kvindelige ansøger har forklaret, at de havde et maleri af Jesus på væggen i soveværelset og en plakat med Jomfru Maria og Jesus i stuen. Den mandlige ansøger og parrets børn har adspurgt om religiøse symboler i hjemmet ikke nævnt disse. Ansøgernes datter har nævnt billeder af Jesus på en computer, og den mandlige ansøger har forklaret, at han ikke har bemærket billeder med religiøst indhold i hjemmet. De fotografier fra familiens hjem, der er fremlagt for nævnet, bekræfter imidlertid den kvindelige ansøgers forklaring. Den kvindelige ansøger har forklaret, at hun praktiserede den kristne tro i hjemmet, og at hun, fra børnene var helt små, lærte dem at bede en bøn til gud og takke for de ting, som han havde givet dem. Da børnene blev større og var blevet fortalt om forældrenes konversion, talte hun og datteren, men ikke sønnen, ofte om kristendommen. De havde hver især deres egne tider, hvor de fordybede sig i biblen eller bad, men det forekom dog også, at de gjorde det sammen. Heroverfor har ansøgernes datter forklaret, at familien 4-5 år efter, at hun var blevet

fortalt om forældrenes konversion, begyndte at samles på fredage og bede og læse biblen sammen. Den mandlige ansøger har forklaret, at han nogle gange læste i biblen, når han havde tid, men at han ikke havde andre kristne aktiviteter. Sammenfattende lægger Flygtningenævnet efter ansøgernes forklaringer til grund, at de fra omkring 1983 har opfattet sig som kristne, at de i 1984 lod deres spæde søn døbe, at familien gennem årene i Iran har fejret kristne højtider i private hjem, hvilket understøttes af de for nævnet fremlagte fotografier, og at de i Danmark er blevet døbt og regelmæssigt har deltaget i gudstjenester. Det må endvidere lægges til grund, at deres kristne aktiviteter i Iran i øvrigt har været af begrænset omfang, men dette må efter nævnets bevisvurdering ses i sammenhæng med den risiko, der for tidligere muslimer i Iran er forbundet med at leve et åbent kristent liv. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at myndigheder og andre i Iran vil blive bekendt med ansøgernes konversion, hvis de ved tilbagevenden til Iran lever et åbent kristent liv i overensstemmelse med deres ønske herom. Det kan således ikke kræves, at en asylansøger for at undgå problemer i hjemlandet som følge af sin religiøse overbevisning, skal skjule eller hemmeligholde denne. På den baggrund og efter de foreliggende baggrundsoplysninger om konverteredes stilling i Iran finder nævnet, at det er sandsynliggjort, at ansøgerne ved tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de iranske statsborgere, [...] og [...], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/10

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin religion helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive udsat for chikane fra de irakiske sikkerhedsstyrker og andre, idet ansøgeren kommer af en blandet sunni- og shia-muslimsk familie. Han har i den forbindelse henvist til, at de irakiske sikkerhedsstyrker er infiltreret af kriminelle bander, som er involveret i den religiøse krig mellem sunnier og shiiter. I slutningen af 2010 eller begyndelsen af 2011 blev ansøgeren stoppet af en politipatrulje, som efter at have set ansøgerens id-kort skar i hans finger med en kniv og tilbageholdt ham i mere end to timer på gaden, idet ansøgeren var af en anden trosretning end dem. Han blev endvidere i 2011 sammen med nogle slægtninge og kolleger stoppet af militærpersoner, som tilbageholdt dem i nogle timer og slog nogle af ledsagerne, idet nogle af dem ikke havde id-kort på sig.

Han er desuden blevet diskrimineret af skoleundervisere på grund af sin trosretning. Derudover frygter han at blive kidnappet af kriminelle bander, som vil afpresse penge af familien. Ansøgeren har i nogen grad udbygget sin forklaring i forhold til forklaringen til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren – selv om ansøgeren forklaring i sin helhed lægges til grund – ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at de episoder, ansøgeren har forklaret om, har haft enkeltstående karakter og ikke været rettet specielt mod ansøgeren. Tværtimod har episoderne ikke udviklet sig, på trods af ansøgerens blandede religiøse baggrund. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har kunnet udrejse og opholde sig i både Indien og Tyrkiet, og at han valgte at vende tilbage til Irak frem for at forsøge at komme til Vesteuropa. Under hensyn til, at ansøgerens forældre, søskende og andre familiemedlemmer er kommet til Vesteuropa, er det ikke overbevisende, at ansøgeren skulle være afskåret herfra af økonomiske grunde. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen. Uanset baggrundsoplysningerne om den i øjeblikket forværrede sikkerhedssituation og den tilspidsede konflikt mellem shia- og sunni-muslimer i Irak, finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Irak er i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2014/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen af trosretning fra Basra, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af Jaish Al Mahdi militsen, fordi han er blevet afsløret i, at han siden 2001 har henholdt sig til den kristne tro. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han i 2001 blev troende kristen efter en hjerteoperation. Ansøgeren var i perioden fra 2004 til 2013 ansat i det irakiske politi. I slutningen af 2005 eller i starten af 2006 fandt der et bilbombeangreb sted i nærheden af ansøgerens families bopæl, hvor civile blev dræbt. Ansøgeren kritiserede i den forbindelse offentligt islam, og han afslørede, at han havde kristne holdninger. Ansøgeren blev herefter overfaldet af medlemmer af Jaish Al Mahdi militsen, hvoraf flere var ansøgerens slægtninge. Ansøgeren blev i denne forbindelse slået og sparket. Der blev endvidere hældt olie ud over ham, hvorefter han mistede bevidstheden. Ansøgeren var indlagt på hospitalet. Derefter boede ansøgeren hos sin moster, og han passede sit arbejde som politimand. På grund af ansøgerens konflikt og fordi ansøgeren var blevet gjort fredløs af Jaish Al Mahdi militsen, blev ansøgerens moster samt dennes datter og barnebarn slået ihjel i *sommeren 2007*. *Samme måned* modtog ansøgeren et trusselsbrev fra sin klan. Ansøgeren har også

fået et trusselsbrev fra Den Islamiske Stat i Irak og Levanten (ISIL), hvori de beskyldte ham for at være vantro. Det sidste trusselsbrev blev givet til ansøgerens ægtefælle lige inden ansøgerens udrejse i begyndelsen af 2014. I forbindelse hermed blev ansøgerens ægtefælle og barn stukket med kniv af personer, som ansøgeren formoder var fra Jaish Al Mahdi militsen og hans klan, selvom det var ISIL, der fremgik som afsender af trusselsbrevet. Ansøgeren fremstod for nævnet med psykiske problemer, hvilket der bør tages hensyn til ved vurderingen af det påberåbte asylmotiv og hans øvrige forhold. Det lægges videre til grund, at ansøgeren er kristen af overbevisning, og at han blev døbt i Libanon i 2013. Ved vurderingen af det påberåbte asylmotiv lægger **Flygtningenævnets flertal** vægt på, at ansøgeren, efter modtagelsen af trusselsbrevet fra Jaish Al Mahdi militsen i 2007 og brevet om eksklusion fra ansøgerens klan, ikke blev opsøgt af militsen eller andre, selvom han ifølge sin forklaring var efterstræbt. Det må i denne forbindelse videre tillægges vægt, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring vedvarende og helt frem til udrejsen var i stand til at passe sit arbejde som politibetjent i Basra. Endvidere må det tillægges vægt, at trusselsbrevet, som ifølge ansøgeren blev afleveret i begyndelsen af 2014 på bopælen, angiver at være udstedt af ISIL, som ansøgeren ikke tidligere har oplyst at være i konflikt med. Ansøgerens oplysninger om, at ISIL-brevet skulle stamme fra Jaish Al Mahdi militsen, er ikke nærmere underbygget og kan ikke lægges til grund. Endelig må det efter en samlet vurdering af ansøgerens personlige forhold, herunder at han ifølge sin egen forklaring har opfattet sig som kristen siden 2001, lægges vægt på, at ansøgeren som ovenfor nævnt var i stand til at passe sit arbejde som politibetjent helt frem til udrejsen, ligesom han var i stand til at bo med sin familie i Basra. Den omstændighed, at politiet i Basra har ønsket at tale med ansøgeren i anledning af hans udeblivelse fra tjenesten, kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnets flertal hans forklaring herom. Det kan derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren er efterstræbt af Jaish Al Mahdi militsen, ISIL eller sin egen klan. Flygtningenævnets flertal kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter udfaldet af bevisbedømmelsen er der ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på oversættelse eller ægthedsvurdering af de tre dokumenter af politimæssig karakter, som ansøgeren har fremlagt for Flygtningenævnet.” Irak/2014/2

Nævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Egypten. Indrejst i 2014. Sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle blev behandlet på samme nævnsmøde og blev ligeledes stadfæstet. Det fremgik af ægtefællens sag, at han havde forklaret, at han i 15 dage blev tilbage-

holdt i et fængsel i Alexandria. Han fik oplyst, at han var tilbageholdt, fordi han var kristen og vantro, og blev udsat for fysiske og psykiske krænkelser. **Flygtningævnets** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen af trosretning fra Alexandria, Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Egypten frygter forfølgelse fra sin nabo ved navn [...] samt Det muslimske Broderskab, som *naboen* har tilknytning til. Endvidere har hun henvist til, at hun ikke kan søge myndighedernes beskyttelse, eftersom hun er kristen af trosretning, og at hun efter den egyptiske straffelov kan risikere at blive idømt fængselsstraf for at have brugt sin religion som propaganda. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hendes problemer startede, da hun begyndte at lære *naboens* datter, [...], at kende. Efter anmodning fra *naboens datter* selv udlånte ansøgeren en bibel til hende, og omkring *sommeren* 2012 arrangerede ansøgeren endvidere et møde mellem *naboens datter* og en præst. Efterfølgende fandt *naboen* ud af, at *datteren* havde lånt en bibel af ansøgeren og opsøgte hende på ansøgeren på hendes bopæl. Da ansøgeren åbnede døren, råbte *naboen* ad hende og hendes familie. Han rev biblen i stykker og truede med at slå ansøgerens børn ihjel, hvis han så sin egen datter igen. *Senere på sommeren* 2012 blev ansøgerens ægtefælle afhentet af politiet og dernæst tilbageholdt i 15 dage. Mens hendes ægtefælle var fængslet, opholdt ansøgeren sig sammen med sine børn hos sine forældre. Samtidig forsøgte hun uden held at få oplysninger fra politiet om sin ægtefælles tilbageholdelse. Ansøgerens ægtefælle fik det dårligt i forbindelse med hans løsladelse og måtte derfor opereres. *I efteråret* 2012 blev hendes ægtefælle opereret for tre blodpropper. Efter ægtefællens udskrivelse fra hospitalet tog ansøgeren, hendes ægtefælle og deres børn hjem til ansøgerens forældre, som boede omkring en halv times kørsel fra deres bopæl, idet de frygtede at møde *naboen* ved deres egen bopæl. Mens familien opholdt sig hos hendes forældre, ødelagde *naboen* og medlemmer fra Det muslimske Broderskab ansøgerens lejlighed og bil. Endvidere overtog de ansøgerens ægtefælles cafeteria. Ansøgeren, hendes ægtefælle og børn opholdt sig hos hendes forældre frem til *begyndelsen af* 2014, hvorefter de opholdt sig i et kloster inden deres udrejse af Egypten. De flyttede fra ansøgerens forældre, fordi ansøgerens forældre blev overfaldet af nogle mænd fra Det muslimske Broderskab, mens ansøgeren, hendes ægtefælle og børn holdt sig skjult i forældrenes hus. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren endvidere henvist til, at hun er blevet forsøgt voldtaget af medlemmer fra Det muslimske Broderskab, da hun skulle hente noget medicin til sin ægtefælle. **Et flertal af Flygtningævnets medlemmer bemærker**, at den kvindelige ansøger har afgivet divergerende forklaringer om forskellige dele af ansøgerens asylmotiv. Den kvindelige ansøger har således forklaret divergerende om, hvorvidt ansøgerne var tilbage i lejligheden, efter at den mandlige ansøger var udskrevet, og her så ødelæggelserne. Det har hun oplyst i asylansøgningsskemaet, men under nævnsbehandlingen har hun angivet, at ansøgerne blev ringet op af portneren. Den kvindelige ansøger har endvidere forklaret

noget divergerende om, hvor længe hun og hendes ægtefælle befandt sig hos hendes forældre, inden de tog ophold på et sted, som havde forbindelse med klostret. Uanset om dele af ansøgernes forklaringer kan lægges til grund for sagen, herunder at den kvindelige ansøger har udlånt biblen til *naboens datter* og formidlet et besøg hos en præst, finder flertallet, at denne aktivitet er af så begrænset karakter, at den ikke kan karakteriseres som egentlig missionsvirksomhed. Flertallet bemærker i den forbindelse, at den kvindelige ansøger ikke er blevet afhørt af politiet herom. Flertallet bemærker endvidere, at episoden med udlån af biblen fandt sted i slutningen af 2012, og at ansøgerne har opholdt sig i Egypten frem til deres udrejse i *begyndelsen af 2014*. Flertallet finder, at de generelle forhold for de kristne koptere i Egypten ikke i sig selv er asylbegrundende, ligesom det fremgår af baggrundsoplysningerne, at Det muslimske Broderskab anses for at være en terrororganisation. Flertallet finder under disse omstændigheder, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet er i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af deres tilhørsforhold til den koptiske religion, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at de er i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke tilstrækkelig grundlag for at udsætte sagen med henblik på, at den mandlige ansøger skal gennemgå en torturundersøgelse.” Egypten/2014/4

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Armenien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk armenier, er født i Jerevan, Armenien, og er kristen af trosretning. Den kvindelige ansøger er etnisk armenier, er født i Jerevan, Armenien, og er kristen af trosretning. Ansøgerne har været aktive for den evangeliske kirke i Armenien. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive idømt en fængselsstraf som følge af sine aktiviteter for den evangeliske kirke. Den mandlige ansøger har til støtte herfor henvist til, at han og familien i 2008 blev medlemmer af den evangeliske kirke, og at han og ægtefællen missionerede og uddelte materiale fra kirken på gaden i Jerevan. Som følge heraf oplevede de chikane i form af tilråb og hærværk mod ansøgerens forretning. I *foråret 2012* blev ansøgeren anholdt, da han var i færd med at uddele materiale. Han var tilbageholdt nogle dage og afhørt. På andendagen blev han i cellen slået i ansigtet af en betjent. I *sommeren 2012* blev ansøgerens ægtefælle overfaldet af tilfældige personer under uddeling af materiale. Politiet afviste at hjælpe. En dag i *begyndelsen af 2013* forsøgte politiet at anholde ansøgeren og et andet medlem af menigheden, [...], da de uddelte materiale i det centrale Jerevan, men det lykkedes ansøgeren at slippe væk. Ansøgeren holdt sig herefter med bistand fra kirken skjult frem til udrejsen i *sommeren 2013*. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Armenien frygter, at hendes ægtefælle vil blive anholdt, fængslet eller forhindret i at fortsætte med den missionerende del af sin religiøse praksis. Den kvindelige ansøger har til

støtte herfor henvist til, at hun og hendes familie i 2008 blev en del af den evangeliske kirke. Som følge af deres tilknytning til kirken missionerede hun og uddelte materiale på gaden. I *sommeren 2012* uddelte hun materiale i følgeskab med en veninde, og de blev overfaldet på gaden. Politiet nægtede at hjælpe. Ansøgerens ægtefælle har ligeledes oplevet problemer som følge af sine aktiviteter for kirken. Han blev således anholdt og tilbageholdt i *sommeren 2012*. I *begyndelsen af 2013* blev ansøgerens ægtefælle forsøgt anholdt, men det lykkedes ham at undslippe. Han gik i skjul, og de blev først genforenet, da de skulle udrejse i *sommeren 2013*. Mens ægtefællen var i skjul, blev den kvindelige ansøger opsøgt to gange af politiet på familiens bopæl. Boligen blev ransaget, og der blev afleveret en tilsigelse. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgernes forklaring om deres tilknytning til og virke for den armenske evangeliske kirke til grund. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgernes forklaringer om, at de i forbindelse med deres missionerende virke har oplevet chikane fra civilpersoner. Nævnet finder ej heller grundlag for at afvise den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun blev udsat for vold fra en gruppe drenge i forbindelse med, at hun missionerede, og at politiet i den forbindelse afviste at komme hende til undsætning. Nævnet finder heller ikke grundlag for at afvise den mandlige ansøgers forklaring om, at han i 2012 blev anholdt i forbindelse med, at han uddelte religiøst materiale, ligesom nævnet finder, at det kan lægges til grund, at han under anholdelsen blev slået af en betjent. Flygtningenævnet finder endvidere ikke grundlag for at afvise den mandlige ansøgers forklaring om, at han i *begyndelsen af 2013* sammen med en trosfælle missionerede på den centrale plads i Jerevan, og at de begge blev pågrebet af politiet, men at det lykkedes den mandlige ansøger at undslippe. Flygtningenævnet finder endelig ikke grundlag for at afvise, at politiet efter denne episode eftersøgte den mandlige ansøger på familiens bopæl og beslaglagde familiens pas, ligesom politiet i foråret afleverede en tilsigelse til den kvindelige ansøger, hvoraf fremgår, at den mandlige ansøger tilsiges til en afhøring senere i foråret 2013 vedrørende blandt andet vold mod politiet. Flygtningenævnet finder som ovenfor anført, at det må lægges til grund, at ansøgerne, foranlediget af at de har missioneret offentligt, har været udsat for chikane fra civilbefolkningen, og at den mandlige ansøger har været tilbageholdt af politiet og tildelt et slag, ligesom den mandlige ansøger i *begyndelsen af 2013* i samme anledning blev forsøgt anholdt. Der foreligger ingen oplysninger om, at medlemmer af ansøgernes menighed er blevet straffet for deres aktiviteter, og den mandlige ansøger har ikke gennem kirken søgt at få oplyst, hvad der videre skete med menigheden. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Flygtningenævnet ikke, at de påberåbte forhold er af en så alvorlig karakter, at det indebærer, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerne vil være i risiko for at blive udsat for reaktioner af en så intensiv og omfattende karakter, at de har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens §

7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien/2014/1

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 7.5 (sur place).

Se endvidere den i afsnit 4.8 nævnte afgørelse Bangladesh/2014/1 om ansøgerens oplysninger om at være konverteret i hjemlandet Bangladesh forud for udrejsten.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Congo. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk munyamulenge og kristen fra Goma i Nord-Kivu, Den Demokratiske Republik Congo (DRC). Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af befolkningen i DRC, hvis hun vender tilbage, idet hun er etnisk munyamulenge. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv nærmere oplyst, at hendes fader var etnisk murega, og ansøgers moder var etnisk rwandesisk munyamulenge. De døde begge, da ansøgeren var lille, hvorfor ansøgeren er opvokset hos sin faders lillebroder, [...], i Goma. Da ansøgeren var omkring 20 år, opsøgte ukendte mænd hendes farbroder og chikanerede ham, fordi han husede ansøgeren. De ukendte mænd ville slå ansøgeren ihjel grundet hendes etnicitet. Mændene beskyldte endvidere ansøgerens farbroder for at samarbejde med oprørsgruppen M23. Ansøgerens halv søster flyttede til Danmark sammen med sin congolesiske ægtefælle og særbarn for omkring 10 år siden. *I begyndelsen af 2012* modtog ansøgerens faster et trusselsbrev fra halv søsterens ægtefælles familie, hvori de truede hele ansøgerens familie. Ansøgerens farbroder frygtede herefter for ansøgerens liv, hvorfor han sendte hende til den katolske kirke i Goma, hvor præsterne hjalp ansøgeren med at rejse til Kinshasa. *I begyndelsen af 2013* rejste ansøgeren til Kinshasa, hvor hun boede hos en præst. Da menigheden opdagede, at ansøgeren er etnisk munyamulenge, blev hun smidt ud. Ansøgeren fik hjælp af sin danske ægtefælle til at udrejse af DRC. Ansøgeren opholdt sig i Uganda, inden hun i *sommeren 2013* indrejste i Danmark. Ansøgeren kan ikke søge de congolesiske myndigheders beskyttelse, da de vil slå hende ihjel, fordi hun er munyamulenge. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgerens etnicitet som halvt munyamulenge ikke efter de foreliggende baggrundsplysninger i sig selv er asyl-

begrundende. Ansøgeren har givet noget skiftende forklaringer om den forfølgelse, hun skulle have været udsat for, mens hun boede i Goma. Hun har til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at der trængte civilklædte mænd ind på bopælen, og at hun gemte sig under sengen eller på toiletet og derfor ikke blev opdaget. Derimod har hun til samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret, at mændene blot stod udenfor og bankede med stokke i jorden, og at hun ifølge advokatindlægget kunne se mændene igennem sprækkerne i huset. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren ikke er profileret på nogen måde, og Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at hun har sandsynliggjort, at hun som følge af sin etnicitet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår det fremlagte trusselsbrev bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren efter sine egne oplysninger har været bekendt med brevets eksistens i hvert fald siden *foråret* 2012, hvor brevet ankom til ansøgerens faster. Hun har imidlertid først fremlagt brevet til samtalen med Udlændingestyrelsen, hvilket er påfaldende, da hun også har nævnt brevet under oplysnings- og motivsamtalen. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren har boet i Goma trods kendskab til trusselsbrevet siden *foråret* 2012, indtil hun rejste til Kinshasa *i begyndelsen af* 2013. Efter ansøgerens oplysninger hørte hun fra sin søster ganske kort tid efter indrejsen i Danmark *i sommeren* 2013, at hendes onkel og dennes børn skulle være blevet dræbt. Dette har ansøgeren imidlertid ikke forklaret noget om til oplysnings- og motivsamtalen, men har først forklaret om det til samtalen med Udlændingestyrelsen. Endvidere er forklaringen under nævnmødet udbygget, idet hun under mødet i nævnet har forklaret, at fasterens barnebarn også skulle være blevet slået ihjel. Flygtningenævnet kan under disse omstændigheder ikke anse det for tilstrækkeligt sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra sin søsters svigerfamilie. Endvidere lægger Flygtningenævnet i denne forbindelse nogen vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl efter udløbet af hendes besøgsvisum. Hendes oplysning til samtalen med Udlændingestyrelsen om, at baggrunden herfor var, at hendes danske ægtefælle ikke ville have, at hun søgte om asyl, kan ikke lægges til grund for sagen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” D.R. Congo/2014/2

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Kirgisistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker fra Bishkek i Kirgisistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kirgisistan frygter, at hun og hendes søn ikke vil kunne få den nødvendige medicinske behandling for deres sygdom. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hun og hendes søn lider af sygdommen neurofibromatosis type 1, og at de ikke

modtog tilstrækkelig behandling herfor i Kirgisistan. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun som etnisk usbeker har været udsat for diskrimination. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hun på sin uddannelsesinstitution blev opfordret til at bære briller for at skjule sin etnicitet. Hun blev opfordret til at tale kirgisisk af andre buspassagerer og hendes søn blev mobbet i børnehaven. I 2010 blev hendes faders butik i [...] brændt ned under uroligheder i Kirgisistan. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Hun har heller ikke været udsat for strafprocessuelle indgreb. Ansøgeren har ikke personligt haft problemer med myndighederne eller politiske organisationer. Ansøgeren udrejste legalt. Behandlingen af ansøgerens og barnets sygdom er helbredsmæssige og socioøkonomiske forhold, som ikke i sig selv kan begrunde asyl. De forhold, som ansøgeren har oplyst, at hun og sønnen i øvrigt har været udsat for, har ikke haft et sådan omfang og intensitet, at de kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Oplysningerne om bytning af lejligheder og afbrændingen af faderens butik ligger tilbage i tid, og må antages at være udslag af de generelt vanskelige forhold i hjemlandet. Endelig må det tillægges vægt, at ansøgeren først udrejste i 2013. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske usbekere ikke kan føre til nogen ændret vurdering, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsten, eller at hun ved en tilbagevenden til Kirgisistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kirgisistan skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kirgisistan/2014/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.7 nævnte afgørelser Aser/2014/1 og Irak/2014/3, til den i afsnit 4.7.2 nævnte afgørelse Statsløspal/Israel/2014/1 samt til den i afsnit 7.9.2.5 nævnte afgørelse Sri/2014/2.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til de i afsnit 7.9.2.5 og 7.9.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FMG) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

Grundene til forfølgelse i henhold til de forskellige kriterier i flygtningekonventionens flygtningedefinition vil ofte overlappende hinanden. Som eksempler på afgørelser, hvor flere forhold har gjort sig gældende, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er

etnisk perser og ateist fra [...], Fars-provinsen, Iran. Ansøgeren har været medlem af en hemmelig arbejderbevægelse på sin arbejdsplads fra 2003 til 2009 og har været aktiv i Den Grønne Bevægelse i forbindelse med valget i 2009. Da den Grønne Bevægelse opstod, deltog ansøgeren i 10 – 20 demonstrationer, hvoraf den sidste fandt sted i 2008. Endvidere har han udført aktiviteter for *en daravish-gruppe* i byen Shiraz, hvor han uddelte CD'ere, billeder og løbesedler mod præstestyret i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive anholdt, udsat for tortur eller fængslet af de iranske myndigheder, eftersom han er daravish, og fordi han tidligere har arbejdet for arbejderne rettigheder og Den Grønne Bevægelse. Til støtte for sit asylmotiv har han gjort gældende, at han har været medlem af *daravish-gruppen* hele sit liv. I 2007 blev han tilbageholdt og afhørt af de iranske myndigheder, der stillede spørgsmål til hans tilknytning til *daravish-gruppen* samt til hans aktiviteter på arbejdspladsen. Han blev løsladt efter nogle timer. I 2009 blev han igen tilbageholdt og afhørt af myndighederne, der stillede spørgsmål til hans aktiviteter i arbejderforeningen på arbejdspladsen. Han blev stillet for en domstol og idømt 18 måneders fængsel, fordi han havde udført aktiviteter, der skabte uro på arbejdspladsen. I løbet af de 18 måneder blev han udsat for slag. Seks måneder efter løsladelsen henvendte myndighederne sig på hans bopæl og anholdt ham igen. Han blev tilbageholdt og afhørt om *daravish-gruppen*, og han blev udsat for tortur. Han blev ikke stillet for en dommer, men han blev løsladt efter seks måneder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger vægt på, at han blev løsladt uden betingelser fra sin fængsling vedrørende uro på arbejdspladsen, og at han ikke senere er blevet opsøgt af myndighederne vedrørende dette. Samme flertal lægger vægt på hans forklaring om, at han i forbindelse med sin anholdelse for at tilhøre *daravish-gruppen* ligeledes blev løsladt uden betingelser. Ansøgeren har først under nævnsmødet oplyst, at hans familie én gang efter løsladelsen er blevet opsøgt, hvor myndighederne spurgte efter ansøgeren. Flertallet lægger ikke denne udbygning til grund. Da ansøgeren således har boet i Iran i mere end to år efter løsladelsen uden at være blevet opsøgt af myndighederne, og da han efter sin egen forklaring kun i et meget begrænset omfang deltager i de fælles samlinger og lignende, hvorfor han må betragtes som lavt profileret, finder flertallet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort en individuel, konkret og reel risiko for, at han ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for forfølgelse, udlændingelovens jf. § 7, stk. 1 eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2014/11

4.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Se om bestemmelsens ændrede anvendelsesområde efter indførelse af en midlertidig beskyttelsesstatus i udlændingelovens § 7, stk. 3, ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) nærmere afsnit 5.1. Lovændringen vedrørende beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven. Flygtningesnævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af den nye bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de factostatus til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at en mishandling falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at den mishandling, som klageren påstår han vil risikere, hvis han udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for

opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 udtalt, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har Domstolen antaget, at forholdet vil være omfattet af artikel 3, uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115 – 117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I dommen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011 fandt Domstolen, at en udsendelse af de pågældende, som var somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia ville udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtalte blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu på tidspunktet for dommen havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen udelukkede ikke, at resten af det sydlige og centrale Somalia kunne udgøre et internt flugtalernativ (IFA), forudsat at den udsendte kunne rejse til og bosætte sig i det pågældende område uden at komme i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3. Der kunne således være dele af det sydlige og centrale Somalia, hvor en udsendt ikke nødvendigvis ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den generelle situation. Det var dog en betingelse blandt andet, at den udsendte person havde nære familiære relationer i området, hvor vedkommende effektivt ville kunne søge tilflugt. Hvis en udsendt persons familierelationer var i en region, der kontrolleredes af den islamistiske bevægelse al-Shabaab, eller vedkommende var nødt til at rejse gennem al-Shabaab-kontrolleret område, udtalte Domstolen, at vedkommende ville være i en reel risiko for overgreb, medmindre det kunne påvises, at vedkommende havde erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia og derfor kunne undgå opmærksomhed fra al-Shabaab. For somaliske statsborgere, som havde været i udlandet længe nok til at blive ”westernised”, ville denne risiko for at tiltrække sig al-Shabaabs opmærksomhed være særligt stor.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende somaliske statsborgere efter afsigelse af dommen er nærmere omtalt i formandskabets 21. beretning (2012), side 45f.

For sager, herunder vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvorlighed, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets eller Justitsministeriets kompetence.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 4.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

4.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen Darood, underklanen Ogaden, subklanen [...] og er sunni-muslim fra Somalia. Hun er født i Galkayo. De første seks leveår flyttede familien rundt. Herefter boede hun i omkring 4-5 år i Mogadishu, hvor hun gik i skole. Hun boede herefter 1-2 år i [...]. Hun udrejste i 1992 på grund af borgerkrigen. Ansøgeren har aldrig været udsat for konkrete overgreb i Somalia. Hun har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i landet, herunder at hun ikke har noget sted at bo. Hun kan heller ikke tage tilbage til Italien, da hun ikke har noget sted at bo, ligesom hun ikke har arbejde eller kan sproget. Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf og efter yderligere nye baggrundsoplysninger traf Udlændingestyrelsen afgørelse [...] 2014. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under de angivne omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2. **Flygtningenævnets flertal** finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren risikerer at blive udsat for sådanne forhold ved en tilbagevenden til Somalia, at hun er omfattet af beskyttelsen efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at hun således opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren er en enlig kvinde, der udrejste af Somalia som 12-årig i 1992, og at hun ikke, bortset fra et kortvarigt ophold i 2005, har været tilbage i landet, at ansøgeren har et barn, at ansøgeren lider af en psykisk sygdom, der har krævet behandling med mellemrum, og at ansøgeren, selvom hun tilhører en hovedklan, ikke kan antages at have nogen nærmere familie i Somalia. Flertallet finder imidlertid, at Italien, hvor ansøgeren har en gældende opholdstilladelse, kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flertallet finder således ikke, at ansøgeren er i en sådan særligt sårbar situation, at hun ikke vil kunne sendes tilbage til Italien. Flertallet bemærker herved, at ansøgeren har opholdt sig længere tid i Italien, og at hun efter det oplyste der blev undergivet den relevante lægebehandling. Flertallet finder således, at ansøgeren vil kunne opnå tilstrækkelige socioøkonomiske forhold til, at Italien kan tjene som hendes første asylland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/2

Nævnet meddelte i **juni 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Libanon. Indrejst i 2013. Det fremgik af sagen, at den mandlige ansøger havde forklaret, at Amal-bevægelsen ønskede, at han skulle kæmpe i Syrien, hvilket han afviste, hvorefter lederen og andre personer overfaldt ham med slag med flad hånd og spark, så

han blødte. Ansøgeren ville hævne sig og overfaldt derfor 3-4 dage senere sammen med tre venner lederens to voksne sønner med knytnæveslag og spark, så de var blodige i ansigtet, idet han ville gøre ved dem, hvad medlemmerne af Amal-bevægelsen havde gjort mod ham. Ansøgeren mente ikke, at sønnerne kom alvorligt til skade, idet de efterfølgende kidnappede hans datter. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere og henholdsvis shia-muslim og sunni-muslim af trosretning fra Beirut, Libanon. Den mandlige ansøger har været medlem af Amal-bevægelsen siden begyndelsen af 2010. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at den mandlige ansøger vil blive slået ihjel af Amal-bevægelsen. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv oplyst, at den mandlige ansøger i *foråret 2013* deltog i et møde med Amal-bevægelsen, som ønskede, at han sammen med andre af deres medlemmer skulle rejse til Syrien for at bekæmpe oprørerne. Den mandlige ansøger ønskede imidlertid ikke at rejse til Syrien, fordi han havde tre børn, og fordi han ikke ville slå uskyldige folk ihjel. Ansøgeren blev efter mødet slået af flere af deltagerne, der var til stede under mødet, idet han havde sagt nej til at rejse. Den mandlige ansøger ønskede herefter at hævne sig på lederen af Amal-bevægelsen, hvorfor han sammen med tre af sine venner opsøgte lederens to sønner og overfaldt dem. *Samme måned* henvendte lederen af bevægelsen sig sammen med to mænd på ansøgernes bopæl. De ville vide, hvor den mandlige ansøger var. Den kvindelige ansøger var på dette tidspunkt alene hjemme. Omkring *en uge senere* blev ansøgernes datter [...] kidnappet af lederens to sønner, som truede hende til at stige ind i deres bil. Datteren blev forhandlet fri samme aften. *Et par uger senere* blev datteren igen forsøgt kidnappet af lederens to sønner, hvilket imidlertid ikke lykkedes. Ansøgerne flyttede efterfølgende til et skjult sted i [...], hvor de opholdt sig frem til deres udrejse. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Den mandlige ansøger har under oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2013 oplyst, at han var lønnet ansat af Amal-bevægelsen som vagt og menigt medlem. Under samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2013 har ansøgeren uddybet dette og har forklaret, at han bar våben og stod til rådighed til alt, herunder kampe og befrielse af nogen, og senere under samme samtale, at han, udover deltagelse i 2 gadekampe, ikke lavede andet for Amal-bevægelsen. Den mandlige ansøger kan derfor ikke anses for særligt profileret i forhold til Amal. Ansøgerne har om deres konflikt forklaret, at den mandlige ansøger under et møde i Amal-bevægelsen i *foråret 2013* afslog at tage til Syrien for at deltage i krigen og under samme møde udtalte, at sunnier var bedre end Amals medlemmer, hvorfor han blev slået. Nogle dage senere hævnede den mandlige ansøger sig ved at slå den lokale Amal-leders sønner. Disse to sønner kidnappede derefter ansøgernes datter, der samme dag blev løsladt mod betaling, og samme personer forsøgte senere igen at kidnappe datteren. Flygtningenævnet finder herefter, at den mandlige ansøgers konflikt ikke er politisk eller religiøst motiveret men alene af privat karakter. Da denne konflikt imidlertid omfatter den lokale leder af Amal-bevægelsen og dennes familie, og ansøgerne ikke

kan forventes at kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Libanon risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der foreligger ikke tilstrækkelige oplysninger om de angiveligt straffbare forhold, den mandlige ansøger har begået i hjemlandet, hvorfor betingelserne for at udelukke den mandlige ansøger fra beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 10, stk. 2, ikke på det foreliggende grundlag er opfyldte. Flygtningenævnet meddeler derfor de libanesiske statsborgere [...] og [...] samt deres tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Libanon/2014/1

Nævnet meddelte i **november 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen meddelte i 2012 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På et nævnsmøde i 2013 udsatte Flygtningenævnet sagen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger om ansøgerens ansættelsesforhold i hjemlandet. Senere i 2013 udsatte nævnet sagen på ny med henblik på at afvente resultatet af Udlændingestyrelsens forespørgsel til et andet europæisk land om, hvorvidt ansøgerens fingeraftryk var kendt i dette land. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun, født i Kabul, Afghanistan, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at Taliban ønskede, at han skulle samarbejde med dem, idet han var ansat hos et internationalt firma, [...], der havde opgaver for ISAF og således havde adgang til forskellige baser. Taliban kontaktede ansøgeren telefonisk og personligt, og tilbageholdt ham omkring en uge, hvorunder han blev udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt mod at love at samarbejde. Han udrejste i umiddelbar forlængelse heraf. Flygtningenævnet lægger navnlig efter de fremlagte dokumenter sammenholdt med ansøgerens forklaring og høringssvaret fra *foråret* 2013 til grund, at ansøgeren har været ansat i [...], således som han har forklaret. Efter ansøgerens detaljerede forklaring, som han har afgivet allerede fra indreisen her i landet, lægger Flygtningenævnet videre til grund, at ansøgeren har været opsøgt og tilbageholdt af Taliban, således som han har forklaret. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren og ansøgerens familie og bopæl er eksponeret over for Taliban, og nævnet finder, at ansøgeren, efter at have lovet at samarbejde med Taliban og alligevel at være flygtet, er i en reel risiko for sådanne overgreb fra Talibans side, at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold andre steder i Afghanistan. Nævnet lægger herved vægt på dels identifikationen af ansøgeren og hans familie som ovenfor anført, dels at han har arbejdet på projekter rundt om i Afghanistan. Flygtningenævnet

meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/4

Der kan endvidere henvises til de i afsnittene 7.9 og 7.11 nævnte afgørelser.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at hun forlod sit hjemområde i Wardak-provinsen, da russerne var der, og at hun siden havde boet i Pakistan og alene opholdt sig i ca. et år i Kabul i forbindelse med udstedelse af pas. Det fremgik videre, at ansøgerens ægtefælle var dansk statsborger og arbejdede for en udenlandsk organisation i Kabul. To af ansøgerens børn var bosat i Danmark. Ansøgerens ægtefælle afgav vidneforklaring for nævnet om sine forhold under ansættelsen i Kabul samt om ansøgerens forhold under hendes etårige ophold. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra [...], Wardak-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at Taliban brændte hendes hus i *hjembyen*, imens hun opholdt sig i Danmark, idet NATO havde brugt huset som base. Efterfølgende hængte Taliban trusler op på murene i *byen*, hvor de truede ansøgerens familie med at slå dem ihjel, hvis de vendte tilbage til landsbyen. Endvidere mistænker Taliban ansøgerens søn for at samarbejde med amerikanerne via sit arbejde i Danmark. Da ansøgerens søn var på besøg i Afghanistan for to år siden, blev han generet af Taliban på en for ansøgeren ukendt måde. Endelig har ansøgeren oplyst, at hendes ægtefælle er blevet opsøgt af nogle personer på sin arbejdsplads. Under sagens behandling i Flygtningenævnet har ansøgerens advokat anmodet om, at et vidne afgiver forklaring. Udlændingestyrelsen har ikke protesteret mod anmodningen. Nævnet har efter en konkret vurdering imødekommet advokatens anmodning. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgerens families hus blev brændt ned af Taliban, og at Taliban efterstræber ansøgerens familie, fordi Taliban er af den opfattelse, at familien udlejede deres hus til ISAF-styrker. Nævnet kan endvidere lægge til grund, at ISAF-styrkerne først overtog huset, efter ansøgeren var indrejst i Danmark, og at Taliban derfor først herefter begyndte at efterstræbe familien. Ansøgerens situation er derved ændret væsentligt siden hendes seneste ophold i Kabul. Uanset at ansøgeren ikke personligt er højt profileret, er hendes familie, herunder hendes mand og brødre, højt

profilerede grundet deres jobs for udenlandske organisationer og offentlige myndigheder. Ansøgeren har ikke mulighed for at opnå den beskyttelse, som hendes mand har på sin arbejdsplads, idet det lægges til grund, at hun ikke må bosætte sig på mandens arbejdsplads. Ansøgeren kan således ikke henvises til hverken at tage ophold i det område, hvor familiens hus lå, eller hos sin mand i Kabul. På denne baggrund og sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de generelle forhold og risici ved at være profileret eller gift med en profileret person i Afghanistan finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.12 nævnte afgørelse Rus/2014/4.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2011. I sommeren 2011 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at fastsætte ansøgerens fødedato til den [...] 1992, således at han måtte anses for at være over 18 år. Under Flygtningenævnets behandling af sagen mødte ansøgeren ikke op, og der var ikke oplysninger om lovligt forfald, hvorefter sagen blev gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Wahran, Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter at blive dræbt af ukendte terrorister. Til støtte herfor har ansøgeren anført, at han kommer fra byen Wahran, hvor befolkningen blev udsat for tilfældige angreb af terrorister. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter at blive fængslet af de algeriske myndigheder som følge af, at han har søgt asyl i Danmark. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han på grund af fattigdom ikke ønsker at vende tilbage til Algeriet. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren har deltaget i møde med advokaten, der har udarbejdet indlæg i sagen, og at det fremgår af akterne i sagen, at ansøgeren under Udlændingestyrelsens sagsbehandling fremstod med tilstrækkelig modenhed til at redegøre for sit asylmotiv og svare relevant på de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansø-

geren har forklaret divergerende og udbyggende om sit asylmotiv. Ansøgerens forklaring er endvidere præget af en meget lille detaljeringsgrad, og forklaringen fremstår alt i alt utroværdig. Ansøgeren har således først forklaret, at han er flygtet fra Algeriet på grund af et svært liv som følge af fattigdom, og først senere at han frygter terrorister. Under nævnsmødet har ansøgeren via sin advokat endvidere som noget nyt gjort gældende, at han frygter at blive straffet for sin illegale udrejse. Ansøgeren har imidlertid ikke under sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen været i stand til at svare uddybende på spørgsmål om de terrorister, som han frygter, eller på spørgsmål om, hvorvidt han konkret er forfulgt. Flygtningenævnet lægger derimod ansøgerens forklaring om et svært liv på grund af fattigdom til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at det kan føre til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren vedrørende dette asylmotiv har påberåbt sig sociale forhold, herunder fattigdom, og at disse forhold ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren, der ikke er profileret i forhold til myndighederne, risikerer at blive afhørt og straffet som følge af sin illegale udrejse, kan ikke føre til et andet resultat. Der er herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Algeriet, at illegal udrejse kan straffes med en fængselsstraf på mellem 4 og 6 måneder, hvilket nævnet ikke finder står i urimeligt forhold til det begåede forhold. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2014/1

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra landsbyen [...] i Jalalabad-provinsen, Afghanistan. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans far på Talibans opfordring indskrev ham i en koranskole, hvor han gik i fire år. I skolen lærte Taliban eleverne om jihad og opfordrede dem til at deltage heri. Omkring fire til fem måneder inden ansøgerens udrejse kom Taliban til koranskolen og ville have alle eleverne til at deltage i jihad. Da de andre var gået i moskeen for at bede, flygtede ansøgeren til Turkham, hvorfra han omkring en uge senere udrejste til Pakistan med hjælp fra sin morbror. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren, at Taliban vil dræbe ham eller bruge ham som selvmordsbomber, ligesom han frygter de af-

ghanske myndigheder, idet de ved, at han har gået i koranskole, og derfor forbinder ham med Taliban. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet den på de fleste områder har været konsistent og i det væsentlige fremstår som selvoplevet. Nævnet finder herefter ikke, at det kan udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjembyen vil være i risiko for henvendelser fra Taliban om deltagelse i jihad og at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder dog, at ansøgeren i stedet for at tage ophold i sin hjemby kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren i forhold til Taliban må antages at være uprofileret, og at der derfor ikke er holdepunkter for at antage, at han vil blive eftersøgt af dem udenfor hjembyen. Det kan ikke lægges til grund, at alene det forhold, at han har gået i koranskole, har bragt ham i de afghanske myndigheders søgelys, og at han som følge heraf risikerer asylbegrundende forfølgelse fra deres side. Ansøgeren er en ung mand i den arbejdsduelige alder, og det fremgår af Udlændingestyrelsens fact finding-rapport af maj 2012, at unge mænd sædvanligvis vil kunne finde beskyttelse i en større by som f.eks. Kabul. Det fremgår videre af samme rapport, at selvom levevilkårene i Kabul er vanskelige, er der dog tilstrækkelig mad og adgang til sundhedsvæsen og undervisning for alle. På den baggrund findes ansøgerens levevilkår ikke at blive af en sådan karakter, at hans basale humanitære rettigheder vil blive krænket ved, at han henvises til at tage ophold i Kabul. Med denne begrundelse stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/1

Nævnet **stadfæstede i februar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagen med henblik på indhentelse af oplysninger gennem Udenrigsministeriet om ansøgerens ansættelsesforhold i Afghanistan. I slutningen af 2013 besluttede Flygtningenævnet af formelle grunde, at sagen skulle behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra landsbyen [...], Kunar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har udført arbejde for det afghanske firma [...], som udførte byggearbejde i Afghanistan for de amerikanske styrker. Ansøgeren har forklaret, at han har været udrejst fra Afghanistan i omkring tre måneder i 2009, hvorefter han blev tilbagesendt til Afghanistan af tyrkiske myndigheder. I sommeren 2010 modtog han et trusselsbrev fra Taliban som følge af sit arbejde for *et firma, der udførte arbejde for de amerikanske styrker*. Endvidere blev ansøgerens morbroders bopæl i efteråret 2010 angrebet og morbroderen udsat for vold. Ansøgeren har modtaget oplysninger fra familien i Afghanistan om, at Taliban efter ansøgerens udrejse har dræbt hans morbroder. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Afgha-

nistan at blive dræbt som følge af sin ansættelse i firmaet. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger i det væsentligste lægge hans forklaringer til grund for sagen. Forklaringerne fremstår troværdige og er i det væsentligste blevet bekræftet af de oplysninger, som Udenrigsministeriet har modtaget fra hans arbejdsgiver i [...] via e-mail. Af arbejdsgiverens oplysninger fremgår blandt andet, at det nævnte firma nu udfører sine aktiviteter fra [...] -provinsen, idet firmaet er flyttet fra Kunar-provinsen, hvor firmaet havde været udsat for trusler fra Taliban, og hvor en medarbejder ved navn [...] blev kidnappet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold enten i en af de afghanske større byer eller et andet sted i Afghanistan, i stedet for at tage ophold i sin hjemby [...]. Flertallet lægger blandt andet vægt på, at der nu er gået flere år, siden ansøgeren har været i Afghanistan, og at ansøgeren ikke fremstår som profileret, ligesom det ikke kan antages, at ansøgeren på nogen særlig måde vil tiltrække sig negativ opmærksomhed. Flertallet finder ikke, at den omstændighed, at ansøgeren efter det oplyste har visse psykiske problemer, kan føre til noget andet resultat. Ansøgeren vil således efter flertallets opfattelse ikke være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til andre dele af Afghanistan end ansøgerens hjemområde. Ansøgeren ses ej heller at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2014/6

Nævnet **stadfæstede i februar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra [...], Pakistan. Ansøgeren har modtaget undervisning på en koranskole tilknyttet Taliban. Ansøgeren har i fem dage deltaget i madlavning og indkøb for Taliban. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at hans farbroder, der er ansat ved politiet, vil slå ansøgeren ihjel, idet ansøgerens broder har slået ansøgerens farbroders søn ihjel som hævn over, at ansøgerens farbroder slog ansøgerens fader ihjel. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet ansøgeren er stukket af fra dem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens fader og farbroder havde en konflikt over familiens jord. Delingen af jorden blev forestået af byens ældre, og ansøgerens farbroder blev i den forbindelse vred over, at han ikke selv måtte vælge, hvilket stykke jord han helst ville have. I den efterfølgende tumult slog ansøgerens farbroder ansøgerens fader ihjel. Omkring to måneder efter slog ansøgerens storebroder sin og ansøgerens fætter ihjel som hævn over drabet på deres fader. Ansøgeren har oplyst, at de efterfølgende flyttede til et andet område, [...], for at farbroderen ikke skulle finde dem. Ansøgeren har videre oplyst, at ansøgerens og hans familie har opholdt sig i [...] i omkring tre år. På et tidspunkt blev ansøgerens broder beskydt. Ansøgeren formoder, at farbroderen stod bag, idet familien ikke havde konflikter med andre. Nogle måneder efter, at familien var

kommet til [...], begyndte ansøgeren at gå på en koranskole, som ansøgeren efterhånden fandt ud af var tilknyttet Taliban. Efter omkring to år på skolen spurgte mullahen, om der var nogen af eleverne på skolen, der havde lyst til at tjene Taliban, hvorpå ansøgeren meldte sig. Dagen efter gik ansøgeren og fire andre drenge med talebanerne til deres opholdssted, hvor de fik tildelt forskellige opgaver. Ansøgeren deltog i indkøb og madlavning. Da de havde været ved Taliban i fire dage, hørte ansøgeren om et netop udført selvmordsangreb, og sammen med de to andre drenge fandt de ud af, at det var en af de ældre drenge fra skolen, der havde sprængt sig selv i luften. Af frygt for at det ville blive deres tur næste gang, valgte de næste morgen at flygte hjem til deres familier. Ansøgeren har oplyst, at talebanerne samme aften kom til ansøgerens bopæl og spurgte efter ham. Ansøgeren opholdt sig på dette tidspunkt i skjul hos sin morbroder. Da talebanerne ikke fandt ansøgeren, ville de tage ansøgerens broder i stedet for. Da ansøgerens broder nægtede, slog talebanerne broderen ihjel. Endelig har ansøgeren oplyst, at han udrejste af Pakistan fem dage efter drabet på hans broder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet kan dog ikke lægge til grund, at ansøgerens farbroder stod bag et forsøg på at skyde ansøgerens broder. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens farbroder i så fald må have identificeret familiens opholdssted, men at familien alligevel ikke har været udsat for andre overgreb i den anledning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at konflikten med ansøgerens farbroder er af en sådan intensitet, at ansøgeren risikerer overgreb. Flertallet lægger herved vægt på, at familien har boet i en nærliggende by gennem flere år, uden at den har været udsat for overgreb fra farbroderens side. Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke, at der er grundlag for at antage, at ansøgeren vil blive opsoget af Taliban, såfremt han tager ophold andre steder i Pakistan end i hjemområdet. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgeren kun ganske kortvarigt har udført ganske underordnede opgaver for Taliban. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Pakistan.” Pakistan/2014/1

Se endvidere den i afsnit 7.5.2.1 nævnte afgørelse Nigeria/2014/1, hvor Flygtningenævnet fandt, at den af ansøgeren påberåbte konflikt som følge af hans religiøse forhold havde en begrænset geografisk udstrækning.

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger fra [...]bydelen i Mogadishu og er muslim af trosretning. Han tilhører hovedklanen Shikhaal, subklanen Maad, underklanen [...], subsubklanen [...] og familieklanen [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har

som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han vil blive slået ihjel af repræsentanter for Abgaal-klanen fra *samme bydel* i Mogadishu, fordi hans broder, [...], mens han var medlem af de islamiske domstole, fængslede flere repræsentanter fra deres klan. Ansøger frygter endvidere, at han vil blive slået ihjel af repræsentanter fra den somaliske regering, hvis han vender tilbage til Somalia. Ansøger oplyser, at han kender flere medlemmer af den somaliske regering, der tidligere var tyve, som hans broder var med til at fængsle, mens de islamiske domstole havde magten. Ansøger frygter, at disse personer vil tage hævn. Ansøgeren har til sagen oplyst, at hans broder [...], der var medlem af de islamiske domstole og koranunderviser, flygtede i *slutningen af 2006* i forbindelse med, at de islamiske domstole blev drevet ud af Mogadishu. Ansøgeren har ikke hørt fra broderen siden. I *begyndelsen af 2007* blev ansøgeren truet på markedet af lederen af en kriminel bande, som ansøgerens broder tidligere havde fået fængslet. Ansøgeren levede herefter i skjul forskellige steder i Mogadishu indtil *sommeren 2007*, hvor lederen af den kriminelle bande opsøgte ansøgeren på hans bopæl. Ansøgerens moder lukkede døren op, og da ansøgeren kunne høre mandestemmen, flygtede han ud ad vinduet. Han udrejste til Etiopien og herefter via Sudan til Libyen, hvor han opholdt sig i cirka en måned. *Senere på sommeren 2007* indrejste han og søgte asyl i Italien, hvor han blev meddelt opholdstilladelse (subsidiær beskyttelse) gældende indtil *efteråret 2011*. På grund af utilfredshed med levevilkårene for somaliere i Italien søgte ansøgeren efterfølgende asyl i flere europæiske lande. I *foråret 2012* indrejste han i Danmark fra Sverige, efter at de svenske myndigheder havde oplyst ham om, at han ville blive sendt tilbage til Italien i medfør af Dublin-forordningen. Ansøgerens *anden* broder [...] er blevet dræbt i 2012. Ansøgeren mener, at det er fjender af *den første broder*, der har dræbt *den anden broder*. Endelig er ansøgerens *tredje broder* [...] i 2013 blevet fængslet af den somaliske regering. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at hans broder [...] i 2006 har været dommer ved de islamiske domstole, og at han flygtede fra Mogadishu omkring årsskiftet 2006-2007, til grund. Flygtningenævnet lægger videre ansøgerens forklaring om, at dette har skabt et modsætningsforhold til en gruppe, der må betragtes som en lokal kriminel bande, til grund. Nævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at modsætningsforholdet har haft en sådan intensitet, at der er grund til at antage, at ansøgeren i dag risikerer overgreb i den anledning. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at der på grund af ansøgerens alder ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren selv havde nogen tilknytning til de islamiske domstole, og at ansøgeren havde ældre brødre samt sin fader, der ikke er udrejst af landet, og som ikke kan antages at have været udsat for overgreb som følge af *broderens* daværende aktiviteter. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet.” Som/2014/3

Nævnet **stadsfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er araber og muslim fra Al Najaf, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har været medlem af Iraqi Union of Artists fra 1990. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter forfølgelse af Jeish Al-Madhi militsen i Irak, fordi han er musiker. Ansøgeren begyndte i 2005 at føle sig truet som musiker i Najaf, hvorfor han bosatte sig med sin familie i Bagdad fra 2006 til 2008. På grund af urolighederne i Bagdad rejste familien tilbage til Najaf i starten af 2008. I foråret eller sommeren 2009 kom Jeish Al-Mahdi militsen på deres bopæl og udsatte ansøgeren for overgreb samt tog hans instrumenter. I *efteråret* 2010 blev ansøgeren udsat for overgreb fra militsen ved en privat fest, hvor han fungerede som DJ. De ødelagde under overgrebet ansøgerens udstyr. *Senere samme efterår* blev ansøgeren indkaldt til et møde med militsen, men han mødte ikke op. Senere hentede de ham i en bil og tilbageholdt ham i to dage, hvor de udsatte ham for overgreb og tvang ham til at skrive under på en erklæring blandt andet om, at han skulle forlade Najaf. Ansøgeren åbnede en forretning med udleje af lydudstyr to til tre kilometer fra Najaf, idet familien måtte have en indtægt, men militsen sprængte forretningen i luften i starten af 2011. Ansøgerens 13-årige datter, hans søn og ægtefælle har modtaget trusler fra militsen. Ansøgerens datter er igen blevet truet af militsen, og ansøgerens familie er blevet skjult et mere sikkert sted. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren uanset sin baggrund som musiker fremstår helt uprofileret for nævnet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han står i et asylbegrundende modsætningsforhold til Al-Mahdi militsen i anledning af sin virksomhed som musiker, til grund. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har forklaret overbevisende om sit asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret divergerende om et helt centralt punkt i sit asylmotiv. Han har således i sit asylskema og til samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret, at militsen tog hans instrumenter med i 2009, mens han for nævnet har forklaret, at musikinstrumenterne blev ødelagt. Flygtningenævnet finder det endvidere ikke overbevisende, at ansøgeren som forklaret i 2010 har haft en alvorlig konflikt med militsen, særlig henset til, at han forblev i hjemmeområdet, hvor han i begyndelsen af 2011 åbnede en forretning med lydudstyr. Det forekommer i den forbindelse påfaldende, at ansøgeren ikke undersøgte skaderne i forbindelse med den angivelige bombesprængning af forretningen i 2011. Det må endvidere indgå i vurderingen, at ansøgeren først udrejste i *efteråret* 2012, hvilket vil sige omkring halvandet år efter den angivelige bombesprængning. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren på overbevisende og troværdig måde har sandsynliggjort sit asylmotiv. Selvom det måtte antages, at ansøgeren i forbindelse med sin virksomhed som musiker kan have været udsat for chikane i et begrænset omfang, finder Flygtningenævnet ikke, at der er tale om forhold af en sådan alvor og intensitet, at det kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder her-

efter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller have behov for beskyttelsesstatus jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2014/4

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2013. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hausa og muslim af trosretning fra Kaduna-state, Nigeria. Ansøgeren har været medlem af NRC fra 1992 til 1993, hvor han lavede kampagner. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af sin fader eller andre fra Boko Haram. Han frygter endvidere at blive fængslet af de nigerianske myndigheder som følge af, at han er søn til lederen af Boko Haram. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren gjort gældende, at han har modtaget våbentræning af sin fader, siden han var seks eller syv år gammel. I 1992 blev han tvunget til at deltage i sin faders gruppes konflikt med Kataf-stammen. Ansøgerens fader satte ild til en kirke fyldt med mennesker, og ansøger skulle holde vagt udenfor og skyde de personer, der løb ud af kirken. I denne forbindelse skød ansøgeren en mand i halsen, hvorved denne afgik ved døden. I 1995 var ansøgeren med til at ødelægge nogle regeringsbygninger, og i 1998 eller 1999 blev ansøgeren tvunget til at deltage i Sharia-krisen, hvor hans faders gruppe slog omkring 1000 kristne ihjel. Ansøgeren nægtede at deltage i drabene, hvilket medførte, at han blev straffet af sin fader. I anden del af Sharia-krisen i 2001 var ansøgeren med til at brænde et hus ned, hvor fire kristne personer blev holdt indespærret. I 2002 eller 2003 blev ansøgeren udsat for tortur af sin fader, fordi han ikke havde slået nogen ihjel. I denne forbindelse blev han spærret inde sammen med nogle andre personer. Samme nat vækkede ansøgerens stedmoder ham og gav ham penge og busbillet, så han kunne flygte ud af Nigeria. Efterfølgende har ansøgeren været tilbage i Nigeria tre gange for at lede efter sin biologiske moder. Hver gang blev han opdaget af faderens gruppe, som forsøgte at tilbageholde ham. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** bemærker, at ansøger tre gange – i 2009 og to gange i 2010 – er indrejst i Nigeria, hvor han i flere dage ad gangen har opholdt sig i hjemområdet Kaduna-state. Henset til dette samt til, at ansøger udrejste af Nigeria i 2003, forekommer det usandsynligt, at ansøgers konflikt med sin fader og/eller Boko Haram har en sådan intensitet, at den er asylbegrundende. Flertallet bemærker i den forbindelse, at det bygger på ansøgers formodninger, at det er faderens folk, der har opsøgt ham de sidste to gange, han besøgte Nigeria. Ansøgers forklaring om, at han er eftersøgt af myndighederne som følge af faderens tilknytning til Boko Haram, har været divergerende og udspringer af ansøgers egne formodninger. Ansøger har ikke tidligere været udsat for overgreb fra ANPP-tilhængere, og det beror alene på ansøgers formodninger, at disse nu skulle efterstræbe ham. Henset til den tid, der er forløbet, siden ansøger forlod Nigeria, er det usandsynligt, at ansøger vil blive udsat for overgreb alene som følge af ansøgers faders eller storebroders aktiviteter. Endelig har flertallet lagt vægt på, at an-

søger, der har opholdt sig i Europa siden 2005, først søgte asyl, da han blev udvist af Danmark i *sommeren* 2013. Efter en samlet vurdering finder et flertal af Flygtninge-nævnet ikke, at ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Nigeria/2014/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber fra Bagdad, Irak. Han har under nævnsmødet forklaret, at han tidligere var shia-muslim, men nu er sunni-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han fra *efteråret* 2007 og frem til *sommeren* 2013 har arbejdet i den irakiske hærs Brigade [...], også kendt som [...], herunder i brigadens terrorbekæmpelsesenhed. I slutningen af 2012/starten af 2013 forsøgte personer fra militsen Asaab Ahel Al-Hag, som også arbejdede i militæret, at få ansøgeren til at videregive oplysninger om personer, der havde klaget over militsmedlemmerne som følge af, at de havde forsøgt at hverve ansatte i hæren til militsen. Ansøgeren nægtede at videregive informationerne og klagede over militsfolkene til sin overordnede. Ansøgerens overordnede, Oberst [...], viste sig også at have kontakt til militsen og videre gav oplysninger om ansøgerens klage til personer fra militsen. Ansøgeren modtog herefter trusler mod sit liv og mod sin familie. Efter at have holdt sig skjult i Bagdad i 14 dage, flygtede han som følge af truslerne til det nordlige Irak, hvorfra han udrejste i *begyndelsen af* 2014. Flygtninge-nævnet finder det ikke godtgjort, at ansøgeren som følge af sin vægring mod at videregive oplysninger til militsmedlemmerne har bragt sig i et asylbegrundende misforhold til de irakiske myndigheder. Flygtninge-nævnet skal i den forbindelse bemærke, at truslerne mod ansøgeren blev fremsat løbende over ca. 5 måneder, uden at der skete ham noget. Efter den sidste trussel i *sommeren* 2013 forlod ansøgeren sit arbejde uden at sige op, og han forblev herefter i Bagdad i 14 dage, uden at hverken hans familie eller han selv blev opsøgt af myndighedspersoner eller folk fra militserne. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret, at han var ansat i en efterretningssenhed og sad inde med en række vigtige oplysninger. Efterfølgende udrejste ansøgeren til Nordirak, hvor han opholdt sig i 5 måneder ligeledes uden at blive opsøgt, og selvom han under opholdet modtog en ny telefonisk trussel fra en person tilknyttet militsen, der sagde, at de vidste, at ansøgeren befandt sig i Nordirak. Det bemærkes endelig, at nævnet ved vurderingen har lagt vægt på, at ansøgeren udrejste fra Irak via Bagdad ved brug af et ægte pas, men isat et falsk visum. Nævnet har ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv ud over det, der er anført ovenfor, tillagt det en vis vægt, at ansøgeren på spørgsmål om såvel truslernes konkrete indhold som hans arbejdsopgaver og opbygningen af den enhed, han var ansat i, har forklaret afglidende og overfladisk. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende med hensyn til, om han

også blev opsøgt personligt af militsfolk på den sidste arbejdsdag eller ej, hvor mange gange han har forsøgt at sige sin stilling op, og om der gik 1 time eller 2-3 dage fra, at han havde nægtet at videregive oplysninger, og til han blev truet første gang. Flygtningesnævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevendende til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Idet nævnet ikke finder grundlag for at udsætte eller hjemvise sagen, stadfæster nævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Irak/2014/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.6.6 nævnte afgørelse Sri/2014/1, til den i afsnit 7.10 nævnte afgørelse Nigeria/2014/3 samt til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Afg/2014/7.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et mindreårigt barn fra Afghanistan. Indrejst i 2013. Ansøgerens ægtefælle var bosiddende i Danmark. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim fra Maidan, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun efter at have brudt en forlovelse med fætteren [...] er i risiko for at blive slået ihjel af fætterens familie. Det fremgår, at ansøgeren i en årrække har været forlovet med den pågældende fætter, der ligesom ansøgeren har opholdt sig i Iran. Efter at fætteren var blevet udvist til Afghanistan, fik hun sin fader til at bryde forlovelsen. Det skete telefonisk overfor farbroderen, der ikke ville acceptere bruddet. Efter at ansøgerens broder var blevet udvist til Afghanistan, blev denne i Kabul tæsket og truet af fætterens familie, der ligeledes tilkendegav, at man ville dræbe ansøgeren. Af ansøgerens forklaring fremgik, at hun ved indgåelsen af ægteskab med *sin ægtefælle* i Iran holdt et almindeligt bryllup i *sommeren 2011*, og at der var inviteret omkring 100 mennesker til festen. Flygtningesnævnet bemærker, at ansøgeren efter indgåelse af brylluppet opholdt sig omkring et og et halvt år i Iran, uden at fætterens familie havde foretaget sig andet, end det der skete i telefonsamtalen mellem de to brødre. Ansøgerens forklaring om, at en broder i Afghanistan kort før hendes udrejse af Iran skulle være blevet udsat for vold på grund af hendes forhold, kan ikke lægges til grund. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke har kunnet forklare nærmere derom, og at oplysningen fremtræder konstrueret til lejligheden. Under hensyn til det lange tidsrum, der er hengået fra ægteskabets indgåelse og til ansøgerens

udrejse, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens risiko for overlast fra hendes fætters familie er reel. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/8

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Som/2014/3 samt til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Pakistan/2014/2.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013) nævnte afgørelser.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af ind- og udrejseforhold i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Usbekistan. Indrejst i 2010 sammen med sin broder. Sagen vedrørende ansøgers broder blev i Flygtningenævnet behandlet samme dag og af samme navn og blev ligeledes stadfæstet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker fra landsbyen [...] i [...] distriktet i Andijan-provinsen og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter forfølgelse fra de usbekiske myndigheders side dels på grund af sin deltagelse i en demonstration i landsbyen i *foråret* 2008, dels fordi han er udrejst illegalt og har søgt asyl i udlandet. Ansøgeren har forklaret, at embedsmænd fra en regeringskommission i *foråret* 2008, et par dage efter at ansøgerens moder var afgået ved døden, opsøgte beboerne i landsbyen og informerede dem om, at de skulle flytte fra landsbyen, idet der skulle bygges en vej gennem byen. Landsbyens beboere blev vrede, idet de mente, at eksproprieringen var politisk motiveret, og idet de var utilfredse med den pris, som de blev tilbudt for deres huse. Ansøgeren deltog sammen med sin broder i en demonstration arrangeret af beboerne i landsbyen, og de kastede med sten mod politiet og militæret, som var blevet tilkaldt af embedsmændene. Efter militæret begyndte at skyde mod demonstranterne, løb ansøgeren hjem til sit og broderens hus i udkanten af landsbyen. Efter broderen kom hjem, blev broderen opsøgt af sin ven, der fortalte, at militærpersoner gik fra hus til hus i landsbyen for at anholde deltagerne i demonstrationen. Kort efter kørte ansøgeren og broderen til byen Karazouk, hvorfra de dagen efter udrejste til Rusland. I *begyndelsen af* 2010 indrejste de og søgte asyl i Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen del af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har

herved lagt vægt, på, at ansøgerens forklaring for nævnet har fremstået usikker og usammenhængende, og at ansøgeren har forklaret divergerende på en række centrale punkter. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvornår og af hvem ansøgeren og hans broder blev advaret om, at myndighederne ville anholde de beboere, der havde deltaget i demonstrationen. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, hvornår han og broderen flygtede fra landsbyen. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om, hvor lang tid turen i lastbilen til Vyborg i Rusland varede, og om hvor i lastbilen de opholdt sig under turen. Flygtningenævnet finder, at de nævnte divergenser ikke alene kan forklares med tolkeproblemer. Da Flygtningenævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring i sin helhed, er spørgsmålet herefter om alene den omstændighed, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i cirka fire år, kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder, at de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder de oplysninger, der til brug for sagens behandling er indhentet fra Udenrigsministeriet og IGC-landene, kan give anledning til usikkerhed om, hvorvidt det vil medføre sanktioner fra de usbekiske myndigheder, hvis en usbekisk statsborger, der er profileret i bare nogen grad, vender tilbage til Usbekistan efter et flerårigt ophold i udlandet. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der ikke er fornødent grundlag for at antage, at en usbekisk statsborger, der er udrejst legalt og fremstår helt uprofileret, vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Usbekistan/2014/2

Se i denne forbindelse den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1.

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cuba. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er cubansk statsborger og yuraba af trosretning. Ansøgeren har været medlem af en dissidentorganisation på Cuba. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Cuba frygter at blive fængslet, idet han udrejste ulovligt af landet, og idet han forud for sin udrejse fik slettet oplysninger om sig selv i statens register med henblik på at kunne udrejse af Cuba. I 2004 blev ansøgeren medlem af dissidentorganisationen, idet han var utilfreds med, at regeringen ikke ville lade ham udrejse. Derudover har han gennem sit arbejde som musiker skrevet flere protestsange mod den cubanske regering. Som følge af medlemskabet af dissidentorganisationen har han deltaget i over 50 møder og demonstrationer, og han har flere gange været tilbageholdt af det cubanske politi, der bad ansøgeren om at ophøre med sine politiske aktiviteter. Ansøgeren valgte at fortsætte til trods for politiets advarsler. I 2011 mødte han en dansk pige på Cuba, som to år senere inviterede ham til Danmark. Han udrejste af Cuba og indrejste i Danmark den [...] 2013. Inden han udrejste af Cuba, fik han mod betaling en

ven til at kontakte en person, der slettede oplysninger om ansøgerens videregående uddannelse i statens register. Ansøgeren fik også udstedt et pas. Sletningen af hans uddannelsesoplysninger i systemet medførte, at han kunne udrejse af Cuba. I *foråret* 2013 blev hans moder opsøgt af den cubanske efterretningstjeneste, som udsurgte moderen om ansøgeren. Efterretningstjenesten bad endvidere ansøgerens moder om at kontakte dem, når ansøgeren vendte hjem. Flygtningenævnet konstaterer, at ansøgerens forklaring gradvist igennem oplysnings- og motivsamtalen, samtalen med Udlændingestyrelsen og forklaringen under mødet er udbygget og indeholder divergenser på væsentlige punkter. Nævnet hæfter sig ved, at ansøgeren under samtalerne med styrelsen har kaldt organisationen *Organisacion de dissidentes Cubanos*, men under mødet på præciserende forespørgsel kalder organisationen *Organisacion de dissidentes*, at han har forklaret divergerende om, hvem der var leder af organisationen, og at han ikke har været i stand til nærmere at redegøre for organisationens arbejde. Nævnet bemærker endvidere, at han under oplysnings- og motivsamtalen oplyser, at han kun har været udsat for psykisk tortur under tilbageholdelser, at han under samtalen med styrelsen forklarer om en anholdelse, hvor han underkastes torturlignende forhold, og at han under mødet for nævnet forklarer om to episoder, hvor han underkastes torturlignende forhold. Endelig bemærker nævnet, at han har forklaret divergerende om, hvor mange gange han har været tilbageholdt af kortere varighed. Af ovennævnte grunde finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på grund af sin tilknytning til en eventuel dissidentorganisation er i risiko for forfølgelse af de cubanske myndigheder. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han i forbindelse med udrejsen har fået slettet nogle oplysninger om sin uddannelse midlertidigt, forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet tilsidesætter denne forklaring og finder derfor heller ikke, at han risikerer forfølgelse fra myndighederne som følge af hans udrejse, der er sket med de cubanske myndigheders tilladelse og på lovligt pas. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cuba/2014/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien. Indrejst i 2013. Vedrørende straffen for illegal udrejse fremgik det af sagen, at Udlændingestyrelsen havde foreholdt ansøger, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Report of the Special Rapporteur on the Human Rights of Migrants, Francois Crépeau, Mission to Tunisia, Twenty-third session af 3. maj 2013, fremgik, at tunesere, der prøver at forlade Tunesien illegalt, og som bliver opdaget af myndighederne, oftest bliver tilbageholdt i få dage og derefter løsladt og skal betale en mindre bøde, samt at den nye regering ikke ses aktivt at forsøge at strafforfølge de tunesiske statsborgere, der forsøger at udrejse illegalt. **Flygtningenævnet** ud-

talte: ”Ved brev af *foråret* 2014 har ansøgerens advokat fremsendt skriftligt indlæg i sagen. Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet på trods af, at han ved brev afsendt fra Flygtningenævnet den [...] april 2014 behørigt er blevet indkaldt til nævnsmødet. *Samme dag som nævnsmødet* 2014 har nævnets sekretariat kontaktet [...] Asylcenter, som har oplyst, at ansøgeren har hentet sin post. Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at ansøgerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Tunesien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forud for nævnsmødet som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tunesien frygter at blive udsat for fysiske overgreb eller slået ihjel af medlemmer af organisationen Ansar al-Sharia, idet organisationen siden slutningen af 2012 har forsøgt at rekruttere ham. Ansøgeren har haft omgang med mange salafister i den moské, han besøgte, og de har løbende opfordret ham til at tilslutte sig bevægelsen. Ansar al-Sharia ønskede, at ansøgeren skulle blive medlem af organisationen, idet de blandt andet var bekendt med, at han i perioden fra 2008 til 2011 oplevede problemer med de tunesiske myndigheder. Skiftende medlemmer af Ansar al-Sharia henvendte sig fra 2012 løbende til ansøgeren og opfordrede ham til at tilslutte sig organisationen. De opsøgte ham blandt andet på hans bopæl, og efter ansøgeren forlod sin bopæl, har medlemmer af Ansar al-Sharia opsøgt ansøgerens fader og spurgt til ansøgerens opholdssted. Ansøgeren udrejste, da hans ven blev slået ihjel af Ansar al-Sharia. Ansøgeren frygter endvidere at blive fængslet i Tunesien, fordi han har søgt asyl i et europæisk land. Det påhviler en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og sine asylmotiver. På grund af ansøgerens manglende fremmøde ved nævnsbehandlingen har nævnet alene kunnet forholde sig til de oplysninger, som er meddelt forud for nævnsbehandlingen. Nævnet har ikke kunnet lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved tillagt det stor vægt, at ansøgeren i forbindelse med udfyldelse af asylansøgningsskemaet har påberåbt sig et andet asylmotiv, end hvad han efterfølgende har påberåbt sig, idet han oprindeligt oplyste, at hans problemer i Tunesien var forårsaget af, at myndighederne havde opdaget, at han havde været sammen med en veninde og været i besiddelse af alkohol, og at han tillige var efterlyst som følge af at have slået en politibetjent. Nævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren vil risikere en sanktion i anledning af, at han er udrejst af Tunesien, i sig selv må anses for et forhold, der vil medføre en uforholdsmæssig straf. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår han blev opsøgt af personer fra Ansar al-Sharia, idet han ved oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at det var *medio* 2013, mens han under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyste, at han blev kontaktet i slutningen af 2012. Efter en samlet vurdering finder nævnet herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i konkret eller individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelo-

vens § 7, stk. 1, eller umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af § 7, stk. 2.” Tunesien/2014/1

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Alge/2014/1 vedrørende den algeriske statsborger samt til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Kina/2014/1 vedrørende en kinesisk statsborger.

Som eksempler på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han og kristen af trosretning fra Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive slået ihjel af personer, som han skylder penge til. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i begyndelsen af 2012 blev opfordret af en ven til at investere penge i kulminedrift. Ansøgeren havde imidlertid ingen penge, han kunne investere. Ansøgeren lånte derfor 1 mio. RMB af ukendte långivere. Ansøgeren havde ikke selv kontakt med långiverne, da al kontakten mellem dem foregik gennem ansøgerens ven [...]. Kulmineprojektet slog efterfølgende fejl, og ansøgeren mistede som følge heraf de penge, han havde investeret i projektet, og han kunne af den grund ikke tilbagebetale sin gæld. *Vennen* opsøgte herefter ansøgeren flere gange og bad ham om at tilbagebetale de lånte penge, og han sagde, at hvis ansøgeren ikke betalte, ville långiverne opsøge ansøgeren. Fra begyndelsen af 2013 begyndte långiverne at opsøge ansøgeren på hans bopæl med det formål at inddrive gælden. Ansøgeren sagde hver gang, at han ikke havde pengene, og i *foråret* 2013 meddelte de ansøgeren, at de ikke længere ville være søde ved ham, hvis han ikke betalte. *Samme* måned 2013 flygtede ansøgeren derfor og var væk fra sin bopæl i tre måneder. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter fængselsstraf som følge af, at han ved et uheld har skubbet en myndighedsperson ud over en altan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at myndighedspersoner i sommeren kom på kontrolbesøg, idet ansøgerens søn havde overtrådt et-barns-politikken. Myndighederne ville tvangssterilisere sønnens ægtefælle. Der opstod håndgemæng mellem ansøgeren og myndighedspersonerne, og ansøgeren kom til at skubbe en af myndighedspersonerne ned fra altanen. Ansøgeren ved ikke, hvad der er sket med denne myndighedsperson, eller om personen overlevede. Ansøgeren flygtede samme dag. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans konflikt omkring låneforholdet til grund, idet flertallet ikke finder, at de divergenser, der er, er tilstrækkelige til

at fratage forklaringen dens grundlæggende troværdighed. **Flygtningenævnet** finder imidlertid ikke, at dette er asylbegrundende, idet der er tale om en privatretlig konflikt, og ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han i forbindelse med et myndighedsbesøg på bopælen skulle have forårsaget, at en af myndighedspersonerne faldt ud over altanen. Flertallet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring omkring episoden ikke forekommer troværdig og bemærker herved, at ansøgeren har forklaret usikkert omkring forløbet, herunder om hvordan og hvornår i forløbet han forlod hjemmet, ligesom hans forklaring om, at han ikke efterfølgende har kontaktet familien for at få oplysninger om det videre passerede, ikke forekommer overbevisende. Uanset om ansøgerens forklaring lægges til grund også på dette punkt, er **Flygtningenævnet** enige om, at heller ikke dette asylmotiv kan begrunde asyl. Efter Udenrigsministeriets notat af 2. maj 2013 om straffen for vold mod en embedsmand i funktion findes den straf, ansøgeren ville kunne forvente, såfremt han ville blive dømt for et sådant forhold, ikke at ville have en sådan karakter og længde, at den findes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kina/2014/2

Som eksempler på sager, hvor nævnet blandt andet har forholdt sig til beskaffenheden af fængselsforholdene i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra et østeuropæisk land. Indrejst i 2011. Ansøgerne søgte om asyl i Danmark i 2013. Det fremgik af sagen, at ansøgerne ved endelig dom i hjemlandet i 2011 var idømt fængselsstraffe af flere års varighed for en formueforbrydelse. Sagen var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. Flygtningenævnet besluttede at henvise sagen til behandling på et mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske [...] og ortodokse fra [...], *det østeuropæiske land*. Ansøgerne har været medlem af politiske partier, men de har ikke været aktive for partierne. [Ansøgeres primære asylmotiv udeladt, red.] Endvidere frygter de at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endelig frygter de at skulle afsone under forhold, der er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. [...] Straffesagen mod ansøgerne blev afgjort ved en endelig dom den [...] 2011, hvor ansøgerne blev idømt *fængselsstraffe af flere års varighed*. Ansøgerne havde været til stede under hovedforhandlingen, og da de telefonisk fik underretning om indholdet af dommen, valgte de at udrejse af *hjemlandet* og rejse til Danmark, hvor de opholdt sig indtil *begyndelsen af 2013*, hvor de blev anholdt i henhold til en interna-

tional arrestordre. [...] Som nævnt har ansøgerne endvidere henvist til, at de frygter at blive frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det fremgår af sagen, at straffesagen mod ansøgerne er blevet behandlet i fem instanser i *hjemlandet*. Ansøgerne har efter deres forklaring været til stede under straffesagens behandling, ligesom de har været repræsenteret af advokat og har haft mulighed for at fremføre beviser og afgive forklaring. Det beror alene på ansøgernes formodning, at udfaldet af straffesagen helt eller delvist er et resultat af korruption. Efter det oplyste findes ansøgerne ikke at have godtgjort, at der er sket en åbenbar tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang. Det forhold, at *det østeuropæiske land* i flere sager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er dømt for krænkelse af artikel 6 kan ikke føre til en anden vurdering. Det forhold, at der ifølge flere baggrundsoplysninger er problemer med korruption i *det østeuropæiske land*, herunder ved behandling af retssager, kan heller ikke føre til et andet resultat. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om afsoning af en dom afsagt i strid med artikel 6 vil rejse spørgsmål i forhold til artikel 3. Endelig har ansøgerne henvist til, at de frygter at skulle afsone fængselsstraffe under forhold, der er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det beror på en konkret helhedsvurdering, om forhold under afsoning udgør en krænkelse af artikel 3. Ved vurderingen lægges der bl.a. vægt på de fysiske forhold under afsoning, varigheden af frihedsberøvelsen, karakteren af den pådømte kriminalitet og den frihedsberøvedes individuelle forhold og behov, herunder alder og helbred. Ansøgerne har henvist til de generelle baggrundsoplysninger om forhold under afsoning i *det østeuropæiske land* sammenholdt med det forhold, at *landet* i flere sager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er blevet dømt for at have krænket artikel 3 på grund af forhold under frihedsberøvelse for personer i *landet*. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de generelle baggrundsoplysninger og de påberåbte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder sammenholdt med det oplyste om ansøgernes forhold, giver tilstrækkeligt grundlag for at antage, at klagerne, hvis de skal afsone fængselsstraffe i *det østeuropæiske land*, vil blive udsat for en behandling, der er i strid med artikel 3. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det vil bero på de konkrete forhold under afsoning, herunder ansøgernes individuelle forhold. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at *det østeuropæiske land* er medlem af Europarådet og bundet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvilket blandt andet betyder, at ansøgerne har krav på adgang til effektive retsmidler, ligesom de har mulighed for at klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der om nødvendigt kan træffe bestemmelse om foreløbige foranstaltninger. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til *hjemlandet* vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. ud-

lændingelovens § 7, stk. 1, eller at de vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Europa/2014/1

Nævnet meddelte i **juni 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ghezelbash, er født i Mazar-e-Sharif, Afghanistan, og er shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive idømt en langvarig fængselsstraf, idet de afghanske myndigheder har fundet ud af, at han har solgt spiritus og i den forbindelse har anholdt ansøgerens samarbejdspartner, [...]. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at de spiritushandlere, som han skylder penge, vil gøre ham fortræd, hvis ikke han er i stand til at tilbagebetale de penge, som han skylder dem. *I sommeren 2008* begyndte ansøgeren at videresælge spiritus til sine venner. Ansøgerens køb og videresalg udviklede sig gradvist og kom til at omfatte andre interesserede køber. Efter otte måneder med spiritussalg blev ansøgerens sambo, [...], partner i spiritushandlen. *Samarbejdspartneren* havde en slægtning, som var politichef, og ansøgeren aftalte i den forbindelse, at politichefen skulle dække over spiritushandlen, for at han til gengæld fik del i fortjenesten. I foråret 2010 fik ansøgeren en ny spiritusforhandler, [...], der indsmuglede spiritus fra Usbekistan. Ansøgeren kunne købe større mængder og til en billigere pris. Senere fik ansøgeren endnu en spiritusforhandler, [...], der indsmuglede fra Kasakhstan. På et tidspunkt omkring 1 ½ måned inden ansøgerens udrejse blev der ansat en ny politichef, og ansøgeren samt *samarbejdspartneren* regnede med, at de snarest kunne indgå en tilsvarende aftale med den nye politichef. *I efteråret 2011* omkring 12 dage før ansøgerens udrejse bragte ansøgeren fem flasker spiritus ud til en kunde. Da ansøgeren kom tilbage til sin butik omkring kl. 15.30, så han på 200 meters afstand, at en gruppe politifolk var samlet foran butikken. Ansøgeren vendte om på sin motorcykel og ringede til *samarbejdspartneren*, som ikke svarede. Ansøgeren fandt senere ud af, igennem *spiritusforhandleren, der indsmuglede fra Kasakhstan*, at politiet havde fundet spiritus i ansøgerens butik og på ansøgerens private adresse. *Samarbejdspartneren* var blevet anholdt, men han havde nægtet sin forbindelse til spiritussalget og givet ansøgeren skylden. Herefter udrejste ansøgeren via Kabul og Nimrooz til Iran og derfra videre til Grækenland. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter har forklaret upræcist vedrørende det påberåbte asylmotiv, finder **Flygtningesnævnets flertal** efter en samlet vurdering ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han har drevet handel med spiritus, som er blevet afsløret af myndighederne, at ansøgerens partner er blevet idømt en længere fængselsstraf for forholdet, at ansøgerens aktiviteter er blevet afsløret af myndighederne, og at ansøgeren er eftersøgt af myndighederne. Flygtningesnævnets flertal finder videre, at ansøgeren efter det foreliggende har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for

overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der lægges herved særligt vægt på oplysningerne i Home Office Operational Guide om myndighedernes behandling af fængslede personer. Det skal særligt bemærkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden ikke risikerer forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/9

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper:

Nævnet **stadfæstede i marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Hawiye, subklanen [...] og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af militsen al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i *foråret* 2012 blev opsøgt af al-Shabaab, der ville have ham til at kæmpe for dem. Al-Shabaab bragte ham til et slags fængsel, hvor han blev forsøgt hjernevasket. Efter omkring to ugers fangenskab formåede ansøgeren at flygte. Han opholdt sig herefter i skjul hos en ven frem til sin udrejse i *foråret* 2012. Under ansøgerens ophold hos sin ven kidnappede al-Shabaab ansøgerens fader og slog ham ihjel. Al-Shabaab har herudover ringet til ansøgeren og truet ham på livet samt efter ansøgerens udrejse rettet henvendelse på ansøgerens moders bopæl. Selv om ansøgerens forklaring om, at han sammen med flere andre unge mænd blev tilbageholdt af al-Shabaab og forsøgt tvangshvervet, lægges til grund, finder Flygtningenævnet, at denne konflikt ikke har en karakter, der har profileret ansøgeren i forhold til al-Shabaab på en sådan måde, at han herved vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Mogadishu. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at al-Shabaab efter hans udrejse har opsøgt hans moder for at lede efter ham. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren må anses for ganske lavprofileret i forhold til al-Shabaab, hvorfor det i lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger om al-Shabaabs tilstedeværelse i Mogadishu forekommer påfaldende, at de skulle have opsøgt hans moder for at lede efter ham, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om antallet af henvendelser til hans moder. Efter de seneste baggrundsoplysninger om den aktuelle generelle sikkerhedssituation i og omkring Mogadishu finder Flygtningenævnet, at denne ikke i sig selv kan begrunde asyl. Sammenfattende finder Flygtningenævnet det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb fra al-Shabaabs side, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/4

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et mindreårigt barn fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Hawiye, underklanen Abgaal. Hun er muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [...], som tilhører samme klan som ansøgeren, idet han betragter ansøgeren som vantro, fordi hun har opholdt sig i udlandet. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes ældste søn vil blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab, idet de rekrutterer unge mænd på sønnens alder. Ansøgeren har endelig henvist til den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at *ovennævnte person fra ansøgers klan* for omkring 10 år siden skød og dræbte hendes fader i familiens købmandsforretning, ligesom *han* beskød moderen og søsteren. Ansøgeren blev ikke beskydt, men kastet i en brønd. Årsagen til dette var jalousi, idet *den pågældendes* ægtefælle også ejede en købmandsforretning, men denne var ikke så succesfuld som ansøgerens families forretning. *Den pågældende* er medlem af al-Shabaab, og han ved, at ansøgeren har været i udlandet, idet hendes sønner har fortalt alle personer i Mogadishu, at ansøgeren er i udlandet, hvorfor ansøgeren formoder, at *den pågældende* har fået kendskab til denne oplysning. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det påståede asylmotiv. Nævnet kan således blandt andet ikke lægge ansøgerens forklaring om konflikten med *den nævnte person* til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til politirapporten af *sommeren* 2012 har oplyst, at hun udrejste af Somalia, fordi hendes ægtefælle, der opholdt sig i Italien, tilbød at forsørge hende. Ansøgeren har videre til rapporten oplyst, at hun rejste fra Italien til Danmark i håb om, at hun kunne skaffe penge til sin familie. Som sit asylmotiv oplyste ansøgeren, at hun gerne vil blive i Danmark, så hun kan få en uddannelse og et arbejde. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren til politirapporten af *sommeren* 2012 har oplyst, at de mænd, der slog hendes fader ihjel, slog hendes hoved ned i en håndvask. Under samtalen i Udlændingestyrelsen i *efteråret* 2013 har ansøgeren forklaret, at det alene var *den ovennævnte person fra ansøgers klan*, der var til stede, da han ca. 10 år tidligere dræbte hendes fader, og at han i den forbindelse kastede ansøgeren ned i en brønd, hvorved hun skadede sit venstre øje. Senere under samme samtale ændrede ansøgeren sin forklaring til, at der var flere gerningsmænd til stede, og til at hun ikke blev smidt ned i en brønd, men i en vandbeholder, hvor hun fik en metalvandslange i hovedet. Det forhold, at ansøgeren frygter, at hendes søn vil blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab, kan ikke føre til en anden vurdering, idet dette alene hviler på ansøgerens egen formodning. Det bemærkes herved tillige, at det af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder blandt andet Update on security and protection issues in Mogadishu and South-Central Somalia fra 2/2014 og Flygtningehjælpens Landprofil-Somalia af juni 2013, at tvangsrekruttering

ikke længere finder sted i større udstrækning. Endelig bemærkes, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren, der har familie i Mogadishu, kan meddeles asyl eller beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/5

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.6.6 nævnte afgørelser Afg/2014/10 og Afg/2014/11 samt til den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Afg/2014/12 vedrørende afghanske statsborgere.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for efterstræbelse som følge af sin – reelle eller formodede – tilknytning eller bi-stand til oprørsgrupper, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, der er gift, er etniske tjetjenere og muslimer fra landsbyerne [...] og [...], [...] distriktet i Tjetjenien. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter, at den mandlige ansøger bliver slået ihjel af de lokale myndigheder, idet han har brudt en aftale om at samarbejde mod oprørerne. Han var aktiv for oprørerne fra 2001, hvor han var 13 år gammel, til 2008. Ansøgeren hjalp i de første tre år sin storebroder, der var leder for en lille gruppe oprørere. I 2004 måtte storebroderen flytte til Norge, hvor han fik asyl. Derefter forsatte ansøgeren sine aktiviteter, primært for den samme oprørsgruppe. Ansøgeren, der har dårligt syn, fungerede blandt andet som spejder og var med til at sørge for, at oprørsgruppen blev transporteret sikkert fra et sted til et andet. Han rekognoscerede også om natten i fire landsbyer for at se, om det var sikkert for oprørere at besøge deres familier i landsbyerne. Ansøgeren transporterede medicin, fødevarer og tøj frem og tilbage mellem sit hjem og det sted, hvor oprørerne skulle bruge tingene. Han kommunikerede med oprørerne ved hjælp af en kraftig radio. Ansøgeren transporterede to til tre gange om ugen våben til oprørerne. Han bragte også flere gange våben til et våbenlager ved en cementfabrik i [...]. Ansøgeren var selv bevæbnet med en pistol. I 2007 opholdt ansøgeren sig nogle gange i nærheden af oprørere, mens der opstod kampe med myndighederne. Begge gange blev der skudt direkte mod ansøgeren, og begge gange skød ansøgeren tilbage. Han sigtede ikke mod nogen bestemt. Hvis han havde ramt nogen, ville man have hørt herom i landsbyen. I *foråret* 2007 tilbageholdt myndighederne ham i otte dage. Han blev udsat for elektrisk stød. Han fortalte myndighederne, hvad han havde foretaget sig. Han navngav herunder oprørere. Han blev løsladt mod betaling af 10.000 US dollars i be-

stikkelse og mod at skrive under på en tilståelse. Efter løsladelsen fortsatte han med at hjælpe oprørerne. I *begyndelsen af 2008* blev han tilbageholdt i cirka to uger. Under tilbageholdelsen blev han på ny udsat for fysiske overgreb. I forbindelse med denne tilbageholdelse påviste han i marken våbenlagret ved cementfabrikken for myndighederne. Myndighederne havde en mistanke om, at der var et våbenlager i nærheden, men myndighederne vidste ikke præcist, hvor lagret var, før ansøgeren påviste det. På fabrikken blev der blandt andet fundet store mængder automatvåben, pistoler og granater. Inden løsladelsen blev han på ny tvunget til at underskrive tilståelser. Gennem tiden er ansøgeren blevet tilsagt til afhøring hos myndighederne mange gange. Han opbevarer over ti af disse tilsigelser på asylcentret. Han mødte aldrig op, når han blev indkaldt. Han blev blandt andet indkaldt efter den første og anden tilbageholdelse. I *foråret 2008* udrejste han til Norge. Ægtefællen rejste til Norge i *begyndelsen af 2009*. Efter at have fået afslag på asyl rejste ægteparret i *foråret 2012* til Moskva. Dagen efter nåede de frem til Tjetjenien. *En uges tid senere* blev den mandlige ansøger anholdt på bopælen. På ny blev han udsat for el-tortur. Han blev også slået. *En uge senere* blev han løsladt på betingelse af, at han ville samarbejde. Han fik besked på, at han ville blive indkaldt til samtale en gang om ugen. Ansøgerne rejste dagen efter til Rostov. I *sommeren 2012* flygtede de til Ukraine. Efter ægtefællernes seneste udrejse er både den mandlige og kvindelige ansøgers forældre blevet opsøgt af myndighederne, som har spurgt efter ansøgerne. Den mandlige ansøgers forældre er blevet tvangsforflyttet. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgernes forklaring om deres identitet, herunder familieforhold til grund. Nævnet betvivler herunder ikke, at den mandlige ansøgers broder har fået asyl i Norge vedrørende broderens aktivitet for tjetjenske oprørere, senest i 2003/04. Nævnet kan endvidere ikke udelukke, at den mandlige ansøger enkelte gange har været tilbageholdt af tjetjenske myndigheder i relativt kortere perioder. Tilbageholdelserne kan vedrøre generelle forhold i den pågældende del af Tjetjenien eller have forbindelse med den mandlige ansøgers familiemæssige tilknytning til broderen i Norge. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle have været aktiv for tjetjenske oprørere fra 2004 til 2008, og det er ikke sandsynliggjort, at de tjetjenske myndigheder mener, at det forholder sig således. Nævnet lægger herved afgørende vægt på, at ansøgeren til de norske asylmyndigheder flere gange har forklaret, at han alene var aktiv, mens han var 13 til 15 år fra 2001 til 2003, hvor han hjalp sin storebroder, samt at storebroderens oprørsgruppe ophørte med at eksistere i forbindelse med anholdelser og storebroderens udrejse, samt at ansøgeren ikke derefter udførte aktivitet for oprørere. Nævnet tillægger det endvidere væsentlig betydning, at ansøgeren til de danske myndigheder har forklaret divergerende om omfanget af aktiviteten fra 2004 til 2008. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at han har transporteret våben for oprørerne to gange, mens han i Flygtningenævnet har forklaret, at han i flere år har transporteret våben for oprørerne to til tre gange om ugen. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at det forekommer meget usandsynligt, at myndighederne skulle

have løsladt ansøgeren kort efter, at han i 2008 påviste et meget stort våbenlager for myndighederne. Hertil kommer, at ansøgeren vedrørende en række andre omstændigheder har forklaret divergerende på en sådan måde, at dette må indgå i den samlede troværdighedsvurdering, selvom enkelte af disse uoverensstemmelser ikke isoleret set kan tillægges større betydning. Ansøgeren har således til Udlændingestyrelsen oplyst, at han orienterede myndighederne om våbenlaget på cementfabrikken allerede under tilbageholdelsen i 2007, mens han i Flygtningenævnet gjorde gældende, at han alene fortalte myndighederne herom under tilbageholdelsen i 2008. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at han blev løsladt straks efter påvisningen af våbenlaget, mens han i Flygtningenævnet har forklaret, at løsladelsen skete tre til fire dage senere. Til de norske myndigheder har ansøgeren forklaret, at også denne løsladelse i 2008 skete under betaling af bestikkelse. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen i sommeren 2013 oplyst, at der ikke blev betalt bestikkelse. I Flygtningenævnet har ansøgeren anført, at han ikke ved, om der blev betalt bestikkelse. Til de norske myndigheder har den mandlige ansøger forklaret, at tilbageholdelsen i 2007 varede 11 dage, mens han til de danske myndigheder har forklaret, at tilbageholdelsen varede en uge. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt til de norske myndigheder og de danske myndigheder om, på hvilket tidspunkt han ophørte med at opholde sig hjemme. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at den mandlige ansøger har forklaret usikkert om tilbageholdelsen i 2012, samt at der kan påvises divergenser blandt andet om løsladelsen. Den kvindelige ansøgers forklaring i nævnet har i vidt omfang fremstået rimelig troværdig. Det giver dog anledning til undren, at ansøgeren i Flygtningenævnet har forklaret, at hun ikke har hørt om tilsigelser, der vedrører hende, mens hun til de norske myndigheder har forklaret, at hun blev indkaldt til afhøring hos politiet op til fire gange om måneden, men i alt alene mødte to gange efter indkaldelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort deres asylmotiv og at de ved en tilbagevendt til hjemlandet vil blive udsat for individuel konkret forfølgelse i henhold til flygtningekonventionen, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Ansøgeren er i Norge blevet tilset af læge. Han har forklaret, at han af norske myndigheds personer er blevet udsat for vold, og fotografier af ansøgeren efter pågældende vold indgår i sagen. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at der er grundlag for at udsætte sagen med henblik på torturundersøgelse af den mandlige ansøger, da resultatet af en sådan undersøgelse ikke kan forventes at ville få betydning for sagens afgørelse. Den mandlige ansøgers broder har afgivet forklaring for det norske udlændingenævn, og broderens forklaring til nævnet er gengivet i den norske nævnsafgørelse. I afgørelsen er anført, at der til brug for den norske nævnsbehandling blev meddelt samtykke til, at broderens akter kunne indgå i ansøgerens sag. Ifølge afgørelsen skulle ansøgnernes advokat være blevet orienteret om enkelte konkrete uoverensstemmelser mellem ansøgerens forklaring og broderens forklaring. Der er ikke i afgørelsen oplysninger om, at advokaten indenfor den meddelte frist på to uger

kommenterede dette. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at oplysningerne om - og forklaringen fra - den mandlige ansøgers broder på tilstrækkelig vis er indgået i oplysningsgrundlaget for Flygtningenævnet. Nævnet, der ikke afviser, at ansøgeren som dreng kan have gået til hånde for sin broder, mens denne var aktiv for oprørerne, kan herefter heller ikke imødekomme en begæring fra advokaten om udsættelse med henblik på fremskaffelse af broderens asylakter. For så vidt angår den af den mandlige ansøger i Flygtningenævnet afgivne nye forklaring om, at han på asylcentret er i besiddelse af over ti tilsigelser rettet mod ham fra perioden frem til 2008, bemærkes, at ansøgeren der ifølge sin forklaring i Flygtningenævnet fortsat opholdt sig hjemme det meste af tiden på det pågældende tidspunkt, ikke foretog sig noget, da han modtog tilsigelserne og således aldrig mødte op hos myndighederne. På spørgsmål fra nævnet om, hvorvidt han blev bebrejdet dette under de to tilbageholdelser svarede ansøgeren alene kort ja. Herefter finder Flygtningenævnet heller ikke, at begæring om udsættelse med henblik på fremskaffelse af de pågældende tilsigelser ville kunne få betydning for afgørelse af asylsagen. Udsættelsesbegæringen med denne begrundelse afvises således også." Rus/2014/5

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og sunni-muslim af trosretning fra [...], Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af myndighederne. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i *begyndelsen af 2014* fik en taske af [...], som regelmæssigt kom på hans arbejdsplads. [...] bad ham om at aflevere tasken til en person ved navn [...]. Da ansøgeren ankom til busstationen [...] i Grozny med tasken, blev han anholdt af myndighederne. Det viste sig, at der var medicin og militærtøj i tasken. Ansøgeren blev tilbageholdt i omkring 10 dage, hvor han blev udsat for overgreb og beskyldt for at være oprører. Han blev løsladt, fordi han lovede at samarbejde med myndighederne. Omkring en måned efter løsladelsen udrejste han af Tjetjenien. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen på centrale punkter har været divergerende og upræcis, ligesom forklaringen på flere punkter forekommer usandsynlig. Ansøgeren har således i oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han ringede til det telefonnummer, *afsenderen af tasken* havde givet ham, og på den måde aftalte at mødes med en person på busstationen i Grozny, mens han i asylsamtalen den [...] 2014 har forklaret, at *afsenderen af tasken* sagde til ham, at han skulle stille sig på [...] -busstationen, hvorefter der ville komme en mand hen til ham og kontakte ham. Ansøgeren har videre forklaret divergerende med hensyn til, hvilket kendskab han havde til den person, han skulle møde, idet han i asylsamtalen [...] 2014 forklarede, at *afsenderen af tasken* ikke havde oplyst,

.....

hvem manden var, for senere i samme samtale at forklare, at manden hed [...]. Ansøgeren har i samme asylsamtale forklaret, at han ikke nåede at få kontakt til *modtageren af tasken* på busstationen, før han blev anholdt, mens han i forbindelse med mødet i nævnet har forklaret, at *modtageren af tasken* nåede at kontakte ham. Ansøgeren har også forklaret divergerende med hensyn til, om han vendte tilbage til arbejdspladsen eller ej, før han udrejste fra Tjetjenien. Nævnet skal endelig bemærke, at ansøgeren under nævnmødet har forklaret, at tasken indeholdt tøj, sko og medicin uden nærmere at være i stand til at beskrive dette, og at han først efter at være blevet foreholdt den forklaring, han afgav overfor Udlændingestyrelsen den [...] 2014, har oplyst, at tasken blandt andet indeholdt militæruniformer. Nævnet skal videre bemærke, at det er usandsynligt, at ansøgeren skulle risikere at fragte en taske med ukendt indhold til Grozny for en person, som han ikke kendte, ligesom det er usandsynligt, at *afsenderen af tasken*, hvis han var oprører, turde stole på ansøgeren, som han kun kendte sporadisk fra besøgene på byggepladsen. Det er endvidere usandsynligt, at ansøgeren skulle vælge at vende tilbage for at arbejde i godt 20 dage og dermed at vente med at udrejse, til der var gået en måned, når han frygtede for på ny at blive opsøgt af myndighederne med henblik på at give oplysninger om oprørerne. Flygtningesnævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2014/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.8.2 nævnte afgørelse Rus/2014/7, hvor Flygtningesnævnet fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes forklaring om, at myndighederne blandt andet havde tilbageholdt den mandlige ansøger i et døgn og udsat ham for overgreb med henblik på at få oplysninger om en ven, der var oprører, til grund, men ikke fandt, at hans konflikt med myndighederne havde en sådan intensitet, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Se endvidere den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/2, hvor nævnets flertal fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes forklaringer om, at de tjetjenske myndigheder flere gange havde tilbageholdt den mandlige ansøger og udsat ham for overgreb, idet de mistænkte hans fader for at være oprører og ham selv for at have ydet hjælp til oprørerne, til grund. Nævnet fandt efter en samlet vurdering, at der var en reel og konkret risiko for, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, hvorfor de blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Se endvidere den i afsnit 8.3 nævnte afgørelse Sri/2014/3, hvor nævnets flertal fandt, at ansøgeren, der var srilankansk statsborger, havde en velbegrunnet frygt for at blive

udsat for konkret og individuel forfølgelse omfattet af § 7, stk. 1, som følge af, at han havde været soldat i LTTE.

Der kan endelig henvises til den i afsnit 7.12 nævnte afgørelse Rus/2014/4 vedrørende en russisk statsborger fra Tjetjenien.

4.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevendt til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.1.2.1 anførte og den dér refererede praksis fra Den Euro-

pæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu, og kontrollerer på nuværende tidspunkt alene visse landlige områder.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11) af 5. september 2013, hvor Domstolen fandt, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de nu tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter, at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor også Udlændingestyrelsens fact finding-rapporter med oplysninger om sikkerhedssituationen for civile i Mogadishu og det øvrige sydlige og centrale Somalia, al-Shabaabs indflydelse i disse områder og bevægelsesfrihed i Mogadishu kan findes.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i fem prøvesager vedrørende somaliske statsborgere fra Mogadishu. Afgørelserne blev truffet af to forskellige nævn. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i og omkring Mogadishu i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I formandskabets 21. beretning (2012), side 64ff, er gengivet en afgørelse fra hvert af de to nævn. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, ligesom nævnet i løbet af beretningsåret har truffet afgørelse i en række sager vedrørende somaliske statsborgere fra andre områder i Somalia:

Nævnet **stadfæstede i februar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Deer og er muslim af trosretning fra Marka, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter al-Shabaab, idet en repræsentant fra al-Shabaab dræbte ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren skreg og fik bagefter at vide, at al-Shabaab ville skære tungen af kvinden, der skreg, idet hun gik imod al-Shabaabs vilje. Under nævns mødet har ansøgeren yderligere forklaret, at det egentlig var hende, al-Shabaab ledte efter, da de skød ægtefællen. Ansøgeren har henvist til, at hun tidligere var blevet truet af al-Shabaab, fordi hun sang til bryllupper, hvilket hun har forklaret om under advokatsamtalen. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle, at ansøgerens ægtefælle er blevet dræbt af al-Shabaab, men ansøgerens udvidede forklaring om, at al-Shabaab reelt efterstræbte hende personligt og tidligere havde truet hende allerede, findes på grund af disse oplysningers sene fremkomst at måtte tilsidesættes som ikke troværdig. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen flere gange på forskellige tidspunkter i samtalen blev spurgt ind til egne konflikter med al-Shabaab, og om hun kendte baggrunden for drabet på ægtefællen, hvilket hun afviste. Flygtningenævnet finder dernæst ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes ægtefælle skulle have et sådan særligt modsætningsforhold til al-Shabaab, at dette i sig selv kan begrunde, at også ansøgeren skulle være personligt efterstræbt af al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren tidligere har forklaret, at sønnerne, der ligeledes boede i Marka, ikke har været efterstræbt. Det bemærkes herved, at ansøgerens ændrede forklaring i nævnet om, at hun, mens hun var i Nairobi, fik oplyst, at sønnerne havde forladt hjembyen, ikke findes at kunne lægges til grund. Det fremgår af den seneste rapport, Udlændingestyrelsen og Landinfos fact finding-rapport ”Security and protection in Mogadishu and South-Central Somalia”, nr. 3/2013, maj 2013, blandt andet, at lufthavnen i Mogadishu og områderne heromkring er relativt sikre, hvorfor luftvejen til og fra byen er åben. Al-Shabaab målretter hovedsageligt sine angreb mod regeringsmedlemmer, myndighedspersoner og regeringens internationale støtter samt personer, der associeres hermed. Det fremgår

af samme rapport, at Marka, hvor også ansøgeren bor, er stærkt kontrolleret af AMI-SOM og SNAF, og at al-Shabaabs aktiviteter i området er af mindre alvorlig karakter. Det fremgår tillige af Home Office guidance note af 5.9.13 pkt. 2.3.5, at civile har rejst mellem Mogadishu og de nærliggende byer. Efter de aktuelt foreliggende baggrundsplysninger finder nævnet ikke, at den generelle sikkerhedsmæssige situation på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til ansøgerens hjemområde, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der findes derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, alene som følge af de generelle forhold i området. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til dette område vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb fra al-Shabaabs side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/6

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger, muslim af trosretning og født og opvokset i Jeddah, Saudi Arabien, hvor hans familie boede illegalt. Ansøgeren ved ikke, hvor i Somalia hans familie stammer fra. Han har fået at vide, at familien tilhører Ashraf-klanen, og at forældrene udrejste på grund af krigen i Somalia. I *foråret 2011* udrejste ansøgeren af Saudi Arabien, efter at hans mor, søskende og hans ægtefælle blev deporteret til Somalia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Somalia, hvor han aldrig har været og ikke vil kunne klare sig. Han ved ikke, hvor i Somalia hans familie stammer fra eller opholder sig. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring og sprog til grund, at ansøgeren er somalisk statsborger. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sin identitet og sin baggrund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret afglidende på en række forhold, og at det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgeren ikke ved mere om, hvor hans og ægtefællens familie stammer fra. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet ikke finder, at de generelle forhold i Somalia er af en sådan karakter, at ansøgeren risikerer sådanne overgreb, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/7

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at ansøgeren

havde oplyst at komme fra en by i nærheden af Jowhar i Somalia. Det fremgik videre, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med samtalen havde orienteret ansøger om, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos og Udlændingestyrelsens rapporter af 7. maj og 15. november 2013: ”*Security and protection in Mogadishu and South-Central Somalia*” og ”*Update on security and protection issues in Mogadishu and South-Central Somalia*”, blandt andet fremgik, at Jowhar er kontrolleret af AMISOM og SNAF, at al-Shabaab fortsat kan slå til næsten overalt i byen, men primært går måltret efter personer med tilknytning til den somaliske regering eller regeringens internationale støtter, at al-Shabaab ikke længere kan angribe Jowhar militært, og at sikkerhedssituationen i byen er god og relativ stabil, samt at al-Shabaab har været i byen, men at de formodede al-Shabaab-folk blev arresteret. Det fremgik endelig af sagen, at ansøgeren havde oplyst, at han aldrig havde været på Malta. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er muslim fra byen [...] i Middle Shabelle, Somalia. Han tilhører hovedklanen Hawiye og underklanerne Abgal, Harti Abgal, [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab og medlemmer af familieklanen [...], som er tilknyttet al-Shabaab. Han har til støtte herfor oplyst, at han arbejdede for en vognmand, og at to mænd fra al-Shabaab i sommeren 2012 ville have en sæk med på bussen. Ansøgerens arbejdsgiver, som var buschaufføren, nægtede dette, hvorefter mændene skød og dræbte ham. De slog og tilbageholdt ansøgeren i to dage, og de sagde, at han skulle arbejde for dem. Idet de eskorterede ansøgeren hjem for at hente sine ting, fik han lejlighed til at flygte ud af husets bagdør. Indledningsvis bemærkes, at det er oplyst af de maltesiske myndigheder, at en person ved *samme navn som ansøgeren* er meddelt subsidær beskyttelse gældende til *efteråret* 2013. Der foreligger ikke oplysninger om Eurodac-hit på ansøgerens fingeraftryk. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at det er godtgjort med tilstrækkelig sikkerhed, at ansøgeren er identisk med den person, der er omtalt af de maltesiske myndigheder. Det er således ikke godtgjort, at ansøgeren har opnået subsidær beskyttelse i et andet land forud for indrejsen i Danmark. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren som forklaret har overværet en episode, hvor en chauffør er blevet dræbt, finder Flygtningenævnet, at hans forklaring om det videre forløb må tilsidesættes som ikke troværdig. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren kun har forklaret overordnet om forløbet, og at det ikke forekommer troværdigt, at al-Shabaab den pågældende aften ikke sikrede, at ansøgeren ikke kunne løbe ud af husets bagdør, samt at al-Shabaab efterfølgende, da ansøgeren ikke kom tilbage, blot skulle have forladt stedet uden at have foretaget en nærmere eftersøgning af ansøgeren på bopælen. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han skulle have en konkret konflikt med al-Shabaab. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han skulle være i risiko for overgreb som led i en klan-konflikt på grund af en eventuel viden om forløbet af en skudepisode.

Flytningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring herom fremstår som hans egen ikke-underbyggede formodning. Han har således først til mødet hos advokaten forklaret om, at han fra onklen har fået oplyst, at han er blevet efterspurgt som vidne, til trods for at begge asylsamtaler ligger efter tidspunktet for samtalen med onklen. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse og overgreb omfattet af udlændingeloves § 7. Det fremgår af baggrundsmaterialet, at al-Shabaab ikke har haft kontrollen med ansøgerens hjemby siden 2013, og uanset enkelte angreb på byen efterfølgende findes de generelle forhold derfor ikke i sig selv at kunne begrunde asyl." Som/2014/8

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med samtalen havde orienteret ansøger om, at det af baggrundsoplysningerne, herunder kilden Sabahi-Online, blandt andet fremgik, at ansøgerens hjemby, Qoryooley, blev befriet for al-Shabaab i marts 2014 af de somaliske regeringsstyrker og med støtte fra AMISOM. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører [...] klanen og er fra Qoryooley i Shabella Hoose, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive forfulgt af sin stedfader. Ansøgeren frygter endvidere stedfaderens nevø, [...], som stedfaderen har forlangt, at ansøgeren skal giftes med. *Nevøen* har tilknytning til al-Shabaab og er ligesom stedfaderen fra Habagidirklanen. Ansøgeren og en anden mand, [...], havde haft et forhold siden 2006. Stedfaderen hørte i 2009 rygter herom og forbød da ansøgeren at se [...]. Han forbød endvidere ansøgeren at fortsætte sit arbejde i en frisørsalon, hvor hun plejede at mødes med [...]. Ansøgeren rettede sig ikke efter det, stedfaderen havde sagt. Hun fortsatte i skjul med at arbejde i frisørsalonen, og hun mødtes også de næste år med [...] en gang om ugen i salonen. Da stedfaderen blev bekendt med, at ansøgeren og [...] havde giftet sig i *foråret* 2012, låste han hende inde. Efter få dage låste ansøgerens moder hende ud, og ansøgeren forlod straks hjemmet. Få timer senere forlod hun også Qoryooley. Inden afrejsen fra denne by havde ansøgeren fået opsnappet snak om, at stedfaderen havde opsøgt [...] og i dennes hjem slået [...]s broder ihjel. Man talte også i byen om, at [...] var flygtet. Ansøgeren har ikke siden talt med [...], og hun kender ikke hans skæbne. Ansøgeren var gravid i *foråret* 2012, hvor hun udrejste til Kenya. I *foråret* 2013 fortalte ansøgerens moder hende telefonisk, at stedfaderen ville slå både ansøgeren og hendes søn ihjel. Flytningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes modsætningsforhold til stedfaderen og *nevøen* til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at det forekommer meget usandsynligt, at ansøgeren og [...] skulle have fortsat deres forhold i flere år efter, at stedfaderen hørte herom, og at dette er foregået hver uge i en frisørsalon tæt på stedfaderens bolig, uanset at stedfaderen havde fået oplyst, at

forholdet kunne have noget med salonen at gøre og havde beordret ansøgeren til at stoppe med at arbejde der. Nævnet har endvidere henset til, at ansøgerens forklaring herom i nævnet ikke er fremstået overbevisende og selvoplevet. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren på flere punkter har afgivet divergerende forklaringer. Hun har ifølge referatet af hendes afhøring i Udlændingestyrelsen således forklaret, at det var stedfaderen, der lukkede hende ud af rummet, og at han i den forbindelse gav hende besked på, at hun skulle droppe sin mand. I Flygtningenævnet har ansøgeren derimod forklaret, at det var moderen, der lukkede hende ud, og at ansøgeren straks herefter forlod hjemmet. Isoleret betragtet finder nævnet ikke at kunne lægge særlig vægt på divergenserne, men forekomsten heraf indgår i den samlede vurdering. Efter de seneste baggrundsoplysninger om forholdene i Qoryooley finder Flygtningenævnet endvidere ikke, at disse på nuværende tidspunkt har en sådan karakter, at alle, der kommer fra området, er berettiget til asyl, uanset om de som ansøgeren måtte være uprofileret. Den omstændighed, at ansøgeren er en kvinde med et lille barn og derfor kan være i en vanskelig situation, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller forfølgelse i henhold til flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.” Som/2014/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.6 nævnte afgørelse Som/2014/10 og til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Som/2014/11 om forholdene i Mogadishu.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Som/2014/12 vedrørende forholdene i Afgoooye.

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konfliktens betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtning-

genævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420ff.

Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1. Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven. Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har i 2014 været præget af, at næsten alle de personer fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

Se som eksempler på nævnets praksis fra beretningsåret:

Nævnet meddelte i **januar 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, statsløs palæstinenser og sunni-muslim fra Yarmouk, Damaskus i Syrien. Ansøgeren har været medlem af Baath-partiet fra 1975 til 1999, idet det var nødvendigt grundet hans arbejde som lærer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter overgreb som følge af de generelle forhold, ligesom han frygter at komme i myndighedernes søgelys som følge af sit ophold i Danmark. På baggrund af sit dårlige ben frygter han endvidere at blive mistænkt for at have deltaget i kamphandlinger. Det lægges efter ansøgerens forklaring til grund, at han ikke personligt har haft problemer med myndighederne eller med privatpersoner i Syrien, og at han ikke ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L152 af 28. februar 2002, side 44 f.) forudsættes det, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede

bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra Yarmouk-lejren beliggende otte kilometer uden for centrum i Damaskus, og at han oplevede bombardementer, der medførte, at mange mennesker blev dræbt, og mange hjem blev ødelagt. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der foregår overgreb på civile i Yarmouk-lejren, Damaskus, herunder at der foregår hyppige kidnapninger, tilbageholdelser og drab på civile. Endvidere fremgår det, at Yarmouk-lejren anses for at være kamplads for de stridende parter i konflikten, og at der foretages hyppige angreb på lejren i form af blandt andet bombeangreb fra luften og talrige skudepisoder. Der kan herunder nærmere henvises til: Immigration and Refugee Board of Canada, Syria: Situation of stateless Palestinians, including those in camps; whether they are being targeted by the government or rebel groups; information on the Yarmouk camp (March 2011- June 2013), afsnit 2.1(bilag 347), Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes, side 2, 29. Juli 2013 (bilag 353), Migrationsverket, Lifos, Syrienkonflikten, Säkerhetsstyrkor, rebellgrupper och andre miliser, side 4-5 og 9-10, 30. maj 2013 (bilag 335). Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at forholdene i Yarmouk-lejren er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (Sufi and Elmi v. The United Kingdom, appl.no. 8319/07 and 11449/07, præmis 241 og 248) må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Yarmouk-lejren - alene som følge af sin blotte tilstedeværelse - vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse palæstinenser fra Syrien [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2014/1

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 1998 efter meddelelse af opholdstilladelse som familiesammenført. Flygtningenævnet stadfæstede i 2005 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Ansøgeren anmodede i 2013 Flygtningenævnet om at genoptage asylsagen. Flygtningenævnet hjemviste herefter sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, der meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer

eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter den generelle situation, idet situationen er meget dårlig. Ansøgeren har desuden henvist til, at han frygter de syriske myndigheder på grund af, at han for cirka et år siden til en tv-vært på tv-kanalen Al-Jazeera udtalte sig kritisk om forholdene i Syrien, da han foretog et telefonopkald dertil. Efterfølgende diskuterede han forholdene og sine udtalelser herom med en anden syrer. Ansøgeren ved ikke, hvem denne person er. Endelig har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive genindkaldt til militæret. Han har til støtte herfor oplyst, at styret indkalder mænd i alle aldre til at kæmpe for dem. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens tidligere afgivne forklaringer til grund. Nævnet finder imidlertid, at forholdene dels ligger så langt tilbage i tid, at ansøgeren ikke risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og dels at ansøgeren ikke er blevet profileret på grund af sin udtalelse til Al-Jazeera på en sådan måde, at ansøgeren risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at der efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L152 af 28. februar 2002, side 44 ff.) forudsættes det, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Flygtningenævnet ændrede i september 2013 praksis som følge af den forværrede situation i Syrien, således at personer, der kommer fra visse områder af Syrien, hvor der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, aktuelt må anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ved seneste ophold i Syrien var bosat i forstæderne Spenieh, Douma og Barzeh i Damaskus. Disse områder er ifølge baggrundsmaterialet for Syrien, herunder månedsrapport for august 2014 udarbejdet af Udenrigsministeriet, markeret med rødt som områder med højeste kampintensitet. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden under den aktuelle situation i Syrien vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på grundlag af familiesammenføring, kan efter

nævnets praksis ikke føre til et andet resultat, idet ansøgeren ved sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 gives en materielt bedre beskyttelse uden nogen risiko for udsendelse til hjemlandet. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2014/2

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Burma, se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund, at en ansøger var etnisk rohingya fra Burma:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2012. Ansøgeren havde til brug for sagen fremlagt en Rohingya Family Book. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk rohingya og muslim af trosretning fra Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma som etnisk rohingya frygter at blive udsat for de samme problemer som sine forældre og andre rohingyaer, som er flygtet fra landet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han udrejste af Burma til Bangladesh sammen med sin familie, da han var omkring to år gammel. Ansøgeren mistede sin fader og sine søskende i en ulykke i Bangladesh samme år, som de var flygtet. Ansøgerens moder døde af sygdom, da han var fire år gammel. Som asylmotiv har ansøgeren endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive chikaneret, røvet og udsat for vold af både myndighederne og befolkningen i landet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at det ikke var muligt for ham at finde et tilfredsstillende job i Bangladesh, da mulige arbejdsgivere krævede at se bangladeshisk ID-kort inden ansættelse. Ansøgeren har videre forklaret, at han blev chikaneret af befolkningen i Dhaka, der ved flere lejligheder over-

faldt ham og frarøvede ham penge. Ansøgeren var som gadedreng nødsaget til at betale beskyttelsespenge til de personer, der kontrollerede slumområdet omkring Kamalapur. Ansøgeren blev slået, chikaneret og frarøvet penge af det bangladeshiske politi i de tilfælde, hvor han på forespørgsel ikke var i stand til at fremvise et bangladeshisk ID-kort. Endelig har ansøgeren forklaret, at han blev advaret af en mand ved navn [...], som havde kendskab til, at myndighederne i Bangladesh ville stramme grebet om illegale udlændinge som følge af uroligheder i landet. [...] hjalp ansøgeren med at udrejse af Bangladesh. Det fremgår af UNHCR's skrivelse af efteråret 2013, at *den familie, som den fremlagte Family Book vedrører*, var registreret i *flygtningelejren* allerede i 1992 og senere i 1994, hvor der er tilføjet en person, "ansøgers navn, født i 1992". Dette stemmer ikke med ansøgerens oplysninger om, at han er født i Burma og udrejste med familien som toårig, og at familien kun opholdt sig kortvarigt i flygtningelejren. Endvidere fremgår det af Udlændingestyrelsens fact finding-rapport af 11. maj 2011, at bangladeshiske statsborgere ville være i stand til at købe burmesiske dokumenter, ligesom det fremgår af UNHCR's skrivelse af 3. maj 2013, at bangladeshiske statsborgere i nogle situationer kan udgive sig for at være rohingyaer ved brug af en Family Book. Det fremgår videre af fact finding rapporten af 11. maj 2011, at ansøgerens vaccinationsar på venstre overarm ikke skulle være et særligt kendetegn for etniske rohingyaer. Når der endvidere henses til ansøgerens oplysninger om, hvorledes han i lange perioder har levet på gaden uden fast opholdssted og med tilfældige jobs, der ofte kun bibragte ham en beskedent indtjening, fremstår det usandsynligt, at han skulle have været i stand til at finansiere udrejsen som forklaret af ham. Det skal særligt bemærkes, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring påbegyndte nævnte opsparing på et tidspunkt, hvor han angiveligt ikke havde nogle planer om at udrejse, og at han for Flygtningenævnet har forklaret udbyggende om opsparingen, blandt andet med hensyn til at moderen skal have efterladt ham midler, og at han havde en særlig god indtjening under arbejdet på en byggeplads. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan således ikke lægges til grund, at ansøgeren er etnisk rohingya. Derimod må det efter det foreliggende lægges til grund, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh. De forhold, som ansøgeren har oplyst at have været udsat for i Bangladesh, har ikke haft et sådan omfang og intensitet, at det kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgeren fremstår i øvrigt helt uprofileret. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Bangladesh risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Bangladesh/2014/2

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mali. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk fula og muslim fra [...], Mali. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at *hjembyen* en aften i slutningen af 2012 blev angrebet af islamister. Ansøgeren overværede et møde, hvor islamisterne opstillede en række regler for landsbyens levevis. I den forbindelse opstod der tumult blandt landsbyens unge og islamisterne, hvilket han ikke deltog i. To dage senere blev han hentet af sin faster, som hjalp ham til *en anden by*. Her opholdt han sig i en måned, mens fasteren hjalp ham med at arrangere hans udrejse til Europa. Ved en tilbagevenden til Mali frygter ansøgeren islamisterne og den generelle uro i landet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har ikke haft personlig kontakt med islamisterne, og der er derfor ikke nogen holdepunkter for at antage, at islamisterne har særlig interesse i ham. Ansøgeren har ligeledes kunnet opholde sig i *den anden by* i en måned uden problemer. Flygtningenævnet finder ikke, at den generelle sikkerhedssituation i Mali kan begrunde konventions- eller beskyttelsesstatus og finder på denne baggrund ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Mali vil være i risiko for forfølgelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Mali/2014/1

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2012. Det fremgik af sagen, at ansøgeren inden udrejsen af Ukraine boede i en by i nærheden af Mykolaiv ved Sortehavet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ukrainer, er født i [...], Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter, at han ikke vil have en fremtid på grund af de generelle socio-økonomiske og politiske forhold, der hersker i landet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i hjemlandet med stor sandsynlighed vil blive indkaldt til militærtjeneste og sendt i kamp. Ansøgeren frygter konsekvenserne af den politiske og sociale uro i hjemlandet som følge af den russiske aggression på Krim-halvøen og i det østlige Ukraine. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Han har hverken oplyst om konflikter med myndighederne eller privatretlige konflikter. Nævnet finder på den baggrund, at det ikke er sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ukraine vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbin-

delse, at oplysningerne om de generelle forhold i Ukraine eller det forhold, at han ved en tilbagevenden risikerer udskrivning til militærtjeneste med mulighed for beordring til deltagelse i kamp, ikke medfører nogen ændring i denne vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukraine/2014/1

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Gaza i Palæstina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza ikke vil kunne leve et sikkert liv grundet den igangværende konflikt, og at han er efterstræbt af politiet. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til den generelle sikkerhedssituation i Gaza. Der er mangel på arbejde og elektricitet, og lægebehandling er utilgængelig og dyr. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere henvist til, at i 2008 blev hans morbrøder og to af hans fætre samt deres familie dræbt som følge af israelske angreb. Efterfølgende fandt han og familien ud af, at morbrøderen og dennes familie havde haft tilknytning til Hamas og udført aktiviteter for dem. Endelig har ansøgeren til støtte for sit asylmotiv henvist til, at en nær ven blev dræbt af Hamas, idet vennen skulle have videregivet oplysninger. Hamas mistænker nu ansøgeren for lignende aktiviteter. Ansøgeren har ikke haft problemer med myndighederne, organisationer eller privatpersoner i hjemlandet, og ansøgeren har heller ikke været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Ansøgeren har dog for Flygtningenævnet anført, at han nu er efterstræbt af politiet. Ansøgeren udrejste legalt. De af ansøgeren påberåbte problemer vedrørende manglende arbejde og elektricitet og mangelfuld lægebehandling er socioøkonomiske forhold, som ikke i sig selv kan begrunde asyl. Ansøgeren har i øvrigt opholdt sig i Gaza indtil udrejsen. Ansøgeren har for Flygtningenævnet fremlagt kopier af tre dokumenter, der alene foreligger i elektronisk form. Det er oplyst, at der er tale om indkaldelser *dateret 2014* til to politiafdelinger med forskellige adresser samt en påmindelse om arrest *dateret senere i 2014*. Ifølge tolken var dele af dokumenterne ulæselige i den foreliggende form. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen vægt på de nu fremkomne dokumenter. Flygtningenævnet lægger herved vægt på dokumenternes dårlige kvalitet, det sene fremkomsttidspunkt samt at dokumenterne alene foreligger i elektronisk form. Hertil kommer, at ansøgeren først skal have talt med faderen om dokumenterne *i efteråret 2014 efter dateringen af påmindelsen om arrest*, og at ansøgeren, der i øvrigt fremstår helt uprofileret, ikke tidligere har modtaget lignende dokumenter. Ansøgerens oplysninger om drabet på vennen og vennens aktiviteter er i øvrigt først fremkommet for Flygtningenævnet. Ansøgeren har forklaret afglidende og udetaljeret dels om vennen, dels om omstændighederne omkring modtagelsen af dokumenterne. Idet oplysningerne om de generelle vanskelige forhold i hjemlandet heller ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det ikke lægges til grund,

at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Gaza risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. På baggrund af det ovenfor anførte er der heller ikke fundet grundlag for, at imødekomme en påstand om udsættelse af sagen med henblik på oversættelse og ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter.” Statsløspal/2014/2

Se endvidere som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøger på grund af den generelle sikkerhedssituation i en geografisk begrænset del af landet ikke kan henvises til at tage ophold her, men at konflikten ikke har en sådan karakter eller intensitet, at ansøger ikke vil kunne tage ophold et andet sted i landet:

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Ajuuraan og er muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes morbroder og dennes søn vil slå hende ihjel, fordi hun flygtede fra et ægteskab, som de havde arrangeret for hende. Ansøgeren frygter videre, at hendes farbroder og dennes to sønner vil slå hende ihjel, idet ansøgeren har vanæret familien ved at gifte sig med en mand fra en mindretalsklan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hendes morbroders søn dræbte en mand, da ansøgeren var 16 år. Som konsekvens af en efterfølgende mægling mellem de to familier blev det aftalt, at ansøgeren skulle giftes med den afdødes far. Da ansøgeren ikke ønskede dette, forlod hun morbroderens hjem. Efter et års ophold hos en nomade bosatte ansøgeren sig hos sin farbroder i Hiraan-provinsen. Her mødte ansøgeren en mand ved navn [...] fra minoritetsklanen Bon. Ansøgeren og [...] ønskede at gifte sig, hvorfor [...] anmodede om ansøgerens farbroders tilladelse hertil. Ansøgerens farbroder accepterede ikke ægteskabet og truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis hun blev sammen med [...]. Ansøgeren og [...] tog til byen [...], hvor de blev gift og efterfølgende tog ophold hos [...]’s onkel. Efter to dages ophold i [...] kom ansøgerens farbroder og dennes to sønner og slog [...] ihjel. De bragte herefter ansøgeren tilbage til farbroderens bopæl, hvor hun blev bundet til et træ i tre dage, indtil ansøgerens anden farbroders enke slap hende fri. Ansøgeren udrejste herefter af Somalia. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren kommer fra Somalia. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende og upræcise forklaringer om sit asylmotiv, og at forklaringen i øvrigt fremstår usammenhængende og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvilken klan hendes æg-

tefælle tilhører, samt om på hvilket geografisk sted hun blev truet og slået af sin farbroder. Flygtningenævnet finder i øvrigt, at ansøgerens forklaring på flere centrale punkter fremstår usandsynlig. Det forekommer således usandsynligt, at ansøgeren ikke er i stand til at redegøre nærmere for sit ægteskab med [...] herunder for ægteskabets indgåelse og den landsby, som de opholdt sig i. Det forekommer endvidere usandsynligt, at ansøgerens tante skulle hjælpe ansøgeren med at flygte og give hende en guldkæde til en værdi af 700 dollar, henset til den risiko som enken løb ved sin handling. Endelig forekommer ansøgerens forklaring om, hvordan hun finansierede sin rejse, usandsynlig. Der er herved lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at en lang række fremmede mennesker skulle assistere hende med praktisk hjælp og/eller større pengebeløb, ligesom det forekommer usandsynligt, at ansøgeren skulle betro et af disse fremmede mennesker at gå alene ud og sælge guldkæden, der var af væsentlig værdi og ansøgerens eneste aktiv. Ansøgeren har ikke under mødet i nævnet været i stand til at svare uddybende på spørgsmål om konflikterne eller fremkomme med en overbevisende forklaring på de nævnte fremmede menneskers velvilje. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes konflikt med sin farbroder i det nordlige Somalia til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været i stand til at redegøre nærmere for konflikten, og at hun herunder ikke har været i stand til at oplyse navnet på den mand, som hendes farbroder ville bortgifte hende til. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at en eventuel konflikt på nuværende tidspunkt ligger 11 år tilbage i tid, og at ansøgerens morbroder aldrig opsøgte ansøgeren, efter hun tog ophold hos sin farbroder, hvilken farbroder morbroderen må antages at have holdt ansøgeren orienteret om, fra hun kom til morbroderen som 2-årig, og til hun rejste som 16-årig. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun er forfulgt eller er i risiko herfor ved en tilbagevenden til Somalia. Den omstændighed, at ansøgeren er en enlig kvinde, kan ikke i sig selv begrunde asyl. Der er herved tillige lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at hun har familie i Nordsomalia, og at hun i øvrigt har formået at rejse rundt og klare sig som enlig kvinde i en længere periode både forskellige steder i Somalia og i andre lande. Flygtningenævnet finder i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens berigtigede afgørelse, at ansøgeren ikke på grund af de generelle forhold på nuværende tidspunkt kan tage ophold i området ved Belat Weyne, hvor hun senest har opholdt sig. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren, der efter nævnets vurdering ikke er i modsætningsforhold til nogen i hjemlandet, kan tage ophold i Nordsomalia, herunder i Sanagg, hvor ansøgeren er opvokset og har boet, indtil hun blev 16 år, idet de generelle forhold i dette område ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nordsomalia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/20

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser D.R. Congo/2014/2, Egypten/2014/4, Kirgisistan/2014/1 og Egypten/2014/3, til den i afsnit 4.1.6 nævnte afgørelse Sri/2014/1, til den i afsnit 4.1.7 nævnte afgørelse Aser/2014/1, til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Ukendt/2014/1 samt til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Irak/2014/7.

4.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Justitsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flytningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flytningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50

(fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1(handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagerens hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagerens kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 3.1.8.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klage-

rens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomt rum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelse omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Abgaal-Hawiye og muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes datter [...] er syg på grund af en forsnævring af et blodkar ved hjertet, og går til kontrol i Danmark. I Nairobi, hvor datteren blev behandlet, har de oplyst, at de ikke kan operere for den slags sygdom, som ansøgerens datter har. Ansøgeren har endvidere henvist til en konflikt med sin onkel. Onkelen truede både ansøgeren og hendes ældste datter [...] på livet. *Den ældste datter* blev født i 2009, efter ansøgeren havde været udsat for voldtægt af medlemmer fra al-Shabaab. Ansøgerens faders familie var meget vrede på ansøgeren både over graviditeten og over, at ansøgeren ikke ville have en abort. *Den ældste datter* bor nu hos ansøgerens moder i Somalia. Der var ikke penge nok til, at hun kunne rejse med til Danmark, og ansøgeren anser hende for at være i sikkerhed hos ansøgerens moder. Onkelen har telefonisk truet ansøgeren og datteren via ansøgerens moder. Han føler, at ansøgeren har krænket familiens ære. Ansøgeren har endelig gjort gældende, at hun er i asylbegrundende risiko for forfølgelse fra al-Shabaab som følge af, at hendes nuværende ægtefælle er blevet forsøgt tvangshvervet af al-Shabaab. Flytningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med onkelen til grund for sagen. Hun har efter sine egne oplysninger ikke set onkelen, siden hun var cirka 14 år gammel. Onkelen har efter hendes oplysninger truet hendes moder nogle gange telefonisk, men det er ophørt i 2011. Ansøgeren har levet i Mogadishu i tidsrummet fra 2008, hvor de første trusler fremkom, indtil hun udrejste til Kenya i 2012. Flytningenævnet finder herefter, at ansøgerens konflikt med onkelen fremstår konstrueret til lejligheden. Ansøgerens nuværende ægtefælle opholder sig efter det oplyste i Bosaaso. Flytningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at den omstændighed, at ægtefællen muligvis har været forsøgt tvangshvervet af al-Shabaab, giver grundlag for at antage, at ansøgeren vil være i asylbegrundende risiko for forfølgelse ved tilbagevenden til hjemlandet. Flytningenævnet bemærker, at spørgsmålet om,

hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af ansøgeren vil indebære en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ikke henhører under Flygtningenævnet, men under Justitsministeriet, der har kompetence til at træffe afgørelse i sager om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9b. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/31

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanerne [...] og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Mogadishu frygter at blive dræbt i et angreb som følge af den generelt utrygge situation i landet. Ansøgeren har i den forbindelse oplyst, at han omkring 1992 kom til skade, da en bygning blev ramt af en granat og væltede ned over en gruppe mennesker. Der var mange, som blev slået ihjel, men ansøgeren overlevede. Ansøgeren har forklaret, at han efterfølgende har været i chok, at han er syg og ikke kan klare sig selv, samt at han ikke har noget at vende tilbage til i Somalia. Ansøgeren har forklaret, at han frem til sin udrejse af Somalia ikke har haft nogen problemer eller konflikter, herunder med den somaliske regering, regeringsstyrker, etiopiske tropper, AMISOM eller privatpersoner. Ansøgeren har under nævnsbehandlingen som yderligere asylmotiv anført, at hans ægteskab, som han indgik i 2009 med en somalisk kvinde, vil gøre hans tilbagevenden til Somalia yderligere risikabel, idet hans ægtefælle tilhører en minoritetsklan, som bliver undertrykt. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, men finder ikke, at ansøgerens problemer har en sådan karakter eller intensitet, at de kan begrunde asyl eller beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har lagt vægt på, at granatangrebet ligger mere end 20 år tilbage i tid og ikke var rettet mod ansøgeren personligt, og at ansøgeren har kunnet opholde sig problemfrit i Somalia indtil udrejsen. Nævnet finder ikke, at den omstændighed, at ansøgeren har indgået ægteskab med en i Sverige bosiddende kvinde, der tilhører en minoritetsklan, i sig selv bringer forholdet ind under udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Efter en samlet vurdering finder nævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnet bemærker, at de vanskelige sociale og økonomiske vilkår i Somalia ikke kan føre til et andet resultat, heller ikke når henses til ansøgerens helbredssituation.” Som/2014/32

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Kirgisistan/2014/1 samt til den i afsnit 7.5.2.2 nævnte afgørelse Irak/2014/9.

4.1.5 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 7.8.

4.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvorlighed, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.1.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2014 behandlet i alt 12 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf 5 var afghanske statsborgere. En ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, to ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i ni sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 4.3.2 og 7.6.

4.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

4.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Justitsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. I 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgeren er 19 år. Samme år stadfæstede Justitsministeriet denne afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende aldersfastsættelsen: "[...] Indledningsvis bemærkes, at det ikke hører under Flygtningenævnets kompetence at træffe afgørelse om aldersfastsættelse. Det lægges således til grund, at ansøgeren er født den [...] 1994. [...]." Afg/2014/23.

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende aldersfastsættelsen: "[...] Ansøgerens advokat har i sit indlæg og på mødet oplyst, at aldersvurdering af ansøgeren er påklaget. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sagsbehandling i nævnet har fremstået med tilstrækkelig modenhed til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet har forholdt sig til, at ansøgeren har påklaget aldersafgørelsen til Justitsministeriet og at klagesagsbehandlingen ikke er afsluttet. Flygtningenævnet har lagt aldersafgørelsen til grund. [...]" Som/2014/33.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Alge/2014/1 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), side 78, nævnte afgørelse Syrien/2011/28.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

4.1.6.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Justitsministeriet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

4.1.6.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes procesabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan der henvises til de nedenfor i afsnit 4.1.6.6 nævnte afgørelser.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i henhold til lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f, nævnte afgørelser. Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff, nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009

hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp ud tale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter den 1. januar 2011, fremgår det af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

4.1.6.5 Sagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen Hovedstaden få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 4.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst

muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Afhøringen i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Justitsministeriet.

4.1.6.6 Bevisvurdering

I afsnit 4.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 4.1.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selv om hun kun er 14 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhængende om sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra [...] i området Kilinochichi, Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren mistede sine forældre under et luftangreb i 2009. Ansøgeren har aldrig selv haft noget med LTTE at gøre og tror ikke, at nogen i hendes familie har haft det, herunder hendes fader. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive udsat for overgreb fra militærfolk. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at tamilere bliver kidnappet og får udtaget organer, men at ansøgeren ikke ved, hvem der gør dette. Ansøger frygter, at det vil ske for hende ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at militærfolk voldtager unge piger og udsætter dem for seksuelle overgreb i det område, hvor ansøgeren kommer fra, samt råber af pigerne og lignende. Militærfolkene har været efter ansøgeren og har henvendt sig på hendes bopæl flere gange, fordi de ifølge ansøgeren ville udnytte hende seksuelt, men ansøgeren er flygtet hver gang. Hun har mange gange oplevet, at militærfolk har stoppet hende på gaden og berørt hende på hendes krop. Flygtningenævnet lægger til grund, at hverken ansøgeren eller medlemmer af hendes nærmeste familie har været medlemmer af LTTE, været politisk aktive eller i øvrigt udført aktiviteter, der har profileret dem i forhold til de srilankanske myndigheder. Ansøgeren har ikke selv være anholdt eller fængslet. Ansøgerens forklaring om, at hun blev seksuelt chikaneret af militærfolk på gaden, der antastede og berørte hende, og at der blev spurgt efter hende på bopælen, er ikke forhold af en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder ikke, at der i de aktuelle baggrundsoplysninger vedrørende Sri Lanka er konkrete holdepunkter for at antage, at tamiler, der ikke selv har nogen tilknytning til LTTE og ikke har familiemedlemmer, der har været profilerede medlemmer af LTTE, skulle være i risiko for forfølgelse eller overgreb alene som følge af deres etnicitet, jf. herved blandt andet UNHCR’s Eligibility Guidelines for assessing the International Protection needs of Asylum Seekers from Sri Lanka, udgivet den 21. december 2012, der nærmere opregner visse persongrupper med nærmere tilknytning til LTTE, der kan have behov for international beskyttelse. Flygtningenævnet finder som ovenfor anført, at ansøgeren og hendes nærmeste familie fremstår helt uprofileret. Det i øvrigt foreliggende baggrundsmateriale vedrørende Sri Lanka ses ikke at indeholde

oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at helt uprofilerede personer som ansøgeren ved genindrejse i Sri Lanka efter ophold som asylansøger i udlandet vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Det forhold, at ansøgeren er en ung pige på knap 15 år, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sri/2014/1

Nævnet meddelte i **maj 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selv om han kun er 15 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhængende om sit asylmotiv og sin baggrund. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring tager særlige hensyn til, at ansøgeren er mindreårig. Ansøgeren har imidlertid nået en modenhed, der gør, at han er i stand til at forklare om de forhold, han har kendskab til. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra *en by i nærheden af Mosul*, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter de terrorister, som slog hans familie ihjel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hans faders arbejde var at anholde terrorister, og at de nu efterstræber ansøgeren, idet de vil have hævn. Efter forældrenes død for omkring fem år siden boede ansøgeren i omkring fire år hos sin farfader. Da farfaderen døde, boede ansøgeren hos *bedstefaderens ven*, som bad ansøgeren om at rejse, idet det også kunne være farligt for *ham*, når terroristerne var efter ansøgeren. Ansøgeren anfører, at terroristerne har eftersøgt ham hos ansøgerens venner og ved flere lejligheder har råbt efter ansøgeren og forsøgt at tilbageholde ham. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret, at hans fader havde en officersstilling ved myndighederne, og at hans arbejde bestod i at fange terrorister. Ansøgeren har forklaret, at faderen, moderen og hans søster en dag, hvor han ikke var hjemme selv, blev dræbt af ukendte gerningsmænd, men at han antager, at det var terrorister. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hans farfader, der overtog omsorgsopgaven, havde advaret ham mod personer iført en bestemt beklædning. Ansøgeren har forklaret om, at han en gang blev anråbt af to personer, han ikke kendte, der var iført den beklædning, som farfaderen havde advaret imod. Ansøgeren har endvidere forklaret, at de pågældende personer løb efter ham, da han undløb. Ansøgeren har ligeledes forklaret, at hans venner har forklaret, at nogle personer iført den samme beklædning havde spurgt efter ansøgeren. Endelig har ansøgeren forklaret, at han ved en senere lejlighed så to personer, der var klædt på samme måde, men at han undløb, uden

at de så ham. Ansøgeren har formodentlig på grund af sin alder ikke været i stand til at forklare, hvem de pågældende personer var, eller hvorfor de spurgte efter ham. Nævnet konstaterer imidlertid på baggrund af ansøgerens forklaring, at farfaderen som følge af de to episoder tog ansøgeren med til politiet, hvor politiet optog rapport og efterfølgende sendte en civil patruljevogn til farfaderens bopæl som beskyttelse. Nævnet lægger endvidere vægt på, at den person, der varetog omsorgen for ansøgeren efter farfaderens død, *bedstefaderens ven*, vurderede at ansøgeren måtte flygte fra området. Det må antages, at *bedstefaderens ven* ligeledes har arrangeret og betalt for flugten til Danmark. Nævnet finder, at der i særlig grad må tages hensyn til princippet om "benefit of the doubt", når sagen vedrører en umyndig ansøger. Da nævnet således ikke kan udelukke, at en ukendt gruppe ønsker hævn, også over ansøgeren, formentlig som følge af faderens arbejde, og da ansøgerens omsorgspersoner på baggrund af ansøgerens oplysninger om episoderne har vurderet, dels at politiet måtte inddrages, og dels at ansøgeren måtte flygte, samt at det er oplyst, at politiet reagerede på de i sig selv bagatelagtige episoder, finder nævnet ikke med fuldt tilstrækkelig sikkerhed at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i en konkret og reel risiko for forfølgelse eller lignende. Nævnet finder heller ikke at kunne udelukke, at den ukendte fjende kan være en organisation, som myndighederne ikke kan beskytte ansøgeren imod. Nævnet finder derfor, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker, at forfølgelsesgrunden ikke anses at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2014/10

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...] landsbyen, [...] distriktet, Laghman provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans svoger, [...], vil få ham til at forsvinde, og at hans søskende også er forsvundet. Ansøgeren frygter endvidere Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans forældre og ene søster blev dræbt af en eksplosion, da ansøgeren var 10 år gammel. Bomben sprang ved en bro, som forældrene og søsteren passerede i bil, samtidig med at en lokal kommandant, [...], også krydsede broen. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin søster i Jalalabad i omkring to og et halvt år, hvorefter han udrejste af Afghanistan. Ansøgeren udrejste, da søsterens ægtefælle, [...], ikke var god ved ham. Han slog ansøgeren og tvang ham til at arbejde. Videre truede han med at få ansøgeren til at forsvinde. Flygtningesnævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsmødet har afgivet en sammenhængende forklaring og har svaret stringent på spørgsmål. Han har derfor udvist tilstrækkelig modenhed til at kunne gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningesnævnet finder derfor ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingesty-

relsen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring til grund for sagen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har boet flere år hos sin søster, og det beror alene på ansøgerens egen formodning, at søsterens ægtefælle vil udsætte ansøgeren for asylbegrundende overgreb. Den omstændighed, at ansøgeren har oplyst, at han ikke kunne bo hos sin farbroder [...], er ikke i sig selv asylbegrundende. Ansøgeren har på et relativt sent tidspunkt oplyst, at han frygter tvangsrekruttering fra Taliban. Flertallet bemærker, at ansøgeren ikke har haft konflikter med Taliban, og hans formodning om en tvangsrekruttering er ikke understøttet af konkrete oplysninger. Derfor har han ikke sandsynliggjort, at han er i reel risiko for asylbegrundende overgreb fra Talibans side ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flertallet finder heller ikke, at ansøgeren er i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2014/10

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og muslim af trosretning fra [...], Parvan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban eller sin farbroder, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans fader og søster døde i en ulykke, og at farbroderen tre år efter faderens død ville giftes med ansøgerens moder. Farbroderen truede ansøgerens moder med, at han ville tage ansøgeren med sig, hvis hun ikke ville gifte sig med ham. Farbroderen er medlem af Taliban, og ansøgeren frygter, at han vil blive tvunget til at deltage i krig og derved blive dræbt. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han kun er 17 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævns mødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhængende om sit asylmotiv og sin baggrund. Flygtningenævnet kan i al væsentlighed lægge ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren har forklaret overensstemmende og troværdigt om sine oplevelser og sin opfattelse af situationen. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren efter faderens død i tre år boede alene sammen med sin moder, og at de to blev forsørget af farbroderen, der sammen med sin familie boede i ganske kort afstand fra ansøgerens bopæl. Ansøgeren har forklaret, at farbroderen var talebaner. Ansøgeren har begrundet dette med, at farbroderen var klædt som talebaner, og at farbroderen altid færdedes sammen med to andre mænd. Farbroderens tre ældste sønner var ligeledes tilknyttet Taliban. På grundlag af ansøgerens forklaring må det lægges til

grund, at farbroderen ikke i tiden efter ansøgers faders død har talt med ansøgeren om, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban, eller har forsøgt at presse ansøgeren hertil. Nævnet lægger til grund, at farbroderen tre år efter, at ansøgers fader var død, medio 2013 forlangte, at ansøgerens moder skulle gifte sig med ham, og at farbroderen, efter at moderen havde afvist dette, truede med at tage ansøgeren. Nævnet lægger endvidere på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at farbroderen, da han passerede ansøgeren uden for huset, gentog sin trussel om at tage ansøgeren, såfremt ansøgerens moder ikke ville acceptere at gifte sig med farbroderen. Ansøgeren har ikke nærmere kunnet forklare om farbroderens rolle i Taliban, og ansøgerens forklaring om risikoen for tvangsrekruttering støttes ikke af ansøgerens forklaring om forholdene i landsbyen, herunder forklaringen om, at der i landsbyen var en fungerende pigeskole, og ansøgerens forklaring om, at han ikke har kendskab til, at andre unge mænd er blevet tvangsrekrutteret. Uanset at nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring må tage hensyn til ansøgerens unge alder, fremstår ansøgerens forklaring om risikoen for tvangsrekruttering meget vag og uunderbygget og i væsentligt omfang som begrundet i ansøgerens formodninger. Flygtningenævnet finder det derfor ikke sandsynliggjort, at farbroderen havde til hensigt at tvangsrekruttere ansøgeren, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer tvangsrekruttering. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2." Afg/2014/11

4.1.7 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asyretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Se som eksempel den i afsnit 4.7.2 nævnte afgørelse Statsløspal/Israel/2014/1 vedrørende den kvindelige ansøger.

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere og kristne af trosretning fra landsbyen [...], Aserbajdsjan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne udrejste af Aserbajdsjan på grund af krigsbombningerne i 1991, og de har derefter opholdt sig i Rusland uden at være registrerede frem til sommeren 2013. Ansøgerne har som asylmotiv gjort gældende, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive diskrimineret, anholdt og tortureret, fordi de er etniske armeniere, og at de ved en tilbagevenden til Rusland risikerer at blive straffet, fordi de ikke har haft lovligt ophold. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne ikke inden udrejse har haft konkrete konflikter med myndighederne, hverken i Aserbajdsjan eller Rusland. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerne har opholdt sig i Rusland siden 1991, da de blev evakueret til Rusland af de russiske tropper. Det fremgår af baggrundsmaterialet om statsborgerlovgivningen i Rusland, at hvis ansøgerne havde lovligt ophold i Rusland den 6. februar 1992, opfylder de betingelserne for at få russisk statsborgerskab, og ansøgerne findes derfor på ny at kunne tage ophold i Rusland. De generelt vanskelige forhold for etniske minoriteter kan ikke i sig selv begrunde asyl. Spørgsmålet om, hvorvidt Rusland vil anerkende deres ophold, er et udsendelsesspørgsmål og findes ikke på det foreliggende grundlag at kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lægger i forhold til Aserbajdsjan vægt på, at ansøgerne blev evakueret efter en etnisk konflikt, og at de seneste baggrundsmaterialer fra Aserbajdsjan, der omtaler forholdene for tilbageværende etniske armeniere, stammer fra 2012, og det fremgår heraf, at etniske armeniere er udsat for systematisk diskrimination og chikane. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at det fremstår usikkert, hvorvidt ansøgerne, der ikke har eksisterende netværk i hjemlandet, vil kunne vende tilbage til Aserbajdsjan uden at blive udsat for chikane i et sådant omfang, at det vil være omfattet af udlændingelovens § 7. Under hensyn til at ansøgerne, som nævnt ovenfor, findes at kunne udsendes til Rusland, findes der imidlertid ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger om forholdene for etniske armeniere, der vender tilbage til Aserbajdsjan efter mange års fravær. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse for så vidt angår udsendelse til Rusland.” Aser/2014/1

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets gældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgs møde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), siderne 426ff, 429f og 438f nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon og hans myndige datter. Indrejst i henholdsvis 2014 og 2013. Sagerne blev i Flygtningenævnet behandlet samme dag. **Flygtninge-nævnet** udtalte i faderens sag: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og muslim af trosretning. Han har oplyst, at han er født i flygtningelejren [...] i Libanon, og at han i 1982 flygtede til Syrien på grund af krigen i Libanon. Han har boet i Yarmouk-lejren i Syrien frem til sin udrejse i 2013. Han har jævnligt været i Libanon. Han har oplyst, at han har et UNRWA-flygtningekort for statsløse palæstinensere. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter Hizbollah på grund af sine konflikter med det syriske regime. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han fra 2011 til 2012 i Syrien transporterede medicin for et firma, som samarbejdede med Den Frie Syriske Hær, og at hans bil i slutningen af 2012 blev angrebet af den syriske sikkerhedstjeneste, da han var på arbejde. Samme dag flygtede ansøgeren fra sin bopæl i Damaskus, og han har opholdt sig i skjul i forskellige bydele i Damaskus og Latakia frem til sin udrejse i sommeren 2013. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Libanon, at han er i besiddelse af et ID kort for statsløse palæstinensere i Libanon, som er blevet fornyet løbende, og at han igennem de sidste 30 år løbende har rejst mellem Libanon og Syrien. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Selvom **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger ansøgerens forklaring om sin konflikt i Syrien til grund, er der efter ansøgerens forklaring ikke grundlag for at antage, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil få problemer med Hizbollah i Libanon som følge af sin konflikt i Syrien. Flertallet har i denne forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om konfliktens udvikling i Libanon i den periode, ansøgeren har opholdt sig i Danmark. Herunder har ansøgeren under nævns mødet forklaret, at hans fætter nu har været tilbageholdt to til tre gange, ligesom hans søster og ene søn har været tilbageholdt og er blevet udspurgt om ansøgerens opholdssted. Flertallet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har fungeret som chauffør i Syrien, og at det forekommer usandsynligt, at han har haft en så fremtrædende position, at de syriske myndigheder eller Hizbollah måtte lede efter ham også i Libanon, henset til at ansøgeren har kunnet leve næsten et år efter skudepisoden i et myndighedskontrolleret område, og til at hans familie har kunnet opholde sig i Libanon en periode derefter. Ansøgeren er i besiddelse af et gyldig ID-kort registreret i Libanon og er således ikke i risiko for tvangsmæssig tilbagesendelse til Syrien, såfremt han vender

tilbage til Libanon. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerer overgreb og finder, at han kan opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Flertallet finder herefter, at Libanon fortsat kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” **Flygtningenævnet** udtalte i datterens sag vedrørende spørgsmålet om, hvilket land, ansøgeren skulle vurderes i forhold til: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og muslim af trosretning. Hun har oplyst, at hendes forældre er født i flygtningelejren [...] i Libanon, og at de i 1982 flygtede til Syrien på grund af krigen i Libanon. Ansøgeren har videre oplyst, at hun er født i Syrien, og at hun har boet i Yarmouk lejren i Syrien frem til sin udrejse i 2013. Ansøgeren har et libanesisk UNRWA- flygtningekort, som hendes forældre løbende har fået forlænget. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter Hizbollah på grund af sin faders konflikter med det syriske regime. [Forklaringen om faderens konflikt er udeladt, red.] Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren er i besiddelse af et ID-kort for statsløse palæstinensere i Libanon, at ID-kortet løbende er blevet fornyet, og at ansøgeren har familie bosat i Libanon. Selvom et flertal i Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin faders konflikt i Syrien til grund, er der efter ansøgerens forklaring ikke grundlag for at antage, at hun ved en indrejse i Libanon vil få problemer med Hizbollah i Libanon som følge af sin faders konflikt i Syrien. [Begrundelsen vedrørende faderens konflikt er udeladt, red.] Ansøgeren er i besiddelse af et gyldig ID-kort registreret i Libanon og er således ikke i risiko for tvangsmæssig tilbagesendelse til Syrien, såfremt hun indrejser i Libanon. Ansøgeren findes ikke, alene som følge af at hun er kvinde, at være særligt udsat ved en udrejse til Libanon. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder herefter ikke, at ansøgeren ved en indrejse i Libanon risikerer overgreb og finder, at hun kan opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Flertallet finder herefter, at Libanon fortsat kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2014/3.

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar fra Libanon. Indrejst i 2013. Det fremgik af forklaringerne til sagen, at den mandlige ansøger var født i Palæstina i 1947. Han udrejste året efter sammen med sin mor til Libanon, efter at hans øvrige familie var død i et luftangreb. Ansøgeren opvoksede herefter i flygtningelejre i Libanon, hvor han læste i 14 år

og fuldførte gymnasiet, hvorefter han tog en to-årig handelsuddannelse, alt organiseret af UNRWA. Han kendte ikke sit eget eller moderens opholdsgrundlag, men havde et bevis på, at han var statsløs palæstinenser, der opholdt sig i Libanon. I 1967 flyttede ansøger til Kuwait, hvor han havde arbejdstilladelse og boede med familien indtil 1991, da Golfkrigen begyndte. Herefter udrejste han med sin familie til Syrien, hvor børnene fik opholdstilladelse. Det lykkedes også senere ham at få opholdstilladelse. Han havde i 1982 købt en lejlighed i Yarmouk-lejren, hvor hans moder boede, og hvor de også boede, indtil han i 2013 udrejste til Danmark via Libanon. Under sit 1-2 måneder lange ophold i Libanon søgte han om og fik mod fremvisning af sit flygtningekort fra UNHCR og familieregistreringskort udstedt libanesisk rejsedokument for statsløse palæstinensere gældende til 2018. Han fik herefter udstedt besøgsvisum til Danmark. Det fremgik endvidere af sagen, at den kvindelige ansøger var født i Libanon, hvor familien havde lovligt ophold og var registreret som flygtninge. Hun gik i en skole oprettet af UNHCR og boede i Libanon, indtil hun i 1973 udrejste til Kuwait efter indgåelse af ægteskab med den mandlige ansøger. I 1991 udrejste familien til Syrien. Ansøgeren havde ikke haft opholdstilladelse eller ID-dokumenter i Syrien, men som statsløs palæstinenser kunne hun opholde sig i Syrien uden opholdstilladelse. I 2012 rejste ansøgeren til Libanon med henblik på at få fornyet sit rejsedokument som statsløs palæstinenser i Libanon. Rejsedokumentet var blevet fornyet flere gange blandt andet til brug for ansøgers tidligere ansøgninger om visum til Danmark, hvor hun havde været på besøg flere gange. Ved fornyelse skulle hun fremvise et familieregistreringsdokument og flygtningekort fra UNHCR. Senere i 2012 rejste ansøger på ny til Libanon og fremviste i forbindelse med udrejsen sit libanesiske rejsedokument for statsløse palæstinensere gældende til 2017 til myndighederne. Under opholdet i Libanon fik hun udstedt besøgsvisum til Danmark. Ansøgerens broder boede i Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere, etniske arabere og muslimer. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter Hizbollah som følge af hans konflikt med de syriske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som statsløs palæstinenser i Libanon ikke har nogen rettigheder, samt at han ikke har nogen bolig eller penge i Libanon. Til yderligere støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at hans ægtefælle, som er sygeplejerske, og sønnen, som er tandlæge, i perioden frem til *efteråret* 2012 hjalp med at pleje og behandle sårede personer i Syrien. Dagen efter at ægtefællen og sønnen udrejste af Syrien *i efteråret* 2012, blev ansøgeren anholdt af seks uniformerede myndighedspersoner, og han var tilbageholdt i tre måneder uden at få nogen begrundelse herfor. Ansøgeren udrejste til Libanon cirka seks måneder efter sin løsladelse. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter Hizbollah, som hun mener har en stor indflydelse i Libanon, og som samarbejder med de syriske myndigheder. Ansøgeren har endvidere

henvist til, at hun ikke ønsker at være del af den konflikt mellem sunni- og shia-muslimer, som har fundet sted i Abra i Libanon, samt at situationen for statsløse palæstinensere i Libanon er svær, idet palæstinenserne ingen rettigheder har og ikke må arbejde. Til yderligere støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger oplyst, at hun i *en periode på to måneder i efteråret 2012* hjalp med at pleje og behandle sårede personer på felthospitalerne i Syrien. Ansøgeren udrejste, idet hun formodede, at personer, som ydede humanitær hjælp, var i fare, og fordi skududvekslinger og bombardementer intensiveredes i området, hvor de boede. Flygtningenævnet kan lægge den del af den mandlige ansøgerens forklaring til grund, der svarer til, hvad han havde forklaret forud for nævnsmødet. Nævnet finder imidlertid ikke, at den udbyggende forklaring, som den mandlige ansøger er fremkommet med under nævnsmødet, kan lægges til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger under samtalen med Udlændingestyrelsen i *begyndelsen af 2014* har oplyst, at han ikke oplevede konflikter med hverken myndigheder, privatpersoner eller grupperinger, mens han opholdt sig i Libanon. Nævnet finder, at dette skal ses i lyset af, at han senere har oplyst, at han allerede, mens hans opholdt sig i Libanon, modtog indirekte trusler om, hvad der ville ske ham, hvis han ikke samarbejdede med Hizbollah, idet personerne fra Hizbollah blandt andet henviste til, at han jo havde været i fængsel og derfor kendte vilkårene. Nævnet finder herefter ikke, at den mandlige ansøgers udbyggende forklaring kan anses for troværdig. Herefter finder nævnet vedrørende den mandlige ansøgers asylmotiv, at dette alene skal bedømmes ud fra de kendsgerninger, han tidligere har oplyst. Nævnet finder ikke, at den mandlige ansøgers henvisning til, at han på grund af sin hustru og sin søns aktiviteter har sandsynliggjort, at han er kommet i de libanesiske myndigheders eller Hizbollahs søgelys i Libanon. Endvidere finder nævnet ikke, at den mandlige ansøgers henvisning til de generelt vanskelige vilkår for statsløse palæstinensere i Libanon kan føre til et andet resultat. Særskilt vedrørende den kvindelige ansøgers asylmotiv bemærker nævnet, at dette i vidt omfang knytter sig til den mandlige ansøgers asylmotiv. Nævnet finder ikke, at den kvindelige ansøgers forhold i Syrien, hvor hun deltog i pleje af tilskadekomne, kan anses for at bringe hende i et sådant modsætningsforhold til de libanesiske myndigheder eller til Hizbollah i Libanon, at hun, som i øvrigt uprofileret, vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at Libanon kan tjene som første asylland. Et flertal i nævnet lægger vægt på, at ansøgerne ikke har haft konkrete konflikter eller kan anses for at være i risiko herfor på en sådan måde i Libanon, at dette indebærer, at ansøgerne ved en tilbagevenden er afskåret fra at kunne opnå beskyttelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flertallet har herved lagt vægt på, at begge ansøgere er opvokset i Libanon, hvor de har opholdt sig i cirka 20 år, inden de første gang udrejste. Endvidere lægger flertallet vægt på, at den kvindelige ansøger har opnået udstedelse af rejsedokumenter i Libanon, og at Libanon må anses for at være en del af den kulturkreds, hvori begge ansøgere har opholdt sig i stort set hele deres liv. Flygtninge-

nævnet finder, at ansøgerne som statsløse palæstinensere isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at Libanon må anses for at være første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2014/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2014. Det blev i advokatindlægget til brug for sagens behandling i Flygtningenævnet gjort gældende, at ansøgeren rettelig burde vurderes i forhold til Syrien, hvortil familien flyttede, da ansøgeren var otte år gammel. Flygtningenævnet havde tidligere i 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ansøgerens ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter Hizbollah på grund af sin ægtefælles konflikter. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle transporterede medicin til et apotek i Damaskus. I *foråret* 2013 blev ansøgerens ægtefælle ringet op af en repræsentant for den frie syriske hær, der beskyldte ægtefællen for at være ansvarlig for, at apoteket leverede medicin videre til regimets styrker. Ægtefællen ringede derefter til ansøgeren og bad hende flytte til Yaramana lejren med deres børn. Ægtefællen flygtede. I *slutningen af* 2013 udrejste ansøgeren og to af hendes sønner til Beirut i Libanon, hvor hun boede, indtil hun indrejste i Danmark for at besøge sin fader. Ansøgerens to sønner blev i *foråret* 2014 tilbageholdt af Hizbollah, der ville vide, hvor ansøgerens ægtefælle befandt sig. Sønerne blev løsladt af Hizbollah, da de fortalte, at faderen befandt sig i Danmark. Ansøgeren er som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet i sagen er, om Libanon kan tjene som første asylland for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet finder, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren i Libanon vil være i risiko for forfølgelse fra Hizbollah som følge af, at hendes mand i Syrien i forbindelse med et chaufførjob har haft konflikter med de syriske myndigheder eller med den frie syriske hær. Selv om ansøgeren og hendes ægtefælle har forklaret divergerende om denne konflikt, finder nævnet ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte forklaringen om, at ægtefællen har haft en konflikt, men nævnet kan ikke lægge til grund, at denne har haft en sådan intensitet, at den skulle indebære en risiko for ansøgeren i Libanon. **Flygtningenævnets flertal** bemærker, at ansøgeren har boet i Libanon, indtil hun var 8 år gammel, og at hun, mens hun sammen med ægtefællen og sine børn har boet i Syrien, ligesom ægtefællen ofte har besøgt Libanon, hvor hun har boet hos bekendte. I *slutningen af* 2013 lejede hun med bekendtes hjælp en bolig i Shatila-lejren i Beirut, hvor hun i *begyndelsen af* 2014 efterlod to af sine sønner, da hun rejste alene til Danmark. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at ansøgeren kan opnå den fornødne beskyttelse i

Libanon, der således kan tjene som første asylland for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2014/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser, en kvindelig statsborger samt to børn fra Irak. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er statsløs palæstinenser fra Irak, etnisk araber og sunni-muslim af trosretning. Den kvindelige ansøger er irakisk statsborger, etnisk araber og shia-muslim af trosretning fra Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive anklaget og dømt for terrorisme af de irakiske myndigheder, fordi han har været udrejst illegalt af Irak over en flerårig periode og efterfølgende er genindrejst uden gyldige papirer, hvilket han har forsøgt at skjule ved mod bestikkelse at få udstedt et nyt id-kort og ved at fortælle myndighederne, at han hele tiden har haft ophold i Irak. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for statsløse palæstinensere og sunni-muslimer i Irak. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han og hans familie udrejste af Irak i 2006 som følge af de sekteriske konflikter i landet efter Saddam Husseins fald, herunder særligt den generelt farlige situation for palæstinensere i al-Baladiat området i Bagdad, hvor ansøgeren og hans familie boede. Familien blev meddelt asyl i Italien, men genindrejste i *efteråret* 2012 på ny i Irak, hvor han med sin familie igen bosatte sig i al-Baladiat, Bagdad. I *sommeren* 2013 uddelte de irakiske myndigheder skemaer til alle palæstinensere i al-Baladiat med henblik på at kontrollere, hvem der boede i området. To dage efter, at skemaerne var blevet indsamlet, blev ansøgeren opsøgt af myndigheds personer og indkaldt til en samtale på den lokale politistation. Politiet stillede spørgsmål til, hvorfor ansøgeren ikke havde meldt sin flytning til al-Baladiat til myndighederne, og orienterede ansøgeren om, at han eventuelt ville blive indkaldt til yderligere en samtale. Tre dage senere opsøgte myndigheds personer endnu en gang ansøgerens bopæl. Ansøgeren var ikke hjemme, men hans ægtefælle fik besked på, at han skulle henvende sig til myndighederne igen. Ansøgeren blev på den baggrund nervøs og forlod bopælen og flyttede hjem til sine svigerforældre. Herfra kontaktede han sin ven, [...], der fortalte, at myndighederne havde kendskab til, at ansøgeren var indrejst illegalt i Irak, og at der på den baggrund var udstedt en arrestordre på ham. [...] rådede ansøgeren til at udrejse af Irak. To måneder senere, i *efteråret* 2013, udrejste ansøgeren og hans familie legalt via lufthavnen i Erbil. Den kvindelige asylansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers konflikt. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om udrejsen af Irak i 2006 og den efterfølgende genindrejse i *efteråret* 2012 til grund. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder imidlertid ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse eller overgreb

efter udlændingelovens § 7. Nævnets flertal lægger herved vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret, at ansøgerne indrejste og opholdt sig i Irak uden problemer fra efteråret 2012 til sommeren 2013, uden at der opstod problemer med myndighederne. Det bemærkes, at den mandlige ansøger har bekræftet, at han i forbindelse med ansøgningen om statsborgerskab til sine børn rettede henvendelse på den palæstinensiske ambassade i Irak, og at nævnet lægger til grund, at myndighederne via samme ansøgning var bekendt med, at begge ansøgerne befandt sig i Irak. Flygtningenævnets flertal har videre lagt vægt på, at det id-kort, den mandlige ansøger fik udstedt, var ægte, og at det derfor er usandsynligt, at myndighederne skulle have opdaget, at det var udstedt uden om systemet mod betaling af bestikkelse. Det var endvidere alle palæstinensere i al-Baladiat kvarteret, der skulle udfylde formularen med personlige oplysninger, ligesom myndighederne efter mødet på politistationen lod den mandlige ansøger gå igen, selvom de tilkendegav, at han ikke havde ladet sig registrere på den rigtige måde. Under mødet med politiet blev den mandlige ansøger hverken sigtet, truet eller på anden måde udsat for overlast fra myndighedernes side, og ved mødets slutning tilkendegav myndighederne overfor ham, at det kunne være, at han ville blive genindkaldt for at gøre proceduren færdig. Det beror således alene på ansøgerens formodning, at han på grund af tilsigelse nummer to risikerede at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnets flertal har i den forbindelse videre lagt vægt på, at det af baggrundsoplysningerne i Migrationsverkets og Landinfos rapport: "Palestinians in Iraq" fra 7. marts 2014 fremgår, at palæstinensere, der er udrejst illegalt af Irak, kan få tilladelse til at genindrejse, hvis de dokumenterer, at de tidligere har været bosiddende i Irak. Flygtningenævnets flertal har endelig lagt vægt på, at ansøgerne udrejste i egne navne, og at de undervejs fra Bagdad til Erbil blev standset ved flere kontrolposter uden at blive tilbageholdt, selvom det fremgår af baggrundsoplysningerne, at der på grænsen til Kurdistan Region Irak udføres paskontrol blandt andet ved hjælp af lister over personer, der enten er efterlyst, eller som man vil hindre i at forlade Irak. Flygtningenævnets flertal finder heller ikke, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere, sunni-muslimer eller personer i blandede religiøse ægteskaber i Irak kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Idet der ikke er grundlag for at udsætte eller hjemvise sagen, stadfæster nævnets flertal herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2014/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.9.2.3 nævnte afgørelse Statsløspal/2014/9.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes, den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120f nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. Der henvises herom og om klage over den fastsatte nationalitet nærmere afsnit 4.7.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, henvises nærmere til afsnit 4.7 om udsendelse.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 4.7 om udsendelse.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 7.4.

4.1.8 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse

må anses for berettiget af ”kumulative grunde”. Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrun- det” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de

srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt, eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren

havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 blev ansøgeren idømt 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244 (vold). Ansøgeren blev samtidigt udvist af Danmark og pålagt indrejseforbud i 6 år. I 2013 anmodede ansøgeren Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Flygtningenævnet besluttede i 2014 at genoptage behandlingen af sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Under Flygtningenævnets behandling af sagen *i slutningen af 2011* oplyste ansøgeren, at han var etnisk kurder og muslim af trosretning fra Sardasht i Iran. Ansøgeren forklarede, at han havde sympatiseret med og været aktiv for Det Kurdiske Demokratiske Parti, idet han uddelte løbesedler, hængte plakater op og uddelte CD’er til folk. Under genoptagelsessagen har ansøgeren angivet at være konverteret til kristendommen. Han har endvidere henvist til, at han har haft politiske aktiviteter i Danmark blandt andet i form af demonstrationsdeltagelse. Under Flygtningenævnets behandling af sagen *i slutningen af 2011* henviste ansøgeren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive henrettet, idet han var flygtet fra en fængselsdom på

ti år. I 2007-2008 deltog han i en demonstration i Sardasht, hvor han blev anholdt og tilbageholdt af sikkerhedstjenesten. Efter to dages tilbageholdelse blev han stillet for en domstol og idømt 10 års fængsel. Han blev løsladt efter tre måneder og én dag mod kaution, idet han skulle opereres. Efter syv måneders løsladelse modtog han en tilsigelse om afsoning af resten af fængselsstraffen, hvorefter han skjulte sig hos sin fætter i Oroumieh i seks til syv måneder indtil sin udrejse. Under genoptagelsessagen har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at Rigspolitiet har underrettet det iranske politi om, at ansøgeren har søgt om opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, og de iranske myndigheder derfor er bekendt med ansøgerens asylansøgning i Danmark, således at han af denne grund risikerer forfølgelse i Iran. Udlændingestyrelsen har principalt påstået stadfæstelse, subsidiært hjemvisning, idet styrelsen særligt har anført, at sagen bør hjemvises, såfremt Flygtningenævnet ikke finder at kunne afvise ansøgerens nye asylmotiver om konversion og politisk aktivitet, eller såfremt Flygtningenævnet ikke finder at kunne meddele ansøgeren asyl på baggrund af det eksisterende asylmotiv. Flygtningenævnet lægger efter oplysningerne i sagen til grund, at de iranske myndigheder ved dansk politis foranstaltning ved en fejl er blevet gjort bekendt med, at ansøgeren har søgt om asyl i Danmark, og at han er blevet meddelt afslag herpå. Ansøgeren er derfor blevet negativt profileret over for myndighederne. Når dette sammenholdes med, at ansøgeren har deltaget i talrige demonstrationer mod det iranske regime uden for den iranske ambassade, og at der ligger optagelser herfra på blandt andet Youtube, samt at ansøgeren tillige er konverteret til kristendommen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder, at den omstændighed, at ansøgeren ved *byretten* er blevet idømt 40 dages betinget fængsel med en prøvetid på 2 år for overtrædelse af straffelovens § 244 og udvisning med indrejseforbud gældende i 6 år, ikke efter overtrædelsens karakter findes at være til hinder for, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen fastsættes af Udlændingestyrelsen.” Iran/2014/25.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1 samt den i afsnit 7.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2014/26.

4.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 4.1.6 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2014 har nævnet stadfæstet ti sager omfattende ti personer på formandskompetencen, mens en sag omfattende to personer blev stadfæstet efter at være blevet henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Som eksempel på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2013. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8 og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil født i 1942 og er fra Jaffna, Sri Lanka. Ansøgeren indrejste *i foråret* 2013 i Danmark for at besøge sin herboende datter. *I efteråret* 2013 indgav ansøgeren ansøgning om asyl. Ansøgeren angav som asylmotiv, at der ikke længere er nogen i Sri Lanka, der kan tage sig af hende, idet datteren, som hun boede sammen med, efter ansøgerens indrejse i Danmark har solgt familiens hus og er flyttet til Canada. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at hun som etnisk tamil ved en tilbagevenden vil blive mistænkt for at have tilknytning til LTTE. Ansøgeren har om konflikter i hjemlandet oplyst, at familiens bopæl to gange i henholdsvis 1985 og 1990 blev brændt ned af ukendte singalesere. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes søn [...] udrejste i 1994, efter han havde været tilbageholdt to gange af nogle dages varighed af politiet i Columbo. Ansøgeren har endelig oplyst, at hendes svigersøn er blevet udsat for overgreb begået af singalesere, der mistænkte ham for at støtte LTTE. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til sagen til grund, men nævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller nærtstående familiemedlemmer har været medlemmer af eller på anden måde været tilknyttet LTTE. Flygtningenævnet bemærker videre, at de konflikter, ansøgeren har oplyst om, ligger meget langt tilbage i tid og i øvrigt må anses for et udslag af den generelle sikkerhedssituation i ansøgerens hjemområde på daværende tidspunkt. Hertil kommer, at ansøgeren *i foråret* 2013 udrejste legalt og uden problemer via lufthavnen i Columbo. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren fremstår helt uprofileret. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at den generelle sikkerhedssituation i Sri Lanka, herunder i den nordlige del, isoleret set kan føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder endelig ikke, at de vanskelige, men generelle forhold for enlige kvinder i Sri Lanka i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ligeledes finder nævnet ikke, at det forhold, at ansøgeren har opholdt sig i udlandet, kan føre til en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren er en ældre kvinde, og at hun har oplyst, at hun ikke længere har familie tilbage i Sri Lanka, kan heller ikke føre til, at hun kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det falder uden for nævnets kom-

petence at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sri/2014/5

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, hen vise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, kan henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Europa/2014/1.

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte afgørelser Uganda/2012/2 i afsnit 3.2, side 94ff, og Nepal/2012/1 i afsnit 3.1.7, side 90f.

4.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov

for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

4.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Med virkning fra 1. januar 2014 træffer nævnet afgørelse i sager, hvor der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen. I Dublin-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.2, beskikkes en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

4.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i afsnit 4.11 nævnte afgørelse Som/2014/34.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 4.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige

tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets fem medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 4.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil

.....

kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller

sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor ægtefællerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægtefællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Som eksempel på, at sagerne vedrørende myndige børn er blevet sambehandlet med sagen vedrørende forældrene, kan henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2014/10.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f, nævnte sag Afg/2013/13, som vedrørte en kvindelig statsborger fra Afghanistan, hvis sag blev sambehandlet med sagen vedrørende den myndige datter og søn, som havde været mindreårig ved indrejsen. Den myndige datter risikerede at blive tvangsgift, og nævnet anså hende derfor (isoleret set) for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom moderen, som havde hjulpet dat-

.....

teren med at undgå tvangsægteskabet, selv fandtes at risikere forhold omfattet af § 7, stk. 2. Nævnet fandt, at sønnen, der var mindreårig ved indrejsen, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Se lignende sag i formandskabets 22. beretning, side 442f, Syrien/2013/22, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til et ægtepar fra Syrien. Sammen med faderen indrejste en fælles datter, som blev myndig forud for sagens behandling i nævnet. Hendes sag blev i nævnet sambehandlet med forældrenes sag. Hun havde ikke et selvstændigt asylmotiv, men henviste til faderens problemer med de syriske myndigheder. Under henvisning til afgørelsen i forældrenes sag og henset til, at hun var indrejst som mindreårig sammen med faderen, meddelte nævnet hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

Se som eksempel på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring for nævnet under behandlingen af moderens sag, ligesom nævnet i afgørelsen udtrykkeligt har forholdt sig særskilt til barnets forhold, den i formandskabets 22. beretning, side 138f nævnte afgørelse Armenien/2013/5, hvori nævnet dels forholdt sig til oplysningerne om, at sønnen havde været udsat for overgreb, dels til sønnens selvstændige asylmotiv om indkaldelse til aftjening af værnepligt.

Som eksempel på sager, hvor det mindreårige barn afgav selvstændig forklaring og fik en selvstændig afgørelse, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 139f, nævnte afgørelse Afg/2013/36. Den mindreårige ansøger, som var indrejst ca. en måned før sin fader, blev af Udlændingestyrelsen indkaldt til en selvstændig samtale, selvom han var mindreårig og nu var sammen med sin fader, idet styrelsen i forbindelse med en gennemgang af hans og faderens sagsakter var blevet opmærksomme på, at han kunne have et selvstændigt asylmotiv. Den mindreårige asylansøger blev i den forbin-

delse udtrykkeligt gjort opmærksom på, at han ved samtalen ville blive bedt om at fortælle om sine egne konflikter og ikke om konflikter, som hans fader måtte have haft i Iran eller Afghanistan. Hans sag blev i Flygtningenævnet sambehandlet med faderens sag, idet den mindreårige ansøger afgav selvstændig forklaring for nævnet.

Som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt anledning til at høre det på daværende tidspunkt 14-årige barn afgive en selvstændig forklaring om det asylmotiv, som vedrørte hans forhold, kan henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Som/2014/5, hvori moderen i sagen som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at hun frygtede, at hendes søn ville blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab.

Se endvidere den i afsnit 4.7.3 nævnte afgørelse Sri/2014/6, hvor forældrene fra Indien og Sri Lanka som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at de havde ladet deres nu 12- og 7-årige børn døbe under ophold i Grækenland af hensyn til muligheden for skolegang. Nævnet lagde for så vidt angik asylmotivet vedrørende børnenes dåb vægt på, at denne efter det oplyste fandt sted, da børnene var meget små og alene af hensyn til deres skolegang, således at der ikke var tale om asylrelevant konversion af betydning for den samlede families meddelelse af opholdstilladelse.

4.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-12. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 3.2, samt med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, se nærmere kapitel 5.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 4.13.1.

Bortset fra statusændringssager, Dublin-sager, der behandles på formandskompetencen, og de ovenfor nævnte nye sagstyper, der behandles på formandskompetencen, vil der i sager, som behandles på skriftligt grundlag, blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i

skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

4.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

4.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad

af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 7.9.2.6.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempler herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer:

Nævnet **stadsfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og tre børn fra Somalia. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen meddelte i 2013 ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at Italien kunne tjene som første asylland. Senere i 2013 besluttede nævnet at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet fandt, at sagen ikke var tilstrækkeligt oplyst for så vidt angik ansøgernes opholdsgrundlag i Italien. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne tilhører klanen Hawiye og er muslimer. De angiver at komme fra byen Jowhar i Somalia. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab. Ansøgerne har herved henvist til, at de frygter en mand ved navn [...], idet den mandlige ansøgers broder i 2006 skød denne mand i benet på grund af en jordkonflikt. *Manden* og hans familie blev efterfølgende medlemmer af al-Shabaab, og de ønsker blodhævn over den mandlige ansøger og hans familie. Ansøgerne har endvidere henvist til, at den mandlige ansøger i *begyndelsen af 2008* blev forsøgt hvervet af al-Shabaab til at deltage i hellig krig. Ansøgerne har videre henvist til, at den kvindelige ansøgers forældre i 2001 blev dræbt af al-Shabaab, idet de kørte rundt i byen og skød. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen indledningsvist lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, samt at Udlændingestyrelsen i en efterfølgende afgørelse ændrede denne vurdering efter Flygtningenævnets hjemvisning af sagen. Udlændingestyrelsens første afgørelse blev truffet i *begyndelsen af 2013*. Efter indhentelse af akter fra et *vesteuropæisk land*, oplysninger om opholdsgrundlaget i Italien samt nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia, herunder i Jowhar og Mogadishu, traf Udlændingestyrelsen en ny afgørelse i sagen *i sommeren 2014*. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under de angivne omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Nævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet divergerende oplysninger i henholdsvis *et vesteuropæisk land* og Danmark. Ansøgerne har således i *det vesteuropæiske land* forklaret, at den mandlige ansøger er født, opvokset og har gået i skole i Mogadishu, ligesom de i *det vesteuropæiske land* har forklaret, at de mødte hinanden i Sudan. Ansøgerne har i Danmark forklaret, at den mandlige ansøger er født og opvokset i Jowhar, og de har forklaret, at de mødte hinanden i Jowhar, ligesom den

kvindelige ansøger har forklaret, at de sammen flygtede til Sudan derfra, mens den mandlige ansøger har forklaret, at parret udrejste til Sudan hver for sig. Endelig har den kvindelige ansøger under nævnsmødet anført, at parret udrejste til Sudan for at blive gift. Ansøgerne er ikke under nævnsmødet fremkommet med en rimelig forklaring på divergenserne, og nævnet finder, at divergenserne ikke alene kan forklares ved, at ansøgerne ikke har forklaret således i *det vesteuropæiske land*, eller at de husker dårligt. Der er herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger i *det vesteuropæiske land* har forklaret om konkrete navngivne steder i Mogadishu. Ansøgernes forklaringer forekommer dertil usammenhængende og uden konkrete detaljer, ligesom den mandlige ansøger har forklaret udbyggende om konflikten med *manden* og dennes familie. Den mandlige ansøger har således først forklaret, at han ikke havde konflikter i Somalia udover en konflikt, hvor al-Shabaab forsøgte at hverve ham, mens han først senere under sagsbehandling af den hjemviste sag har forklaret, at hans bror havde skudt *manden*, hvorfor denne og dennes familie vil hævne sig på ansøgeren. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, hvornår *manden* blev skudt, samt hvorvidt *manden* blev dræbt ved skuddene, eller om han blot blev ramt i benene. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger har en konflikt med *manden* og dennes familie. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerne ikke under nævnsmødet har været i stand til at udbyde konflikten med *manden*. For så vidt angår den af ansøgeren påberåbte konflikt med al-Shabaab bemærker nævnet, at uanset om al-Shabaab i 2008 rettede henvendelse til ansøgeren en enkelt gang for at hverve ham, fremstår ansøgeren efter sin egen forklaring helt uprofileret i forhold til al-Shabaab, og Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger i dag er efterstræbt af al-Shabaab, som har mistet magten i både Jowhar og Mogadishu. For så vidt angår den kvindelige ansøger lægger Flygtningenævnet til grund, at hun, uanset om al-Shabaab dræbte hendes forældre i 2001 eller 2008, tillige fremstår helt uprofileret i forhold til al-Shabaab. Der er herved lagt vægt på, at drabet på hendes forældre efter hendes egen forklaring skete helt tilfældigt, og at hun efterfølgende opholdt sig i samme by i en periode uden problemer. Der er endelig lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Somalia, at al-Shabaab er fordrevet fra både Mogadishu og Jowhar, som AMISON, SNAF og regeringsstyrkerne nu har kontrollen over. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgerne risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet ikke finder, at de generelle forhold i Somalia er af en sådan karakter, at ansøgerne risikerer sådanne overgreb, at de er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke er anledning til at tage den nedlagte hjemvisningspåstand til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/15

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 4.4.6 om *reformatio in pejus*.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 4.7.

Flygtningeævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 7.8 og 4.1.6.

Som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at medvirke til sagens oplysning, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2014. **Flygtningeævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk georgier og kristen af trosretning fra [...], Georgien. Ansøgeren har været medlem af partiet Den Nationale Bevægelse siden *slutningen af 2012*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter at blive tortureret eller slået ihjel af de georgiske myndigheder, idet han har været politisk aktiv i Den Nationale Bevægelse. Derudover har ansøgeren problemer med guvernøren, [...], der tilhører regeringspartiet, [...]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans problemer med guvernøren, [...], startede i *foråret 2013*, efter at han og hans moder havde besøgt en restaurant, som guvernøren ejede. Da guvernøren havde set moderen, havde han bedt hende om at forlade restauranten, idet han vidste, at hun var medlem af oppositionspartiet, Den Nationale Bevægelse. Guvernøren havde taget fat i moderen, og som en reaktion herpå havde ansøgeren råbt nogle ting til guvernøren og forsøgt at slå ham. Guvernøren havde efterfølgende sagt, at han ikke ville tilgive ansøgeren for det, der var sket. I *foråret 2013* tabte Den Nationale Bevægelse valget. En uge herefter blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af guvernøren og to-fire politimænd. Ansøgeren var ikke på bopælen, idet han skjulte sig hos en nabo, der boede omkring 40 meter fra ansøgerens bopæl. Efter denne episode rejste ansøgeren til Rustavi, idet han var bange for, at han ville blive udsat for vold eller fængslet uden retmæssigt grundlag. Mens han opholdt sig i Rustavi, kom der næsten hver dag tre-fire mænd til hans bopæl i [...] og spurgte efter ham. Efter cirka en måned vendte han hjem til sin bopæl, men allerede to timer efter hans hjemkomst blev han opsøgt af guvernøren og fire mænd på sin bopæl. Ansøgeren nåede igen at skjule sig hos naboen. Mændene plantede marihuana i ansøgerens hjem, og der blev herefter foretaget en ransagning af ansøgerens bopæl, hvor man fandt marihuanaen. Ansøgerens moder, fader og ægtefælle var til stede under ransagningen. Ansøgerens fader tog skylden for marihuanaen, og han fik seks års fængsel. Faderen blev fængslet i Rustavi i *sommeren 2013*. Efter denne episode opholdt ansøgeren sig skiftevis i byerne Rustavi og Zestaponi. I *slutningen af 2013* tog han tilbage til sin bopæl i [...] for at besøge moderen. Imens han var ude at gå en tur med sin ægtefælle, mødte han guvernøren, der sagde til ham, at han ikke ville finde ro, før an-

søgeren var blevet fængslet. Ansøgeren blev bange og gik efterfølgende kun ud, når det var nødvendigt. Ansøgeren tog herefter skiftevis ophold i byerne Rustavi og Zestaponi, indtil han i *foråret* 2014 igen vendte tilbage til sin bopæl i [...] for at besøge sin moder. Under sit besøg var han på et tidspunkt ude at køre en tur med en ven, da nogle politifolk bad dem om at standse. Ansøgeren og vennen kørte dog fra politiet. Efterfølgende opholdt ansøgeren sig hos en af vennens bekendte i to dage. Herefter rejste han til Rustavi, hvor han opholdt sig i to måneder, indtil han udrejste af Georgien i *sommeren* 2014. Det fremgår af sagen, at ansøgeren de sidste mange år har opholdt sig i en lang række forskellige lande i Europa, hvor han har ansøgt om asyl, og at han på et tidspunkt har været udsendt til Georgien fra Schweiz. Ansøgeren har ikke før mødet med sin advokat i *slutningen af* 2014 ønsket at medvirke til, at de danske myndigheder kunne indhente oplysninger om hans asylsager fra andre lande. Ansøgeren har under nævns-mødet anført, at han ønsker at tilbagekalde sin ansøgning om asyl, hvis han kan få en garanti for, at han bliver udsendt til Holland. Efter drøftelse med sin advokat fastholdt ansøgeren sin ansøgning om asyl, men han nægtede at udtale sig om sine personlige forhold og sit asylmotiv. Efter udlændingelovens § 40, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives. Da ansøgeren ikke har ønsket at medvirke til sagens oplysning, og da Flygtningenævnet ikke kan lægge den forklaring til grund, som ansøgeren har afgivet over for Udlændingestyrelsen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Georgien/2014/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.11 nævnte afgørelse Som/2014/34.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylbehandling. Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra Orozgan, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af en mand ved navn [...] samt at blive dræbt af de afghanske myndigheder. Ansøgeren har forklaret, at han i omkring ni til ti måneder arbejdede for en tidligere politikommandant ved navn [...]. Ansøgerens arbejdsopgaver bestod i at hjælpe til i to forskellige køkkener og købe varer ind. En dag bragte ansøgeren frokost ud til to af sine venner, [...] og [...], som også arbejdede for

politikommandanten. Bagefter kørte ansøgeren dem hen for at købe cigaretter, og de sagde til ansøgeren, at han skulle køre dem hen til en mand ved navn [...]. *Ansøgerens venner* gik ind på *mandens* bopæl, og ansøgeren fik besked på at holde vagt udenfor. Efter omkring 20 minutter hørte ansøgeren et skud inde fra huset. Han gik indenfor og fandt *mandens* datter liggende nøgen og blødende på gulvet, hvorefter hun døde. Umiddelbart efter kom *manden* hjem og beskyldte ansøgeren for at have dræbt hans datter. Det lykkedes for ansøgeren at flygte fra *manden*, og ansøgerens fætter [...] hjalp ham med at skjule sig hos fætterens ven. Ansøgerens fætter fortalte dagen efter ansøgeren, at han havde været hjemme i ansøgerens landsby, og at *manden* og byens beboere havde angrebet ansøgerens bopæl, og at ansøgerens moder havde fået et hjertetilfælde. Ansøgeren fik endvidere at vide, at *ansøgerens venner* havde givet ansøgeren skylden for overgrebene mod *mandens* datter. Næste morgen kom ansøgerens fader og søstre også hjem til ansøgerens fatters ven, hvorefter de alle flygtede fra Afghanistan. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet lagt vægt på, at de fleste af de enkeltstående begivenheder, som udgør ansøgerens asylmotiv, isoleret set ikke i sig selv forekommer usandsynlige. Flygtningenævnet finder dog, at der er tale om et sådant sammentræf af begivenheder, som medfører, at ansøgerens asylmotiv efter en samlet vurdering fremstår konstrueret. Flygtningenævnet skal blandt andet fremhæve, at ansøgeren ikke tidligere havde udbragt mad til en kontrolpost, at det er usædvanligt at vagter forlader en kontrolpost uden afløsning, at ansøgeren hverken hørte eller så nogen ved *mandens* hus, efter at han havde hørt et skud, og at *manden* netop kom til stede, da ansøgeren var gået ind i huset. På dette tidspunkt var der forløbet omkring 35 minutter, siden ansøgeren tog opstilling ved ejendommen. Hertil kommer, at ansøgeren heller ikke i forbindelse med flugten fra ejendommen observerede noget transportmiddel tilhørende *manden* eller andre. Endvidere har ansøgeren forklaret upræcist om familiens flugt til fasterens bopæl. Endelig må det tillægges vægt, at fasteren og hendes familie ikke har haft nogen problemer på grund af ansøgerens forhold, uanset at fasteren og hendes familie bistod ansøgeren og hans familie med at skjule sig samt med at udrejse. Herudover er det påfaldende, at ansøgeren ikke straks tog kontakt til sine søstre eller bad fasteren om at tage sig af dem, da fasteren telefonisk orienterede ansøgeren om faderens død i Pakistan. Sammenfattende er det Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens oplysninger vedrørende det påberåbte asylmotiv ikke fremstår selvoplevede. Flygtningenævnet forkaster derfor ansøgerens forklaring herom. Det kan derfor ikke antages, at ansøgeren, der fremstår helt uprofileret, skulle være efterstræbt af *politikommandanten* eller *manden*, ligesom der heller ikke er holdepunkt for at antage, at ansøgeren skulle være i konflikt med myndighederne eller Taliban. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel

risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 2.”
Afg/2014/40

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Rus/2014/5.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet blandt andre forhold lagde vægt på den forløbne tid fra indrejsten til indgivelse af ansøgning om asyl, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst første gang på turistvisum i 2009, hvor han opholdt sig i Danmark i knap en måned. Indrejst på ny i slutningen af 2012. Ansøgeren blev i begyndelsen af 2013 anholdt i forbindelse med sit arbejde på et hotel i Danmark og ved byretsdom den efterfølgende dag idømt 30 dages fængsel, jf. straffelovens § 171, og udlændingelovens § 59. Han blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet på nævnmødet besluttede at behandle sagen på det foreliggende grundlag, jf. nævnets forretningsorden § 37, stk. 1, in fine. Den beskikkede advokat har overfor nævnet bekræftet, at han havde møde med ansøgeren inden påske, og at han i forbindelse med mødet gjorde ansøgeren bekendt med mødetidspunktet. Det bemærkes, at ansøgeren er registreret udeblevet, og at den fremsendte indkaldelse er blevet returneret til Flygtningenævnet fra asylcenteret. Ansøgeren er etnisk punjabi og sunnimuslim fra Malagar, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har deltaget i politiske demonstrationer og møder i hjemlandet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at en person ved navn [...] og hans mænd i 2004 første gang henvendte sig til ansøgeren og ansøgerens familie, som er velhavende, og forlangte penge af dem. Familien betalte [...] i 2004, men da de i 2005 nægtede at betale mere, begyndte [...] og hans gruppe at forfølge ansøgeren og familien. Ansøgeren blev i perioden fra 2005 til 2012 overfaldet af [...] og hans mænd i alt syv gange. I 2005, 2006 og 2009 blev ansøgeren udsat for attentatforsøg. Flere af ansøgerens fætre og ansøgerens onkel er blevet dræbt som følge af konflikten med [...]. Ved en tilbagevenden til Pakistan frygter ansøgeren, at [...] vil slå ham ihjel. Ved bedømmelsen af ansøgerens forhold må det tillægges vægt, at ansøgeren ikke ansøgte om asyl straks ved indrejsten i Danmark, men først efter anholdelsen for ulovligt ophold i *begyndelsen af 2013*. Der lægges herved særlig vægt på karakteren af det påberåbte asylmotiv. Endvidere har ansøgeren forklaret upræcist vedrørende antallet af skudepisoder i 2010, vedrørende hændelsesforløbet i 2006, og vedrørende tidspunktet for skudepisoden i 2008. Endvidere er det indgået med nogen vægt i nævnets vurdering, at ansøgeren ikke ansøgte om asyl i forbindelse med opholdet i Danmark i 2009 henset til, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring allerede på dette tidspunkt havde været udsat for nogle skudepisoder. Endelig er det ved vurderingen af det påberåbte

asylmotiv tillagt vægt, at ansøgeren fremstår som en veluddannet person, der er i stand til at opfatte og forstå de begivenheder, som han bliver udsat for. Da ansøgeren efter det foreliggende heller ikke kan antages at have underbygget det påberåbte asylmotiv på troværdig vis, idet der på baggrund af det ovenfor anførte ikke kan lægges nogen vægt på de fremlagte dokumenter, forkaster Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om det påberåbte asylmotiv. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingeloven 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2014/3

Der kan endvidere henvises til den nedenfor nævnte afgørelse Libanon/2014/4, til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Egypten/2014/3, D.R. Congo/2014/2 og Hviderusland/2014/1, til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Nigeria/2014/2 samt til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Pakistan/2014/2.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2010. Ansøgeren forsvandt i 2010, men rettede medio 2012 henvendelse til myndighederne for at søge asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøger har til sagen oplyst, at han er somalisk statsborger fra en landsby i Kismayo-området, og at han er muslim af trosretning. Han tilhører klanen Midgaan, subklanen Mohamed Gargaarle og dennes underklan [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har i øvrigt ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han forud for sin udrejse af Somalia i begyndelsen af 2006 blev dømt til døden ved stening på grund af, at han havde haft et udenomsægteskabeligt forhold med en pige fra sin egen klan. Ansøgeren har forklaret, at han i 2005 mødte pigen i en biograf i Kismaayo, og at de indledte et seksuelt forhold. I slutningen af 2005 fik ansøgeren af pigen at vide, at hun var gravid. Pigen ønskede at gifte sig med ansøgeren, hvortil ansøgeren svarede, at han måtte spare nogle penge op, før de kunne blive gift. Ansøgeren blev herefter opsøgt af pigens far og nogle militsmænd, der tog ham med til stationen, hvor han blev fremstillet for to krigsherrer. Krigsherrerne tilkaldte en sheikh, der dømte ansøgeren til døden ved stening. Cirka en uge før dødsdommen skulle eksekveres, lykkedes det ansøgeren at flygte fra fængslet. Han tog hen til sin mosters hus. Mosteren finansierede hans udrejse til Etiopien. I 2007 indrejste ansøgeren i Italien. På grund af utilfredshed med levevil-

kårene i Italien rejste ansøgeren i 2008 til Norge, men blev tilbagesendt til Italien i medfør af Dublin-forordningen. I *begyndelsen af* 2010 indrejste han og søgte asyl i Danmark. I *foråret* 2010 forsvandt han fra asylcenteret, idet han ikke ønskede at blive sendt tilbage til Italien. Han boede herefter på gaden i København, indtil han i *sommeren* 2012 på ny søgte asyl i Danmark. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren har opgivet forskellige identiteter og fødselsdata i forbindelse med asylansøgninger i forskellige europæiske lande. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre den identitet og det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet finder, at det på baggrund af ansøgerens forklaring og den foreliggende sprogttest må lægges til grund, at ansøgeren stammer fra Somalia. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren herudover har sandsynliggjort sin identitet. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende oplysninger om centrale dele af det asylmotiv, han påberåber sig, herunder omstændighederne ved graviditeten, opdagelsen heraf, pågribelsen i eller ved biografen, domfældelsen og flugten fra landet. Nævnet bemærker endvidere, at forklaringen om flugten i øvrigt i sig selv forekommer mindre sandsynlig. Flygtningenævnet finder ikke, at divergenserne alene kan forklares ved, at ansøgeren har været påvirket af alkohol i forbindelse med samtalerne med Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet ikke finder, at de generelle forhold i Somalia er af en sådan karakter, at ansøgeren risikerer sådanne overgreb, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/46

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Afg/2014/12 samt til den i afsnit 8.7 nævnte afgørelse Iran/2014/9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Saida, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske partier. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive dræbt af Hizbollah. Til støtte herfor har ansøgeren anført, at hans fader var medlem af Baath-partiet, og derfor blev faderen dræbt af Hizbollah i 1989. Af denne grund er ansøgeren, siden han var teenager, blevet chikaneret af personer fra Hizbollah, idet de har kørt forbi ham og råbt af ham. Fra cirka år 2006 begyndte ansøgeren at arbejde frivilligt for forskellige organisationer, og efter at han blev færdig-

uddannet tolk i 2011, havde han lønnet arbejde for nogle organisationer. I midten af år 2011 blev ansøgeren for første gang fysisk stoppet af personer fra Hizbollah. Personerne sagde til ansøgeren, at de kendte ham og hans fader, og at han skulle samarbejde med dem. Ansøgeren nægtede at samarbejde, og han fik herefter lov til at gå videre. Ansøgeren blev opsøgt dagligt af personer fra Hizbollah, idet de ville have ham til at samarbejde med dem. I *foråret* 2013 blev ansøgeren tilbageholdt to gange af Hizbollah, og i denne forbindelse blev han udsat for fysiske overgreb. Under den anden tilbageholdelse indvilligede ansøgeren i at samarbejde, idet Hizbollah truede hans moder og søster. Ansøgeren blev herefter løsladt. Efter løsladelsen opholdt ansøgeren sig ikke på sin egen bopæl, idet denne fortsat blev opsøgt af folk fra Hizbollah. Ansøgeren søgte visum til Danmark og udrejste herefter legalt af Libanon i *sommeren* 2013. Flygtninge-nævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtninge-nævnet bemærker, at forklaringen i sig selv forekommer konstrueret til lejligheden blandt andet henset til, at ansøgeren efter legal udrejse på legalt visum tog ophold hos sin danske kæreste og først søgte asyl i *efteråret* 2013 i Sverige, efter at visumperioden var udløbet *ca. tre uger forinden*, og han havde fået afslag på ansøgning om forlængelse. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring generelt har været divergerende og udbyggende, herunder på væsentlige punkter, i en sådan grad, at den også af den grund ikke fremstår troværdig. Divergenserne findes efter deres karakter og omfang ikke at kunne skyldes tolkeproblemer eller eftervirkninger af påberåbt tortur. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvorvidt han er blevet bortført af Hizbollah en eller to gange, hvor lang tid han var tilbageholdt, og om i hvilket omfang en navngiven person, der var kendt som den, der stod for Hizbollahs tortur i området, var til stede under begge bortførelser eller kun den ene. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, i hvilket omfang han forud for bortførelsen blev stoppet af Hizbollah, og om dette skete både på gaden og på bopælen. På denne baggrund findes ansøgerens forklaring i det hele at måtte tilsidesættes som utroværdig, og han har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Endelig bemærkes, at det af ansøgeren for Flygtninge-nævnet fremlagte dokument ikke kan føre til et andet resultat.” Libanon/2014/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker og sunni-muslim fra Maymana, Afghanistan. Ansøgeren har oplyst, at han skulle udløse en bombe for Taliban, men han fortrød. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban eller myndighederne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han af Taliban havde fået besked på at detonere en bombe, men at han i sidste øjeblik valgte ikke at gøre dette. Taliban vil derfor slå ham ihjel, fordi han ikke samarbejdede med dem, og

fordi de frygter, at han vil videregive oplysninger om dem til andre. Ansøgeren er efterstræbt af myndighederne, fordi de ved, at han har samarbejdet med Taliban. Ansøgerens bopæl blev opsøgt af myndighederne eller Taliban, fordi de ledte efter ham. De skød og dræbte hans søster. Ansøgeren er også blevet forfulgt og beskudt af enten myndighederne eller Taliban. Da ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan fra England, fik han en dag et lift af en mand. Chaufføren kørte ind i et ægtepar på en motorcykel. Manden blev dræbt og kvinden såret. Chaufføren beskyldte herefter ansøgeren for at have kørt bilen. Ansøgeren vidste, at han ville kunne modbevise dette, men valgte at flygte, idet myndighederne eftersøgte ham på grund af hans tilknytning til Taliban. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet finder Flygtninge-nævnet ikke, at forklaringen er overbevisende. Forklaringen findes konstrueret til lejligheden og forkastes derfor som utroværdig. Flygtninge-nævnet lægger blandt andet vægt på de mange divergenser, som kendetegner ansøgerens oplysninger til de britiske asylmyndigheder sammenholdt med de oplysninger, som ansøgeren har givet under behandlingen af asylsagen i Danmark. Divergenserne omfatter helt centrale dele af asylmotivet og angår de begivenheder, som efter det oplyste har ført til ansøgerens udrejse af Afghanistan. Flygtninge-nævnet henviser blandt andet til, at ansøgeren over for de britiske myndigheder har forklaret, at han blev trænet i at detonere en bombe, og at han under træningen modtog et beløb, der svarer til 1.000 dollars. Over for de danske myndigheder har ansøgeren derimod forklaret, at han ikke fik betaling for sin opgave, og at der heller ikke var nogen aftale om, at han skulle have betaling. Han har ikke deltaget i bombetræning. Ansøgeren har også over for de britiske myndigheder forklaret, at han har henvendt sig til politiet og fortalt, hvad der var foregået i lufthavnen. Han fortalte også politiet, at familiens hus var blevet nedbrændt, og at hans søster var blevet dræbt. Under behandlingen i Danmark har ansøgeren oplyst, at han ikke henvendte sig til myndighederne. Flygtninge-nævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at divergenserne er opstået på grund af tolkeproblemer, idet der henvises til, at det af samtalerferaterne med de britiske myndigheder fremgår, at ansøgeren flere gange har erklæret, at han har forstået den tolk, som blev anvendt under samtalerne i England, og at han også har erklæret, at referaterne af de pågældende interviews er gengivet korrekt, og at han har forstået dem. Flygtninge-nævnet finder af denne grund heller ikke anledning til at imødekomme ansøgerens påstand om at høre lydoptagelser af de samtaler, som er refereret af de britiske myndigheder. Flygtninge-nævnet finder det endvidere usandsynligt, at ansøgeren uden problemer angiveligt har kunnet gå ind i lufthavnsområdet i Mazar-E-Sharif med en bombe i en taske, som han har stillet ved et telt, der var opstillet af amerikanske soldater, og at han derefter har kunnet gå fra stedet med en fjernbetjening i hånden til at udløse bomben. Flygtninge-nævnet finder det endvidere usandsynligt, at ansøgeren er blevet forfulgt af to motorcykler med to personer på hver deres motorcykel og er blevet beskudt af disse. Flygtninge-nævnet finder det tillige usandsynligt, at ansøgeren angiveligt efter at have været indlagt på hospitalet i seks uger uden proble-

mer har kunnet flygte ud af et vindue, selvom den hospitalsstue, hvor han lå, var bevogtet af en vagt iført militærtøj med en kalashnikov. Flygtningenævnet tillægger det i øvrigt betydning, at ansøgeren uden problemer har fået udstedt et ID-kort i 2011 fra den afghanske ambassade i Teheran, og at han uden problemer har kunnet indrejse i Afghanistan, efter at han var blevet hjemsendt fra England. Ansøgeren har over for nævnet i den forbindelse forklaret, at han blev identificeret af lufthavnsmyndighederne ved ankomsten til Kabul. Ansøgeren har derefter opholdt sig i Kabul i to måneder og Mazar-E-Sharif i en måned uden at blive opsøgt af myndighederne eller Taliban. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/41

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1 samt til den i afsnit 7.8.2 nævnte afgørelse Iran/2014/33.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Afg/2014/3 og Iran/2014/10 samt den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Kina/2014/2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra [...], Uruzgan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller henrettet af myndighederne, idet han har uddelt kristne blade til husstandene i sin landsby. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han en dag i efteråret 2012 blev opsøgt af en ven, der havde et arbejde til ansøgeren. Ansøgeren indvilligede i at uddele kristne blade om natten, idet ansøgeren og hans familie havde trange økonomiske kår. Omkring fem til seks måneder efter blev ansøgeren pågrebet af medlemmer af Taliban. Ansøgerens bopæl blev ransaget, og ansøgeren blev udsat for vold, samt truet med at blive slået ihjel. Ansøgeren blev ført til et lerhus, hvor ansøgeren blev holdt

indespærret på et toilet. Ansøgeren flygtede fra huset ved at grave toilethullet større og flygte gennem hullet. Ansøgeren løb hjem, skiftede sit tøj og gemte sig derefter på det sted, hvor han passede får. To dage senere havde ansøgerens moder skaffet en agent, der hjalp ansøgeren til at udrejse af Afghanistan. Ansøgeren udrejste primo 2013. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han blev pågrebet af Taliban, medens han var i færd med at uddele kristent materiale. Ansøgeren har forklaret, at han, før han blev pågrebet, gennem omkring seks måneder havde uddelt sådant materiale i sin egen landsby og i en nabolandsby. Ansøgeren gjorde ikke dette som følge af en religiøs overbevisning, men alene for at tjene til familiens underhold. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om asylmotivet har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren er ung og analfabet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende, og fordi ansøgeren ikke har kunnet redegøre relevant for, hvorledes han i to relativt små landsbyer igennem seks måneder flere gange om ugen kunne uddele kristent materiale uden at blive afsløret. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerens forklaring i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Vedrørende divergenserne i ansøgerens forklaring har nævnet særligt lagt vægt på, at ansøgeren under asylsamtalen og til advokaten har forklaret, at det var ansøgerens bekendte [...], der tilbød ansøgeren arbejdet med at uddele det kristne materiale, at det var [...], der over nogle nætter oplærte ansøgeren, og at det var [...], der var med, da ansøgeren mødte den voksne mand, der stod for at levere materialet og for udbetalingen af lønnen til ansøgeren. I nævnet har ansøgeren imidlertid forklaret og fastholdt, at det ikke var [...], men i stedet vennen [...]. Ansøgeren har forklaret, at han har boet i samme landsby altid. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret, at der boede 50 familier i landsbyen. For nævnet har ansøgeren forklaret, at det drejede sig om 100 familier. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår han blev klar over, at arbejdet bestod i uddeling af kristent materiale. Under samtalen med Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at han først blev klar over dette, da han talte med den voksne mand, der leverede materialet. Under mødet i nævnet har ansøgeren forklaret, at han på grund af billederne i materialet umiddelbart blev klar over, at der var tale om kristent materiale. Ansøgeren har forklaret, at familien kun havde til dagen og vejen, og at de intet ejede. Ansøgeren har ikke kunnet forklare, hvorledes ansøgerens moder i løbet af få dage kunne fremskaffe tilstrækkelige midler til at betale for ansøgerens flugt. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/42

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Egypten/2014/3, hvori nævnet blandt andet lagde vægt på, at ansøgeren fremstod som en udadvendt for-

retningsmand, der måtte antages at være erfaren med kontakt til myndigheder, hvorfor det forekom usandsynligt, at han ikke vidste, hvorledes han skulle forholde sig, hvis han ønskede at søge om asyl, samt til den ovenfor nævnte afgørelse Pakistan/2014/3, hvori nævnet ved vurderingen af troværdigheden af det påberåbte asylmotiv blandt andet tillagde det vægt, at ansøgeren fremstod som en veluddannet person, der var i stand til at opfatte og forstå de begivenheder, som han blev udsat for. Se også den i afsnit 7.5.2 nævnte afgørelse Afg/2014/24, hvor et flertal af nævnet fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen var reel, og blandt andet lagde vægt på, at han ikke for nævnet havde kunnet redegøre på en rimelig måde om baggrunden for, at han havde ladet sig døbe i den kristne tro, hvorved nævnet blandt andet bemærkede, at ansøger fremtrådte velbegavet og velformuleret. Endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Irak/2014/2 vedrørende hensyntagen til ansøgers psykiske problemer, den i afsnit 7.9.2.2 nævnte afgørelse Afg/2014/21, hvori nævnet tog hensyn til, at visse forhold vedrørende ansøgerens baggrund, modenhed og udvikling havde en ikke uvæsentlig betydning for hendes evne til at redegøre mere detaljeret for sit asylmotiv, og den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Som/2014/11, hvori nævnet foretog en vis lempeligere bevisvurdering som følge af, at ansøgeren var blevet ramt af skud i hovedet. Se endvidere de i afsnit 7.9.2.1 nævnte afgørelser Afg/2014/22 og Afg/2014/13, hvori nævnet ved bevisvurderingerne tog hensyn til ansøgenes alder og helbredstilstand. Endelig kan henvises til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/2, hvori nævnet i det væsentlige kunne lægge ansøgenes forklaringer til grund, uanset at den mandlige ansøger, der var analfabet, havde visse vanskeligheder med at forklare om tidsangivelser m.v., samt den i afsnit 8.3 nævnte afgørelse Sri/2014/3, hvor et flertal af nævnet fandt, at ansøgerens vanskeligheder ved at huske datoer og årstal måtte tilskrives blandt andet de oplevelser, som ansøgeren havde haft som børnesoldat for LTTE i Sri Lanka.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Flygtningenævnet meddelte i **juli 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne, der er ægtefæller, er etniske kurdere og sunni-muslimer fra Baneh, Iran. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter, at den mandlige ansøger vil blive henrettet, fordi han er flygtet fra afsoningen af fængselsstraffe, som han *to datoer i efteråret 2010* blev idømt for sit medlemskab af og aktiviteter for KDPI (fire år) samt for illegalt at have krydset grænsen mellem Iran og Irak (tre måneder og en dag). Hans fætter er et kendt medlem af KDPI. Fætteren sørgede i 2009 for, at ansøgerne i KRI kunne træffe lederen af partiet. Den mandlige ansøger blev medlem af partiet i 2005. For partiet har han produceret og uddelt cd'er og løbesedler. *I sommeren 2010* blev han

og en af ægtefællens fætre arresteret og ført til efterretningsvæsenets kontor, hvor han blev hængt op og slået på ryg, lår, lægge og under fodsålerne. Under mandens afsoning blev den kvindelige ansøger flere gange afhørt om sin ægtefælles aktiviteter. Efter knapt to år i fængsel deltog den mandlige ansøger i en sultestrejke og blev indlagt på et hospital i [...], hvor hans moders slægtning arbejdede. Med hjælp fra denne og ansøgerens broder lykkedes det *i sommeren 2012* ansøgeren at flygte fra hospitalet, mens vagten hentede mad. Broderen og moderens slægtning kørte ansøgeren til en landsby, hvor han mødtes med den kvindelige ansøger og deres søn, hvorefter de udrejste illegalt til Tyrkiet *senere på sommeren i 2012*. Den mandlige ansøger har i Danmark fortsat sine politiske aktiviteter for partiet, hvilket kan ses på en række hjemmesider. Ansøgeren har blandt andet syv til otte gange om året demonstreret foran den iranske ambassade i København. Det er formanden for partiet, der har bestemt, hvilke fotografier der skal lægges på nettet. På nettet ses ansøgeren blandt andet med kurdisk flag, samt mens han er ved at brænde fotos af Khomani. Efter udrejsen er broderen blevet tilbageholdt i to måneder for at have hjulpet ansøgeren ud af Iran. Broderen er blevet løsladt mod kaution. Myndighederne har efter udrejsen mange gange rettet henvendelse til den mandlige ansøgers familie og spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet finder det godtgjort, at den mandlige ansøger har været politisk aktiv under sit ophold i Danmark igennem cirka to år, og at der på KDPI's hjemmeside er fotografier, der viser ansøgeren, mens han deltager i demonstrationer vendt mod det iranske regime. Troværdigheden af ansøgerens forklaring om hans politiske aktivitet i Iran, afsoningen i Iran og flugten fra et hospital, hvor han var indlagt under afsoningen, giver anledning til en vis tvivl. Nævnet henviser herved navnlig til, at ansøgeren er refereret for til Udlændingestyrelsen at have forklaret, at han har fået tre og ikke to domme, samt at den samlede længde af fængselsstraffene ifølge denne forklaring ikke svarer til ansøgerens senere forklaring herom. Udenrigsministeriet har endvidere rejst tvivl om ægtheden af en række dokumenter, som ansøgeren har fremlagt, herunder kopier af domme. Hertil bemærker **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at ansøgeren i nævnet har kunnet afgive en sammenhængende og detaljeret forklaring, der er fremstået som selvoplevet, og ansøgeren har herunder kunnet svare umiddelbart, konkret og udførligt på nævnets opklarende spørgsmål om en række emner. Dette gælder blandt andet vedrørende spørgsmål om flugten. Endvidere bemærkes, at det ifølge flertallet ikke efter den oversættelse, som tolken foretog under nævnsmødet, kan lægges til grund, at der er stavefejl i den ene dom, som angivet i Udenrigsministeriets notat. Notatets oplysninger om, at der ikke i den ene dom er henvist til tiltalen, og at der i de to domme er henvist til to forskellige adresser, findes endvidere ikke ubetinget at have støtte i den for nævnet foreliggende oversættelse på en sådan måde, at det tyder på, at der er tale om konstruerede dokumenter. Et flertal af Flygtningenævnet finder endvidere ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise forklaringen om, hvorfor ansøgeren er i besiddelse af de originale dokumenter vedrørende anmodning om overførsel af hans ejendele til et fængsel til et

andet. Efter en samlet vurdering finder et flertal i Flygtningenævnet herefter, at det er tilstrækkeligt sandsynliggjort, at der er en reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor de iranske statsborgere [...] og [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/6

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 7.5.2.1 nævnte afgørelser Iran/2014/26 og Iran/2014/12, til den i afsnit 7.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2014/1 samt til de i afsnit 7.12 nævnte afgørelser Rus/2014/4 og Afg/2014/36.

4.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. Ansøgers advokat havde sammen med sit indlæg til brug for Flygtningenævnets behandling af sagen fremsendt et af ansøgeren fremlagt somalisk skolebevis affattet på engelsk hvoraf ansøgers navn, fødeby og fødselsdato fremgik, som ifølge ansøgerens oplysninger var sendt til hende pr. e-mail fra hendes skolelærer i Somalia. Advokaten anmodede endvidere om tilladelse til at føre et vidne vedrørende dennes kendskab til en person med samme navn som ansøgerens far, der havde et værksted i nærheden af Qoryooly. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger og muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv gjort gældende, at hun stammer fra en landsby [...] i nærheden af Qoryooley, og at hun ved en tilbagevenden til hjembyen har henvist til, at hun frygter at blive dræbt af enten medlemmer fra klanen Hawiye eller al-Shabaab militsen. Ansøgerens ægteskab med sin nuværende ægtefælle, [...], der er fra klanen Hawiye, er ikke accepteret af ægtefællens klan, idet ansøgeren kommer fra klanen Midgan. Efter at ansøgeren og ægtefællen havde mødt hinanden i slutningen af 2010, begyndelsen af 2011, blev ansøgeren chikaneret af ægtefællens familie. Ved de-

res første henvendelse på bopælen, forsøgte de at dræbe hende med knivstik, ligesom de overhældte hende med kogende vand. I *efteråret 2012* friede et medlem af al-Shabaab til ansøgeren, og faderen accepterede frieriet. Ansøgeren og ægtefællen giftede sig derefter hemmeligt i *efteråret 2012*. *Et par dage senere* opsøgte ægtefællens familie, der var blevet bekendt med ægteskabet, ansøgerens families bopæl. Ansøgeren var ikke hjemme. *Efter et par dage* opsøgte ægtefællens familie igen ansøgerens families bopæl, hvor de dræbte ansøgerens stedmoder ved en fejl, idet de forvekslede stedmoderen med ansøgeren, eftersom stedmoderen og ansøgeren bar det samme slags tøj. Al-Shabaab vil dræbe ansøgeren, fordi hun ikke har overholdt islamisk lovgivning, idet hun giftede sig med sin ægtefælle, uden begge families accept. Al-Shabaab uddelte sedler i landsbyen, hvori ansøgerens navn stod anført sammen med teksten ”den pige som overtræder islamisk lovgivning skal overgives til os”. Ansøgerens fader blev, efter ansøgerens udrejse, bortført af al-Shabaab og senere dræbt, grundet ansøgerens forhold. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på troværdig måde har redegjort for baggrunden for sin udrejse af Somalia. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens asylmotiv i sig selv forekommer konstrueret til lejligheden og at savne indre logik. Hertil kommer, at ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Ansøgerens forklaring om, at hun bliver overfaldet og skoldet af ægtefællens familie, er først fremkommet efter afslaget, og uanset om det lægges til grund, at ansøgeren i dag har skader svarende til overfald og skoldning, findes det således ikke sandsynliggjort, at de kan tilskrives et sådant overfald. Hertil kommer, at ansøgeren ikke har kunnet give en overbevisende forklaring på formålet med en hemmelig vielse til ægtefællen, idet hun samtidig har fortalt, at de ikke turde offentliggøre den, ligesom hun af samme grund rev vielsesattesten i stykker. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på resultatet af sproganalysen, som konkluderer med sikkerhed, at ansøgerens sprog ikke er overensstemmende med det sprog, der tales i den opgivne hjemby, men i stedet er overensstemmende med det sprog, der tales i det nordlige Somalia. På baggrund af denne sikre konklusion sammenholdt med ansøgerens generelt manglende troværdighed, finder Flygtningenævnet endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun stammer fra *den oplyste landsby*. Flygtningenævnet bemærker, at den fremlagte kopi af eksamensbeviset ikke i sig selv kan føre til et andet resultat. Et afhørt vidnes erindring om, at han i en periode frem til omkring 1988 havde kendskab til en person, der hed det samme – og ikke udsædvanlige – navn, som ansøgeren har oplyst som sin faders, findes heller ikke tilstrækkeligt til at ændre vurderingen. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/37

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansø-

geren er etnisk Madhibaan og muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendt til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab, idet al-Shabaab har dømt hende til døden på grund af, at ansøgeren indgik ægteskab uden al-Shabaabs forudgående accept heraf. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter sin afdøde ægtefælles familie, herunder medlemmer af klanen Hawiye, idet de mener, at ansøgeren er ansvarlig for ægtefællens død. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun mødte sin nu afdøde ægtefælle, [...] på gaden i [...] i sommeren 2012. [...] tilbød at bære ansøgerens varer hjem. Ansøgeren og [...] indledte et forhold, og [...] besøgte ansøgeren på hendes bopæl. [...] og ansøgeren arrangerede at indgå ægteskab i hemmelighed på grund af, at de kom fra forskellige klaner. Kort efter ægteskabets indgåelse, i sommeren 2012, ankom seks mænd til ansøgerens bopæl. Mændene skød og dræbte ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren blev tilbageholdt og udsurgt om, hvem der havde forestået vielsen. Ansøgeren var tilbageholdt af al-Shabaab i ti dage, hvor hun blev udsat for vold og truet på livet. Ansøgeren opgav til sidst navnet på *den imam*, som havde forestået vielsen. *Imamen* blev efterfølgende opsøgt af al-Shabaab og dræbt. Al-Shabaab dømte ansøgeren til døden. Det lykkedes ansøgeren at flygte sammen med en medfange. De brød hængelåsen på celledøren op og kravlede over en mur. De kom derefter ud på bagsiden af fængslet, som ikke var bevogtet. Ansøgeren flygtede hjem til *sin faders bekendte*, som tog kontakt til ansøgerens stedmoder [...]. *Stedmoderen* fortalte ansøgeren, at *imamen* var blevet dræbt. Hawiye-klanen opsøgte ansøgerens bopæl, idet de anklagede ansøgeren for ægtefællens og *imamens* død. Ansøgeren udrejste derefter af Somalia. Ved en samlet bedømmelse af ansøgerens forklaring om asylmotivet finder Flygtningenævnet ikke, at forklaringen er overbevisende. Forklaringen fremstår på helt centrale punkter usandsynlig og forekommer konstrueret til lejligheden. Forklaringen forkastes derfor som utroværdig. Nævnet lægger vægt på, at det ikke kan anses for sandsynligt, at ansøgeren og [...] har indgået ægteskab mod hans families vilje og mod al-Shabaabs retningslinjer, og at de på trods heraf har ønsket at være hemmeligt gift i en lille by som [...]. Det forekommer heller ikke sandsynligt, at ansøgeren og [...] har mødtes på hendes bopæl, hvor [...] er kommet sent om aftenen og efterfølgende har forladt bopælen meget tidligt om morgenen på trods af den risiko og fare for dødsstraf, som var forbundet med deres forhold. Flygtningenævnet henviser endvidere til, at det må anses for at være usandsynligt, at ansøgeren og en anden kvinde, der angiveligt var fængslet i samme celle som ansøgeren hos al-Shabaab, har kunnet flygte fra det bevogtede fængsel uden problemer. Nævnet forkaster i den forbindelse ansøgerens forklaring om, at ansøgerens medfange har kunnet opbryde en hængelås, der var sat i celledøren, ved at bearbejde den i flere dage med et stykke ståltråd, uden at det blev opdaget. Det kan heller ikke anses for at være sandsynligt, at ansøgeren efter flugten fra fængslet har kunnet skjule sig i fire dage hos [...], der var en bekendt af ansøgerens

familie. *Hans* bopæl lå efter det oplyste få minutters gang fra al-Shabaabs fængsel i *landsbyen*. Flygtningenævnet finder ikke, at den fremlagte fødselsattest kan føre til et andet resultat. Der henvises blandt andet til, at fødselsattesten indeholder en angivelse af ansøgerens fødselsdato til *efteråret* 1988, og at denne fødedato er blevet tildelt ansøgeren af de danske myndigheder efter ansøgerens indrejse i Danmark. Tildelingen skete, efter at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen i *begyndelsen af* 2014 havde oplyst, at hun ikke kender sin fødedato. Fødselsattesten er først blevet fremlagt under sagen og for nævnet med indlægget af *efteråret* 2014 fra ansøgerens advokat. Den foreliggende sprogtest understøtter ikke ansøgerens troværdighed. Nævnet finder i øvrigt ikke anledning til at imødekomme anmodningen fra ansøgerens advokat om vidneførsel af ansøgerens bekendt [...]. Vidnets forklaring kan ikke antages at være af betydning for sagens behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 34, stk. 5. Der henvises til, at vidnet ikke har nogen direkte forbindelse til ansøgerens asylmotiv, og at han efter det oplyste alene skal underbygge ansøgerens troværdighed for så vidt angår hendes oprindelsessted. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/47

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2014/5.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i afsnit 8.3 nævnte afgørelse Irak/2014/8.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i formandskabets 19. beretning (2010), side 201f nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

For sager, hvor mindreårige medfølgende børn har afgivet forklaring for nævnet, henvises til afsnit 4.3.2.

4.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 4.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgavernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på

oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

4.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asyrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse

af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at finde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

4.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempler kan henvises til to høringer af Udenrigsministeriet om forholdene i Syrien, som blev iværksat i 2013. Høringerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 168f.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

4.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilisgelser, udskrift af dombøger m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, sender Flygtningenævnet i vid udstrækning dokumenterne m.v. til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hawiye og muslim af trosretning. Ansøgeren angiver at være fra byen [...], beliggende i regionen Galgadud, som er beliggende nord for Mogadishu. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han er flygtet fra dem. Ansøgeren frygter endvidere, at han vil blive slået ihjel af familien til den mand, som hans fader dræbte. Ansøgerens fader var medlem af al-Shabaab, og i 2009 begyndte folk at beskyldte ansøgerens fader for at være spion for al-Shabaab. Ansøgerens fader kom herefter op at skændes med to mænd, hvorefter han dræbte den ene mand, og den anden mand lå efterfølgende i koma. Faderen flygtede derefter til en anden landsby. Ansøgeren og hans broder blev herefter tilbageholdt af [...]gruppen i byen, idet de

ønskede at ansøgerens fader skulle vende tilbage til landsbyen. Senere i 2009 vendte al-Shabaab og ansøgerens fader tilbage til landsbyen, og al-Shabaab overtog magten i landsbyen. I 2009 døde ansøgerens fader, moder og to søstre, idet bilen, som familien sad i, ramte en landmine. Ansøgeren og hans broder blev dernæst tilbageholdt af al-Shabaab i 20 dage, hvorefter det lykkedes ansøgeren og hans broder at flygte. Ansøgeren udrejste af Somalia i 2010. Nævnet er opmærksomt på, at Udlændingestyrelsen ved afgørelse af [...] 2014 har bestemt, at ansøgeren er 19 år gammel, at denne afgørelse er påklaget til Justitsministeriet men endnu ikke afgjort. Nævnet har vurderet, at ansøgerens adfærd og besvarelser under mødet har vist en tilstrækkelig modenhed. Nævnet har kort forud for mødet modtaget to dokumenter, en fødselsattest og en attest vedrørende koranskole, og finder, at nævnet kan tage stilling til disse dokumenter i nærværende sag, hvorfor sagen ikke hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer har noteret sig, at ansøgeren på talrige spørgsmål svarer aflidende og upræcist, og at ansøgeren ikke har kunnet give detaljerede oplysninger, hverken om sin påståede hjemby eller om det påståede ophold i en al-Shabaab-lejr. Flertallet konstaterer endvidere vedrørende hans påståede frygt for hævn fra familier til to personer, som hans fader har dræbt, at ansøgeren ikke i asylsømaet har oplyst, at hans fader har dræbt to personer, inden han flygtede, at ansøgeren heller ikke under oplysnings- og motivsamtalen har oplyst dette, at ansøgeren under samtalen den [...] 2014 har oplyst, at faderen dræbte en, og at den anden kom i koma men vågnede op, og den [...] 2014, at faderen dræbte en, og at den anden kom i koma og senere døde. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor længe han var tilbageholdt i landsbyen med henholdsvis 9, 10 og 19 til 20 dage. Han har udbygget sin forklaring om tilbageholdelsen, idet han tidligere har angivet blot at være bundet, men under nævnsmødet har forklaret, at han og broderen derudover var bag et hegn og bevogtet af skiftende vagter. Flertallet bemærker endvidere, at ansøgeren forud for nævnsmødet har oplyst, at han ikke havde familie eller i øvrigt kendte nogen i Somalia, mens han under mødet har forklaret, at det var hans faders kusine, der boede i landsbyen, der har indhentet og fremsendt fødselsattesten og attesten fra koranskolen. Ansøgerens forklaring om, hvordan han kom i kontakt med hende, forekommer usandsynlig. Idet det på baggrund af baggrundsmaterialet er oplyst, at der ikke i almindelighed kan fremskaffes fødselsattester i Somalia, på dokumentets indhold og på ansøgerens forklaring om, hvordan det er fremkommet, finder nævnet ikke, at dokumentet kan anses for ægte. Nævnet finder ikke, at dokumentet fra koranskolen på baggrund af oplysningerne om, hvordan dette er fremkommet, kan anses for tilstrækkelig dokumentation for, at han kommer fra [...]. På baggrund af ovennævnte samt på baggrund af vurderingen i sprogtesten, hvorefter det med høj grad af sikkerhed er vurderet, at ansøgerens sprog er uforeneligt med det af ham påståede hjemområde, tilsidesætter nævnet ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller

har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/48

I nedenstående afgørelse lagde nævnet blandt andet vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter:

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bengali og muslim af trosretning fra [...], Bangladesh. Ansøgeren har i perioden fra 2008 til 2012 været medlem af partiet Jamat-e Islam, hvor hans arbejdsopgaver for partiet bestod i, at han skulle hverve nye medlemmer til partiet ved mundtligt at opsøge folk i byen samt indbyde folk til informationsmøder for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive anholdt eller fængslet af de bangladeshiske myndigheder, idet han uretmæssigt beskyldes for et drab. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter personer fra partiet Awami League. I sommeren 2012 blev ansøgeren opsøgt i sin forretning af to personer ved navn, [...] og [...] fra Awami League. [...] og [...] ønskede, at ansøgeren skulle forlade Jamat-e Islam og i stedet tilslutte sig Awami League. Under deres besøg i ansøgerens forretning fik [...] og [...] øje på en person ved navn [...], som var medlem BNP. [...] og [...] begyndte herefter at chikanere [...] foran ansøgerens forretning. Ansøgeren lukkede forretningen for at tage i moskeen for at bede, hvorefter han tog hjem til sin bopæl. Den efterfølgende dag blev ansøgeren opmærksom på, at en mand var blevet slået ihjel ved hans forretning. Da ansøgeren tog hen til sin forretning, fik han fortalt af naboforretningens indehaver, [...], at offeret var *medlemmet af BNP*. Efter drabet på *medlemmet af BNP* opsøgte myndighederne ansøgerens bopæl, imens han holdt sig skjult hos henholdsvis sin svigerfamilie og søster, hvor han var indtil sin udrejse af Bangladesh i efteråret 2013. Ansøgeren har fået fortalt, at han mistænkes af politiet for at stå bag drabet på *medlemmet af BNP*. Ansøgeren har fremlagt en række dokumenter til støtte for sit asylmotiv, herunder kopier af retsudskrift vedrørende den angivelige straffesag mod ham i Bangladesh. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er tiltalt for et mord, som han ikke har begået, til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han skulle være eftersøgt af myndighederne, fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Ansøgerens forklaring fremstår ydermere divergerende og udbyggende. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvem der fortalte ham, at han var anklaget for mord, samt om sit opholdssted og om myndighedernes henvendelse på hans bopæl, ligesom ansøgeren har forklaret udbyggende om, hvilke steder myndighederne opsøgte. Det forekommer endvidere usandsynligt, at hans bekendte *medlemmet af BNP*s far skulle

angive ansøgeren som drabsmand alene af den grund, at *medlemmet af BNP* blev overfaldet uden for ansøgerens butik, og især henset til at ansøgeren ikke var i butikken på gerningstidspunktet, hvor der angiveligt var talrige vidner til stede, og henset til at ansøgeren var til bøn sammen med andre på gerningstidspunktet. Det forekommer endvidere usandsynligt, at ansøgeren kunne opholde sig hos sin søster 50 km væk i indtil 14 måneder efter drabet, hvis han var tiltalt for dette. Endelig bærer ansøgerens forklaring præg af en meget lille detaljeringsgrad og er på flere punkter uoverensstemmende med de dokumenter, som ansøgeren har fremlagt. Ansøgeren har ikke under nævnsmødet på en overbevisende måde været i stand til at redegøre for, hvorfor han flygtede dagen efter mordet, og før han vidste, at han ville blive tiltalt. Ansøgeren har heller ikke været i stand til at redegøre for, hvorfor han blev anklaget for mordet, på en overbevisende måde. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde konflikter med *medlemmet af BNP* og dennes familie, ligesom anklagen heller ikke ses politisk motiveret, idet der er tiltalte fra flere politiske partier. Den omstændighed, at ansøgeren har fremlagt en række dokumenter, som angiver, at han er tiltalt i sagen, kan på denne baggrund ikke føre til et andet resultat, og flertallet finder ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af dokumenterne. Der er herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Flygtningenævnets flertal kan herefter ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Bangladesh/2014/7

Se i denne sammenhæng tillige den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Albanien/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempler på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bangla og muslim fra Bangladesh. Ansøgeren har været medlem af Bangladesh Nationalist Party (BNP) i perioden fra 2002 til 2011, hvor han fungerede som

velfærdssekretær. Ansøgerens aktiviteter for BNP bestod i at være med til at arrangere nødhjælp, yde økonomisk støtte til fattige i landet samt deltagelse i demonstrationer og møder for BNP. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Bangladesh frygter, at han vil blive slået ihjel af personer fra Awami League, idet Awami League frygter, at ansøgeren vil hævne drabet på sin fader og skudattentatet på ansøgerens broder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader i 1999 blev slået ihjel af personer fra Awami League. Herefter forsøgte ansøgeren og hans broder at anmelde faderens drab til politiet, men politiet nægtede at tage imod anmeldelsen. I *to måneder* i 1999 blev der gentagne gange kastet bomber i nærheden af ansøgerens bopæl. Ansøgerens familie blev udsat for anonyme telefontrusler. Som følge af disse trusler henlagde ansøgeren og broderen mordsagen, hvorefter de holdt lav profil. I [...] 2002 havde ansøgeren været til bøn i byens moske, hvorefter ansøgeren blev udsat for et bombeattentat. Ansøgeren blev ramt på benet og var efterfølgende indlagt på hospitalet i Dhaka i omkring to uger. I [...] 2002 blev ansøgerens broder skudt i benet af personer fra Awami League. I den forbindelse var der et skudopgør, og en person blev dræbt. Ansøgeren blev efterfølgende falsk anklaget for drabet. Ansøgeren opholdt sig herefter i seks måneder i Dhaka, tre måneder i Chittagong og tre måneder i Mymensing. Den [...] 2004 var der en konflikt mellem to grupperinger i Awami League i ansøgerens landsby. Konflikten udmøntede sig i bombesprængninger i landsbyen samt skududvekslinger, hvorved tre personer blev ramt. Ansøgeren blev falsk anklaget for bombeattentatet. Ansøgeren turde derfor ikke tage hjem, men boede hos sin onkel i Dhaka. Den [...] 2005 blev ansøgeren falsk anklaget for ulovlig våbenbesiddelse. I [...] 2006 udrejste ansøgeren til Grækenland, hvor han fik en midlertidig opholdstilladelse, som ikke blev forlænget, hvorfor ansøgeren i 2007 rejste tilbage til Bangladesh. Ansøgeren turde ikke vende tilbage til sin landsby, hvorfor han opholdt sig hos sin onkel i Dhaka. I disse år holdt ansøgeren lav profil. I *begyndelsen af 2011* var ansøgeren på vej hjem til landsbyen for at besøge sin moder. I den forbindelse blev han opsøgt og overfaldet af personer fra Awami League. Ansøgeren var efterfølgende indlagt på hospitalet i to måneder. Da han blev udskrevet, tog han igen ophold hos onklen. Ansøgeren udrejste af Bangladesh i *begyndelsen af 2012*. Ansøgerens antagelse af, at det var medlemmer af Awami League, der efter faderens død smed en bombe mod familiens bopæl og fremsatte telefontrusler, bygger alene på ansøgerens formodninger. Ansøgeren har forklaret, at han fra *foråret 2003* indtil udrejsen til Grækenland i *sommeren 2006* og igen fra *sommeren 2007* til *slutningen af 2010* har kunnet opholde sig i hovedsagelig Dhaka uden problemer og har kunnet indrejse legalt i Bangladesh i 2007 trods en angivelig dom for drab og forskellige andre anklager. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at han gemte sig i disse to perioder. Som følge heraf har ansøgeren ikke kunnet udføre aktiviteter for BNP siden 2003, ligesom det nu er 15 år siden, ansøgerens fader blev dræbt. Ansøgeren kan derfor ikke antages at være særlig profileret i forhold til Awami League. Det fremgår endelig af Udenrigsministeriets hørings svar af [...] 2013, at det

vurderes, at ingen af de fremlagte dokumenter vedrørende de påståede anklager, der er rettet mod ansøgeren, kan antages at være ægte. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sine konflikter i hjemlandet til grund og finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller er i risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens oplysninger under nævnsmødet om, at hans broder i *begyndelsen af 2014* er blevet kidnappet, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2014/8

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. Det fremgik af konklusionen af den i sagen foretagne sprogtestet, at ansøgeren udviste grammatik, leksikologi og fonologi, der stærkt afviger fra normen for rohingya, som tales af rohingya-folket i Rakhine, Myanmar. Ansøgerens grammatik, leksikologi og fonologi associeres i stedet med det nærtbeslægtede sprog bengali, der tales i blandt andet Bangladesh. I grænsebyen Teknaf, hvor ansøgeren havde oplyst at være flyttet til og have boet indtil 12-årsalderen, tales bengalidialekten chittagonsk. Ansøgerens sprogbrug associeres dog nærmere til bengali, som det tales i Dhaka. Sammenfattende viser sproganalysen med vished, at resultaterne er tydeligt uforenelige med og taler stærkt imod Burma. Af Udenrigsministeriets høringssvar vedrørende et af ansøgeren fremlagt bangladeshisk retsdokument vedrørende ulovligt ophold fremgik, at sagsnummeret og den hændelse, som dokumentet omhandlede, er korrekte, og at indholdet af dokumentet vurderedes at være ægte. Af Udenrigsministeriets supplerende høringssvar fremgik oplysninger om de nærmere omstændigheder i forbindelse med anholdelsen, tilbageholdelsen og retsmødet i den sag, som dokumentet vedrørte. Ansøgerens forklaring om sagsforløbet adskilte sig på flere punkter fra de af Udenrigsministeriet indhentede oplysninger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøger har oplyst at være etnisk rohingya, er født i [...], Burma, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive dræbt af Nasakatropper, idet han er etnisk rohingya fra Burma. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at være alene, idet hans forældre er forsvundet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive tilbageholdt af politiet, idet han er eftersøgt på grund af illegalt ophold. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er rohingya fra Burma, således som han har påberåbt sig. Flygtningenævnet bemærker, at det efter den foretagne ægthedsvurdering af politirapporten af *foråret 2010* må lægges til grund, at denne er ægte. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er den person, der er angivet som nummer fem [...] (23), søn af [...]. Nævnet bemærker, at ansøgeren har

afgivet divergerende forklaring om omstændighederne, hvorved han kom i besiddelse af politirapporten. Nævnet lægger videre vægt på, at det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgeren har fået udstedt en fødselsattest som den fremlagte, og at fødselscertifikatet, der angives at være udstedt i 1987, formentligt først blev indført som ordning omkring år 2000. Nævnet lægger endvidere en vis vægt på, at det må anses for mindre sandsynligt, at ansøgeren har talt bangla med sin moder, således som han har forklaret, og at dette er baggrunden for resultatet af sprogtesten. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om rejsen til Danmark og finansieringen heraf ligeledes forekommer mindre sandsynlig. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at det må lægges til grund, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Bangladesh.” Bangladesh/2014/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Iran/2014/6.

Som eksempel på sager, hvor der via Udenrigsministeriet er søgt indhentet oplysninger om en fremlagt avis, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. Ansøgeren sag blev i nævnet sambehandlet med sagen vedrørende en anden mandlig nigeriansk statsborger, som ansøgeren var indrejst sammen med og oplyste at være kæreste med, og hvis sag ligeledes blev stadfæstet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk igbo fra [...], Nigeria og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive anholdt på grund af sin homoseksualitet. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han fandt ud af, at han er homoseksuel, da han var 15 år gammel. I 2007 indledte han et forhold til sin nuværende kæreste [...]. I *begyndelsen af 2009* besøgte *kæresten* ansøgeren på universitetet i [...]. Ansøgeren og *kæresten* var intime på kollegieværelset og ansøgerens bekendte, [...], angav dem til universitetets sikkerhedsvagter, der efterfølgende tilbageholdt ansøgeren og *kæresten*. *Kæresten* blev løsladt efter én nat, mens ansøgeren var tilbageholdt i nogle dage. I slutningen af 2009 blev ansøgeren bortvist fra universitetet som følge af sine seksuelle aktiviteter. Da ansøgerens forældre blev bekendt med ansøgerens seksualitet, indkaldte de til familieråd, men da ansøgeren, faderen og familierådet ikke kunne komme til forståelse, kontaktede ansøgerens fader politiet, som anholdt ansøgeren *i foråret 2009*. Ansøgeren var fængslet frem til *ca. en måned senere*, hvor retten besluttede at løslade ham mod kaution. Under tilbageholdelse blev han udsat for overgreb. Medio 2009 tog ansøgeren ophold hos *kæresten* i Abuja. I *efteråret*

2009 blev de begge anholdt på grund af deres seksuelle forhold, idet ansøgerens fader havde kontaktet politiet. De var tilbageholdt omkring en måned, hvor ansøgeren blev udsat for overgreb. De blev løsladt mod kaution. De levede herefter i skjul indtil deres udrejse. Ved en samlet bedømmelse af ansøgerens forklaring om asylmotivet finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at asylmotivet er konstrueret til lejligheden, og forklaringen forkastes som utroværdig. Flertallet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren under sagen har fremlagt en kopi af en Arraignment Notice af *efteråret* 2009 fra State CID i Abuja, Nigeria. Dokumentet er blevet ægthedsvurderet af Udenrigsministeriet, som i et notat af [...] 2013 har oplyst, at dokumentet ikke opfylder de sædvanlige formkrav for denne type dokument. Der er henvist til, at sagen er forelagt for en lokal juridisk kilde. Denne kilde har vurderet, at det fremlagte dokument ikke kan antages at være ægte. Ansøgeren har endvidere under sagen fremlagt nogle sider af avisen "National Light" fra [...] 2009. Dette eksemplar har også været forelagt Udenrigsministeriet, der i notatet af [...] 2013 har oplyst, at den lokale juridiske kilde ikke har kunnet bekræfte eksistensen af avisen med navnet "National Light" i Abuja. Det er videre anført i notatet, at kilden har søgt at identificere avisen, herunder søgt en adresse på avisens hovedsæde. Kilden har desuden forespurgt om denne avis forskellige steder, blandt andet hos flere gadesælgere. Ingen af disse havde kendskab til avisens eksistens. Flertallet lægger i øvrigt vægt på, at ansøgeren på helt centrale punkter har forklaret divergerende. Under samtalen med Udlændingestyrelsen i *efteråret* 2013 har ansøgeren blandt andet forklaret, at ansøgeren og hans kæreste [...] fik sat søm i testiklerne, og at ansøgeren blev voldtaget under tilbageholdelsen, da de var indsat i en celle med andre indsatte. Ansøgeren har også forklaret, at politiet har stukket ansøgeren med en nål i hans penis. Under ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet har han oplyst, at han ikke er blevet stukket med nåle eller søm i sine kønsorganer, men at han alene er blevet truet med dette. Han har også forklaret, at han ikke er blevet voldtaget af de andre indsatte i cellen. Han er blevet truet med voldtægt, men voldtægten blev forhindret blandt andet af *kæresten*. Ansøgeren har i øvrigt forklaret upræcist om den måde, hvorpå hans fader fik kendskab til, at ansøgeren var homoseksuel, og at han af denne grund var blevet bortvist fra universitetet. Under ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen har ansøgeren oplyst, at hans fader var i kontakt med universitetet og herigennem fik at vide, at han var homoseksuel, og at han var blevet pågrebet sammen med *kæresten*. Ansøgeren har under sin forklaring for Flygtningenævnet oplyst, at hans moder og fader var indkaldt til en høring på universitetet, fordi han var blevet pågrebet sammen med *kæresten*. Ansøgerens moder deltog i høringen, og efterfølgende blev hans fader bekendt med episoden, og at ansøgeren var homoseksuel. Flertallet henviser i øvrigt til, at ansøgeren ikke har forklaret overbevisende om retssagen mod ham og *kæresten*. Ansøgeren har ikke været i stand til nærmere at kunne oplyse om forløbet af retssagen og om størrelsen af den kaution, der er blevet betalt i forbindelse med løsladelsen af ansøgeren og *kæresten*. Flertallet lægger også vægt på, at ansøgeren udbyggende for

nævnet har forklaret, at han blev voldtaget under sin tilbageholdelse i Onisha. Ansøgeren har ikke tidligere under sagens behandling oplyst om dette. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han i øvrigt vil blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevendende til Nigeria. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder i øvrigt ikke, at ansøgerens subsidiære påstand om udsættelse med henblik på nærmere undersøgelse af den fremlagte avis eller på en ægthedsvurdering af de dokumenter, som ansøgeren i øvrigt har fremlagt, bør imødekommes. En sådan undersøgelse og ægthedsvurdering kan ikke forventes at føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2014/5

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i afsnit 4.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

4.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

4.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Ashraf og er muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke

været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendt frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han har nægtet at tilslutte sig militsen og efterfølgende er flygtet fra al-Shabaabs varetægt. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgeren og hans fader den [...] eller [...] 2011 arbejdede på faderens landbrugsjord i Buulobarde. Her blev de opsøgt af fire repræsentanter fra al-Shabaab, der sagde til faderen, at ansøgeren skulle deltage i hellig krig. Ansøgeren blev herefter taget med til en al-Shabaab træningslejr, hvor han var tilbageholdt med omkring 20 andre unge mænd. Ansøgeren og tre andre tilbageholdte nægtede at deltage i al-Shabaabs træning, hvorfor de som konsekvens heraf blev fængslet i byen Buulobarde. I forbindelse med fængslingen blev de truet på livet samt beskyldt for at være kriminelle. Efter omkring 15 dages fængsling blev en af ansøgerens medfanger taget ud af cellen. Da vagterne igen kom tilbage til cellen, smed de den borttagne fanges blodige tøj ind til dem med truslen om, at ansøgeren og de to andre tilbageværende fanger kunne se frem til en lignende skæbne. Omkring ni dage senere lykkedes det ansøgeren og de andre fanger at flygte via et åbent vindue midt om natten. Efter omkring 30 minutters flugt nåede ansøgeren hjem til sin families bopæl i Buulobarde. Ansøgerens fader og onkel hjalp ansøgeren med at flygte over grænsen til Etiopien samme nat. Ansøgeren har efter sin udrejse fået at vide af sin moder, at al-Shabaab har slået ansøgerens fader ihjel, idet de beskyldte ham for at have hjulpet ansøgeren med at flygte. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke, at forklaringen er overbevisende. Forklaringen er på flere væsentlige punkter divergerende og forekommer konstrueret til lejligheden. Forklaringen tilsidesættes derfor som utroværdig. Flygtningenævnet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren har afgivet forskellige oplysninger om opholdet i fængslet hos al-Shabaab. Under oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2014 har ansøgeren forklaret, at han blev spærret inde kl. 23 om aftenen, og at en af de andre, der også var indespærret, samme aften blev taget med af al-Shabaab, og at hans blodige tøj en times tid herefter blev smidt ind gennem et vindue. Efter 15 dage lykkedes det ansøgeren og de to andre at flygte. Under asylsamtalen den [...] har ansøgeren derimod oplyst, at han sammen med tre andre blev taget med kl. 17, og at der efter 15 dage kom en mand kl. 3 om natten og tog en af de andre med. Herefter blev blodigt tøj smidt ind gennem vinduet, og først ni dage herefter flygtede ansøgeren og de to andre fra fængslet. Ansøgerens forklaring om flugten fra fængslet, der angiveligt kunne ske gennem et vindue, som ikke var blevet lukket og i øvrigt kunne gennemføres, uden at ansøgeren blev forfulgt af vagter, forekommer i øvrigt ikke sandsynlig. Nævnet anser det heller ikke for sandsynligt, at ansøgerens fader og onkel skulle have 3.000 dollars liggende, som af onklen kunne anvendes til betaling for ansøgerens udrejse, da ansøgeren og onklen tog fra ansøgerens hjem. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om tidspunktet for hans udrejse af Somalia. Han har under oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at det var i *foråret* 2013. Under gensamtalen den [...]

2014 har han oplyst, at han forlod Somalia *i efteråret 2011*. Senere under denne samtale og for nævnet har han forklaret, at han forlod Somalia den [...] eller [...] *omkring en måned tidligere i efteråret 2011*. Ansøgerens utroværdighed sammenholdes med resultatet af den sproganalyse, der er foretaget under behandlingen af ansøgerens asylsag. Det fremgår af konklusionen i rapporten herom af [...] 2014, at ansøgerens dialekt stemmer overens med de central- og nordsomaliske dialekter, og at ansøgerens dialekt er uoverensstemmende med den sproglige dialekt fra det område, hvorfra ansøgeren angiveligt stammer. Det understøtter hertil ansøgerens utroværdighed, at han ikke for nævnet har været i stand til at give mere præcise oplysninger om Buulobarde, herunder om byens størrelse, og at han ikke var klar over, hvor al-Shabaabs fængsel lå i byen. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han stammer fra det angivne område i Somalia, eller at han ved en tilbagevendende til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/49

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.4.2 nævnte afgørelse Bangladesh/2014/9.

4.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse eller –registrering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde fremlagt kopi af et dokument fra UNHCR i Egypten, hvoraf hendes navn fremgik. Der blev på den baggrund foretaget en høring af UNHCR i Egypten, som oplyste, at ansøgeren blev registreret hos UNHCR med sin moder i 2010, og at hun i 2012 blev anerkendt som flygtning i henhold til flygtningekonventionen af 1951. Under nævnmødet forklarede ansøgeren, at hun var blevet anerkendt som flygtning, da hun opholdt

sig i Egypten, og at hun og hendes moder var til en samtale med UNHCR, inden dokumentet blev udstedt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Reer Xamar, subklanen [...], subsubklanen [...], familiekklanen [...] og er muslim fra bydelen [...] i Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, idet de har slået hendes fader og farfader ihjel, og da en fra al-Shabaab vil giftes med hende. Endvidere frygter ansøgeren sin farbroder, der vil tvangsgifte hende bort for penge. Herudover har farbroderen overtaget ansøgerens families bopæl, og hun har ikke mulighed for at forsørge sig selv. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes fader og farfar i *begyndelsen af 2010* blev dræbt af al-Shabaab i farfarens frisørsalon. Ansøgeren var i salonens køkken, da det skete. Ansøgeren så faderens og farfarens lig. Hun blev slået i hovedet med en geværkolbe af en fra al-Shabaab. Ansøgeren og hendes moder flygtede efterfølgende til en anden bydel, hvor ansøgerens tante boede. Omkring en uge efter drabene opsøgte repræsentanter fra al-Shabaab ansøgerens moder. De ville have, at ansøgeren skulle giftes med en repræsentant fra al-Shabaab. Ansøgerens mormor solgte noget jord for at finansiere ansøgerens og hendes moders udrejse af Somalia. *I foråret 2010* udrejste ansøgeren og hendes moder af Somalia. De tog til Cairo, Egypten. Ansøgeren arbejdede som tjenestepige hos forskellige familier i Egypten. På et tidspunkt blev ansøgeren gravid med en egyptisk mand, som ikke ville have barnet. Han truede ansøgeren. Ansøgerens danske arbejdsgiver ville hjælpe ansøgeren, hvorfor han sendte hende en besøgsinvitation, så hun kunne komme til Danmark. Ansøgeren og hendes moder blev *i slutningen af 2012* registreret som flygtninge i henhold til flygtningekonventionen af 1951. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv også for Flygtningenævnet har været divergerende på en række centrale punkter, og at de forhold, som ansøgeren har forklaret om, efter en samlet vurdering ikke fremtræder som selvoplevet. Ansøgeren har blandt andet forklaret divergerende om, hvornår hendes farbroder første gang talte om, at ansøgeren skulle tvangsgiftes, og med hvem ansøgeren skulle tvangsgiftes. Ansøgeren har også forklaret divergerende om, hvorvidt farbroderen samarbejdede med al-Shabaab om at få ansøgeren tvangsgift. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvordan faderen og farfaderen blev dræbt, og om der efterfølgende kom en eller to personer fra al-Shabaab til moderen og truede moderen og ansøgeren for at få ansøgeren til at benytte hijab. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens troværdighed tillige tillagt det nogen betydning, at sprogtesten afgørende taler imod, at ansøgeren oprindeligt kommer fra [...]området i Mogadishu. På denne baggrund kan UNHCR’s registrering af ansøgeren som flygtning fra Somalia ikke i sig selv føre til en anden vurdering, og Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen for at indhente nærmere oplysninger om baggrunden for UNHCR’s registrering af ansøgeren som flygtning.

Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2014/50

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1, hvor nævnet, uanset at ansøgeren var anerkendt som flygtning af UNHCR i Kirgisistan, foretog en selvstændig vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7.

4.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 4.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 3 (nu § 7, stk. 4). Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger tilhører klanerne Gaboye/Garyele og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Den kvindelige ansøger tilhører klanerne Tumaal/[...] og er muslim fra [...], Somalia. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia dels frygter at blive behandlet nedladende af andre somaliere, fordi hun tilhører en mindretalsklan, dels frygter at blive slået ihjel af en ukendt gruppe bevæbnede mænd. Til støtte herfor har den kvindelige ansøger oplyst, at hun i 2001 blev voldtaget af tre mænd, der overfaldt hende og hendes

broder, da de var på vej til byen for at sælge mælk. Mændene slog den kvindelige ansøgers broder ihjel, da han forsøgte at komme den kvindelige ansøger til undsætning. Inden voldtægten kom mændene med en bemærkning om den kvindelige ansøgers klienthørsforhold. I Mogadishu har den kvindelige ansøgers naboer mange gange kastet sten efter den kvindelige ansøger og overfaldet hende verbalt. Endvidere har folk undladt at betale den kvindelige ansøger, når hun har udført et stykke arbejde for dem, fordi hun kommer fra en mindretalsklan og derfor ikke har mulighed for at håndhæve sine rettigheder. Endelig har den kvindelige ansøger henvist til sin ægtefælles forhold. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia dels frygter at blive dræbt af personer fra al-Shabaab, dels frygter undertrykkelse på grund af sit klienthørsforhold. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han i *en bydel* i Mogadishu havde sit eget værksted, hvor han reparerede biler. I *begyndelsen af 2007* blev ansøgeren første gang opsøgt af personer fra al-Shabaab, der ville have, at han skulle reparere deres biler gratis. Den mandlige ansøger blev slået, hvis han nægtede, og frem til *efteråret 2007* arbejdede han gratis for dem. I *efteråret 2007* kom personerne fra al-Shabaab og sagde, at den mandlige ansøger skulle komme med dem til deres lejr og reparere biler. Den mandlige ansøger aftalte med dem, at de skulle komme tilbage den efterfølgende dag, men ansøgeren mødte ikke op på værkstedet som aftalt, og den efterfølgende nat blev ansøgerens første ægtefælle opsøgt på sin bopæl af seks maskerede personer, angiveligt fra al-Shabaab, der spurgte efter den mandlige ansøger. Den mandlige ansøgers første ægtefælle indledte en diskussion med dem, og det endte med, at de skød og dræbte hende. Den mandlige ansøger og hans ægtefælle skjulte sig indtil udrejsen i *foråret 2008*. Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret 2013* blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen i *slutningen af 2013*. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet finder, at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgernes forklaringer om, at den mandlige ansøger, da han drev autoværksted i *en bydel* i Mogadishu, af personer fra al-Shabaab blev truet til at reparere deres biler uden betaling, og at hans første ægtefælle som følge af denne konflikt blev skudt og dræbt. Flygtningenævnet finder imidlertid, at disse begivenheder, der ligger tilbage i 2007, da al-Shabaab kontrollerede Mogadishu, ikke giver grundlag for at antage, at ansøgerne ved tilbagevenden til Somalia i dag vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Tilsvarende gør sig gældende med hensyn til den voldtægt, som den kvindelige ansøger angiveligt var udsat for i 2001. Heller ikke den diskrimination, som ansøgerne angiver at være udsat for som

følge af deres klantilhørsforhold, finder nævnet kan begrunde asyl. Om den generelle sikkerhedsmæssige situation i Mogadishu bemærker Flygtningenævnet, at nævnet i maj 2013 i fem prøvesager efter baggrundsoplysninger om en væsentligt forbedret sikkerhedsmæssig situation fandt, at de generelle forhold i og omkring Mogadishu ikke længere i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en dom af 5. september 2013 udtalt, at de foreliggende informationer om Somalia ikke indikerer, at den aktuelle situation er sådan, at enhver som følge af sin blotte tilstedeværelse i Mogadishu risikerer at blive udsat for forhold som omhandlet i EMRK artikel 3. De seneste baggrundsoplysninger, herunder Landinfos og Udlændingestyrelsens fact finding rapport "Update on security and protection issues in Mogadishu and South-Central Somalia" fra marts 2014, er ikke entydige med hensyn til den generelle sikkerhedsmæssige situation i Mogadishu, der af forskellige kilder beskrives henholdsvis som forværret, uændret, forbedret og svingende. Rapporten indeholder informationer om, at der særligt under ramadanen i august 2013 var et stigende antal angreb fra al-Shabaab, men at der siden har været færre hændelser, at antallet af civile tilskadekomne er faldet, og at det for civile tilskadekomne har drejet sig om at have været "på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt". UNHCR har i januar 2014 angivet, at der siden april/maj 2013 har været et stigende antal angreb fra al-Shabaab, herunder på steder, hvor civile samles, fx markedspladser, hoteller og offentlige pladser, og at al-Shabaab ved at angribe folk på offentlige steder sender en besked til befolkningen i almindelighed. UNDSS har oplyst, at der har været en stigning i antallet af angreb på almindelige civile, og at fx indehavere af tebutikker er i risiko. En anden kilde udtaler, at det er helt forkert at hævde, at al-Shabaab angriber almindelige civile, der kun bliver dræbt i tilfælde, hvor de er "på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt". Flygtningenævnet finder, at de seneste baggrundsoplysninger ikke giver grundlag for at antage, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Mogadishu er ændret på en sådan måde, at enhver, der vender tilbage til det regeringskontrollerede område i og omkring Mogadishu, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet finder det således ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Som/2014/10

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Som/2014/2.

4.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsrådet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder –tidspunktet,

og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

4.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, f.eks. privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt

være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil nævnet foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

4.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 7.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren angiver at være etnisk araber og ateist fra Benghazi, Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive slået ihjel som følge af den generelle situation i landet, hvor der er en væbnet konflikt, navnlig fordi han er helt uden socialt netværk. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sin identitet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin nationalitet. Han har således *i foråret 2013* forklaret til politiet, at han var syrisk statsborger fra Daraa, ligesom det ifølge oplysning fra de italienske myndigheder *af sommeren 2013* fremgår, at ansøgeren er fra Algeriet. Ansøgeren har ikke på overbevisende måde redegjort for disse divergenser. Selvom Flygtningenævnet i overensstemmelse med ansøgerens seneste forklaring måtte lægge til grund, at han er fra Libyen, kan han ikke meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Ifølge ansøgerens forklaring har han således ikke personligt haft konflikter med myndigheder eller andre i Libyen, og ansøgeren kan – uanset de foreliggende baggrundsplysninger og uanset han måtte være uden socialt netværk i Libyen - ikke under henvisning til den generelt urolige situation i landet meddeles opholdstilladelse. Der findes herefter ikke grundlag for at udsætte sagen på en undersøgelse af forholdene i Libyen. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. *Ansøgeren af ukendt nationalitet skal udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 33,*

stk. 2. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., idet ansøgeren er dømt for et strafbart forhold og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Ukendt/2014/1

Se som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh/Burma. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er buddhist. Ansøgeren har oplyst, at han ifølge myndighederne i Burma er etnisk rohingya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen af [...] 2014 lagt til grund, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive dræbt af myndighederne, idet han ifølge myndighederne er etnisk rohingya fra Burma. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at tage ophold der, idet han som burmesisk statsborger ikke har nogen rettigheder i Bangladesh, ligesom andre buddhister har været udsat for overgreb i Bangladesh. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader blev tilbageholdt af politiet i Rangoon to gange, mens ansøgerens familie boede i Burma, idet politiet ville have ansøgerens fader til at forlade Burma. Ansøgeren og hans familie forlod herefter Burma i 1967 eller 1968 og bosatte sig i Bangladesh. I 2008 snød ansøgerens arbejdsgiver ansøgeren for løn i fire måneder, hvorefter ansøgeren blev oprørt og krævede sine penge. Ansøgerens arbejdsgiver truede med at melde ansøgeren til politiet og oplyse dem om, at ansøgeren ikke havde noget ID-kort og opholdt sig ulovligt i Bangladesh. Ansøgeren skiftede herefter arbejde. I *begyndelsen af 2009* opsøgte politiet ansøgerens arbejdsplads, og ansøgeren så dem komme på afstand, hvorefter han flygtede. Han udrejste herefter illegalt af Bangladesh *i foråret 2013*. De af ansøgeren fremlagte dokumenter indikerer efter deres indhold, at forældrene stammer fra ”Indien og Pakistan”, og at forældrene på et tidspunkt muligvis har konverteret til buddhisme. Endvidere hidrører dokumenterne fra Rangoon. Der er ikke i dokumenterne forhold, som peger i retning af, at ansøgeren skulle være etnisk rohingya. Ansøgeren har under sagen forklaret upræcist om forældrenes konvertering til buddhisme, ligesom han har forklaret upræcist om søsterens udlevering af dokumenterne til ham. Ansøgerens oplysninger om forældrenes forhold hidrører ifølge ansøgeren fra storesøsteren, som ifølge ansøgeren forlod ham, da hun skulle giftes i 1972. Resultatet af sprogtesten angiver, at ansøgerens sprog tydeligt afviger fra rohingya-sprogstammen, ligesom ansøgeren har

et meget begrænset kendskab til rohingya-forhold. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret upræcist om sin oprindelse som rohingya. På denne baggrund, og da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til, at underbygge det påberåbte asylmotiv om, at han er etnisk rohingya, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Indholdet af de fremlagte dokumenter og ansøgerens religion peger i retningen af, at ansøgeren kan være burmesisk statsborger. Oplysningerne i de fremlagte dokumenter om forældrenes oprindelse som ”inder og pakistaner” sammenholdt med ansøgerens lange ophold i Bangladesh, hvor han endvidere har stiftet egen familie indikerer, at ansøgeren kan være statsborger i Bangladesh. Sammenfattende findes ansøgeren at burde vurderes både i forhold til Burma og Bangladesh. Ansøgeren, der fremstår helt uprofileret, har efter det foreliggende ikke haft problemer med myndighederne i Burma, og de forhold, som ansøgeren har oplyst at have været udsat for under opholdet i Bangladesh, har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at de kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsten, eller at han ved en tilbagevenden til enten Bangladesh eller Burma risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at han ved en tilbagevenden til de nævnte lande skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den bangladeshiske/burmesiske statsborger [...] skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Bangladesh eller Burma, jf. udlændingelovens § 32 a.” Bangladesh/Burma/2014/1

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.1.7.

Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet. En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2012. Ansøgers sag blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgers ægtefælle og to børn. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen fra Addis Ababa, Etiopien. Ansøgeren er medlem af Pinsekirken, men har herudover ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter forfølgelse grundet sin tilknytning til Pinsekirken. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter tvungen militærtjeneste, da det strider imod hans religiøse overbevisning. Herudover har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive tvangsmæssigt udsendt til Eritrea, idet de etiopiske myndigheder betragter ham som eritreisk statsborger. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han sammen med sin familie blev deporteret fra Etiopien til Eritrea i 2000 grundet konflikten mellem de to lande. I forbindelse med at der blev afholdt folkeafstemning om Eritreas selvstændighed, havde ansøgerens moder registreret sig til valget, og på denne baggrund modtog ansøgerens moder et brev, hvoraf det fremgik, at familien skulle deporteres til Eritrea. Udrejsten fra Etiopien til Eritrea blev forestået af International Røde Kors. Ansøgeren udrejste illegalt af Eritrea omkring år 2000. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren har opgivet forskellige oplysninger om sit statsborgerskab, sine fødselsdata, ægtefællens navn og sine familieforhold i forbindelse med sine asylansøgninger i Danmark og Norge. Flytningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er statsborger fra Eritrea. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende og usammenhængende forklaringer om, hvor han er statsborger. Flytningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorfor han udrejste af Etiopien, og om sin tilknytning til Eritrea. Ansøgeren har således ved asylregistreringen forklaret, at han udrejste af Etiopien, fordi der var krig i landet, og først senere at han udrejste, fordi han blev deporteret, hvilket igen divergerer fra den forklaring, som ansøgeren fremkom med i Norge, hvor han forklarede, at han søgte asyl, fordi hans ægtefælle var fra Eritrea og ikke kunne bo i Etiopien. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvor hans familie er bosat, idet han i Norge har forklaret, at hans familie er bosiddende i Etiopien, mens han i Danmark har forklaret, at han ikke har familie bosat i Etiopien. Ansøgerens forklaring er endvidere præget af en meget lille detaljeringsgrad, og forklaringen fremstår alt i alt utroværdig. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han bevidst afgav urigtige oplysninger i Norge, og at hans ægtefælle i Norge har oplyst, at ansøgeren er statsborger fra Etiopien, mens både ansøgeren og hans ægtefælle i Danmark har oplyst, at ansøgerne er statsborgere fra Eritrea. Ansøgeren har ikke under nævnsrådet været i stand til at redegøre for diverse divergenser eller svare uddybende på spørgsmål om registreringen af sit statsborgerskab eller baggrunden for, at han afgav urigtige oplysninger i

Norge. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i Eritrea. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Etiopien, som det lægges til grund, at han kommer fra, vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at der ikke er anledning til at udsætte sagen på en undersøgelse af ansøgerens statsborgerskab.” Etiopien/2014/3

Se endvidere den i afsnit 4.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2, hvor nævnet har forkastet ansøgers oplysninger om statsborgerskabsforhold som utroværdige og har lagt til grund, at ansøger var statsborger i et andet land.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.1.2.1 og afsnit 4.1.3.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412f, nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201ff.

Rigspolitiet meddelte efterfølgende i december 2012 nævnet, at det på baggrund af en oplysning fra Den irakiske Ambassade om, at ambassaden alene udsteder rejsedokumenter til irakiske statsborgere, som er i besiddelse af irakiske ID-dokumenter, og som frivilligt ønsker at vende tilbage til Irak, må anses for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til Irak (KRI). Flygtningenævnet genoptog på den baggrund i begyndelsen af 2013 behandlingen af sagerne med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt, se nærmere formandskabets 22. beretning (2013), side 277f.

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejsелеgitimation til hjemlandet, er alene en teknisk udsendelseshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han-kineser og kristen fra Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive fængslet og tortureret af de kinesiske myndigheder, idet hun er i besiddelse af et USB-stik, hvorpå der ligger et dokument, som hun formoder indeholder oplysninger om korruption i det kinesiske embedsværk. Ansøgeren har endvidere henvist til, at de kinesiske myndigheder efterforsker hende, uden at hun ved hvorfor. [Ansøgerens forklaring om USB-stikket er udeladt, red.] Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren ikke har ønsket at oplyse sin rette identitet eller fremkomme med uddybende oplysninger om sit asylmotiv. Ansøgeren har efter sine egne oplysninger opholdt sig illegalt i Danmark siden 2013, og hun ansøgte først om asyl i forbindelse med, at hun havde fået en dom for dokumentfalsk og var blevet udvist af Danmark i 2014. Det påhviler efter udlændingelovens § 40 en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af sagen, herunder om identitet og asylmotiv. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren hverken har oplyst sin rette identitet eller redegjort for sit asylmotiv. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst flere forskellige identiteter til de danske myndigheder, ligesom hun har forklaret om, at hun har oplyst en helt anden identitet til de svenske myndigheder. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun risikerer forfølgelse i Kina på grund af et USB-stik, som hun opbevarer for sin far, til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring

fremstår usandsynlig og utroværdig. Ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om asylmotivet. Hun har således forklaret divergerende om indholdet på USB-stykket, idet hun først har forklaret, at det dokument, som hun og kæresten åbnede, var håndskrevet, mens hun under mødet i Flygtningenævnet har udprintet og fremlagt maskinskrivne sider, som angiveligt skulle være kopier af det omtalte dokument. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvorfor hun og kæresten åbnede dokumentet. Ansøgeren har således tidligere forklaret, at dokumentet blev åbnet ved en fejl, mens hun under mødet i nævnet forklarede, at dokumentet blev åbnet, fordi hun var nysgerrig. Endelig har ansøgeren forklaret udbyggende om, at hun turde vise det pas, som hun senere destruerede på den kinesiske ambassade, fordi hun kendte nogen på ambassaden, som kunne hjælpe hende. Ansøgeren har ikke på det foreliggende grundlag sandsynliggjort, at der er oplysninger på USB-stykket, som har de kinesiske myndigheders interesse, og det er heller ikke antageliggjort, at det er kommet til de kinesiske myndigheders kundskab, at hun er i besiddelse af USB-stykket. Nævnet finder heller ikke, at de generelle forhold i Kina i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren har anført, at hun ikke vil fremkomme med oplysninger om sin identitet, fordi hun frygter at blive udsendt til Kina, kan på den baggrund ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Kina/2014/3

Der henvises endvidere til den i afsnit 4.1.7 nævnte afgørelse Aser/2014/1.

4.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 430 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven, kildeskatteloven og integrationsloven (Adgang for asylansøgere til at arbejde og bo uden for asylcentre m.v. samt overdragelse af en del af politiets sagsbehandling i den indledende fase af asylprocessen til Udlændingestyrelsen). Lovændringen trådte i kraft den 2. maj 2013. For afgørelser truffet efter den 2. maj 2013 fastsættes udrejsefristen som udgangspunkt til 15 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart

grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller undrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2, som blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i 2011-loven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

- hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejslegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flytningenævnet, er det Flytningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flytningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flytningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flytningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flytningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flytningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor er udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist med lov nr. 430 af 1. maj 2013 ændret til 15 dage. Lovændringen indebærer ingen ændringer med hensyn til nævnets fastsættelse af udrejsefrist i øvrigt.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Justitsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c, der ligeledes blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til 2 måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Justitsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark,

intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 7.6 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henviser til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

4.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 8.2.

Se endvidere afsnit 4.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at

kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2013 sammen med sin ægtefælle, som er iransk statsborger, og et barn. Flygtningenævnet stadfæstede samtidig afgørelsen vedrørende ansøgers ægtefælle og traf beslutning om, at han kunne udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 32 a, ligesom Flygtningenævnet ikke fandt, at der var noget til hinder for, at han kunne tage ophold i Georgien sammen med sin ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen af trosretning fra [...], Georgien. Hun har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til ægtefællens forhold. Ægtefællen har ved Flygtningenævnets afgørelse af d.d. fået afslag på en ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har asylrelevante problemer i forhold til Georgien. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at der er anført omstændigheder, som er til hinder for, at ansøgeren kan tage ophold i Iran sammen med sin ægtefælle. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den georgiske statsborger [...] og hendes barn skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Georgien, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af ægtefællerne til henholdsvis Georgien og Iran, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Georgien/2014/2

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Indien (M) og Sri Lanka (K) samt to børn. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet**

udtalte: ”Den mandlige ansøger er sikh og lebanie af trosretning fra [...] i Karnal-distriktet, Indien. Den kvindelige ansøger er etnisk singhaleser og buddhist af trosretning fra [...], Sri Lanka. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han som 14 til 16-årig var i konflikt med en dreng fra sin landsby i Indien. Drengene slog hinanden under en brydekamp. Konflikten blev ikke meldt til politiet, da ældrerådet mæglede forlig i sagen. Omkring tre år efter konfliktens opståen var ansøgeren som følge heraf udsat for et voldsomt overfald og besluttede senere at rejse til Beirut på grund af konflikten. Drengen, som nu er voksen, har stadig et fjendtligt syn på ansøgeren og må formodes at ville slå ansøgeren ihjel, såfremt han vender tilbage til Indien. Da ansøgeren giftede sig med sin ægtefælle, kom han endvidere i et modsætningsforhold til sin familie, der ikke accepterede ægteskabet med en kvinde fra Sri Lanka. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hendes familie ikke vil kendes ved hende, efter at hun har giftet sig med en mand fra Indien. Under et besøg i Sri Lanka i 2007, hvor ansøgeren præsenterede sin ægtefælle og børn for sin familie, blev hun afvist af sin familie, i hvilken forbindelse hendes storebroder meddelte, at hun ikke skulle komme tilbage til familien, idet han i modsat fald ville slå hende eller hendes familie ihjel. Begge ansøgere har herudover som asylmotiv henvist til, at deres børn, da de var omkring henholdsvis tre og seks år gamle, i Grækenland blev døbt af hensyn til at opnå omgivelsernes accept i forbindelse med skolegang. Uanset om ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne er berettiget til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at såvel den mandlige som den kvindelige ansøgers konflikter er af privatretlig karakter. Nævnet har for så vidt angår asylmotivet vedrørende børnenes dåb lagt vægt på, at denne efter det oplyste fandt sted, da børnene var meget små og alene af hensyn til deres skolegang, således at der ikke er tale om asylrelevant konversion af betydning for den samlede families meddelelse af opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den indiske statsborger [...] og den srilankanske statsborger [...] samt deres to børn skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt *den mandlige ansøger* og de to børn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Indien, jf. udlændingelovens § 32 a. Såfremt *den kvindelige ansøger* ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Indien og Sri Lanka, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og deres to børn kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller og deres to børn har opnået eller

kan opnå opholdstilladelse, og at ægtefællerne og deres to børn ikke har ønsket af benytte sig af denne mulighed.” Sri/2014/6

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden og en kvindelig statsborger fra Ukraine/Israel samt et barn. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den kvindelige ansøger er etnisk ukrainer med dobbelt statsborgerskab i Ukraine og Israel og tidligere jøde af trosretning fra Israel. Ansøgeren har under opholdet i Danmark konverteret til islam. Ansøgeren har været medlem af NGO’en [...] fra 2004. I 2005 oprettede hun sammen med en anden et informationscenter i *Israel*, hvor de samlede forskellige partier og NGO’er afholdt møder mellem dem. Centret blev lukket i 2006. Fra 2005 sympatiserede hun med det kommunistiske parti, Hadash. Ansøgeren har desuden deltaget i demonstrationer i Palæstina. Ansøgeren stoppede med disse aktiviteter, da hun i 2009 flyttede til Jordan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Israel frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles familie, fordi hun er israeler. Endvidere frygter ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine, at hun skal leve alene, idet hun ikke vil kunne få sin ægtefælle familiesammenført dertil. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes konflikter startede, da hun lærte sin ægtefælle at kende. Ansøgerne er forfulgt som ægtepar, idet han er palæstinenser, og hun er israeler. Sammen med sin ægtefælle rejste hun til Jordan, hvor de opholdt sig hos hans familie. Da hans meget konservativt religiøse morbrødre opdagede, at hun var israeler, blev hun og ægtefællen truet på livet, og de valgte derfor at flygte. Den mandlige ansøger er statsløs palæstinenser fra Vestbredden, etnisk araber og muslim af trosretning fra Jericho, Vestbredden. Ansøgeren har været medlem af Itihad al-Shabaab al-Demokrati al-Falastine (FEDA) mellem 1996 og 2003. Ansøgeren har desuden deltaget i demonstrationer mod bosættelser på Vestbredden. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Vestbredden frygter at blive tilbageholdt, tortureret og henrettet af repræsentanter fra de israelske myndigheder, idet ansøgeren har indgået ægteskab med en israelsk statsborger. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han frygter repressalier fra de palæstinensiske selvstyremyndigheder, fordi han igennem lang tid har været i konflikt med disse. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter, at hans morbrødre vil slå ham og ægtefællen ihjel, fordi ægtefællen er israeler. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har været arresteret tre gange. Ansøgeren modtog en tilsigelse fra de israelske myndigheder, hvorefter han blev afhørt. Under afhøringen blev han bandet ad, slået og udspurgt om, hvorvidt han forsøgte at rekruttere sin ægtefælle til at samarbejde med palæstinensiske terrorister mod Israel. Han blev desuden truet med fængsel. Ansøgeren rejste derfor til Jordan med sin ægtefælle, hvor de opholdt sig hos hans familie. Da hans meget konservativt religiøse morbrødre opdagede, at ægtefællen var israeler, blev de truet på livet, og de valgte derfor at flygte. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet finder, at den

omstændighed, at ansøgerne alene vil kunne leve sammen som ægtefæller under vanskelige forhold og muligvis ikke vil kunne opnå familiesammenføring i deres respektive hjemlande, ikke i sig selv kan begrunde, at de meddeles asyl. For så vidt angår den kvindelige ansøger bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke forud for sin udrejse af Israel har været udsat for asylbegrundende forhold, og hun har ikke med sin forklaring sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Israel vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at den kvindelige ansøger ikke har familie eller andet socialt netværk i Ukraine, kan ikke i sig selv begrunde, at hun meddeles asyl i forhold til dette hjemland. De generelt dårlige forhold i Ukraine kan ikke føre til en anden vurdering. Såfremt den kvindelige ansøger ikke ønsker at tage ophold i Israel, må hun henvises til tage ophold i Ukraine. For så vidt angår den mandlige ansøger bemærker **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at de konflikter med de israelske myndigheder og palæstinensiske selvstyremyndigheder, som ansøgeren har forklaret om, ligger langt tilbage i tid, og at de alle må betragtes som endeligt afsluttede. Afhøringen af den mandlige ansøger i 2009 som følge af ægteskabet med den kvindelige ansøger og risikoen for lignende afhøringer som følge af ægteskabet, hvis ansøgeren vender tilbage til sit hjemland, kan ikke i sig selv begrunde, at den mandlige ansøger meddeles asyl. Den mandlige ansøgers konflikt med den del af familien, der har bopæl i Jordan, er en privatretlig konflikt, som den mandlige ansøger om nødvendigt må søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at den mandlige ansøger ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte med henblik på at indhente yderligere oplysninger om, hvorvidt ansøgerne kan familiesammenføres i Ukraine. Som følge af det anførte stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelser. Den ukrainsk/israelske statsborger [...] og et barn skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt [...] og barnet ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Israel eller Ukraine, jf. udlændingelovens § 32 a. Den statsløse palæstinenser [...] skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Det Palæstinensiske Selvstyreområde på Vestbredden, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes dog på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Ukraine, Israel eller Det Palæstinensiske Selvstyreområde på Vestbredden, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og deres barn kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller og deres barn har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne og deres barn ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Statsløspal/Israel/2014/1

Se endvidere den i afsnit 7.6 nævnte afgørelse Rus/2014/1.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 208ff nævnte afgørelse Aser/2012/3, hvor den kvindelige ansøger, som var russisk statsborger, blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger, som var aserbajdsjansk statsborger. Nævnet besluttede, at den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a, såfremt han ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejste frivilligt. Nævnet bemærkede, at kompetencen til at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne eller af andre særlige grunde tilkom Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Nævnet fastsatte ikke nogen udrejsefrist, idet der ikke var mulighed for at kræve, at ægtefællerne samlet tog ophold i Rusland eller Aserbajdsjan. Det tilkom herefter Udlændingestyrelsen at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

4.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i afsnit 4.11 nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløspal/2012/6.

Som eksempler på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ved brev af [...] april 2014 har ansøgerens advokat fremsendt skriftligt indlæg i sagen. Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, på trods af, at han ved brev afsendt fra Flygtningenævnet den [...] marts 2014 behørigt er blevet indkaldt til nævnsmødet. *På dagen for nævnsmødet* 2014 har nævnets sekretariat kontaktet asylcenter [...], som har oplyst, at ansøgeren har hentet sin post. Advokaten har under nævnsmødet begæret sagen udsat. Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at ansøgerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. [...]" Indien/2014/3

Nævnet **stadfæstede** i **august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2013. Ansøgeren gav ikke møde i Flygtningenævnet. Ved telefonisk henvendelse til asylcentret oplystes det, at de ikke havde set ansøgeren siden en dato i juli 2014, hvor han sidst hentede lommepenge. Der lå to breve i ansøgerens brevboks, som ikke var afhentet, hvoraf det ene var fra ansøgerens advokat. Det andet brev kunne centret ikke se, hvor var fra. Ansøgeren var indkaldt til mødet i Flygtningenævnet pr. brev dateret mere end to uger forud for lommepengeafhentningen. Den beskikkede advokat oplyste, at han havde møde med ansøgeren i juni 2014, men mødet blev udsat, da ansøgeren blev sløj. Siden havde den beskikkede advokat ikke haft kontakt med ansøgeren. Ansøgeren udeblev endvidere fra det berammede møde med advokaten i august 2014. Ansøgeren sås ikke at have lovligt forfald. Flygtningenævnet fandt på ovennævnte baggrund, at ansøgeren måtte anses for at være behørigt indkaldt til nævnsmødet. Flygtningenævnet besluttede derfor at fremme sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse blandt andet, at styrelsen ikke fandt at kunne lægge ansø-

gerens forklaring om at være konverteret fra islam til kristendommen og at have modtaget trusler som følge heraf fra familiemedlemmer samt fra partiet Jamate Islam til grund, idet ansøgerens forklaring herom forekom divergerende, usammenhængende og konstrueret til lejligheden. Styrelsen henviste herved blandt andet til, at ansøgeren havde forklaret divergerende om forløbets tidsmæssige sammenhæng og om de trusler, han angiveligt havde modtaget, ligesom han ikke havde forklaret overbevisende om centrale dele af kristendommen og biblen. Såfremt det kunne lægges til grund, at ansøgeren var konverteret til kristendommen, fandt styrelsen ikke, at det kunne føre til en ændret vurdering, idet det af baggrundsoplysningerne, herunder United States Department of State, 2011 Report on International Religious Freedom – Bangladesh af 30. juli 2012, fremgår, at religionsfrihed er beskyttet ved lov i Bangladesh og at myndighederne reagerer hurtigt og effektivt på vold og chikane, der relaterer sig til religiøse forhold. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bengali fra [...] i Bagerhat-distriktet, Bangladesh. Ansøgeren har været medlem af partiet Jamate Islam fra 2008 til 2012. Ansøgeren deltog i møder og demonstrationer, men havde ingen særlig stilling i partiet. I 2012 forlod ansøgeren partiet, idet han konverterede til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at vende tilbage til Bangladesh, idet hans familiemedlemmer har truet ham på livet, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren frygter endvidere, at repræsentanter fra Jamate Islam vil opsøge ham, hvis han vender tilbage, idet de har truet ham på livet som følge af hans konvertering. Ansøger har hverken bolig eller job i Bangladesh, hvorfor han ikke ønsker at vende tilbage. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren nærmere henvist til, at han i perioden 2008-2012 var medlem af Jamate Islam. *I foråret 2012* mødte ansøgeren første gang det kristne missionærpar [...] og [...], som fortalte ham om kristendommen. Ansøgeren mødtes med parret i alt 30 til 40 gange, hvor de talte om kristendommen. Ansøgeren 2012 konverterede ansøgeren til kristendommen, hvilket han *i sommeren 2012* fik registreret ved retten i Bagerhat. Han forlod herefter sin bopæl i Bagerhat og opholdt sig forskellige steder i Dhaka frem til sin udrejse. To dage efter registreringen af konverteringen blev ansøgeren truet telefonisk af sin fader, lillebroder og storebroder. *I sommeren 2012* blev ansøgerens ægtefælle opsøgt af repræsentanter fra Jamate Islam, der fortalte, at de ville slå ansøgeren ihjel, fordi han var konverteret. *I slutningen af 2012* fik ansøgeren endnu en trussel fra faderen. Omkring *slutningen af 2012* modtog ansøgeren en lignende trussel fra partiet. Ansøgeren udrejste *i begyndelsen af 2013* af Bangladesh. Flygtningenævnet kan henholde sig til Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2013, idet ansøgeren er udeblevet, og der ikke foreligger yderligere oplysninger i sagen. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Bangladesh/2014/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Alge/2014/1 og Tunesien/2014/1, til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Pakistan/2014/3 samt til den i afsnit 8.7 nævnte afgørelse Iran/2014/9.

I denne forbindelse skal også nævnes de i formandskabets 22. beretning (2013), side 199f, og 21. beretning (2012), side 322f, nævnte afgørelser Iran/2013/37 og Iran/2012/16, hvor klageren var udeblevet fra nævnsmødet, men nævnet besluttede at behandle sagen og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200f, nævnte afgørelser.

4.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringsystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter (NUC), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

4.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Se som eksempel på hjemvisning som følge af ændrede oplysninger om ansøgerens nationalitet den i afsnit 7.10 nævnte afgørelse Kenya/2014/1.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Under Flygtningenævnets behandling af sagen gjorde ansøgerens advokat gældende, at et yderligere asylmotiv under den afsluttede familiesammenføringssag ikke var blevet belyst under Udlændingestyrelsens behandling af sagen, hvorfor sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens repræsentant oplyste, at familiesammenføringssagen ikke indgik i styrelsens afgørelse, idet man først efterfølgende modtog akterne fra familiesammenføringssagen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det må tillægges vægt, at ansøgeren var til samtale i Udlændingestyrelsen *i efteråret 2013*, at Udlændingestyrelsen traf afgørelse [i asylsagen, red.] *i foråret 2014*, og at Udlændingenævnet først traf afgørelse i familiesammenføringssagen *et par uger senere*. Det fremgår af [Udlændinge-, red.] nævnets afgørelse, at man ikke tog stilling til de synspunkter, der danner grundlag for det yderligere asylmotiv vedrørende problemer med ægtefællens familie, men henviste spørgsmålet til afgørelse i ansøgerens asylsag. [Flygtninge-, red.]Nævnet kan ikke bortse fra, at ansøgeren med en vis føje gik ud fra, at [Udlændinge-, red.]nævnet ville behandle dette spørgsmål, og at det på denne baggrund er undskyldeligt, at ansøgeren

ikke på tydeligere måde selv redegjorde for dette asylmotiv under asylsagen. På denne baggrund findes sagen ikke tilstrækkelig oplyst. Efter votering finder nævnet, at sagen ikke er tilstrækkeligt oplyst på følgende punkter: Vedrørende det yderligere asylmotiv om ansøgerens problemer på grund af konflikten med ægtefællens familie, som har truet ansøgeren og ægtefællen i anledning af, at de mod ægtefællens families ønske har indgået ægteskab. Det er oplyst, at der er fremsendt trusler til ægtefællen også rettet mod ansøgeren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning og yderligere stillingtagen som anført. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling og afgørelse.” Iran/2014/39

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010 sammen med sin moder. Ansøgerens sag blev sambehandlet med moderens sag, der ligeledes blev stadfæstet i nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra Mazar-e Sharif, Afghanistan og tilhører ikke en religion. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin faders fjender. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans fader var en højtstående politiofficer i Mazar-provinsen under Najibullahs regering. Da Najibullah tabte magten, fik ansøgerens fader problemer med de hellige krigere, hvorfor han boede i skjul. Faderen bad sin fætter, [...], om at flytte hjem til familien, hvilket han gjorde. Familiens bopæl blev jævnlige opsøgt og ransaget af de hellige krigere, som ledte efter ansøgerens fader. En dag blev *faderens fætter* pågrebet og tilbageholdt af hellige krigere, men det lykkedes ham at flygte, hvorefter han tog ophold hos en ven. Ansøgerens broder, [...], fulgte *faderens fætter*s familie hen til *faderens fætter*. Herefter kom ansøgerens fader tilbage til familiens bopæl, og en nat blev han og ansøgerens broder taget af Taliban. Senere blev begge deres lig fundet på en mark. Ansøgeren og hans moder udrejste herefter til Pakistan, hvor de tog ophold hos ansøgerens faders ven, [...], i seks til syv år. Herefter valgte de på grund af ansøgerens moders helbred at tage tilbage til Afghanistan. De tog ophold hos *faderens vens* svigerfader i Kunduz, da de ikke turde tage tilbage til Mazar-provinsen. Et par måneder efter de var kommet til Kunduz, kom Taliban til området, og ansøgeren fik besked på at gå i moské fem gange om dagen. Derudover modtog ansøgeren undervisning af en mullah to gange dagligt. Ansøgeren havde meget svært ved at læse koranen og fik derfor flere gange tæsk af mullahen. Omkring to år efter de var kommet til Kunduz, blev deres bopæl en aften opsøgt af mullahen og to andre mænd. De sagde, at Taliban-rådet havde besluttet, at ansøgeren skulle sendes til Waziristan og tage en uddannelse inden for islam, ligesom han skulle deltage i jihad, og at det var muligt, at han skulle være selvmordsbomber. De tog et fotografi af ansøgeren og sagde, at de ville komme og hente ham nogle dage efter.

Tidligt næste morgen udrejste ansøgeren og hans moder af Afghanistan. Flygtninge-nævnet finder, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen i anledning af, at ansøgeren som nyt og ikke nærmere underbygget asylmotiv har henvist til, at hans søsters tidligere mand efter skilsmisse fra søsteren vil skade ansøgeren og hans familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan. Flygtninge-nævnet finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om drabet på hans fader og storebroder og om Talibans senere forsøg på at hverve ansøgeren, idet forklaringen herom i det væsentlige har været konsistent og fremstået som selvoplevet. Nævnet finder imidlertid, at hverken det forklarede om ansøgerens faders konflikt med Taliban, da ansøgeren var 6-7 år gammel, eller den omstændighed, at ansøgeren ved en enkeltstående lejlighed for omkring fem år siden blev søgt hvervet til Taliban, sandsynliggør, at ansøgeren ved tilbageven-den til Afghanistan er i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlæn-dingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre for-hold omfattet af § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at disse begivenheder ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren må anses for at være uprofileret i forhold til Taliban. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hans søsters tidligere mand efter skilsmisse fra søsteren vil skade ansøgeren og hans familie og herunder har truet med alvorlige repressalier, hvis de vender tilbage til Afghanistan. Denne forklaring tilsidesætter nævnet som konstrueret i anledning af anonyme oplysninger til Udlændin-gestyrelsen om, at ansøgeren og hans moder bevidst har afgivet urigtige oplysninger med henblik på at opnå asyl i Danmark. Nævnet har herved tillagt det vægt, at ansøge-ren *i begyndelsen af 2012* ved udfyldelsen af ansøgningsskema oplyste, at søsteren var forsvundet, og nu under nævnsmødet har forklaret, at han og moderen kort efter indrej-sen i Danmark i 2010 kom i forbindelse med søsteren og fik oplyst, at hun var gift og boede i USA. Ansøgerens forklaring i nævnsmødet om, at han afgav den urigtige op-lysning, fordi han ikke ønskede at involvere søsteren i sagen, er ikke troværdig. Flygt-ningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/12

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et samlevende par samt et barn fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger, [...], er etnisk tat fra byen [...], Iran, mens den kvindelige ansøger, [...], er etnisk perser fra *samme by*. Ingen af ansøgerne har været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansø-gerne har oplyst, at de er samlevende, og har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af *den kvindelige ansøgers* ægtefælle, [...], dennes broder, [...], eller af de iranske myndigheder som følge af, at de har haft et seksuelt forhold uden at være gift. [Ansørgernes forklaringer om det udenomsægte-skabelige forhold er udeladt, red.]. I Danmark er ansøgerne i *sommeren 2014* blevet døbt. På *den mandlige ansøgers* åbne Facebook-profil er der diverse tekster på dansk,

engelsk og farsi, der viser ansøgernes interesse for kristendommen. Video med optagelse af ansøgernes og andres dåb er af for ansøgerne ukendte personer blevet lagt på Youtube. Flygtningenævnet finder det meget lidt sandsynligt, at ansøgerne frivilligt forlod Rumænien, før der var taget endeligt stilling til deres asylansøgninger, og rejste tilbage til Iran, hvis de mente, at de var i alvorlig risiko grundet deres udenomsægteskabelige forhold. Ved denne vurdering lægger nævnet betydelig vægt på, at ansøgerne valgte at bosætte sig relativt tæt på den by, hvor *den kvindelige ansøgers ægtefælle* bor, og hvor ægtefællens broder arbejder for efterretningstjenesten, samt på, at begge ansøgere tog arbejde i eget navn, at *den kvindelige ansøger* oplyste sit rigtige navn til udlejer, og at ansøgerne også herudover anvendte deres rigtige navne. Endvidere henses til, at *den mandlige ansøgers* fader efter forklaringen allerede inden første udrejse oplyste, at der var nogen efter *den mandlige ansøger*. Det svækker også troværdigheden af forklaringen om tilsigelserne, at *den mandlige ansøger* ikke kan huske, om faderen fortalte herom, inden de rejste tilbage til Iran, eller i givet fald hvornår dette skete under det sidste ophold i Iran. Under alle omstændigheder har oplysningerne ikke gjort større indtryk, end at dette ikke fik ansøgerne til at udrejse på ny. Hertil kommer, at Flygtningenævnet - efter det anførte i de to erklæringer fra Udenrigsministeriet, sammenholdt med det i øvrigt i sagen oplyste - ikke finder at kunne lægge til grund, at dokumenterne, henholdsvis kopi heraf, er ægte. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgernes forklaring om deres oprindelige asylmotiv til grund, herunder om det udenomsægteskabelige forhold og myndighedernes reaktion herpå. Om troværdigheden bemærker Flygtningenævnet afslutningsvist i relation til de rumænske asylakter, at *den mandlige ansøger* har erkendt, at det ikke var sandt, når han til de rumænske myndigheder forklarede, at *den kvindelige ansøger* var blevet sur på ham og rejst, og at han ikke vidste, hvor hun var taget hen, men Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke at burde lægge særlig vægt på disse akter. Efter ansøgerne har fået afslag på deres ansøgning i Udlændingestyrelsen, har de første gang i advokatindlæg af [...] september 2014 tillige gjort gældende, at de er konverteret til kristendommen, og at de også af den grund er i risiko, hvis de sendes tilbage til Iran. Flygtningenævnet finder, at nævnet i dag kan træffe afgørelse om det nye asylmotiv, selvom Udlændingestyrelsen ikke har vurderet dette i deres afgørelse. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgerne har oplyst, at interessen for kristendommen opstod, inden Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen, og inden de senest blev afhørt i styrelsen, samt at ansøgerne under alle omstændigheder kunne have valgt at oplyse herom til de danske asylmyndigheder tidligere end sket. Nævnet henser endvidere til, at der under asylbehandlingen i nævnet har været tid til at stille relativt mange spørgsmål til konverteringen. Ansøgerne har i Flygtningenævnet kun kunnet forklare ret overordnet og generelt om kristendommen, og navnlig *den mandlige ansøgers* forklaring herom har været afglidende. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgernes konversion er reel, herunder således, at det kan antages, at de vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Ansø-

gerne findes herefter ikke at have sandsynliggjort deres asylmotiver, og nævnet finder ikke, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Det oplyste om *den mandlige ansøgers* Facebook-profil og Youtube-videoen kan efter en samlet vurdering ikke føre til et ændret resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2014/32

Nævnet **hjemviste i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, statsborger i Irak og muslim af trosretning fra Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin familie, fordi hun har giftet sig med sin ægtefælle imod familiens vilje. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Syrien de generelle forhold i landet. I 1990 boede ansøgeren i Irak sammen med sine forældre og søskende, da hun blev forelsket i naboens søn, som i dag er ansøgerens ægtefælle. Ansøgerens ægtefælles familie friede flere gange til ansøgeren, men hendes egen familie afslog tilbuddet, idet de ønskede, at ansøgeren skulle giftes med sin fætter. På et ukendt tidspunkt i 1991 fortalte ansøgeren sin familie, at hun var blevet forelsket i naboens søn. Ansøgerens broder blev vred og skar ansøgeren i hånden med en kniv, hvorefter ansøgeren blev lukket inde på sit værelse. På et ukendt tidspunkt efter knivoverfaldet talte ansøgeren hemmeligt i telefon med naboens søn. Hun fortalte ham, at hendes familie i den kommende uge ville underskrive en vielsesattest mellem ansøgeren og fætteren. Ansøgeren fortalte naboens søn, at hun ønskede at flygte med ham. På samme tidspunkt var der uroligheder i byen, og befolkningen fik besked på at forlade deres bopæl, idet myndighederne skulle ransage alle hjem i området. På et ukendt tidspunkt forlod hele nabolaget deres bopæl samme dag. Ansøgeren og dennes forældre og søskende gik på en stor vej i byen, da ansøgeren så naboens søn i menneskemængden. Ansøgerens familie fortsatte lige ud ad den store vej, mens ansøgeren og naboens søn drejede til venstre sammen, da de så hinanden. De gik længe, indtil de fandt en bil med en chauffør, der ville køre dem ud af byen. Den samme nat ankom de til Syrien, hvor de har opholdt sig frem til 2014. På et ukendt tidspunkt i 2013 efter krigen var brudt ud i Syrien, fik ansøgerens ægtefælle at vide fra ansøgerens svoger, at ansøgerens søskende fra Irak var rejst til Syrien for at finde ansøgeren, idet de havde fået at vide af en for ansøgeren fremmed mand fra Irak, at han havde set ansøgeren i Syrien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er statsborger i Irak, shia-muslim og stammer fra Karbala-området. Nævnet finder ikke at kunne tage stilling til ansøgerens asylansøgning uden at inddrage de aktuelle generelle forhold i Irak. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger og under hensyn til oplysninger i New York Times, er Karbala for tiden under angreb fra ISIS, situationen er ustabil og ændrer sig dagligt. Nævnet

finder på denne baggrund, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på stillingtagen til ansøgerens asylansøgning set i lyset af den generelle situation i Irak.” Irak/2014/13

Nævnet **hjemviste** i **november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst første gang i 2011. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I efteråret 2012 meddelte Flygtningenævnet afslag på genoptagelse. I foråret 2013 afviste Flygtningenævnet at behandle ansøgerens nye anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Ansøgeren indrejste på ny i 2014 og blev af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på asyl. Under Flygtningenævnets behandling af sagen afgav ansøgeren ikke forklaring om sit asylmotiv. Advokaten nedlagde påstand om hjemvisning til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen, således at Udlændingestyrelsen kunne undersøge sagen til bunds og inddrage nogle af ansøgeren tidligere fremlagte dokumenter, herunder foranstalte ægthedsvurdering heraf. Ansøgeren fremlagde endvidere et nyt dokument til sagen. **Flygtningenævnet udtalte:** ”Efter votering besluttede nævnet at imødekomme anmodningen om hjemvisning, således at de dokumenter, som ansøgeren har fremlagt i forbindelse med de to genoptagelsesansøgninger, efter den første asylsag, ligeledes bliver inddraget i sagsbehandlingen. Endvidere bør Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede sagsbehandling undersøge, hvilke dokumenter det danske politi har afleveret til de russiske myndigheder i forbindelse med udsendelsen af ansøgeren *i efteråret 2012*. Ansøgeren har under sagen hævdet, at han af de russiske myndigheder er blevet foreholdt to tilsigelser dateret henholdsvis den [...] og [...] 2011. Ifølge ansøgeren nævnte de russiske myndigheder, at de havde fået de to dokumenter af det danske politi. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.” Rus/2014/15

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Se endvidere som eksempler på sager, hvori nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger under nævnets behandling gav grundlag for hjemvisning til fornyet førsteinstansbehandling, den i afsnit 7.5.2.1 nævnte afgørelse Afg/2014/25 om ansøgerens nye asylmotiv samt den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Irak/2014/7 og den i afsnit 7.5.1 nævnte afgørelse Irak/2014/11, begge om de ændrede generelle forhold i Irak som følge af Islamisk Stats fremmarch.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempel herpå:

Nævnet **hjemviste i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra Kandahar provinsen, Afghanistan og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive tilbageholdt og henrettet af Taliban, idet han har arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Afghanistan. Endvidere frygter han, at befolkningen vil se skævt til ham, idet han har arbejdet for de amerikanske styrker. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har modtaget to trusselsbreve fra Taliban på sin moders adresse i [...], hvor de truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han stoppede sit arbejde for de amerikanske styrker. Han har endvidere forklaret, at han en dag blev overfaldet af Taliban foran sin moders bopæl, hvor han blev stukket med en kniv i ryggen. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra Taliban, og han blev efterfølgende bragt på hospitalet i Jalalabad, hvor han modtog behandling for sine skader. Han opholdt sig i Jalalabad i 10 dage, hvorefter han tog til Kabul, hvor han opholdt sig i 25 dage. Herefter udrejste han af Afghanistan. Flygtningenævnet besluttede at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på klarlægning af ansøgerens identitet, som ikke for øjeblikket ses fornødent klarlagt. Udlændingestyrelsen bedes i denne forbindelse gennem amerikanske myndigheder indhente de af ansøgeren i hjemlandet afgivne fingeraftryk i forbindelse med ansættelsen, således at det danske politi for mulighed for at sammenligne de af ansøgeren her i landet afgivne fingeraftryk med de modtagne.” Afg/2014/43

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Rus/2014/15.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

4.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

4.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

4.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 4.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 4.13.1.

4.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

4.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et an-

det medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 14, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med rets-

sikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn. ”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

4.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansøgningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansøgningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

4.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det

nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

4.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkunderskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkunderskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt:

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Ansøgerens advokat anmodede i forbindelse med sagens behandling for Flygtningenævnet om, at sagen blev udsat med henblik på at fremskaffe en tolk, der kunne tolke på dialekten may, idet det gjordes gældende, at ansøgeren ikke talte somali og ikke forstod den tolk, der var indkaldt til nævnsmødet, ligesom tolken ikke forstod, hvad ansøger sagde. Tolken, der var registreret tolk i somali, oplyste, at den pågældende fuldt ud forstod ansøgeren og var i stand til at gennemføre tolkningen uden problemer. Udlændingestyrelsen protesterede mod en udsættelse af sagen under henvisning til, at alle tre samtaler med ansøgeren i Udlændingestyrelsen var foregået på somali uden problemer. Nævnet besluttede, at anmodningen om udsættelse ikke kunne imødekommes. Nævnet henviste herved til, at der ikke var optaget registrerede may-tolke på den af nævnet benyttede tolkeliste, og at der efter det oplyste i Udlændingestyrelsen var gennemført tre længere samtaler med ansø-

geren, hvor der var tolket på somali, og hvoraf det fremgik, at ansøgeren, før samtalerne blev påbegyndt, var blevet gjort opmærksom på, at det var vigtigt, at han reagerede, såfremt der måtte opstå sproglige problemer, at ansøgeren ikke havde angivet sproglige problemer, og at han adspurgt ved afslutningen af samtalerne havde oplyst, at han havde forstået alt, hvad de forskellige tolke havde sagt. Han havde endvidere underskrevet alle sider i samtalerreferaterne. Der var ikke forud for advokatindlægget blevet gjort opmærksom på, at ansøgeren ikke under sagens behandling havde forstået tolkene. Endvidere havde ansøgeren efter de foreliggende oplysninger gået i skole i Mogadishu fra 2003 – 2007. Ansøgeren protesterede mod nævnets afgørelse. Han afbrød herefter gentagne gange nævnets behandling og blev flere gange forgæves anmodet om at undlade dette, ligesom han blev gjort opmærksom på, at nævnsmødet ville kunne gennemføres uden hans personlige tilstedeværelse, såfremt han ikke kunne forholde sig roligt, og blev vejledt om udlændingelovens § 40, stk. 1. Da han fortsatte med at afbryde sagens behandling og henvendt til tolken tilkendegav, at den pågældende ville komme til at fortryde det, hvis sagen ikke blev udsat, blev ansøgeren efter nævnets bestemmelse herom ført ud af nævnstokalet. Ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen procederede herefter sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det bemærkes indledningsvis, at nævnsmødet blev forsøgt gennemført med ansøgerens personlige tilstedeværelse, men at nævnet efterfølgende besluttede at gennemføre mødet uden ansøgerens personlige tilstedeværelse, idet nævnet fandt dette nødvendigt under henvisning til ordensmæssige årsager. [...]” Som/2014/34

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f nævnte afgørelse Afg/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe

en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

4.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 4.1.6, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 8.6.

4.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 15 dage, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277f, nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 4.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 3-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil skulle genoptages til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 4.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flytningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom

kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 7.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggjør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet sager vedrørende i alt 686 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stilling til, om sagen skal genoptages. I 391 personsager meddelte nævnet afslag på genoptagelse. I 63 personsager blev sagen genoptaget.

I kapitel 9.7 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

4.13.2 Domstolsprøvelse

4.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

4.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

4.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2014 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2014 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 5

Ændringer af udlændingeloven med ikrafttræden i begyndelsen af 2015 af betydning for Flygtningenævnets arbejde

Som anført i kapitel 1 har Flygtningenævnet med virkning fra foråret 2015 fået tillagt kompetence til at træffe afgørelse i nye typer sager, hvori der klages over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen. Ændringerne følger af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) og lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.).

Som følge heraf blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende blandt andet beskyttelsesstatus, første asylland, realitetsbehandling af asylansøgninger, når de pågældende ansøgere allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, og bortfald af opholdstilladelse ændret. Endvidere overgik kompetencen til at træffe afgørelse i klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet.

Nedenfor følger en nærmere gennemgang af de væsentligste lovændringer, som trådte i kraft i begyndelsen af 2015.

5.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Lovændringen har til formål at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7), fremgår:

”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene”.

Af lovforslagets bemærkninger til den nye bestemmelse fremgår endvidere (Til § 1, nr. 1):

”Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. [...]”

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.1.2.1 og 4.1.3.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af den nye bestemmelse, nævnes i lovforslaget bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

”... de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.”

Efter den ændrede bestemmelse i udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, kan Flygtninge-nævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en klage over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, til skriftlig behandling. Flygtninge-nævnet beskikker som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil efter lovforslaget blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som i første omgang kan forlænges efter et år og herefter to år fra tidspunktet for en eventuel forlængelse, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3.

5.2 Udlændingelovens § 7, stk. 4 (første asyl)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev bestemmelsen om første asyl i udlændingelovens § 7, stk. 3, flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asyl kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Ændringen indebærer, at anvendelsen af reglen om første asyl ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asyl er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asyl. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det potentielle første asyl efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement.

Det fremgår videre af bemærkningerne til bestemmelsen, at lovforslaget ikke har til hensigt at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asyl, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis.

Ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (s. 14) vil det således fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor vedkommende er forfulgt, ligesom udlændingen som hidtil skal være beskyttet mod, at første asyllandet videresender vedkommende til et land, hvor han ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der anlægges ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, eller om udlændingen har en tilstrækkelig nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asyl, er behandlet nærmere i beretningens afsnit 7.4.1. og 7.4.2.

Lovændringen vedrørende første asylland trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4.

5.3 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

I bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flytninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt ind-

rejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.”

Klager over Udlændingestyrelsens afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b træffes som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. Sagerne kan i helt særlige tilfælde henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. I sager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse.

Den nye bestemmelse i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 29 b.

5.4 Klager til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 overgik kompetencen til at træffe afgørelse i klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 6.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 16) fremgår:

”Indgivelse af klage over varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 er kun relevant i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen efter en generel vurdering af forholdene i ansøgerens hjemland fastsætter en kortere varighed af opholdstilladelsen end den

varighed, som den maksimalt kan meddeles for. Der er i givet [fald, red.] tale om afgørelser, der beror på et skøn over den fremtidige udvikling i ansøgerens hjemland.

Afgørelsen om en tidsbegrænset opholdstilladelses varighed skal som altovervejende hovedregel træffes af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag. Sagerne kan dog i helt særlige tilfælde henvises til behandling i nævnet, jf. § 53, stk. 6”.

Den ændrede klageadgang til Flygtningenævnet i sager, hvor Udlændingestyrelsen i første instans har truffet afgørelse om varigheden af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af den nye bestemmelse i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 6.

5.5 Udlændingelovens § 21 b

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt (”grund til at antage”) vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, s. 19) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i

.....

sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der er i lovforslaget nævnt eksempler på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, se de almindelige bemærkninger s. 11 og 19 samt bemærkningerne til bestemmelsen.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 11, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandigt og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at afgørelsen om bortfald er truffet, skal underrette Rigspolitiet med henblik på, at indrejseforbuddet kan registreres i det Centrale Kriminalregister (KR) og den pågældende indberettes som uønsket til SIS II. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2, se herom nedenfor, eller hvis Flygtningenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne situationer skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR samt foranlediger, at indberetningen i SIS II slettes.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 11, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 2, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændringer af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har følgelig ikke i beretningsåret behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b.

Kapitel 6

Sager indbragt for internationale organer

6.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2014. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægges sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år, men faldt en smule i 2014. I 2014 modtog domstolen omkring 56.250 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en

juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol traf i juli 2014 afgørelse i en sag mod Danmark vedrørende en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Sagen er nærmere omtalt nedenfor under afsnit 6.1.1.

Der verserede pr. 31. december 2014 to sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Sagerne vedrører begge familier med mindreårige børn, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen. Flygtningenævnet har ex officio genoptaget og hjemvist begge klageres sager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til Domstolens afgørelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Der henvises for en nærmere omtale af hjemvisningsbeslutningerne og Tarakhel-sagen til afsnit 3.1.2.2.

6.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i juli 2014 i en sag mod Danmark

Den 8. juli 2014 traf Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelse i sagen M.E. v. Denmark (appl. no. 58363/10).

Sagen vedrørte en statsløs palæstinenser fra Syrien, der indrejste i Danmark i 1990. I 1993 blev han meddelt asyl, og i 2000 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved dom afsagt af Østre Landsret, som stadfæstet af Højesteret i 2006, blev klageren idømt syv års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig for narkokriminalitet i Danmark. Landsretten havde ved afgørelsen om udvisning været i besiddelse af en ekspertudtalelse, hvorefter narkokriminalitet ikke var blandt de forbrydelser, for hvilke der var risiko for dobbeltstraf i Syrien.

I 2009 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, og afgørelsen blev samme år stadfæstet af Flygtningenævnet.

I oktober 2010 indbragte klageren sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, idet han gjorde gældende, at en udsendelse af ham til Syrien ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Klageren blev i november 2010 tvangsmæssigt udsendt til Syrien, hvor han ved ankomsten blev tilbageholdt, afhørt om dommen i Danmark og udsat for tortur. Han blev løsladt i december 2010 og udrejste til et andet europæisk land, hvor han blev meddelt asyl.

I december 2010 udvidede han klagen til Domstolen med en påstand om overtrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, idet han gjorde gældende, at han blev tilbageholdt og udsat for tortur umiddelbart efter udsendelsen til Syrien, og at de danske myndigheder burde have været klar over risikoen for, at dette ville ske.

Domstolen afviste, at udsendelsen af klageren til Syrien havde udgjort en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 eller 8. Afgørelsen blev endelig den 17. november 2014, idet Domstolen har afvist at behandle sagen i Storkammeret.

For Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol var der enighed om, at den generelle situation i Syrien på det relevante tidspunkt ikke var så alvorlig, at udsendelsen af klageren i sig selv ville udgøre en krænkelse af artikel 3.

Spørgsmålet var derfor, om de danske myndigheder på tidspunktet for udsendelsen var eller burde have været klar over, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i en reel og konkret risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3. Domstolen bemærkede, at klageren ikke havde påberåbt sig artikel 3 før en måned efter udsendelsen, hvilket kunne indikere, at klageren på tidspunktet for udsendelsen ikke selv mente, at han var i en reel risiko for at blive udsat for behandling omfattet af artikel 3. Domstolen lagde vægt på, at uanset internationale kilder rapporterede om ”ill-treatment” af tilbageholdte i Syrien, særligt for så vidt angik politiske fanger, menneskerettighedsforkæmpere, kurdere, journalister m.fl., havde klageren ikke under sagens behandling, hverken ved de danske myndigheder eller ved Domstolen, fremlagt baggrundsoplysninger, hvorefter personer, der var blevet dømt for narkorelaterede forbrydelser i udlandet og havde afsonet deres straf, risikerede tilbageholdelse eller dobbeltstraf ved en tilbagevenden til Syrien. Domstolen fandt derfor ikke, at de danske myndigheder burde have været klar over, at klageren ville risikere tilbageholdelse og dobbeltstraf ved tilbagevenden til Syrien, og at dette kunne rejse spørgsmål i forhold til artikel 3.

Domstolen understregede, at princippet om *ne bis in idem* ikke i sig selv rejser spørgsmål om anvendelsen af artikel 3, og at selv 7. Tillægsprotokol, artikel 4, er begrænset til dobbeltstraf indenfor samme stat.

Domstolen afviste endvidere, at klageren skulle tilhøre en af de særlige grupper, som blev fremhævet i en række internationale rapporter som værende særligt udsat for mis-handling begået af de syriske myndigheder under tilbageholdelse. Domstolen bemærkede herved, at klageren to gange, i 1997 og 2003, frivilligt havde rejst til og opholdt sig i Syrien.

Klageren havde for de danske udlændingemyndigheder tillige henvist til, at han risikerede forfølgelse som følge af manglende aftjening af værnepligt, faderens politiske fortid og en æresrelateret konflikt. Hertil bemærkede Domstolen (præmis 63):

”In their decisions of 10 August 2009 and 2 December 2009 the Aliens Service and the Refugee Appeals Board rejected these allegations. The Court observes that before these instances, the applicant was represented by a lawyer and he was given the opportunity to submit written observations and documents. His arguments were duly considered and the authorities’ assessment in this regard must be considered adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources.”

Domstolen fandt således ikke, at udsendelsen af klageren til Syrien havde udgjort en krænkelse af konventionens artikel 3. De danske domstoles afgørelse om en udvisning af klageren fandtes heller ikke at være i strid med artikel 8.

6.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se Matkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff, omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (appl. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so [...]”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21–22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

6.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til fire af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité eller FN's Kvindekomité.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for én af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder efterkommet sådanne anmodninger.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

Der er indbragt et stort antal sager mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, for Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen og Kvindekomitéen.

6.2.1 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: ”Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (”refoulere”) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur”.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der

ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2014 er der afgjort to sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 6.2.1.1 nedenfor.

I 2014 indstillede FN's Torturkomité behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende en eritreisk statsborger, idet Flygtningenævnet havde genoptaget sagen til behandling på nyt mundtligt nævn, hvor ansøgeren i februar 2014 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der verserede pr. 31. december 2014 14 sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

6.2.1.1 FN's Torturkomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2014

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i to sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt i begge sager, at en udsendelse af de pågældende klager til deres respektive hjemlande ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Sagen Alp mod Danmark (communication no. 466/2011) vedrørte en tyrkisk statsborger, der som asylmotiv angav, at han var udeblevet fra militærtjeneste i 1982 og fra 1983 årligt var blevet indkaldt, samt at han havde været politisk aktiv for den kurdiske sag i Tyrkiet fra slutningen af 1970'erne og været medlem af Kurdistan Liberation Party Rizgari (PRK) fra 1987 til 2001. I 1983 blev han arresteret og udsat for tortur, og i 1988 blev han idømt 20 års fængsel. I 1991 blev han løsladt på betingelse af, at han ikke ville fortsætte sine politiske aktiviteter. Han fortsatte dog sit politiske virke, og partiet besluttede i 1994 at sende ham til Rumænien.

I august 1997 blev han meddelt asyl med gyldighed i tre år i Rumænien, og opholdstilladelsen blev forlænget til den 11. august 2002, hvorefter klageren ikke søgte om forlængelse. I 2001 indrejste han i Danmark og søgte asyl.

Flygtningenævnet stadfæstede i november 2002 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at det efter udlændingelovens § 40 påhviler en asylansøger at give de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det følger heraf, at en ansøger

skal redegøre troværdigt og sammenhængende om sit asylmotiv. Det fandt nævnet ikke, at klageren havde gjort. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren ikke havde redegjort detaljeret for sine påståede politiske aktiviteter, men at han derimod havde beskrevet dem i yderst generelle vendinger. Nævnet lagde endvidere vægt på Udenrigsministeriets høringsvar af 5. april 2002, hvoraf det blandt andet fremgår, at Udenrigsministeriets kilde har vurderet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke vil risikere at blive retsforfulgt på grund af sine aktiviteter for Rizgari. Nævnet anså det endvidere ikke for sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerede en uforholdsmæssig straf på grund af manglende aftjening af værnepligt.

I april 2006 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde.

I sin afgørelse i juni 2006 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at nævnet lagde til grund, at klageren havde været medlem af og aktiv for PRK. I 1983 blev klageren frihedsberøvet, og i 1986 blev han idømt 20 års fængsel, blandt andet for væbnet røveri. Klageren blev prøveløsladt i 1991. Klageren havde forklaret forskelligt om sine aktiviteter og opholdssteder i perioden fra 1991 til 1994. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren, efter at have været løsladt fra afsoning, havde fået udstedt kørekort, at han havde levet under sit eget navn i Tyrkiet og havde kunnet ud- og indrejse i Grækenland, hvorfor han ikke kunne have været eftersøgt i denne periode. Som følge heraf fandt nævnet ikke, at klageren ved en tilbagevenden ville få problemer med hverken angivelig aftjening af værnepligt eller angivelig overtrædelse af vilkår om melde- og bopælspligt. Klagerens forklaring om yderligere politiske aktiviteter blev forkastet. Dels havde klageren forklaret divergerende til de danske og rumænske myndigheder, idet han overfor de danske myndigheder opdigtede aktiviteter for at skjule et ophold i Rumænien samt overfor de rumænske myndigheder angiveligt fortiede relevante oplysninger i forbindelse med ansøgning om og forlængelse af opholdstilladelse. Klageren var først under genoptagelsessagen fremkommet med en forklaring på, hvorfor han havde opgivet sin asylstatus i Rumænien. Forklaringen forekom på grund af sin sene fremkomst ikke troværdig, ligesom det ikke virkede overbevisende, at anledningen til at klageren i 2001 forlod Rumænien, skulle være to trusselsepisoder tilbage fra 1999, hvilke episoder blev fortiet for de rumænske asylmyndigheder, men angiveligt anmeldt til politiet. Klageren havde om sine politiske aktiviteter efter løsladelsen forklaret meget generelt og delvist modstridende, både om det plan hvorpå han virkede, varigheden heraf, samt hvilke større møder han havde deltaget i. Klageren udrejste i 1994 via Bulgarien til Rumænien. I 1996 blev han anholdt, i hvilken forbindelse han søgte asyl. Klageren indrejste i Danmark i 2001 efter at have været i Holland, hvor han ikke søgte asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren på en troværdig måde havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for asylretlig forfølgelse, jf.

udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Den 21. juni 2011 indbragte ansøgerens advokat sagen for FN's Torturkomité. Ansøgerens advokat anførte i den forbindelse blandt andet, at Flygtningenævnet ikke havde fundet klagerens forklaring troværdig, samt at nævnet havde undladt at få foretaget en torturundersøgelse.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra juni 2014 blandt andet udtalt:

”8.4 The Committee notes that the complainant claims to have been tortured during his imprisonment in Turkey between 1983 and 1991 and that the State party should have ordered a medical examination to verify the veracity of his allegations. The Committee, however, notes that the State party’s authorities thoroughly evaluated all the evidence presented by the complainant, found it to lack credibility, and did not consider it necessary to order a medical examination. In addition, it notes that the complainant’s request for a medical examination was formulated only at a very late stage, that is, in the framework of the second request to reopen the asylum proceedings, submitted to the Appeals Board on the complainant’s behalf in 2011. What is more, the Committee doubts the purpose which any medical examination would have served if carried out over 20 years after the alleged torture.

8.5 The Committee further notes that, even if it were to accept the claim that the complainant was subjected to torture in the past, especially in the light of the refugee status granted to him by the Romanian authorities, the question is whether he remains, at present, at risk of torture in Turkey. The Committee notes at the outset the uncontested information on file that the complainant’s refugee status ended after his voluntary departure from Romania and that he is not recognized as a refugee in any other country. It further takes note of the complainant’s claim that he would be imprisoned, if returned to Turkey, either to serve the remainder of his 1988 sentence or if charged with having led the PRK political party in Turkey before his departure from that country in the 1990s. In that connection, it notes the complainant’s statement that he stopped his activities for the PRK in 2000 at the latest. It also notes the counsel’s information to the effect that the complainant was detained in Turkey after his removal from Denmark on 28 June 2011.

8.6 The Committee has noted the claim that the complainant runs the risk of being subjected to torture upon return to Turkey, in particular on account of his affiliation with the PRK and his failure to complete military service. It has also noted the complainant’s reference to the general human rights situation in Turkey and the Committee’s conclu-

ding observations underlining the use of torture in Turkish prisons. However, the Committee recalls that the occurrence of human rights violations in his or her country of origin is not sufficient, in itself, to lead it to conclude that a complainant, personally, runs a risk of torture. It also notes that the complainant has submitted no other evidence suggesting that, after his return to Turkey, he would have been imprisoned for his past political activities or his failure to do military service, would have had a disproportionate sentence imposed on him in that connection, or would have faced treatment in contravention of the provisions of the Convention. In the circumstances, the Committee considers that the material on file does not permit it to consider that the Danish authorities, which examined the case, failed to conduct a proper investigation. In addition, the Committee notes that no other material on file permits it to establish that, over 20 years after the alleged torture occurred, the complainant would still face a foreseeable, real and personal risk of being tortured or subjected to inhuman and degrading treatment in his country of origin.

8.7 The Committee recalls paragraph 5 of general comment No. 1, according to which the burden of presenting an arguable case lies with the author of a communication. In the circumstances of this case, in the Committee's opinion, the complainant has not discharged that burden of proof."

Sagen S.G. mod Danmark (communication no. 458/2011) vedrørte en etiopisk statsborger, der indrejste i Danmark i september 2007.

Flygtningenævnet stadfæstede i oktober 2008 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at klageren ved ankomsten til Danmark som asylmotiv havde angivet, at hendes moder havde foræret hende til en fremmed mand, som havde misbrugt hende seksuelt. Hun kunne ikke vende tilbage til hjemmet og frygtede endvidere myndighederne, fordi hun er oromo. Hun havde ikke udført politiske aktiviteter og havde ikke været medlem af et politisk parti. Hendes fader havde været politisk aktiv og medlem af ONG. Han var blevet fængslet fire år forinden klagerens indrejse, og klageren vidste ikke, om han var i live. Klageren havde ifølge advokatindlægget om sit asylmotiv yderligere oplyst, at familien havde hjulpet med det praktiske vedrørende faderens politiske aktiviteter, herunder informationsmateriale, oromo-flag og T-shirts. Under nævnmødet havde klageren yderligere om sit asylmotiv oplyst, at hun for omkring fire år siden, da faderen blev fængslet, også selv blev fængslet sammen med sin moder og søskende. Faderen forblev fængslet, men klageren blev som den sidste løsladt efter omkring tre uger. Efter løsladelsen fortsatte hun med samme praktiske politisk prægede gøremål som tidligere. Nævnet udtalte herefter, at selv når der

blev taget hensyn til de foreliggende oplysninger om klagerens helbredsforhold og herunder, at det af et lægeligt notat, som var vedlagt advokatindlægget, fremgik, at familien angiveligt blev fængslet eller tilbageholdt i forbindelse med faderens fængsling, fandt nævnet, at klagerens forklaring om sit asylmotiv gav betydelig anledning til tvivl. Det bemærkedes herved, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at klagerens forklaring til sagen havde været præget af tolkeproblemer. Nævnet fandt videre, at selv hvis det imidlertid lagdes til grund, at klageren blev tilbageholdt i forbindelse med fængslingen af faderen for omkring fire eller tre år siden, lagde nævnet til grund, at hverken klageren, hendes moder eller søskende efter fængslingen havde problemer med de etiopiske myndigheder, og at grunden til klagerens udrejse i august 2007 var, at klagerens moder havde givet hende til en formentlig somalisk mand. Nævnet lagde endvidere til grund, at klageren havde været udsat for seksuelt misbrug. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at klageren ved udrejsen var udsat for en asylbegrundede forfølgelse. Nævnet bemærkede, at selv om det lagdes til grund, at der i den vestlige del af Etiopien, hvorfra klageren kommer, i maj 2008 foregik en række episoder, hvor oromo-befolkningen blev udsat for overgreb angiveligt af Gumuz-militsen, fandt nævnet, at klageren ikke af denne grund kunne anses for at være i konkret risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Etiopien. Nævnet lagde i den forbindelse til grund, at det forhold, at klageren er oromo, ikke i sig selv kunne anses for at indebære, at klageren udsættes for en konkret risiko for myndighedsunderstøttet efterstræbelse. Nævnet fandt endvidere ikke, at sagen skulle udsættes på nærmere undersøgelse af hændelsen i maj 2008, som subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Samlet fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne antages, at klageren ved en tilbagevenden til Etiopien risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for en umenneskelig eller nedværdigende behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Den 10. maj 2010 indbragte ansøgerens advokat sagen for FN's Torturkomité. Ansøgerens advokat anførte i den forbindelse blandt andet, at Flygtningenævnet havde undladt at få foretaget en torturundersøgelse.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra december 2014 blandt andet udtalt:

"9.5 Regarding the above observations by the parties the Committee recalls that ill treatment suffered in the past is only one element to be taken into account, the relevant question before the Committee being whether the complainant currently runs a risk of torture if returned to Ethiopia. The Committee considers that, even if it were assumed that the complainant was tortured by the state authorities in the past, it does not automatically follow that, at least seven years after the alleged events occurred, she would still be at risk of being subjected to torture if returned to Ethiopia.

9.6 The Committee notes with concern the reports on human rights violations in Ethiopia, including the use of torture and the information submitted by the complainant about the persecution of the OLF activists. It also recalls its concluding observations of 2010, issued in connection with the initial report of Ethiopia, in which it states that it was “deeply concerned” about “numerous, ongoing and consistent allegations concerning the routine use of torture” by government against political dissidents and opposition party members, students, alleged terrorists and alleged supporters of violent separatist groups such as the OLF. The Committee notes the argument of the complainant that she is an active member of the OLF and the submission of the State party questioning the veracity of this information. On the basis of the information before it, however, the Committee concludes that the complainant failed to provide evidence of her political activity of such significance that would attract the interest of the authorities. The information before the Committee does not show that the complainant has attracted the attention of the Ethiopian authorities since the moment she left the country.

9.7 In light of the above the Committee considers that the information submitted by the complainant is insufficient to establish her claim that she would be at a personal, foreseeable and real risk of torture upon being returned to Ethiopia.”

6.2.2 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

I 2014 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i to sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 6.2.2.1 nedenfor.

Endvidere har Menneskerettighedskomitéen i 2014 indstillet behandlingen af to sager og er i fem sager blevet anmodet om at indstille behandlingen af klagerne, idet Flygtningenævnet har genoptaget de pågældendes asylsager og meddelt de pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 på baggrund af væsentlige nye oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse.

Der verserede pr. 31. december 2014 74 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, heraf én sag vedrørende overførsel til et andet EU-land i medfør af Dublin-forordningen, se nærmere afsnit 3.1.2.3. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Til sammenligning kan det oplyses, at der pr. 31. december 2013 verserede 20 sager. Et stort antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 7.5 om sur place.

6.2.2.1 FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2014

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i to sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Sagen X mod Danmark (communication no. 2007/2010) vedrørte en eritreisk statsborger, der var indrejst i Danmark i februar 2010. Klageren, som var medlem af pinsekirken, henviste som asylmotiv til, at han var født og opvokset i Etiopien, hvor han boede frem til sin udrejse. Han havde aldrig opholdt sig i Eritrea. Klagerens far døde, da klageren var fire år. Moderen blev i 2000 sendt fra Etiopien til Eritrea, hvor hun havde statsborgerskab. På det tidspunkt var klageren 13 år gammel. Klageren har ikke efterfølgende haft kontakt til sin moder. Efter moderens udrejse boede klageren hos sin

morbror, der var gift med en eritreisk statsborger. Klageren hjalp sin morbror i dennes butik, hvorfra de solgte elektronik. Morbroderen blev tilbageholdt af de etiopiske myndigheder fra august til oktober 2009, idet myndighederne beskyldte ham for at samarbejde med den eritreiske regering. I forlængelse heraf udrejste klageren, fordi han ikke havde lovligt ophold i Etiopien. Klageren henviste endvidere til, at han var medlem af pinsekirken, og at han flere gange om ugen mødtes med andre medlemmer for at synge og bede, ligesom han havde hjulpet med at samle penge ind til kirken. Ved en udsendelse til Eritrea frygtede klageren, at han ville blive fængslet som følge af sin religion, idet han ved en eventuel indrejse i Eritrea ville blive spurgt til sin religiøse overbevisning. Klageren anførte endeligt, at han frygtede at blive tvunget til at aftjene værnepligt og derved bære våben, hvilket var imod hans religiøse overbevisning. Afslutningsvist anførte klageren, at han ved en eventuel indrejse i Eritrea frygtede at blive anholdt, henset til at han hverken kunne fremvise pas eller udrejsestempel. Flygtningenævnet stadfæstede i efteråret 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet havde lagt til grund, at klageren var født og opvokset i Etiopien. Flygtningenævnet fandt ikke, at de etiopiske myndigheders tilbageholdelse af klagerens morbror kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for klageren i forhold til Eritrea. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at myndighederne i Eritrea kunne antages at være blevet bekendt med klagerens religiøse tilhørsforhold. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren ikke havde opholdt sig i Eritrea, og at hans aktiviteter i pinsebevægelsen havde været begrænsede, samt at klagerens kendskab til religionen fremtrådte begrænset og ikke særlig konkret. Endelig fandt Flygtningenævnet ikke at det forhold, at klageren i Eritrea risikerede at blive indkaldt til aftjening af militærtjeneste kunne føre til opholdstilladelse, uanset klagerens religiøse overbevisning. Flygtningenævnet fandt således ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Klageren indbragte i november 2010 sagen for FN's Menneskerettighedskomiteé og bad samtidig komitéen om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af klageren. Under henvisning til regel 92 i komitéens procesreglement anmodede komitéen i november 2010 Danmark om at undlade at udsende klageren mens sagen verserede. På baggrund heraf udsatte Flygtningenævnet klagerens udrejsefrist indtil videre.

Af komitéens udtalelse fra april 2014 fremgår blandt andet:

”9.3 The Committee recalls its jurisprudence that, while important weight should be given to the assessment conducted by the State party, it is generally for the courts of the States parties to the Covenant to evaluate facts and evidence of a particular case, unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice.

In the present communication, the Committee notes the author's assertions that his lack of an Eritrean passport and exit stamp will make him a target because he will be unable to prove that he has never lived in Eritrea and left the country legally. The Committee further takes note of the author's claim that Eritrean authorities subject returning failed asylum seekers to ill-treatment. The Committee also observes the State party's assertion that the author may obtain an Eritrean passport at the Eritrean embassy in Denmark. However, the Committee notes that credible sources indicate that illegal emigrants, failed asylum seekers, and draft evaders risk serious ill-treatment upon repatriation to Eritrea, and that the author asserts that he would have to refuse military service on the bases of his conscience. It considers that the State party did not adequately address the concern that the author's personal circumstances, including his inability to prove that he left Eritrea legally, might lead to him being designated as a failed asylum seeker and as an individual who has not completed the compulsory military service requirement in Eritrea or as a conscientious objector. Accordingly, the Committee considers that the State party failed to recognize the author's potential status as an individual subject to a real risk of treatment contrary the requirements of article 7. Therefore, the Committee is of the view that the author's deportation to Eritrea, if implemented, would constitute a violation of article 7 of the Covenant."

På denne baggrund anmodede klagerens advokat Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Flygtningenævnet meddelte i maj 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Sagen Mr. X and Mrs. X mod Danmark (communication no. 2186/2012) vedrørte et russisk ægtepar, der indrejste i Danmark i 2007 og som asylmotiv henviste til, at de ved en tilbagevenden til Rusland frygtede at blive udsat for overgreb fra oprørsbevægelsen wahabisternes side som følge af, at de havde anmeldt wahabisterne til politiet og FSB i april 2006. Klagerne henviste endvidere til, at de frygtede, at myndighederne dels ville antage, at klagerne havde samarbejdet med wahabisterne, dels at de ville udlevere dem til wahabisterne, idet myndighederne samarbejdede med wahabisterne. Flygtningenævnet stadfæstede i 2008 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet ikke i fuldt omfang kunne lægge klagernes forklaringer til grund. Nævnet fandt, at klagernes forklaringer om, at de i april 2006 blev opsøgt af wahabisterne med henblik på en tvangsmæssig rekruttering af den mandlige klager, forekom usandsynlige og konstruerede. Nævnet fandt endvidere, at klagernes forklaring om, at de straks, da de hørte skyderier i nabolaget den 19. april 2006, flygtede fra deres bopæl, heller ikke forekom sandsynlig. Nævnet lagde herefter til grund, at klagerne ikke siden en episode i 2003, hvor den mandlige klager skulle være blevet overfaldet af wahabister, har været udsat for overgreb, hverken fra wahabister-

nes side eller fra myndighedernes side. Nævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at klagerne forud for udrejsen havde været udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fandtes heller ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden.

Klagerne indbragte i 2012 nævnets afgørelse for FN's Menneskerettighedskomité. Under henvisning til regel 92 i komitéens procesreglement anmodede komitéen i 2012 Danmark om at undlade at udsende klageren mens sagen verserede. På baggrund heraf udsatte Flygtningenævnet klagerens udrejsefrist indtil videre.

Af komitéens udtalelse fra oktober 2014 fremgår blandt andet følgende om asylsagsbehandlingen i Danmark:

”7.5 The Committee observes that the authors’ refugee claims were thoroughly assessed by the State party’s authorities, which found that the authors’ declarations about motive for seeking asylum and their account of the events that caused their fear of torture or killing were not credible. The Committee observes that the authors have not identified any irregularity in the decision-making process, or any risk factor that the State party’s authorities failed to take properly into account. In the light of the above, the Committee cannot conclude that the authors would face a real risk of treatment contrary to article 6 or 7 of the Covenant if they were removed to the Russian Federation.”

6.2.3 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket ”diskrimination mod kvinder” betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 3 og 4. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Disse kriterier er identiske med kriterierne for at anlægge en sag ved FN's Torturkomité.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksteritoriale virkning udtalt:

“(…) the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on

the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima facie case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations.”

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

Der verserede ved udgangen af 2014 14 sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

6.2.3.1 FN's Kvindekomité's udtalelse i en sag mod Danmark i 2014

I beretningsperioden har FN's Kvindekomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Sagen blev afvist af Komitéen som ”inadmissible”.

Sagen Y. C. mod Danmark (communication no. 59/2013) vedrørte en kvindelig kinesisk statsborger, der indrejste i Danmark i 2011. Klageren henviste som asylmotiv til, at hun var blevet udstødt af sin familie, og at hun ikke havde noget sted at bo. Klageren havde fået en søn med sin tidligere samlever i 1998, men kort tid efter fødslen gik faderen til barnet fra klageren, og han tog sønnen med sig mod klagerens vilje. Klageren og den tidligere samlever mødtes efterfølgende, hvor han slog klageren flere gange. Klageren havde ikke set sit barn siden 1998. To eller tre år forinden nævnsrådet mødte klageren den tidligere samlever, hvor hun igen blev slået og blev truet med vold. Klageren henviste videre til, at der ikke var religionsfrihed i Kina. Klageren var katolik af trosretning, og hun praktiserede sin tro hver dag. Hendes arbejdsgiver forbød hende imidlertid at have religiøse symboler på fabrikken, hvor hun ligeledes boede. Myndighederne opsøgte den kirke, hvor klageren var tilknyttet, og de truede præsten med at rive kirken ned. Flygtningenævnet stadfæstede ultimo 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet lagde til grund, at klageren dagligt deltog i katolsk gudstjeneste, og at præsten i kirken sagde, at klageren skulle være forsigtig i forhold til myndighederne. Klageren hjalp præsten ved gudstjenester, herunder ved at læse op fra Biblen. Klageren havde ikke haft konflikter med eller henvendelser fra myndighederne i anledning af sin religionsudøvelse. Klagerens arbejdsgiver havde forbudt klageren at have religiøse billeder og genstande på sin arbejdsplads, hvor klageren ligeledes boede. Nævnet lagde videre til grund, at klageren havde haft konflikter med sin søns fader, der havde slået klageren flere gange, når de mødtes, fordi klageren ville have sønnen tilbage. Siden kort tid efter sin fødsel havde

sønnen boet hos sin fader, og sønnen var nu 12 år. Klageren havde ikke henvendt sig til myndighederne angående volden fra barnets fader eller vedrørende barnets manglende kontakt til klageren grundet det vedvarende ophold hos faderen. Nævnet fandt på den baggrund, at klageren, selvom hun måtte udøve sin religion på en diskret måde, ikke kunne anses for konkret og individuelt forfulgt af de kinesiske myndigheder på grund af sin trosretning eller sin religionsudøvelse. Nævnet fandt, at de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for katolikker i Fujian-provinsen ikke kunne føre til, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt derefter, at konflikten med sønnens fader var et privatretligt forhold, som klageren ville kunne søge de kinesiske myndigheds beskyttelse imod, hvorfor klageren ikke af denne grund ved en tilbagevenden til hjemlandet kunne antages at risikere overgreb af en sådan karakter som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærkede, at sønnens fader efter klagerens forklaring ikke selv havde opsøgt klageren. Nævnet anførte, at det var indgået i nævnets samlede vurdering, at klagerens udrejse af hjemlandet ikke var forårsaget af en konkret situation, men efter klagerens forklaring, fordi hun følte sig presset af konflikten med barnets fader, den manglende kontakt med sin familie, hendes arbejdsmæssige, boligmæssige og religiøse forhold, samt at hun udrejste, fordi hun fik et tilbud herom. Nævnet bemærkede endelig, at klageren opholdt sig i Danmark i fire til fem måneder, før hun søgte asyl, hvilket skete, da hun blev anholdt af politiet. Flygtningesnævnet fandt således ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Klageren indbragte i 2013 sagen for FN's Kvindekomité og bad samtidig komitéen om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af familien. Komitéen meddelte i 2013, at den ikke ville anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af familien.

Af komitéens udtalelse fra oktober 2014 fremgår blandt andet:

”6.4 [...] the Committee considers that the author has failed to sufficiently substantiate, for purposes of admissibility, her claim that she would not have received adequate protection in China had she contacted the competent authorities there and would not have been granted access to or custody of her child. The Committee considers that the alleged violence inflicted by the author’s former partner in 1998 was sporadic. It also notes that the author indicates that she last sought to see her child some two to three years before her departure from China, without providing sufficient explanation about her failure to seek to see her child or obtain custody of him for such a significant period. In the circumstances, the Committee considers that this part of the communication is in-

sufficiently substantiated for purposes of admissibility and is therefore inadmissible under article 4(2)(c) of the Optional Protocol.”

Vedrørende klagerens anbringende om manglende religionsfrihed udtalte komitéen blandt andet:

“6.5 [...] the Committee notes that, in this context, the author has failed to substantiate any aspect of gender-based discrimination in her allegations. The Committee notes the State party’s argument that, in this regard, the author has invoked a breach of her rights under article 18 of the International Covenant on Civil and Political Rights, not a breach of her rights under the Convention. In addition, the Committee considers that the author has not provided sufficient information in support of her contention regarding the alleged religious-based persecution. Accordingly, and in the absence of any further pertinent information on file, the Committee considers that this part of the communication is inadmissible as manifestly ill-founded under article 4(2)(c) of the Optional Protocol.”

Af komitéens udtalelse fremgår afslutningsvis blandt andet:

”6.6 In this context, the Committee expresses its concern about the lack of substantiation in the arguments presented by the counsel for the author. In the circumstances, the Committee cannot but conclude that the author’s claim that her removal to China would expose her to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence is insufficiently substantiated, for purposes of admissibility. Accordingly, the communication is inadmissible under article 4(2)(c) of the Optional Protocol, as both manifestly ill-founded and not sufficiently substantiated.”

Kapitel 7

Udvalgte asylretlige problemstillinger

7.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbage-

rejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.”

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtnings vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a.) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b.) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c.) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 7.2.

Se som eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7 og Iran2013/30, samt som eksempel på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, den på side 240 nævnte afgørelse Iran/2013/16.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling i 2005 af et antal sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholds-

tilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 8.5.

7.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.”

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177 om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række *obligatoriske* hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”..om udvisning må antages at virke særlig belastende, *navnlig* på grund af...”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er vel-integreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år - f.eks. fem år - vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes dansk kundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der ... tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbreds-tilstand m.v.)...”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev af-fattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisnings-udvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan end-videre i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlæn-dingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende per-soner, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under

Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabsindgåelse og opløsning og repatrieringsloven (blandt andet fremhævelse af hensynet til familiens enhed) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var

dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere, og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelserne – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærkt uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden, at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstæn-

digheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen Antwi m.fl. mod Norge af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens families – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab, og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indreisen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold, der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt

sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget, og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskomentaren, side 239.”

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7, Iran/2013/30 og Iran/2013/16.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i to sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. Den ene sag blev hjemvist til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans, mens nævnet i den anden sag stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

7.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovdkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), af-

snit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrundet bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015. Flygtningenævnet har følge-

lig ikke i beretningsåret behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Lovændringen er nærmere omtalt i afsnit 5.5.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i fem bortfaldssager efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i alle fem sager.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

7.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenførings sag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragsrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7. Se nærmere om screening af Flygtningenævnets bortfalds afgørelser truffet i perioden 1. januar 2008 – 10. september 2011 på baggrund af dommen Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 5.3.1, side 192-193.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klagerens advokat oplyste i efteråret 2013, at klageren var genindrejst i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren er født i Danmark den [...] 1994. Den [...] 1995 blev klageren meddelt op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af sin moders opholdstilladelse. Af Det Centrale Personregister fremgår, at klageren udrejste til Somalia den [...] 2004. Klageren har forklaret, at han udrejste med sin familie. Ved brev af [...] 2013 oplyste klagerens advokat, at klageren var vendt tilbage til Danmark. Klageren har oplyst, at han var et barn på tidspunktet for udrejsten, og at det var hans forældres beslutning, at han skulle udrejse. Videre har klageren oplyst, at han ikke på udrejsetidspunktet var klar over, hvor længe opholdet i Somalia skulle vare. Da klageren var 17 år gammel fortalte han sine forældre, at han ønskede at rejse tilbage til Danmark. Forældrene sagde i den forbindelse, at klageren skulle gøre sin skolegang færdig i Somalia, hvorefter han kunne vende tilbage til Danmark. Klageren gik i skole i Somalia i alle årene, og han afsluttede gymnasiet i 2013. Han har ikke arbejdet i Somalia. Hans fader forsørgede ham. Da klageren fyldte 16 år, genoptog han kontakten med to venner i Danmark via e-mails og telefon. I perioden *fra efteråret til slutningen af 2012* kontaktede klageren den danske ambassade i Addis Ababa i Etiopien tre gange med henblik på at vende tilbage til Danmark. Klageren har om sin tilknytning til Danmark oplyst, at hans fader, broder og to barndomsvenner bor i Danmark. Han taler og forstår en smule dansk og kan ikke skrive eller læse dansk. Han har gået tre år i skole i Danmark fra 0. til 2. klasse. Da klageren har opholdt sig i Somalia i mere end 12 på hinanden følgende måneder, er hans opholdstilladelse bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4. I medfør af Menneskerettighedsdomstolens dom Osman mod Danmark appl.no. 38058/09 og Højesterets dom gengivet i U 2013.388 H, beror det på en proportionalitetsafvejning mellem klagerens udøvelse af ret til privatliv og familieliv og hvorvidt det er nødvendigt i et demokratisk samfund, om en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ved denne proportionalitetsbedømmelse lægger **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** vægt på, at klageren ved indgivelse af ansøgningen om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, var 17 år og 10 måneder. **Flygtningenævnet** lægger endvidere til grund, at klageren kun har en meget begrænset erindring om livet i Danmark forud for hans udrejse, da han var ni år gammel, og at han udrejste før, han havde afsluttet anden klasse på en somalisk friskole. Nævnet vil ikke afvise, at han på daværende tidspunkt i et vist omfang talte og forstod dansk. Ansøgeren har opholdt sig efter forældrenes beslutning og uden selv at have modsat sig dette i Somalia indtil indrejsen i Danmark den 18. september 2013. Han har i Somalia boet først sammen med sin fader og siden sammen med sin moder og søskende. Han har gået i skole i Somalia indtil 2013. Nævnet finder, at klageren dermed har opholdt sig i Somalia i den væsentligste del af de formative år og må dermed antages at være præget af somalisk kultur. Klageren har erkendt, at han ikke behersker det danske sprog nu, og nævnet har konstateret, at han efter næsten et års ophold i Danmark ikke forstår eller taler dansk. Selvom klageren nu er 19 år gammel, er hans forældre og søskende, som han har boet sammen med, fortsat hans familie i henhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 8. Klageren har oplyst, at hans fader og bro-

der bor i Danmark, og at hans moder og to søskende bor i Somalia, men at de agter på et ubestemt tidspunkt at flytte til Danmark. Idet klageren alene har tilknytning til Danmark på grund af sin faders og broders bopæl, da hans moder og søskende bor i Somalia, da han har stærkere somalisk sprog og kultur, da han har været væk fra Danmark i hovedparten af sit liv, da han på ansøgningstidspunktet var 17 år og 10 måneder, og da han ved sin ulovlige indrejse i Danmark var 18 år og 9 måneder, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse ikke er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2014, således at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4. Klageren har umiddelbart før nævnsmødet forklaret, at han kort før sin udrejse fra Somalia blev truet af nogle skolekammerater, der ønskede, at han tilsluttede sig al-Shabaab. Klagerens advokat har på nævnets forespørgsel oplyst, at klageren ikke har søgt asyl på ovenstående anførte oplysninger, og at der ikke er taget stilling til, om der senere vil blive søgt. Idet det af baggrundsmaterialet fremgår, at al-Shabaab ikke har magten på det sted, hvor klageren boede og gik i skole, da henvendelsen til ham efter hans forklaring er sket af skolekammerater, da skolekammeraterne alene udtalte ”at han ikke ville få fred”, da klageren har forklaret, at han ikke har oplyst om disse påståede trusler hverken til sine forældre eller myndighederne i Somalia eller Danmark, og da oplysningen først er fremkommet meget sent for nævnet, finder **Flygtningenævnet** ikke, at der er rimelig grund til at antage, at klageren ved en udsendelse til Somalia risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, hvorfor § 31 ikke er til hinder for udsendelse.” Som/2014/35

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon. Klagerens fader indgav i sommeren 2012 ansøgning om, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Sagen blev i Flygtningenævnet efter formandens bestemmelse herom behandlet på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5, idet klageren under bortfaldssagens behandling opholdt sig i Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren den [...] 1996 blev født i Danmark. Den [...] 1997 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). Ifølge Det Centrale Personregister udrejste klageren *i efteråret* 2005 sammen med sin moder og tre søskende af Danmark til Libanon, mens det af klagerens ansøgning om ej bortfald fremgår, at hun først udrejste af Danmark *i efteråret* 2006. Klagerens moder underskrev den [...] 2006 en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse. Det fremgår endvidere af Det Centrale Personregister, at klagerens forældre den [...] 2006 blev skilt. *I sommeren* 2012 indgav klagerens fader, [...], ansøgning om, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, idet han *i foråret* 2012 havde fået overdraget forældre-

myndigheden over klageren og hendes søskende af klagerens moder. Det er oplyst, at klageren har opholdt sig hos sin familie i Libanon siden sin udrejse og fortsat opholder sig der. Da klageren har opholdt sig i Libanon i mere end 12 på hinanden følgende måneder, er hendes opholdstilladelse som udgangspunkt bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren har opholdt sig i Libanon sammen med sin moder og søskende mod faderens vilje. I medfør af Menneskerettighedsdomstolens dom Osman mod Danmark og Højesterets dom gengivet i U 2013.388 H, beror det på en proportionalitetsafvejning af på den ene side retten til udøvelsen af privatliv og familieliv og på den anden side hvorvidt det er nødvendigt i et demokratisk samfund at gøre indgreb heri. Ved denne proportionalitetsbedømmelse lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, var næsten 16 år, og havde tilbragt de seneste 6-7 år i Libanon. Hun har gået i arabisk skole i Danmark, og det er oplyst, at hun hverken kan tale eller skrive dansk. Det fremgår videre, at hun har boet sammen med sin moder og søskende samt mormoder i Libanon indtil for ca. 2 år siden, og at hun og hendes søskende nu bor sammen med deres farmoder i Libanon. Ansøgeren har gået i skole i Libanon fra 2006 – 2012, og det er oplyst, at hun taler og læser sproget i Libanon. Det er endvidere oplyst, at ansøgeren ikke har andre familiedlemmer i Danmark end sin fader. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at det ikke udgør et uproportionalt indgreb i ansøgerens ret til privatliv og familieliv, som er i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at anse ansøgerens opholdstilladelse for bortfaldet, og der foreligger således ikke sådanne særlige omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse ikke er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Libanon/2014/3

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

7.3.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Klageren havde ved udfyldt bortfaldsskema fra begyndelsen af 2012 ansøgt om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Sagen blev i Flygtningenævnet behandlet på skriftligt grundlag, idet klageren under bortfaldssagens behandling opholdt sig i Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [...] 1988 med opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 8, jf. § 7, stk. 1. Klageren blev meddelt opholdstil-

ladelse den [...] 1988 efter den dagældende udlændingelovs § 8, jf. § 7, stk. 1, med gyldighed til *efteråret* 1993. *I foråret* 1994 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. *I sommeren* 1994 udrejste klageren af Danmark og tog ophold i Iran. Klageren blev frataget sit pas i Iran, hvorfor han ikke kunne vende tilbage til Danmark. *I sommeren* 2010 har klageren fået udstedt et iransk nationalitetspas. Klageren opsagde sin bopæl i Danmark inden udrejsen. Klageren vendte tilbage til Iran, idet han ikke kunne finde arbejde i Danmark, og fordi hans fader i Iran var død. Klageren har i Iran boet sammen med sin moder. Han har sin egen virksomhed, der er et import- og eksportfirma, hvori han selv er direktør. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren udrejste fra Danmark i 1994 og ikke siden er vendt tilbage. Uanset om det oprindeligt var klagerens hensigt, at opholdet i Iran alene skulle være kortvarigt, og at en returnering til Danmark vanskeliggjordes af inddragelse af hans pas, findes det dog at kunne lægges til grund, at klageren i hvert fald siden 2010, hvor han angiveligt fik et nyt pas, har kunnet vende tilbage til Danmark. På denne baggrund findes klageren at have opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget ophold i Iran i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, således at opholdstilladelsen må anses for bortfaldet. Nævnet har ikke fundet grundlag for efter udlændingelovens § 17, stk. 3, at statuere, at opholdstilladelsen desuagtet skal opretholdes. Der er herved henset til, at han alene har opholdt sig i Danmark i seks år af sit liv, og at han i Iran har ægtefælle og børn samt arbejde. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2014/27

Nævnet **stadfæstede** i **december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Senest indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren den [...] 1991 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. Den [...] 1992 fik klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den [...] 2000 fik klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ifølge Det Centrale Personregister og klagerens ansøgning om ej bortfald udrejste klageren til Syrien *i foråret* 2004. *I begyndelsen af* 2013 underskrev klagerens fader en visuminvitation til klageren, hvori det var oplyst, at klageren var bosiddende i Baalbeck i Libanon. *I foråret* 2013 indrejste klageren i Danmark, og *i sommeren* 2013 søgte klageren om asyl i Danmark. Det er oplyst, at klageren har været udrejst af Danmark i 10 år. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren udrejste af Danmark i 2004 som næsten 22-årig. Han rejste til Syrien, hvor han etablerede familie med sin nuværende ægtefælle, som ikke havde kunnet opnå familiesammenføring i Danmark efter ansøgning i både 2001 og i 2002. Klageren har drevet virksomhed i Syrien, indtil han efter sine egne oplysninger forlod Syrien på et ikke nærmere angivet tidspunkt på grund af urolighederne, hvorefter han tog ophold i Libanon, indtil han indrejste i Danmark *i foråret* 2013. Uanset at klageren har oplyst, at hans udrejse til Syrien i 2004 skete efter pres fra blandt andet hans fader, finder Flygtninge-

nævnet under de ovennævnte omstændigheder, at klageren frivilligt har taget ophold i Syrien, og at han efterfølgende har opnået beskyttelse i Libanon jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. § 17, stk. 1. Det kan ikke føre til noget andet resultat, at det fremgår af hans libanesiske rejsedokument, at det alene har gyldighed i fem år frem til 2016, da klageren må anses som de facto at have opnået beskyttelse i Libanon. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Da klagerens opholdstilladelse er bortfaldet, har klageren ikke ret til at opholde sig i landet. Udlændingestyrelsen har overfor Flygtningenævnet nedlagt påstand om, at styrelsen i tilfælde af, at spørgsmålet om bortfald af klagerens opholdstilladelse stadfæstes af Flygtningenævnet, vil behandle klagerens nye ansøgning om asyl. Der fastsættes derfor ikke nogen udrejsefrist.” Statsløspal/2014/6

7.3.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 261ff, nævnte afgørelser Sudan/2013/1 og Iran/2013/41.

7.4 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere stk. 3), kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 – 3.

Ændringen indebærer, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land efter den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, kan betragtes som et første asylland, se herom nedenfor afsnit 7.4.1. Det vil således fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

Der henvises vedrørende lovændringen nærmere til afsnit 5.2. Endvidere henvises for så vidt angår den nye bestemmelse i udlændingelovens § 29 b om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, til afsnit 5.3.

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015 og i beretningsåret er sager vedrørende første asylland således behandlet efter de hidtil gældende regler, hvorefter udlændingelovens § 7, stk. 3, var subsidiær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

7.4.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der anlægges ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de

foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til EXCOM Conclusion No. 58 - 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver "*treated in accordance with recognized basic human standards*". Dette må eksempelvis indebære, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff, nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i Al-Tash-lejren i Irak og havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylland, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinfordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyllandet.

Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte kunne antages relativt let at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrde-regel. Det påhviler således opholdslandets myndigheder, dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan herved blandt andet henvises til Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, afsnit 3.3.2.3.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøger at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 7.4.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 7.4.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser, født og opvokset i flygtningelejren [...] i [...] i Libanon og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon og til, at hun ikke har tilbageværende familie, der kan tage sig af hende. Endvidere har hun henvist til, at hun har arbejdet for en kvindeorganisation, der var tilknyttet det syriske regime, og hun frygter på den baggrund at blive udsat for overgreb af det syriske regimes modstandere. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens

afgørelse om, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens nye forklaring om, at hendes bror har givet hende oplysninger, der må tolkes som om, hun er efterstræbt i Libanon, til grund. Ansøgeren har været i besiddelse af disse oplysninger ved samtalen med Udlændingestyrelsen, men har ikke forklaret herom. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer overgreb ved en tilbagevenden til Libanon, og nævnet finder, at hun kan opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Flygtningenævnet finder herefter, at Libanon, hvor ansøgeren er født, opvokset og har boet hele sit liv, fortsat kan tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet finder således ikke, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon er af en sådan karakter, at dette ikke er tilfældet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2014/7

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.7 nævnte afgørelser Statsløspal/2014/3 og Statsløspal/2014/4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsten i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land. Nævnet har i disse sager lagt vægt på, at der forud for udlændingemyndighedernes vurdering af, hvorvidt landet vil kunne tjene som første asylland, herunder hvorvidt det vil være muligt for ansøgeren at indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende land, var søgt tilvejebragt oplysninger om ansøgerens mulige opholdsgrundlag i det pågældende land, eventuelt ved direkte henvendelse til myndighederne i det pågældende land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Somalia. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet hjemviste i 2013 sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i Italien. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen på ny afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger tilhører klanen Al Sharaff og underklanen [...] og er muslim af trosretning fra [...] Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab grundet sit arbejde med de etiopiske styrker i landet.

Ligeledes frygter han at blive slået ihjel af familiemedlemmer til personer, der er blevet slået ihjel eller straffet af de etiopiske styrker. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at han i 2006 begyndte at arbejde for de etiopiske styrker i [...], og at al-Shabaab som følge heraf efterstræbte ham. Da de etiopiske styrker forlod området i 2008, stod ansøgeren ubeskyttet tilbage. Han har modtaget en telefonisk trussel i *begyndelsen af 2007* fra De Muslimske Domstole, som kaldte ham vantro. Endvidere har han oplyst, at hans fætter blev slået ihjel i *sommeren 2008*, som hævn mod ansøgeren og de etiopiske tropper, og at han samme aften modtog et telefonopkald fra en bekendt, som truede ham på livet. Ansøgerne udrejste derfor til Etiopien i *begyndelsen af 2009* og videre til Italien. Han vil ikke tilbage til Italien, fordi der er ringe levevilkår. Den kvindelige ansøger tilhører klanen [...] og er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hendes familie vil slå hende ihjel, hvis hun vender tilbage til Somalia. Til støtte herfor har hun oplyst, at hun giftede sig med en mand ved navn [...] fra Midgaanak-klanen, hvilket hendes familie ikke accepterede, hvorfor de smed hende ud hjemmefra i 2002. Hun fik to børn med [...], hvoraf det ene døde og det andet blev taget fra hende af hendes tidligere svigermor. Svingermoren smed hende ud af hjemmet, da [...] døde i 2006. Den kvindelige ansøger har herudover henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Hun udrejste af Somalia med sin nuværende ægtefælle, da dennes problemer opstod. Endelig har hun oplyst, at hun ikke vil tilbage til Italien grundet dårlige levevilkår, og fordi hun ikke kan få hjælp til behandling af sin sygdom. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen tilkendegivet, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger efter den mandlige ansøgers forklaring, der understøttes af de modtagne oplysninger fra Italien, til grund, at ansøgerne er meddelt opholdstilladelse med subsidiær beskyttelse i Italien, at opholdstilladelsen er gyldig indtil november 2014, og at den kan forlænges. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at en ansøger skal være beskyttet mod refolement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Der henvises herved til Flygtningenævnets 19. beretning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EX-COM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Nævnet finder

efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgerne vil opnå sådanne økonomiske og sociale forhold, at Italien, hvor ansøgerne har opholdstilladelse med subsidær beskyttelse, kan tjene som ansøgernes første asylland. Nævnet finder videre, at ansøgernes personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgernes oplysninger om, at livet er svært i Italien på grund af dårlige levevilkår, manglende arbejde og forståelse af sproget samt manglende lægehjælp, ikke kan føre til et andet resultat. Nævnet bemærker i den forbindelse endvidere, at ansøgerne under opholdet i Italien modtog lægehjælp i forbindelse med en barnefødsel, og at det tillige fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Hussein m.fl. mod Nederlandene og Italien, at personer med subsidær beskyttelse i Italien kan søge sundhedsydelser. Det bemærkes endvidere, at ansøgerne under deres ophold i Italien har kunnet spare op og således finansiere rejsen til Danmark. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen på EMD's afgørelse i sagen mod Schweiz. Der er herved lagt vægt på, at denne sag omhandler Italiens forhold som modtagerland for asylansøgere og ikke de generelle socio-økonomiske forhold. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Som/2014/28

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran samt to børn. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der er etnisk perser fra Teheran, Iran, har fra 2008 til 2012 opholdt sig i Italien, hvor hun er tildelt beskyttelsesstatus. Hendes opholdstilladelse udløb *i efteråret* 2012. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2014 anført, at ansøgeren og hendes to medfølgende børn, der er født i 1996 og 2011, isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da hun er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet tager herefter alene stilling til styrelsens afgørelse om, at Italien kan tjene som ansøgerens første asylland. Ansøgeren har forklaret, at hun i Italien boede sammen med sin tidligere ægtefælle, der er muslim, og deres to fælles mindreårige børn samt deres ældste søn, der nu er voksen. Hendes tidligere ægtefælle er narkoman og har prostitueret sig. Han slog både hende og børnene samt truede hende på livet, hvis ikke hun skaffede penge til hans misbrug. Efter krav fra manden måtte hun i den forbindelse prostituere sig. På grund af modsætningsforholdet til manden samt på grund af de dårlige forhold, som myndighederne gav hende og børnene, forlod hun Italien. For så vidt angår dårlige forhold henviser hun navnlig til, at myndighederne ikke sørgede for, at hun kunne betale husleje samt købe tøj og fødevarer. Hun fik heller ikke penge til at købe den fornødne medicin til deres da spæde søn, der dengang havde hjerteproblemer. Endvidere havde hun ikke råd til at købe den nødvendige medicin til sig selv til behandling af hendes psykiske vanskeligheder samt en infektion, som hun fik efter en operation for livmoderhalskræft. Det var kun via hjælp fra venner, at det lykkedes hende at blive opereret. Hvis hun tvinges tilbage til Italien, må hun og hendes børn påregne at skulle

leve på gaden uden midler og i frygt for, hvad hendes tidligere ægtefælle kan finde på. Hun ved ikke, hvor den tidligere ægtefælle opholder sig. Deres voksne søn har taget afstand fra sin fader og bor nu sammen med sin italienske kæreste. Ved stillingtagen til, om et land kan tjene som ansøgerens første asylland, har Flytningenævnet i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 - 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver "treated in accordance with recognized basic human standards". Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en dom af 12. april 2013, i punkt 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien: "A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, inter alia, to a travel document for aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law." **Et flertal af Flytningenævnets medlemmer** finder ikke, at der er grundlag for at ændre den retstilstand, der følger af anførte dom. Flytningenævnets flertal bemærker i den forbindelse, at det må antages, at ansøgeren i Italien er beskyttet mod refoulement, samt at hun, uanset at hendes opholdstilladelse er udløbet, kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens hun søger om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flertallet bemærker, at der foreligger nyere bekymrende baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i Italien, men finder efter en samlet vurdering ikke, at det kan lægges til grund, at Italien ikke kan og vil sørge for, at ansøgeren opnår tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold, herunder den fornødne lægehjælp. Det bemærkes herved, at ansøgeren efter de foreliggende lægelige oplysninger fra Danmark skulle være helbredt for sin kræftsygdom, samt at man ikke har fundet behov for yderligere lægekontrol i den anledning før 2016. Flertallet finder endvidere, at ansøgerens personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i Italien. Den omstændighed, at ansøgeren har et betydeligt modsætningsforhold til sin tidligere ægtefælle, der har slået og truet hende på forskellig vis, kan efter flertallets opfattelse ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærker herved, at ansøgeren ikke ved, hvor i Italien hendes tidligere ægte-

fælle opholder sig, samt at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge om beskyttelse mod denne hos de italienske myndigheder. Flertallet finder, at der foreligger tilstrækkeligt nyere baggrundsmateriale om forholdene i Italien til, at det er forsvarligt at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Flertallet finder således ikke grundlag for at imødekomme en subsidær begæring fra ansøgerens beskikkede advokat om, at sagen udsættes på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols forventede dom i efteråret 2014 i sagen Tarakhel mod Schweiz. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2014/28

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tilbageholdt eller dræbt af de syriske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bulgarien frygter at blive forfulgt af personer fra partiet Ataka. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han i *slutningen af 2012* filmede en episode på et hospital, hvortil en søskendeflok på syv børn blev indbragt, fordi de var blevet brændt. Filmklippet blev efterfølgende lagt på www.youtube.com. Ansøgeren deltog på et tidspunkt i en tv-udsendelse på kanalen TV Orion, hvor han gjorde grin med den syriske præsident. Han optrådte sammen med en komiker i forbindelse med børnedagen. Episoden udspillede sig på et rehabiliteringscenter i Tyrkiet. Filmklippet blev sendt direkte i fjernsynet og lagt på www.youtube.com. Han modtog herefter advarsler fra fire venner, som oplyste ham, at han som følge af filmklippet var eftersøgt i Syrien, at hans navn var noteret ved alle kontrolposter, samt at han var blevet dømt til døden. Ansøgeren udtalte sig i Bulgarien til flere medier omkring de ringe forhold for flygtninge i Bulgarien. Som følge heraf blev han truet af personer fra partiet Ataka. Han blev truet 30 til 40 gange. Truslerne fremgik blandt andet af en netavis. En ven af ansøgeren opfordrede ham derfor til at forlade Bulgarien. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundoplysninger, herunder Udenrigsministeriets hørings svar af [...] 2013, til grund, at ansøgeren har en alder, hvor han risikerer indkaldelse til den syriske hær, og at han herved risikerer at blive tvunget til at deltage i handlinger, som indebærer menneskerettighedsovertrædelser. Endvidere kan det lægges til grund, at ansøgeren har profileret sig i forhold til de syriske myndigheder i forbindelse med tv-optagelser fra krigsskuepladsen samt tv-optagelser af ofre for krigen, ligesom han har deltaget i et tv-liveprogram, hvor man parodierede den syriske præsident. Ansøgeren findes allerede af denne grund isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det skal herefter vurderes, om Bulgarien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Det lægges til grund, at ansøgeren har opnået subsidær beskyttelse i Bulgarien,

at han har opholdt sig i Bulgarien fra *begyndelsen af 2013* til *foråret 2014*, og at den nævnte beskyttelsesstatus indtil videre gælder frem til *efteråret 2016*. Ansøgeren har ikke under opholdet i Bulgarien haft problemer med de bulgarske myndigheder eller været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Ansøgeren har selv oplyst, at han har en kæreste, adskillige venner samt har haft et arbejde i Bulgarien. De forhold, som ansøgeren efter sin egen forklaring har oplyst at have været udsat for under opholdet i Bulgarien, har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at det ikke kan antages, at ansøgeren i Bulgarien ikke ville kunne opnå fornøden beskyttelse. På denne baggrund findes Bulgarien at kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]” Syrien/2014/3

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, der er gift med hinanden, er etniske persere og kristne fra Teheran, Iran. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder, fordi de har udført politisk aktivitet vendt mod regimet, og fordi de er konverteret til kristendommen. Myndighederne er på grund af fund under ransagning bekendt med deres politiske aktiviteter, og ansøgerne har som følge heraf været tilbageholdt. Den mandlige ansøger er under flere tilbageholdelser blevet udsat for flere fysiske overgreb. I *sommeren 2011* udrejste de illegalt af Iran. Samme måned ankom de til Italien, hvor de i *sommeren 2012* blev meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtninge til sommeren 2017. I *foråret 2014* fløj de til Danmark på grund af utilfredshed med forholdene i Italien. I de første 17 til 19 måneders ophold i Italien blev de alene anvist dårlige boligforhold i asylcentre. Derefter måtte de klare sig selv. De lejede herefter en privat bolig. De havde beskedne midler erhvervet under seks måneders virksomhedspraktik og havde endvidere skaffet penge ved at sælge smykker. De kunne derfor betale husleje på 490 euro om måneden samt andre faste udgifter i forbindelse hermed. Da de ikke havde flere penge og således måtte forudse snart at skulle bo på gaden, så de sig nødsaget til at låne penge af en tidligere arbejdskollega med henblik på at udrejse af Italien. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnet antager, at ansøgerne i Italien vil være beskyttet mod refoulement, samt at det vil være muligt for ansøgerne at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed må antages at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. I vurderingen af om et land kan tjene som første asylland indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgerne i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land,

hvor de har opnået beskyttelse, er at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and others v. the Netherlands and Italy*, application no. 27725/10, i en afgørelse af 2. april 2013, i punkt 37, anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person recognised as refugee under the 1951 Refugee Convention will be provided with a renewable residence permit with a validity of five years. He or she is further entitled, inter alia, to a travel document for aliens (Titolo di viaggio per stranieri), to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.” Flygtningenævnet har i en række sager fundet, at Italien kan fungere som første asyl-land, og nævnet finder heller ikke efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at der i sagen er konkrete oplysninger om de pågældende ansøgere og de forhold, de hidtil har haft i Italien, at der er grundlag for at fastslå, at Italien ikke for disse ansøgere kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet lægger herved blandt andet vægt på, at ansøgerne er sunde og raske og i de første 17 til 19 måneders ophold i Italien er blevet hjulpet med bolig i asylcentre, samt at de italienske myndigheder har været dem behjælpelige med at få sprogundervisning og lønnet virksomhedspraktik. Endvidere henvises til, at ansøgerne herefter selv har kunnet leje en lejlighed, hvor de har boet i omkring et års tid, samt at de på intet tidspunkt har boet på gaden. Flygtningenævnet bemærker tillige, at det anførte i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen *Tarakhel v. Switzerland*, application no. 29217/12, der til forskel fra denne sag, vedrører en Dublin-ansøgning fra en familie med seks mindrerårige børn, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker herved blandt andet, at Menneskerettighedsdomstolen i dommen understreger, at den øjeblikkelige situation i Italien ikke kan sammenlignes med forholdene i Grækenland, da domstolen traf afgørelse i sagen *M.S.S. v. Belgium and Greece* den 21. januar 2011. Flygtningenævnet finder herefter, at Italien kan anvendes som ansøgernes første asylland, og nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Iran/2014/15

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Syrien. Indrejst i 2013 sammen med et voksent barn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere og muslimer af trosretning fra Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien som følge af væbnede kampe og angreb på civile. Den mandlige ansøger har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at det syriske regime vil slå ham ihjel som følge af hans søns konflikter, samt at oprørsgrupperne vil

slå ham ihjel, idet han ikke praktiserer sin religion og ikke lever i overensstemmelse med disse gruppers livsførelse. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt af myndighederne som følge af hendes udrejse af hjemlandet. Vedrørende Rumænien har ansøgerne oplyst, at de ikke ønsker at opholde sig i Rumænien. Den mandlige ansøger har henvist til, at han ikke har økonomiske ressourcer til at opholde sig i Rumænien, at han ikke kan få behandling for sin sygdom. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun ikke har nogen tilknytning til Rumænien og derfor ikke har noget at vende tilbage til, ligesom ansøgerens søn ikke kan få arbejde i Rumænien. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne *i foråret 2013* er meddelt opholdstilladelse i Rumænien i form af subsidiær beskyttelse. Opholdstilladelsen er gældende til *sommeren 2014*. Ansøgernes rejsedokumenter er gældende til *sommeren 2015*, hvorfor ansøgerne frit kan indrejse i Rumænien og søge forlængelse af opholdstilladelsen. Ansøgerne har ikke haft konflikter med de rumænske myndigheder eller privatpersoner. Nævnet finder på baggrund af ansøgernes forklaringer, at de under deres ophold i Rumænien ikke har gjort noget forsøg på at opnå bopæl på et af de eksisterende asyl- eller flygtningecentre og ikke har ansøgt om økonomisk hjælp eller lægehjælp. Det fremgår af nævnets baggrundsoplysninger, at flygtninge i Rumænien har adgang til gratis akut lægehjælp og har adgang til almindelig lægehjælp på lige fod med rumænske borgere. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Rumænien, hvor ansøgerne har opnået subsidiær beskyttelse, kan tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Nævnet finder således, at ansøgerne ikke ved en tilbagevenden til Rumænien risikerer refoulement, og at ansøgernes personlige sikkerhed i Rumænien vil være beskyttet i fornødent omfang. Nævnet finder videre, at de økonomiske og sociale forhold i Rumænien vil være tilstrækkelige til, at Rumænien kan tjene som ansøgernes første asylland." Syrien/2014/4

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser og sunni-muslim af trosretning fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at han vil blive slået ihjel af de syriske myndigheder, fordi han er udrejst efter at være blevet genindkaldt til militærtjeneste i slutningen af 2012. Derudover har ansøgeren henvist til de generelle forhold i Syrien, og til at han som statsløs palæstinenser bliver undertrykt af de syriske myndigheder. Ansøgeren har fra *sommeren 2013* til *foråret 2014* opholdt sig i Bulgarien, og han har *tidligere på foråret 2014* fået udstedt et bulgarsk konventionspas gældende til *foråret 2019*. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af *efteråret 2013* lagt til grund, at ansøgeren isoleret

set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men vurderet, at Bulgarien kan tjene som første asylland. I forhold til Bulgarien har ansøgeren oplyst, at han ved ankomsten til Bulgarien blev tilbageholdt af myndighederne i tre måneder først 2 uger tæt ved grænsen og dernæst 2 ½ måned i Bosmani-fængslet. I forbindelse med indespærringen opholdt han sig sammen med 30-40 personer i en celle, og kun 30 minutter om dagen fik de lov til at komme ud på et areal, hvor de kunne gå lidt rundt. Ansøgeren blev løsladt mod betaling af 200 US dollars. Han var under opholdet i Bulgarien hele tiden bange for, at nogen skulle overfalde ham, fordi bulgarerne kiggede skævt til ham. Han forlod Bulgarien, fordi han ikke havde nogen rettigheder eller fremtidsudsigter, idet han hverken kunne få arbejde eller økonomisk hjælp af de bulgarske myndigheder, og derfor måtte leve af de penge, han fik tilsendt fra sin familie. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** finder, at Bulgarien, hvor ansøgeren har opnået konventionsstatus frem til 2019, kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu § 7, stk. 4, red.]. Flygtningenævnets flertal har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ikke har haft problemer med de bulgarske myndigheder eller været udsat for straffeprocessuelle indgreb, ligesom ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refoulement. Flygtningenævnets flertal finder videre, at ansøgerens personlige sikkerhed i Bulgarien vil være beskyttet i fornødent omfang. Det bemærkes i den forbindelse, at den truende episode, ansøgeren har forklaret om, har været af privatretlig karakter, og at ansøgeren ikke har søgt myndighedernes beskyttelse heroverfor. Flygtningenævnets flertal finder tillige, at ansøgerens økonomiske og sociale forhold i Bulgarien vil være beskyttet i fornødent omfang. Det bemærkes i den forbindelse, at de økonomiske og sociale forhold, selvom de er vanskelige, ikke er af en sådan karakter, at det efter nævnets praksis kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnets flertal stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2014/8

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Som/2014/2.

7.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel kan nævnes en afgørelse vedrørende et ægtepar, hvor nævnet fandt, at den kvindelige ansøger kunne henvises til at tage ophold i den mandlige ansøgers hjemland som første asylland, se Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 275ff, Uganda/2013/2.

7.4.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse - såfremt han måtte ønske dette - selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyl-landet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark. Der henvises som eksempel til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211 nævnte afgørelse Iran/2012/49.

7.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

7.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet fire sager vedrørende statsborgere fra Irak, som under nævnets behandling af sagerne gjorde gældende, at de som følge af de generelle forhold i deres hjemområde i Irak, hvor Islamisk Stat (IS) efter de foreliggende baggrundsoplysninger havde kontrollen eller var under fremmarch, opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet besluttede i alle fire tilfælde at hjemvise sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Som eksempel på disse sager kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i september 2014** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk turkmener og muslim af trosretning fra Kirkuk, Irak. For Flygtningenævnet har ansøgerens advokat påberåbt sig den ændrede situation vedrørende magtforholdene i Kirkuk-området, hvorefter IS kontrollerer væsentlige områder nær Kirkuk, ligesom der er oplysninger om enkeltstående kamphandlinger i Kirkuks sydlige forstæder, ligesom IS har erobret landsbyer i nærheden Kirkuk. Ansøgeren er etnisk turkmener, og turkmenerne er som mindretalsgruppe efterstræbt af IS. Efter votering besluttede Flygtningenævnet, at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Der lægges blandt andet vægt på udtalelse af 15. august 2014 fra Migrationsverket og på Home Office rapport af 22. august 2014, hvorefter Kirkuk ikke for tiden er kontrolleret af IS, men andre byer i området og landsbyer tæt på Kirkuk er under IS-kontrol. Endvidere er situationen ustabil og ændrer sig dagligt. Oplysningerne om den ustabile situation i området er bestyrket af artikel fra BBC News af 23. september 2014. Det fremgår videre af baggrundsoplysningerne, at der sker overgreb mod etniske minoriteter i IS-kontrollerede områder. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at hjemvisningen bør ske til vurdering af ansøgerens subsidiære asylmotiv set i lyset af den generelle situation i Irak, samt med henblik på en stillingtagen til interne flugtalternativer.” Irak/2014/11

I 2014 genoptog Flygtningenævnet endvidere behandlingen af ti sager vedrørende personer fra Irak under henvisning til de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold i ansøgernes hjemområder, herunder om IS' fremfærd mod religiøse og etniske mindretal. Alle sagerne blev hjemvist til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Se endvidere den nedenfor under afsnit 7.5.2.2 nævnte afgørelse Irak/2014/9.

Som eksempel på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

Der henvises endvidere til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 7.5.1, side 269f.

Som eksempler på sager, hvor den forværrede situation i Syrien indgik som et element i nævnets afgørelse, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser.

Se endelig den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2014/5, hvor ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at ISAF-styrkerne efter hendes udrejse af Afghanistan havde overtaget familiens hus, og at Taliban herefter begyndte at efterstræbe familien.

7.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's Håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse ”på grund af sine politiske anskuelser” betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig have været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for de såkaldte sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøger således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

EU-domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle

vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR's statement i forbindelse med EU-domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

I sager, hvor konversion indgår som asylmotiv, bør det således ikke indgå som et element i afgørelsen, at en asylansøger for at undgå forfølgelse kan henvises til at skjule sin tro ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Derimod vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen skulle foretage en vurdering af, om ansøgers konversion kan betragtes som reel.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgers konversion må betragtes som reel, skal der ligeledes foretages en risikovurdering af, hvad ansøger i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Der henvises til præmisserne i ovennævnte afgørelse fra EU-domstolen i sagerne C 71/11 og C 99/11.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at

.....

ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan udeladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse udeladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme udeladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller straf-følgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde beskyttelse.

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at ”Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the

1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, historiske begivenheder, centrale personer, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning efter en konkret vurdering. Omvendt vil det forhold, at en ansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at han i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at ansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om ansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 7.11 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

7.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er etnisk kurder fra [...] i Kermanshah provinsen, indrejste og søgte asyl i Danmark i *efteråret* 2010. Den [...] 2012 har Flygtningenævnet stadfæstet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved styrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Under den oprindelige asylsagsbehandling henviste ansøgeren som asylmotiv til frygt for forfølgelse på grund af sine aktiviteter som tilhænger af KDPI siden 2006. Blandt andet bragte han i perioden fra 2006 til 2008 fire gange mad op til peshmergaer i bjergene. Han var tilbageholdt i 6 dage i 2008 og blev løsladt mod kaution. Han flygtede og udrejste af Iran efter en episode i *sommeren* 2010, hvor farbroderen og to andre kurdere blev opsøgt af de iranske myndigheder i ansøgerens telt, hvilket førte til, at farbroderen blev tilbageholdt, og at myndighederne flere gange efterfølgende har opsøgt ansøgerens familie og spurgt efter ham. Ansøgeren har under genoptagelsessagen herudover henvist til, at han frygter forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter i Danmark. Ansøgeren har således fortsat sine aktiviteter for KDPI, herunder deltaget i flere demonstrationer foran den iranske ambassade i Danmark i 2012 og 2013 og i en sultestrejke foran asylcenter Sandholm i *sommeren* 2012. Sultestrejken blev omtalt i landsdækkende medier, og ansøgeren ses på et billede, der er offentliggjort i *en landsdækkende avis*. Endvidere blev ansøgeren sammen med andre sultestrejkende opsøgt af en iransk mand, der præsenterede sig som filminstruktør bosiddende i Tyskland, og som ønskede at stille ansøgeren og de andre sultestrejkende spørgsmål om forholdene for iranske asylansøgere i Europa til brug for en dokumentarfilm i Europa. Imidlertid blev filmen vist på en statslig iransk tv-kanal, dog efter at

klippene, hvor ansøgeren og andre asylansøgere havde udtalt sig kritisk mod styret, var klippet ud. Ansøgeren frygter, at filminstruktøren arbejdede for de iranske myndigheder, og at klippene, hvor han har udtalt sig kritisk om de iranske myndigheder, er videregivet til den iranske efterretningstjeneste. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter forfølgelse fra dels de iranske myndigheder, dels medlemmer af sin egen familie, fordi han er konverteret fra Ahl-e Haqq religionen til kristendommen under opholdet i Danmark. Ansøgeren blev introduceret for kristendommen for cirka to et halvt år siden, og han er siden blevet mere og mere interesseret i kristendommen. Siden *foråret* 2012 har han haft sin gang i flere danske kirker, og den [...] 2013 blev han døbt i kirken efter et undervisningsforløb, der varede cirka seks måneder. Ansøgeren deltager i gudstjenester og bibelundervisning i *denne kirke* hver uge, og han har også talt med andre asylansøgere om kristendommen. Flygtningenævnet finder, at der ikke er fremkommet væsentlige nye oplysninger, der kan begrunde en ændret vurdering af ansøgerens oprindelige asylmotiv. Der har under nævnsmødet været forevist klip fra den film om iranske asylansøgere, herunder ansøgeren, som ansøgeren har påberåbt sig, og Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om filmens tilblivelse og visning på en iransk dokumentarkanal ikke kan afvises. Der kan herefter heller ikke afvises, at ansøgerens identitet og regeringsfjendtlige holdning er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Ansøgeren har for Flygtningenævnet tillige forklaret sammenhængende om sine øvrige politiske aktiviteter i Danmark, og der foreligger flere regeringsfjendtlige billeder, der har været lagt på ansøgerens Facebookprofil, hvortil der er offentlig adgang. Endelig finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret oprigtigt og sammenhængende om sin konversion til kristendommen, ligesom ansøgeren på rimelig vis har kunnet svare på spørgsmål om kristendommen. På denne baggrund – og efter en samlet vurdering af ansøgerens øvrige forklaringer – kan det ikke afvises, at ansøgerens politiske aktiviteter og interesse for kristendommen er kommet til – eller vil komme til – de iranske myndigheders kendskab, og at ansøgeren derfor ved en tilbagevenden vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkes, at Flygtningenævnet herefter ikke finder anledning til at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/26

Nævnet **stadfæstede** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Iran. Ansøgeren har bekendt sig til sufismen og har regelmæssigt i flere år deltaget i møder afholdt af en sufistisk sekt. Ansøgeren deltog i møder hos daravishbevægelsen, som er en gren af sufismen, og han agiterede for sekten blandt sine studiekammerater. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet, idet han er blevet anklaget for at have vendt islam ryggen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at han tilhører en sufistisk sekt,

hvor han har deltaget i møder. Ansøgeren har tillige oplyst, at han i medio juli 2009 blev anholdt i forbindelse med et møde i sekten sammen med to andre medlemmer. Ansøgeren blev tilbageholdt om aftenen og blev løsladt den efterfølgende dag, idet han underskrev en erklæring om, at han ikke længere ville afholde møder i sekten. Ansøgeren blev endvidere forvist til et andet job 70 kilometer fra sin hjemby. Han blev derudover pålagt meldepligt hos myndighederne hver uge. *I begyndelsen af 2012* blev ansøgeren indkaldt til en tjenstlig samtale med sikkerhedskontoret på sin arbejdsplads. Ansøgeren blev anklaget for at have fortsat sine aktiviteter. Hans kontor blev ransaget, men myndighederne fandt ikke noget compromitterende materiale. *I begyndelsen af 2013* deltog ansøgeren i et møde i Rasht. Det var et møde afholdt af sekten. Efterretningstjenesten dukkede op, og alle deltagerne blev anholdt. I den forbindelse blev ansøgeren sat i isolationsfængsel i fem til seks dage, hvorefter han blev sendt til retten. Der blev dog ikke gennemført et retsmøde den pågældende dag. I retten mødte ansøgeren en fjern slægtning, som arbejdede for retten. Ansøgeren bad slægtningen om at give besked til familien om, at han var fængslet. Den efterfølgende dag blev ansøgeren atter stillet for retten, hvor han blev løsladt mod kaution. Da ansøgeren kom hjem til sin ægtefælle, fortalte hun, at bopælen var blevet ransaget. Der var fundet bøger med compromitterende indhold, og ansøgerens pc var blevet konfiskeret. Via sin slægtning fra retten blev ansøgeren bekendt med, at han var anklaget for at have agiteret for bahai`ismen. Hvis ansøgeren ikke angrede dette, ville han blive henrettet. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder at kunne lægge dele af ansøgerens forklaring til grund. Flertallet finder imidlertid, at det alene beror på ansøgerens formodninger, at han er blevet overvåget, at hans kontor gentagne gange er blevet ransaget, og at han er blevet anholdt på grund af sine religiøse aktiviteter. Ansøgeren har efter sin forklaring uden problemer bekendt sig til en sufistisk tro fra 1998 til i hvert fald 2009. Det forekommer derfor usandsynligt, at ansøgeren i 2012 kunne få sit pas fornyet, såfremt han på det tidspunkt var kommet i myndighedernes søgelys. Ansøgeren har endvidere først under nævnsmødet forklaret, at han har haft kontakt med sin familie i Iran og fået at vide, at myndighederne har kaldt faderens kaution, så forældrene har måttet forlade deres hus, ligesom myndighederne har lukket ægtefællens frisørforretning, og at ægtefællen har måttet flytte på landet med deres søn. Ansøgeren har adgang til computer på asylcenteret, men har ikke søgt oplysninger om, hvad der måtte være sket med de personer, der efter ansøgerens forklaring blev anholdt sammen med ham *i begyndelsen af 2013*. Denne forklaring forekommer, sammenholdt med de øvrige omstændigheder, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han på grund af sin religiøse overbevisning i Iran er kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne. Uanset nævnet lægger til grund, at ansøgeren siden *efteråret 2013* har deltaget i kirkens aktiviteter og udtrykt ønske om at blive døbt, kan et flertal af nævnet ikke lægge til grund, at ansøgerens konvertering er reel, allerede på grund af det korte tidsforløb, fordi ansøgeren ikke havde interesse for kristendommen i Iran, lige-

som ansøgerens interesse for kristendommen ikke er kommunikeret videre. Ansøgeren har ikke tidligere været politisk aktiv. Det fremgår af ansøgerens forklaring og den fremlagte dokumentation, at han har deltaget i demonstrationer mod det iranske styre, herunder foran den iranske ambassade, og dette er optaget på billeder, ligesom ansøgeren har skrevet indlæg på nogle blogs. Et flertal af nævnet finder ikke, at dette har kunnet profilere ansøgeren i tilstrækkelig grad i forhold til de iranske myndigheder. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er en blandt flere på billederne, at hans navn eller andre data ikke fremgår i den forbindelse, ligesom ansøgerens indlæg på internettet er skrevet efter Udlændingestyrelsens afslag og anses for fabrikeret til lejligheden. Et flertal af Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2014/16

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. I 2003 søgte ansøgeren første gang asyl i Danmark. I 2004 blev han udsendt til et andet europæisk land, der havde accepteret at tilbagetage ham. I 2011 indrejste ansøgeren senest i Danmark og søgte asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hausa og har angivet at være katolik fra Kano State i Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har dog deltaget i nogle demonstrationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb fra repræsentanter fra Boko Haram som følge af sin trosretning. Han vil heller ikke kunne leve i den sydlige del af Nigeria, idet hans stammemærker i ansigtet angiver, at han er hausa. Dette vil give problemer med dele af lokalbefolkningen. Ansøgeren har endeligt henvist til, at han ønsker at leve sammen med sin søn her i landet. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han omkring år 2000 i forbindelse med en demonstration blev tilbageholdt af muslimske ekstremister svarende til Boko Haram, som tilbageholdt ansøgeren i nogle måneder, hvorefter han flygtede. Ansøgeren har videre forklaret, at han under sit ophold i Danmark fik interesse for kristendommen, og at en ven, der havde tilknytning til en dansk kirke, i 2006 fortalte ham, at han var kristen. Han er ikke blevet egentligt døbt. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig i forhold til konflikter forud for udrejsen af Nigeria. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren over for de danske myndigheder har påberåbt sig et helt andet asylmotiv, end det asylmotiv han først påberåbte sig over for myndighederne i *et andet europæisk land*. Ansøgerens forklaring for de danske myndigheder fremstår ikke med en sådan sammenhæng og fasthed, at den på denne baggrund kan

lægges til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren formelt set er kristen, men at han efter sin forklaring deler den kristne tro. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren, i hvert fald ikke hvis han ikke vender tilbage til de nordlige dele af Nigeria, risikerer forfølgelse som følge af sine religiøse forhold. Ansøgeren må således henvises til at tage ophold andre steder i Nigeria, hvis han ikke mener, at han vil kunne vende tilbage til Kano. Flygtningenævnet bemærker, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger må antages, at ansøgeren for eksempel vil kunne tage ophold i Lagos, og at det er rimeligt at forlange, at ansøgeren i givet fald gør dette. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Nigeria. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2014/1

Nævnet **stadfæstede i januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. I 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen, og han frygter derfor forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Han har desuden henvist til, at han ikke ønsker at aftjene værnepligt. Ansøgeren begyndte at studere kristendommen siden *begyndelsen af 2012*. Han blev den [...] 2013 døbt i [...]kirke *i en by i Danmark*. Flygtningenævnet finder ikke, at det først under genoptagelsessagen fremsatte asylmotiv om frygt for tvangsmæssig aftjening af militærtjeneste kan danne grundlag for konventions- eller beskyttelsesstatus. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren uanset den fremlagte dåbsattest og de fremlagte erklæringer ikke har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der ikke tidligere har vist interesse for religion heller ikke under opholdet i Afghanistan, og som i øvrigt fremtræder velbegavet og velformuleret, ikke for nævnet på en rimelig måde har kunnet redegøre for baggrunden for, at han har ladet sig døbe i den kristne tro. Hertil kommer, ansøgeren først i forbindelse med, at tidspunktet for den tvangsmæssige udsendelse måtte forventes at nærme sig, har ladet sig døbe og i øvrigt til myndighederne fortalt om sin interesse for kristendommen. Endelig har flertallet ved vurderingen af ansøgerens troværdighed tillagt det nogen betydning, at nævnet tidligere har tilsidesat ansøgerens forklaring om hans daværende asylmotiv. På denne baggrund finder flertallet, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2.” Afg/2014/24

Nævnet meddelte i **februar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2012 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Shiraz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren fik ved nævnets afgørelse af [...] 2011 afslag på sin ansøgning om asyl. Ansøgeren har frafaldet at gøre dette asylmotiv gældende under genoptagelsessagen. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som nyt asylmotiv henvist til, at han har konverteret til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren fremlagt kopi af sit dåbsbevis, hvoraf det fremgår, at ansøgeren i *efteråret* 2013 blev døbt ved gudstjeneste afholdt i Institutionen Ellebæk. Ansøgeren har endvidere fremlagt en udtalelse fra *præst* [...] fra [...]kirken, vedrørende ansøgerens dåbsoplæringsforløb. Det fremgår af udtalelsen, at ansøgeren siden *foråret* 2013 har været en trofast del af gudstjenester og dåbsundervisning i [...]kirken. I en erklæring *fra begyndelsen af* 2014 har *præst* [...] oplyst, at ansøgeren også har været en aktiv del af kirkens liv efter dåben, da ansøgeren fast deltager i det ugentlige søndagsprogram. Ansøgeren har i nævnet forklaret om sin deltagelse i kristne aktiviteter i [...]kirken samt sin interesse for kristendommen og om sit kendskab til kristne grundbegreber. Uanset, at de faktiske forhold omkring ansøgerens konversion må give anledning til tvivl, finder nævnet efter en helhedsvurdering, at ansøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren vil leve og praktisere i overensstemmelse med en kristen overbevisning og tro ved en tilbagevenden til Iran, og at der er nærliggende risiko for, at myndigheder og andre i Iran således vil blive bekendt med hans konversion. På denne baggrund og efter de foreliggende oplysninger om konverterede kristne i Iran finder nævnet efter en samlet vurdering, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/29

Nævnet **stadfæstede i februar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. I 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ghazalbash fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har i forbindelse med den oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter kommandant [...] og dennes overordnede, kommandant [...], idet *kommandanten* i 1993 stod

bag drabet på ansøgerens far og tog familiens jord. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren fremlagt et dåbsbevis, hvoraf det fremgår, at ansøgeren i efteråret 2013 blev døbt ved *en kirke i en by i Danmark*. Ansøgeren har endvidere fremlagt erklæringer fra præsten i *den pågældende kirke* og sognepræsten i [...]. Af erklæringerne fremgår det, at ansøgeren er en del af en samtalegruppe, der mødes hver anden uge for at arbejde med biblen og fortolkninger af denne. Ansøgeren deltager ligeledes i gudstjenester, der afholdes på hans modersmål, eller hvori der tilbydes tolkebistand. Ansøgeren ønsker at fortsætte med at praktisere sin kristne tro, også hvis han bliver sendt tilbage til Afghanistan. Ansøgeren frygter at blive dræbt i Afghanistan på grund af sin kristne tro. Flytningenævnet har genoptaget sagen som følge af, at ansøgeren som et nyt asylmotiv har henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Det afgørende for, om dette asylmotiv kan medføre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, er, om konversionen er reel. Ved vurderingen af dette spørgsmål har Flytningenævnet navnlig lagt vægt på følgende: Ansøgeren fik endeligt afslag på asyl i Flytningenævnet i foråret 2013. Ansøgeren anmodede få dage senere om genoptagelse af sagen uden at henvise til det nuværende asylmotiv. Flytningenævnets afslag i efteråret 2013 at genoptage sagen. Efter det oplyste, herunder oplysningerne fra sognepræsten i [...], begyndte ansøgeren at interessere sig for kristendommen omkring sommeren 2013. Ansøgeren påbegyndte kirkegang og dåbsforberedelse i kirken i *en by i Danmark den efterfølgende måned* cirka en måned før dåben, det vil sige i efteråret 2013, og blev døbt den [...] 2013, og ansøgeren anmodede på ny om genoptagelse 11 dage senere. Der er således tale om et koncentreret tidsforløb i en situation, hvor ansøgeren må have været klar over, at han måtte påregne i nær fremtid at blive sendt tvangsmæssigt tilbage til Afghanistan. Flytningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har forklaret i generelle vendinger om sit personlige forhold til kristendommen, og hvad kristendommen har betydet for hans liv. Flytningenævnet finder, at sagen er tilstrækkeligt belyst til, at der kan træffes afgørelse, og finder således ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling og afgørelse. Efter en samlet vurdering finder Flytningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion til kristendommen er af en sådan reel, varig og fast karakter, at ansøgeren vil leve og praktisere i overensstemmelse med en kristen overbevisning og tro ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flytningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse eller overgreb i Afghanistan som følge af andre personers viden om hans interesse for kristendommen og hans deltagelse i kirkelige handlinger i Danmark. Herefter, og idet Flytningenævnet ikke finder grundlag for at ændre nævnets tidligere vurdering af ansøgerens oprindelige asylmotiv, finder Flytningenævnet, at ansøgeren fortsat ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelo-

vens § 7 ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor nævnets tidligere afgørelse.” Afg/2014/25

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er hazara af etnicitet, er født i [...], Afghanistan og er kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive henrettet, fordi han er konverteret til kristendommen. Kommandant [...] fra ansøgerens hjemby fandt en dag ansøgerens bibel på ansøgeren bopæl. Herefter blev ansøgeren efterstræbt af kommandanten, som ønskede at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren flygtede herefter fra Afghanistan. Under opholdet i Danmark har han modtaget kristendomsundervisning med henblik på dåb. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han er forfulgt i Afghanistan, fordi en kommandant har fundet en bibel på hans bopæl, idet ansøgerens fætter samme dag havde fundet Biblen mellem ansøgerens tøj i et skab og kontaktede kommandanten herom. Flygtningenævnet finder, at forklaringen ikke virker selvoplevelt, men må tilsidesættes som utroværdig. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynligt, at fætteren, som var meget knyttet til ansøgeren og hans familie, alene på grundlag af fundet af Biblen ville udsætte ansøgerens liv for fare. Flygtningenævnet har tillige vurderet ansøgerens forklaring på grundlag af ansøgerens tidligere asylansøgning i Tyskland og det asylmotiv, han da angav, samt at ansøgeren da usandt forklarede til de tyske myndigheder, at han var forfulgt, fordi han var bahai, og at han havde fået en bog om bahai af en ven. Flygtningenævnet har også tillagt det en vis vægt, at ansøgeren ved indreisen i Danmark oplyste politiet, at hans asylmotiv var problemer med Taleban. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han var forfulgt ved udrejsen fra Afghanistan. Flygtningenævnet lægger til grund, som også oplyst af præsten ved [...]kirken, at ansøgeren siden *efteråret* 2013 har fulgt bibelundervisning i kirken som led i dåbsforberedelse, og i perioden forud, fra *sommeren* til *efteråret* 2013, har deltaget i bibelundervisning, og at han deltager i gudstjenester i kirken. Ansøgeren har også under nævnsmødet demonstreret kendskab til den kristne lære. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke under sin forklaring om, hvad kristendommen betyder for ham, og hvorledes han vil leve i fremtiden, har givet udtryk for en indre kristen overbevisning og bekendelse til kristendommen. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at det vil være nødvendigt for ham at leve et aktivt kristent liv, og Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke, hvis han vender tilbage til Afghanistan, vil leve som kristen. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være forfulgt eller udsat for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/26

Nævnet meddelte i **april 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2014 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne har oplyst, at de er kristne af trosretning og født i Teheran, Iran. Ansøgerne, der blev døbt i 2010, har under genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen, og som følge heraf frygter de at blive efterstræbt af de iranske myndigheder ved en tilbagevenden til Iran. Den mandlige ansøger har for Flygtningenævnet afgivet en dybtfølt og overbevisende forklaring om sin og ægtefællens konvertering til kristendommen og om baggrunden herfor. Ansøgeren har ligeledes forklaret overbevisende om, hvordan familien efter dåben i 2010 har levet som en kristen familie, herunder har deltaget i gudstjenester i forskellige menigheder, alt efter hvor i landet familien har været placeret. Ansøgerens forklaring om familiens konvertering til kristendommen er støttet af erklæringer fra forskellige præster, ligesom konverteringen støttes af beskrivelsen af familiens dagligdag i kommunens statusbeskrivelse. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne reelt er konverteret til kristendommen, og at ansøgerne er så overbeviste i deres tro, at de ved en tilbagevenden til Iran vil praktisere denne. Herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Iran for kristne konvertitter finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de iranske statsborgere [...] og [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/30

Nævnet meddelte i **maj 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet hjemviste herved sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, der i 2014 på ny meddelte ansøgeren afslag på asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og konverteret kristen fra Meidan Wardak, Afghanistan. Ansøgeren har siden 1982 boet i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin familie eller af myndighederne. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han allerede, mens han var i Iran, fattede interesse for kristendommen, og han havde derfor et ønske om at konvertere. Dette ønske om konversion blev styrket under ansøgerens ophold i Norge, hvor han jævnligt gik i kirke. Efter ansøgerens ankomst til Danmark i *foråret* 2010 fortsatte han med at gå i kirke. Ansøgeren deltog i et dåbsforberedende kursus, og i *efteråret* 2012 blev han døbt og optaget som medlem af *en kirke*. Det må efter ansøgerens forklaring

og de fremlagte erklæringer fra forskellige præster lægges til grund, at ansøgeren lige siden har været aktiv deltager i kirkemøder og i andre kirkelige aktiviteter. Flygtninge-nævnet finder, at det endvidere må lægges til grund, at ansøgeren har missioneret i Danmark, herunder i flygtningecentre, og at han som følge heraf har været udsat for voldelige overgreb og trusler fra andre asylansøgere, herunder nu hjemsendte asylansøgere fra blandt andet Afghanistan. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren er blevet kraftigt profileret som konvertit i danske medier og på internettet, og at ansøge-rens søn er konverteret til kristendommen og har fået opholdstilladelse i Tyskland. Hertil kommer, at ansøgeren under den seneste samtale med Udlændingestyrelsen har vist et rimeligt kendskab til den kristne tro og på rimelig vis har redegjort for baggrun- den for, at han er konverteret til kristendommen. På denne baggrund finder Flygtninge- nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilba- gevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2014/27

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. I 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesty- relsens afgørelse om afslag på asyl. I 2014 anmodede ansøgeren Flygtningenævnet om genoptagelse af asylsagen, ligesom han indbragte sagen for FN’s Menneskerettigheds- komité. Ansøgeren henviste i den forbindelse blandt andet til sit fortsatte kristne enga- gement og vedlagde blandt andet en udtalelse fra en præst samt til, at hans familie havde fremsat trusler mod ham i anledning af konversionen. I 2014 besluttede Flygt- ningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygt- ningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik fra Herat, Afghanistan. Ansøgeren var tidligere sunni-muslim, men han har i forbindelse med asylsagsbehandlingen i Dan- mark forklaret, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været med- lem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været poli- tisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i fare som følge af sin konversion. Hans morbroder, som er fami- liens overhoved, har i forbindelse med et møde i landsbyen besluttet, at ansøgeren skal slås ihjel, hvis han vender tilbage. Derudover er han blevet truet telefonisk af sin mor- broder. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren i forbindelse med sin indrejse i Danmark i 2013 oplyste, at han var muslim af trosretning, samt at han konverterede til kristendommen, efter han havde modtaget afslag på asyl. Ansøgeren har under nævnsmødet om baggrunden for sin konvertering og sit liv som kristen hen- vist til, at han på grund af sine livsomstændigheder var modtagelig over for [...]kirken og den iranske ven, som introducerede ham til [...]kirken. Om sin kristne overbevis- ning har ansøgeren for nævnet navnlig forklaret, at han vægter den kristne lærdom om tilgivelse meget højt, og at han i kirken har fundet et fællesskab og en retning for sit liv,

som har givet ham et bedre liv. Ansøgeren har dertil vist et betydeligt og indgående kendskab til de kristne værdier samt indholdet af Det Nye Testamente, ligesom han har været i stand til at redegøre for sit valg af kristendommen i forhold til islam på en overbevisende måde. Ansøgeren fremstod efter en samlet vurdering som overbevist kristen, og nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren, som forklaret af ham selv, vil fortsætte med at praktisere sin kristne tro og udbrede det kristne budskab uanset, hvor han bosætter sig. Nævnet finder derfor, at ansøgeren ved sin kristne levevis i Afghanistan vil blive profileret som kristen. Ansøgeren har derfor sandsynliggjort, at han ved en hjemvenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2014/28

Nævnet meddelte i **november 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2014 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har sympatiseret med Den Grønne Bevægelse siden præsidentvalget i 2009. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun deltog i demonstrationer i forbindelse med præsidentvalget i 2009, samt at hun er konverteret til den kristne tro. Om sin deltagelse i demonstrationer har ansøgeren forklaret, at hun deltog i en demonstration, hvor hun fik et slag i ansigtet af en myndighedsperson, der beskadigede hendes tænder. Ansøgeren deltog efterfølgende i demonstrationer med jævne mellemrum. Ansøgerens fader og broder deltog ligeledes i demonstrationer, men ikke sammen med ansøgeren. De blev begge tilbageholdt men løsladt igen. Under en demonstration blev ansøgerens fader og broder udsat for vold. Derefter blev familiens bopæl ransaget, og ansøgerens fader og broder flygtede derfor ud af landet og blev meddelt asyl i Danmark. Ansøgeren fortsatte sine aktiviteter og blev i *begyndelsen af 2011* anholdt under en demonstration. Ansøgeren blev tilbageholdt i et par dage, hvor hun blev afhørt og udsat for vold. Ansøgeren blev løsladt på betingelse af, at hun underskrev en erklæring om, at hun ikke ville demonstrere i fremtiden. Ansøgeren holdt derefter lav profil. I *begyndelsen af 2012* blev ansøgerens veninde anholdt, og ingen hørte siden fra hende. En dag på vej hjem opdagede ansøgeren, at to civilklædte personer fulgte efter hende. Ansøgeren besluttede sig derefter for at udrejse af Iran. Om sin konversion til den kristne tro har ansøgeren under nævnsbehandlingen forklaret, at hun allerede inden udrejsen fra Iran havde sympati for kristendommen, og at hun derfor ved indrejsen til Danmark oplyste, at hun troede på Gud, men ikke var muslim. Hun har især efter sin moders alvorlige sygdom følt sig tiltrukket af kristendommen. Hendes fader konverte-

rede til kristendommen umiddelbart efter, at han ankom til Danmark i 2010, mens hendes moder fortsat er muslim. Ansøgeren begyndte at gå i kirke i *en by i Danmark* og kom efterfølgende i forbindelse med en iransk flygtning bosiddende i *en anden by*. Sammen med denne begyndte ansøgeren at komme i [...]kirken i [...], hvor hun blev døbt i *sommeren* 2014. Vedrørende ansøgerens oprindeligt påberåbte asylmotiv lagde Flygtningenævnet ved afgørelsen *fra sommeren* 2013 til grund, at ansøgeren har deltaget i demonstrationer, men nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren på tidspunktet for udrejsen var eftersøgt af myndighederne og risikerede anholdelse på grund af sin deltagelse i demonstrationerne. Nævnet finder ikke, at de nu fremlagte tilsigelse vedrørende indkaldelse til afhøring kan føre til en ændret vurdering. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit oprindeligt påberåbte asylmotiv under genoptagelsessagen. Nævnet lægger ansøgerens forklaring om sin konversion til grund. Nævnet har herved bemærket det tidsmæssige forløb, der gør det nærliggende at rejse spørgsmål om, hvorvidt ansøgerens konversion skal ses i sammenhæng med afslaget på opholdstilladelse, som blev givet ved nævnets afgørelse *fra sommeren* 2013 og den forestående udsendelse. Nævnet finder uanset denne tidsmæssige sammenhæng, at der bør lægges afgørende vægt på, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist et solidt kendskab til centrale dele af den kristne tro, som fremstår båret af en reel interesse for og tro på kristendommen. Nævnet bemærker i den anledning, at ansøgeren er en veluddannet kvinde, der må formodes at være i stand til at tilegne sig viden om et stof og en begrebsverden. Uanset dette finder nævnet, at ansøgerens fremtræden i nævnet og indgående kendskab til kristendommen skal ses i sammenhæng med hendes oprindelige tilkendegivelse om, at hun troede på Gud, men ikke var muslim, samt at hendes fader flere år forud for hendes moders sygdom i Danmark var konverteret til kristendommen, ligesom nævnet ikke finder grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hendes religiøse følelser og intensiverede kirkegang skal ses i sammenhæng med hendes moders livstruende sygdom. Herefter finder nævnet efter en samlet konkret vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun reelt er konverteret til kristendommen. Nævnet finder således, når henses til baggrundsoplysninger om forholdene for konvertitter i Iran, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2014/12

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren er født muslim, men er under opholdet i Danmark konverteret til religionen bahai. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer, men hun deltog blandt andet i demonstrationer i forbindelse med valget i 2009 uden at opleve konflikter. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at hun i 2012 fik arbejde på den illegale iranske tv-station [...]s kontor i [...], Irak. Senere fik hun arbejde på stationens hemmelige studier i Teheran. Kollegaen [...] fra *tv-stationen* i Teheran blev i *sommeren* 2013 anholdt af politiet, og ansøgeren formoder, at kollegaen har videregivet oplysninger om de ansatte på tv-stationen til de iranske myndigheder. Derudover fremgår hendes navn af udsendelserne og medarbejderlisten. I *sommeren* 2013 blev ansøgerens moder endvidere opsøgt af myndighederne, som afleverede en arrestordre på ansøgeren. Moderen er endvidere blevet opsøgt en gang, efter at ansøgeren er indrejst i Danmark. Ansøgeren har derudover henvist til, at hun i *begyndelsen af* 2013 uden sin faders og broders viden giftede sig i Erbil med sin herboende ungdomskæreste, [...], som tilhører religionen bahai, efter at de havde nægtet parret at indgå ægteskab. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren både at blive tilbageholdt og dømt af de iranske myndigheder og at blive dræbt af sin fader og broder. Derudover frygter hun de iranske myndigheder grundet konversionen til bahai. Flytningenævnet kan ikke udelukke, at ansøgeren har været ansat på *tv-stationen* i Irak og Iran. Nævnet vil heller ikke udelukke, at denne station er ulovlig i Iran. Ansøgeren har efter sin forklaring alene haft med underordnede tekniske opgaver at gøre. Det forekommer usandsynligt, at stationen skulle navngive sine ansatte i forbindelse med udsendelserne, hvis disse var ulovlige og kontroversielle i Iran. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hovedparten af udsendelserne var almindeligt familie-tv. Ansøgeren ved ikke, om hun var navngivet i forbindelse med en særlig kontroversiel udsendelse, der blev produceret i Iran. Under henvisning til hendes egen forklaring om myndighedernes henvendelse til hendes moder, der alene fandt sted en gang, mens ansøgeren befandt sig i Iran, og en gang efter hendes udrejse, findes myndighedernes eftersøgning ikke at kunne betegnes som intensiv. Herefter, og idet hun kunne udrejse fra Khomeini Lufthavnen på sit eget pas, finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun er efterstræbt af myndighederne. For så vidt angår truslerne fra faderen og broderen beror det alene på ansøgerens forklaring. Nævnet finder ikke, at disse trusler har haft en tilstrækkelig intensiv karakter, ligesom nævnet ikke finder, at truslerne kan antages at bero på ansøgerens eller hendes ægtefælles tilknytning til bahai, jf. ansøgerens tidligere forklaringer til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren har først i advokatindlægget gjort gældende, at hun er konverteret til bahai. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingestyrelsen i foråret 2014 forklaret, at hun ikke havde en religion på daværende tidspunkt, og at hun nok skulle oplyse Udlændingestyrelsen, hvis hun fik en religion. På baggrund af hendes forklaring under mødet for nævnet må det antages, at hendes interesse for bahai tidsmæssigt må være sammenfaldende med afslaget på asyl. Ansøgeren har ikke under mødet for nævnet, på trods af spørgsmål herom, på en overbevisende måde kunnet redegøre for, hvornår og hvorfor hun har tilegnet sig bahai-religionen. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder derfor ikke, at hendes oplysninger om at være konverteret kan lægges til grund. Herefter, og da hun efter sin egen forklaring ikke har fortalt sine egne forældre eller svigerforældre i Iran om konversionen til

bahai, kan hun ikke anses for at være forfulgt af denne grund. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2014/31

Der kan endvidere henvises til ovenstående afgørelse Iran/2014/26 samt til den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Iran/2014/32.

Endvidere henvises til den i afsnit 4.7.2 nævnte afgørelse Sri/2014/6 om dåb af ansørgernes børn under ophold i Grækenland af hensyn til muligheden for skolegang, samt til de i afsnit 7.11 nævnte afgørelser Bangladesh/2014/6 og Afg/2014/16.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren har oplyst at have konverteret forud for udrej-sen af sit hjemland, henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2014/10.

7.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre akti- viteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøge- ren tilhører klanen Bliblo og er muslim fra [...], Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive dræbt eller voldtaget af de militser, der har taget kontrollen efter konfliktens afslutning. Han tilhører stammen Tawarga, der er kendt for at støtte Ga- daffi. Ansøgerens fader var officer i Gadaffis hær. Efter Gadaffis død blev ansøgeren tilbageholdt af en af oprørsmilitserne i Tripoli. Militserne opsøgte ansøgeren på hans bopæl og tog ham med til en kontorbygning, hvor han blev afhørt og slået. Militserne spurgte ansøgeren til hans tilhørsforhold til Gadaffi. Han var tilbageholdt i en måned, men han ved ikke, hvornår dette fandt sted. Han blev løsladt, fordi hans moder og an- søgerens families naboer overfor militserne havde forklaret, at ansøgeren ikke var på Gadaffis side. Han havde, ifølge familien, blot passet sit arbejde som taxachauffør. Ansøgeren blev løsladt, men han måtte forlade landet. Under tilbageholdelsen havde militserne ransaget ansøgerens families bopæl for våben, men de fandt ingen. Kort efter løsladelsen blev ansøgeren igen tilbageholdt af en anden militser ved et checkpoint i Suq el-Guma i Tripoli. Han blev tilbageholdt på en skole, hvor han blev afhørt om sit til- hørsforhold til Gadaffi. Han blev tortureret under tilbageholdelsen. Ansøgeren blev afhørt hver lørdag, men han erindrer ikke, hvor længe han var tilbageholdt. Han flyg-

tede fra militsen sammen med nogle øvrige tilbageholdte personer den dag, hvor militsen kom i kamp med en anden milit. Et af militsfolkene kom med mad til ansøgeren og de øvrige fanger, da skyderierne begyndte, og personen løb ud uden at låse døren til det klasseværelse, hvor ansøgeren var tilbageholdt. Ansøgeren løb herefter ud gennem skolegården og ud på gaden, hvor han fandt en taxa, der kørte ham hjem til sin bopæl. Herefter flygtede ansøgeren ud af Tripoli med hjælp fra venner og naboer. Han gemte sig hos en ven efter udrejsen. Ansøgeren frygter derudover at vende tilbage til sit hjemland, idet han er biseksuel. Han har under sit ophold i Danmark fundet ud af, at han foretrækker at have forhold til mænd frem for kvinder. Ansøgeren har under sit ophold i Danmark haft flere forhold til mænd, herunder forhold til transseksuelle mænd. Ansøgeren mødtes med disse mænd på diskoteker. Der var tale om en tilfældighed den første gang, ansøgeren var sammen med en mand. Ansøgeren troede til at begynde med, at den pågældende person var en kvinde, men fandt efterfølgende ud af, at der var tale om en mand. Ansøgeren mødtes med ham flere gange og var tiltrukket af ham. De havde et seksuelt forhold, og de var sammen seksuelt på diskotekerne. Da ansøgeren opholdt sig i hjemlandet, var han ikke klar over, at han var homoseksuel. Ansøgeren viser ikke sin seksualitet på asylcenteret. Selvom ansøgerens forklaring om, at han to gange er blevet tilbageholdt af militsen lægges til grund, har et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagt vægt på, at ansøgeren, efter sin forklaring, blev løsladt efter den første tilbageholdelse, der fandt sted ultimo 2011, at ansøgeren derefter i et halvt år kunne fortsætte sit arbejde som taxachauffør, og at hans anden tilbageholdelse fandt sted ved et tjekpoint under omstændigheder, der indikerer, at ansøgeren blev standset ved et tilfælde. Et flertal af Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren er særligt profileret, ej heller som følge af, at ansøgerens fader, der døde i 2006, angiveligt arbejdede for militæret. Et flertal af Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter forfølgelse på grund af sin seksuelle orientering som bi- eller homoseksuel, til grund. Dette asylmotiv og forklaringen herom er først fremkommet under nævnsbehandlingen, og ansøgeren har ved sin forklaring ikke sandsynliggjort, at han er homoseksuel. Et flertal af Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Libyen/2014/2

Nævnet meddelte i **september 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Irak. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde, hvor nævnet på ny stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. Sagen blev derefter indbragt for FN's Menneskerettighedskomité, hvorefter Flygtningenævnet udsatte ansøgers udrejsefrist i

2013. I 2014 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den [...] 2010 indrejste ansøgeren i Danmark. *Dagen efter* søgte ansøgeren om asyl i Danmark. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv stedse henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin fader eller af sin broder, da hun nægter at gifte sig med den mand, som faderen har lovet hende bort til. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun har haft et seksuelt forhold til en mand ved navn [...], hvorfor hun frygter at blive dræbt af sin fader eller sin broder, hvis de finder ud af dette. *I sommeren 2012* stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen *i foråret 2011*, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. *I sommeren 2013* besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, da ansøgerens mentale tilstand havde forbedret sig, og hun skulle have lejlighed til at afgive mundtlig forklaring for nævnet. *Senere på sommeren 2013* stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet besluttede samtidig, at ansøgeren skulle udrejse 15 dage fra afgørelsesdatoen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, og 2, 2. pkt. *Umiddelbart efter Flygtningenævnets afgørelse* har *ansøgerens* advokat på vegne af ansøgeren indbragt sagen for FN’s Menneskerettighedskomité. *I foråret 2014* begærede *ansøgerens* advokat på vegne af ansøgeren sagen genoptaget, da hun var gravid. *Senere på foråret 2014* har Flygtningenævnet besluttet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. *Herefter* satte FN’s Menneskerettighedskomité sagen i bero. Under genoptagelsessagen har ansøgeren fastholdt sit oprindelige asylmotiv og yderligere henvist til de nu foreliggende forhold i Mosul, hvor Islamisk Stat nu har magten. I den forbindelse er hun som psykisk syg og ugift enlig moder særlig udsat. I denne forbindelse bør der lægges vægt på, at hun er uden netværk. Flygtningenævnet bemærker, at det nu er næsten fire år siden, at ansøgeren søgte asyl, og at hun har været i kontakt med det lægelige behandlingssystem, herunder det psykiatriske. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder på denne baggrund ikke tilstrækkelig anledning til på ny at udsætte sagen. Flertallet lægger til grund, at ansøgeren er diagnosticeret som skizofren. I forbindelse med genoptagelsen af hendes flygtningesag blev det lagt til grund, at ansøgeren er i strid med sin familie, da hun ikke ville gifte sig med den valgte person. Ansøgeren har i denne forbindelse oplyst, at faderen og hendes brødre vil slå hende ihjel. Flertallet finder ikke at kunne afvise, at frygten for at blive slået ihjel er objektivt begrundet, særligt henset til, at hun i forbindelse med afhøringer om emnet er blevet stærk psykisk påvirket. Det tillægges endvidere vægt, at ansøgeren yderligere nu under opholdet her i landet uden for ægteskab har fået barn, og at Islamisk Stat for tiden har magt i ansøgerens hjemområde. De generelle forhold i Mosul er dog ikke af en sådan art, at ansøgeren af denne årsag er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet finder herefter ansøgeren omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor den irakiske statsborger [...] og et medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2014/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Iran/2014/25, hvor nævnet lagde til grund, at de iranske myndigheder ved dansk politis foranstaltning ved en fejl var blevet gjort bekendt med, at ansøgeren havde søgt om asyl i Danmark, og at han er blevet meddelt afslag herpå. Sammenholdt med ansøgerens politiske og religiøse aktiviteter i Danmark fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 5.9, nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

7.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen.

Som eksempler på sager, hvor ægtefællerne er indrejst samtidig, og den ene ægtefælle meddelt asyl som konsekvens af den anden ægtefælles forhold, kan henvises til den i afsnit 7.12 nævnte afgørelse Rus/2014/4.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f, nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansøgerens barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Se som eksempel på sager om ægtefæller af forskellig nationalitet, der er indrejst samtidig:

Nævnet **stadfæstede i januar 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2012 sammen med sin ægtefælle, der er syrisk statsborger, og parrets to børn. I begyndelsen af 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerens ægtefælle og parrets børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Senere i 2013 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet første instansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen tog stilling til, om ansøgerens ægtefælle ville være i risiko for at blive refouleret til Syrien, såfremt han tog ophold i Rusland. Senere i 2013 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, efter at styrelsen havde indhentet oplysninger fra Udenrigsministeriet. I begyndelsen af 2014 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ossetier og kristen fra Vladikavkaz i Ossetien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ikke kan vende tilbage til Rusland, da hun ikke har et sted at bo og ikke har de fornødne personlige dokumenter, idet de er blevet efterladt i Syrien. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes familie har fået asyl i Danmark, og at hendes ægtefælle har syet et ulovligt flag og deltaget i sammenstød med de syriske myndigheder, og at hun derfor frygter at vende tilbage til Syrien. Endvidere har hun henvist til, at hendes ægtefælle, der er syrisk statsborger, ikke vil kunne tage ophold i Rusland, fordi han har mistet sine personlige dokumenter, og at han som muslim ikke vil kunne bo i Rusland, fordi der ikke er nogen muslimer blandt osseterne. Hun har endvidere gjort gældende, at hendes ægtefælle ikke vil være beskyttet mod refoulement til Syrien, hvis han tager ophold i Rusland. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtaler, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv er et privatretligt forhold, som ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet kan heller ikke begrunde asyl. Endelig lægges det efter Udenrigsministeriets notat af [...] 2013 til grund, at ægtefællen ikke aktuelt kan henvises til at tage ophold i Rusland, idet han risikerer at blive refouleret til Syrien. Ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. bemærkningerne i Flygtningenævnets 8. beretning. Når der endvidere henses til bemærkningerne i Håndbog om Procedurer og Kriterier for Fastlæggelse af Flygtningestatus, artikel 184, er der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hun efter det foreliggende må antages at kunne tage ophold i hjemlandet uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der er derfor heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til den

af ægtefællen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelse. Flygtningegenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist for den russiske statsborger [...], idet hun har opnået opholdstilladelse på andet grundlag. Såfremt denne opholdstilladelse måtte bortfalde, og ansøgeren ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag, og ikke udrejser frivilligt, vil hun kunne udsendes tvangsmæssigt til Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Rus/2014/1

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningegenavnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved den ovennævnte afgørelse Rus/2014/1. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse. Hvis børnene alene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles afslag, vil børnene følge denne forælder.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

7.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes

internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (appl. no. 58363/10), der er nærmere omtalt i afsnit 6.1.1.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som

foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 8.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam. Indrejst i 1979. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren indrejste i Danmark den [...] 1979, og han blev den [...] 1979 meddelt opholdstilladelse i Danmark i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1. Den [...] 1983 blev klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelt tidsubegrænset. Den [...] 2011 blev klageren ved Retten i [...] idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. § 21, jf. § 23. Et år af fængselsstraffen blev gjort betinget, og klageren blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 22, stk. 4, jf. § 32, stk. 2, nr. 2. Ved [...] Landsrets dom af den [...] 2011 blev dommen fra Retten i [...] stadfæstet, og klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Klageren er etnisk kineser og buddhist af trosretning fra Can Tho, Vietnam. Klageren har under sit ophold i Danmark været politisk aktiv for partiet Frihed. I forbindelse hermed oplyser klageren under et alias andre om livet i Danmark, og han har ligeledes oplyst, at han for tre til fire år siden

har kommunikeret med nogle personer fra Vietnam via internettet, hvor han fortalte de pågældende om forholdene i Danmark. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Vietnam frygter, at han vil blive anholdt og udsat for psykisk og fysisk tortur af de vietnamesiske myndigheder, idet han er eftersøgt af myndighederne. Til støtte for sit asylmotiv har klageren forklaret, at hans familie arbejdede for den amerikanske regering, hvorfor klageren var eftersøgt, da han udrejste af Vietnam. Endvidere havde klageren skrevet sine meninger om kommunisterne på nogle vægge, hvilket var kriminelt i Vietnam. Klageren ved, at myndighederne var klar over, at det var klageren, som havde skrevet på væggene, da naboerne arbejdede som spioner for kommunisterne, og fordi klageren hørte folk tale herom. Klageren har forklaret, at han stadig er en fjende af myndighederne, og at myndighederne vil slå ham ihjel på grund af hans familiehistorie, og fordi han har trodset regeringen ved at udrejse af landet. Klageren frygter endvidere, at hans danske domme vil få konsekvenser for ham i Vietnam. Klageren har endvidere forklaret, at han ikke kan tage ophold i Vietnam, idet han har nogle helbredsmæssige problemer. Klageren er født og opvokset i Vietnam, hvor han opholdt sig frem til udrejsen i 1979, idet han forlod landet i en alder af 12 år som bådflugtning. Indledningsvis skal det bemærkes, at bestemmelsen om udvisning på grund af strafbart forhold, herunder om der er risiko for dobbelstraf, henhører under domstolene. Flygtningenævnets kompetence angår alene en vurdering efter udlændingelovens § 31. Der er ikke efter det foreliggende holdepunkt for at antage, at klageren skulle være eftersøgt i hjemlandet på grund af politiske aktiviteter. Klageren har alene udført yderst begrænsede aktiviteter under dækningsnavn for Frihedspartiet, som har et meget beskedent medlemstal. Endvidere ligger eventuelle aktiviteter forud for udrejsen endog meget langt tilbage i tid. Hverken den omstændighed, at familiemedlemmer har arbejdet for udlændinge eller det daværende Sydvietnamesiske styre, at de er etniske kinesere, eller at klageren er flygtet og har søgt asyl i udlandet, kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der lægges herved vægt på udenrigsministeriets notater af 28. januar og 22. juni 2000 samt Refugee Review Tribunal Vietnam fra 24. marts 2005. Angående den i Danmark begåede kriminalitet er det i øvrigt ikke efter det foreliggende baggrundsmateriale, herunder tillige Landinfo af 26. februar 2010 og responsum fremsendt af Udenrigsministeriet af 15. januar 2004, sandsynliggjort, at klageren er i en reel risiko for at blive straffet herfor. Herudover er det indgået i nævnets vurdering, at klageren har været i stand til to gange at rejse tilbage til Vietnam senest i 2007 eller 2008. Idet hverken den omstændighed, at klageren kun har et begrænset antal familiemedlemmer tilbage i Vietnam, eller oplysningerne om hans helbredsforhold kan føre til nogen ændret vurdering, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Vietnam er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse. Udlændingelovens § 31, stk. 2, er derfor ikke til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet kan efter det foreliggende heller ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Viet-

nam vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1.” Vietnam/2014/1

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 5.7 nævnte afgørelser Nigeria/2013/10 og Irak/2013/15 og den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Som/2013/3 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.7, nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

7.8 Tortur

7.8.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekstraterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettigheds-komité blevet tillagt eksteritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 7.8.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

7.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.G. mod Danmark af 28. november 2014 (communication no. 458/2011), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling lidt i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se afsnit 6.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og

.....

sunni-muslim fra Sardasht, Iran. Ansøgeren har været aktiv for KDP siden slutningen af 1980'erne. Ansøgerens aktiviteter bestod i at uddele materiale fra partiet, herunder cd'er, løbesedler og aviser for at skaffe medlemmer til partiet. Ansøgeren har aldrig kæmpet for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sine aktiviteter for KDP. Ansøgeren har i den anledning oplyst, at han i *sommeren* 1991 blev fængslet af den iranske efterretningstjeneste i fem måneder, hvor ansøgeren blev afhørt og udsat for tortur. Ansøgeren nægtede at have tilknytning til KDP, hvorefter han blev løsladt. I 1998 rejste ansøgeren til Irak for at få kontakt til KDP. De iranske myndigheder kontaktede ansøgerens fader, hvorfor ansøgeren selv meldte sig hos myndighederne, da han vendte tilbage til Iran. Ansøgeren blev tilbageholdt i to måneder og igen udspurgt om sine aktiviteter for KDP samt om sit ophold i Irak. I *sommeren* 2003 blev ansøgeren igen fængslet. Han blev tilbageholdt i syv måneder og udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt, da han nægtede at have tilknytning til KDP. Ansøgeren forsøgte efterfølgende at klage over denne tilbageholdelse. I *efteråret* 2013 rejste ansøgeren til KDPs hovedkontor i Irak. Under opholdet i Irak blev ansøgerens bopæl ransaget af de iranske myndigheder, der tilbageholdt ansøgerens ægtefælle og søn i tre dage, hvor de blev udspurgt om ansøgeren. Ansøgeren rejste derfor ikke hjem, men udrejste i stedet af Iran. Ansøgerens søn blev efter ansøgerens indrejste i Danmark anholdt i *begyndelsen af* 2014, hvor han igen blev afhørt om ansøgeren. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Iran at blive fængslet og dræbt af myndighederne på grund af sine aktiviteter for KDP. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til de generelle forhold for kurdere i Iran. **Flytningenævnets flertal** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret detaljeret og konsistent om de centrale dele af asylmotivet, herunder antallet af tilbageholdelser og tidspunkterne herfor. Flertallet finder ikke, at det kan tillægges afgørende betydning, at der i forklaringen forekommer enkelte divergenser, idet der har været tale om et hændelsesforløb, der har udspundet sig over næsten 25 år. Flertallet har i vurderingen videre lagt vægt på, og at ansøgeren flere gange har været udsat for langvarige tilbageholdelser, hvor han har været udsat for tortur. På den baggrund lægger flertallet til grund, at ansøgeren har været aktiv for KDP. Flertallet lægger videre til grund, at ansøgeren på grund af videoen, der er optaget af ham i forbindelse med et møde med andre medlemmer af KDP i Irak, på ny er kommet i myndighedernes søgelys, og at myndighederne på den baggrund har tilbageholdt hans kone og søn. Henset til, at han tre gange tidligere har været tilbageholdt af myndighederne og kommer fra en familie, der er kendt for at støtte KDP aktivt, finder flertallet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flytningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2014/33

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2014/34 vedrørende iranske statsborgere.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og deres tre børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk tjetjenere og muslimske af trosretning fra [...], Tjetjenien, Den Russiske Føderation. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevendende til Tjetjenien, Den Russiske Føderation, frygter, at den mandlige ansøger bliver fanget, forsvinder sporløst eller slået ihjel af myndighederne, fordi han ikke har overholdt sin aftale om at samarbejde med dem. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøgers ven, [...], som var oprører, i slutningen af 2012 efter midnat mødte op på ansøgerens bopæl. Den mandlige ansøger og *vennen* talte sammen omkring en time, hvorefter den mandlige ansøger bad *vennen* om at forlade bopælen og af hensyn til hans familie ikke komme igen, hvilket *vennen* indvilligede i. *Fem dage senere* sent om aftenen blev den mandlige ansøger på vej hjem fra moskeen stoppet af en bil, hvor en person bad ham om at sætte sig ind. I bilen befandt sig tre civilklædte personer, som kørte den mandlige ansøger ud af landsbyen til en kontrolpost med russere iklædt militæruniformer. På et kontor i en bygning på dette sted blev den mandlige ansøger udspurgt af to etniske tjetjenere, om *vennen* havde været hos ansøgeren, hvilket han i første omgang benægtede. Den mandlige ansøger blev derefter natten igennem udsat for forskellige former for tortur. Efter tre timers tortur erkendte den mandlige ansøger, at han kendte *vennen*, men blev forsat tortureret, da de ville vide, hvor *vennen* opholdt sig. Kl. 11.00 næste dag kom mændene, der havde tortureret den mandlige ansøger dagen forinden, ind til ham på kontoret igen, hvor ansøgeren for at overleve fortalte, at *vennen* havde været hos ham, samt at *vennen* ville komme på besøg igen en af de nærmeste dage. Den mandlige ansøger fik herefter besked på at kontakte mændene, når det skete, hvilket han indvilligede i og blev efterfølgende løsladt sent om aftenen *samme dag*. *Tre dage senere* kom et bud fra politiet og afleverede en tilsigelse, hvori der stod, at den mandlige ansøger skulle møde til afhøring som sigtet *den følgende dag*. Samme dag flygtede den mandlige ansøger fra bopælen og tog ophold hos et familiemedlem i den anden ende af byen, hvor han opholdt sig frem til sin og familiens udrejse i *foråret* 2013. Da den mandlige ansøger befandt sig hos familiemedlemmet, formentlig i *begyndelsen af* 2013, blev den mandlige ansøgers broders hjem opsøgt af myndighederne, som spurgte efter den mandlige ansøger. Flygtningenævnet har, trods divergenser i de afgivne forklaringer, i det væsentlige lagt ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt

på, at den mandlige ansøger efter sin forklaring var tilbageholdt i et døgn og derefter blev løsladt. Den mandlige ansøger formoder, at han blev tilbageholdt af myndighederne. Imidlertid kunne den mandlige ansøger uden problemer opholde sig hos sin moster i samme by i cirka tre måneder. Selv om han angiveligt var udeblevet fra en afhøring hos myndighederne, blev ansøgernes bopæl kun opsøgt af myndighederne en gang, mens den mandlige ansøger skjulte sig hos mosteren, og en gang efter ansøgernes udrejse, og myndighederne rettede første gang ikke henvendelse til den kvindelige ansøger, men til hans moder eller broder. Flygtningenævnet finder herefter, at den mandlige ansøger ikke har sandsynliggjort, at hans konflikt med myndighederne har en sådan intensitet, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De foreliggende oplysninger om den mandlige ansøgers sygdom kan ikke føre til et andet resultat. Vanskelige levevilkår for ansøgere og deres børn er ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rus/2014/7

7.8.3 Bevisvurderingen

I afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk nuba og muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Abbasia-området, Syd Kordufan, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af sikkerhedsstyrkerne, idet han ikke har overholdt sin pålagte meldepligt. Til støtte for sit asylmotiv har han gjort gældende, at han *i efteråret* 2011 blev opsøgt af repræsentanter fra Al-Haraka Al-Shaà-biya, som bad ham om at hverve medlemmer hertil fra den fodboldklub, hvori han var kasserer, hvilket han afslog. En uge senere blev han fængslet af sikkerhedsmyndighederne og blev udsat for tortur. Efter en måned blev han løsladt. I forbindelse hermed underskrev han en erklæring om meldepligt. Sikkerhedsstyrkerne ville have ham til at give oplysninger om de unges aktiviteter, herunder tilknytning til oprørsbevægelsen. Efter at have overholdt meldepligten i en periode udrejste han. Flygtningenævnet læg-

ger ansøgerens forklaring om, at han har været fængslet og undergivet tortur, til grund. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring stemmer med de generelle baggrundsoplysninger om forholdene i området, herunder myndighedernes handlemåde. Selvom ansøgerens forklaring indeholder en del divergenser, finder Flygtningenævnet, at disse må anses for at skulle tilskrives dels ansøgerens baggrund, dels ansøgerens særpræg, herunder at han formentlig har været undergivet tortur. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens etnicitet eller forhold i øvrigt indebærer, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sudan/2014/3

Nævnet stadfæstede i **september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ingusjetier, er født i [...], Aty, Kazakhstan, og er sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til republikken Ingusjetien i Den Russiske Føderation frygter at blive slået ihjel af Ruslands Føderale Sikkerhedstjeneste (FSB) eller af oprørerne. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hans købmandsforretning i efteråret 2013 blev opsøgt af to personer. Personerne købte varer i forretningen, og de ønskede efterfølgende, at ansøgeren fragtede dem og varerne til et skovområde, hvilket ansøgeren accepterede. Det viste sig at være oprørere. Myndighederne fandt ud af dette, hvorfor de anholdt og tilbageholdt ansøgeren i 14 dage. Ansøgeren blev herunder udsat for tortur, herunder seksuelt overgreb. Ansøgeren blev løsladt mod at underskrive en erklæring om at ville samarbejde med myndighederne. Han flygtede herefter. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om den episode, der danner grundlag for myndighedernes interesse for ham. Han har således forklaret divergerende om de varer, han leverede, om hvilket sprog telefonsamtalen foregik på og om leveringsstedet. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om omstændighederne, da han vågnede op i fængslet, herunder om han var alene i cellen, om han blev overhældt med vand, og om han var iført håndjern. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgerens forklaring indeholder en lang række mindre divergenser, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Nævnet har herved vurderet, om divergenserne i det hele kunne skyldes, at ansøgeren har været udsat for overgreb, som af ham anført. Nævnet finder efter den samlede vurdering imidlertid ikke, at dette kan være tilfældet. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Den Russiske Føderation. Flygtningenævnet finder af samme grunde ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturun-

dersøgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Rus/2014/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Libanon/2014/4 samt til den i afsnit 7.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2014/1.

7.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstattes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN's Torturkomité's udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, appl. no. 464/2011.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i ovennævnte sag S.G. mod Danmark. Klageren i sagen havde gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke fandtes nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have fastslået, at tidligere tortur alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse af hende til hjemlandet ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen udtalte ikke i den forbindelse kritik af, at de danske myndigheder ikke havde iværksat en torturundersøgelse.

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark (communication no. 429/2010) fra december 2013, hvori Komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen no-

terede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse for at be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af alle de af klageren fremlagte beviser og fundet, at de manglede troværdighed, hvorfor myndighederne ikke fandt det nødvendigt at foranstalte en lægelig undersøgelse iværksat. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, er det relevante spørgsmål, hvorvidt hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det ikke nødvendigvis følger, at hun, flere år efter at de påberåbte beviser fandt sted, stadig aktuelt ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet.

Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur og finder, at der fortsat består en reel risiko for tortur ved udsendelse i dag. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske persere og muslimer af trosretning fra Shiraz, Iran. Den mandlige ansøger har i perioden fra *sommeren* 2006 til 2011 været aktiv omkring *en oppositionsgruppe*, hvor han til dels udførte konvertering af filer med materiale, dels forestod våbentræning af Basij-folk, som var tilhængere af gruppen. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tortureret eller slået ihjel af den iranske efterretningstjeneste, idet de anser ansøgeren for at være spion. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv og har i den forbindelse oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes ægtefælle vil forsvinde. Den mandlige ansøger har tillige henvist til, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ved fornavns nævnelse er omtalt i en dansk avis af [...] 2012, hvorved de iranske myndigheder har fået kendskab til, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle befinder sig i Danmark. Den mandlige ansøger har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dømt til henrettelse af militærdomstolen i Shiraz, fordi han er udrejst af Iran uden tilladelse. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han *i efteråret* 2008 blev anholdt og tilbageholdt i 63 dage, hvorunder han var udsat for fysiske overgreb. I forbindelse med løsladelsen var den mandlige ansøger for retten, hvor han blev dømt for at have anvendt narko, drukket spiritus og for at have videregivet våbendele til ukendte personer. Den mandlige ansøger blev herfor idømt en bøde på 100.000 tomaner, 90 piskeslag, samt at han ikke kunne blive forfremmet før et år senere end

sædvanligt. Den mandlige ansøger har endvidere oplyst, at han *i slutningen af 2010* blev nægtet at gå til eksamen på universitetet, hvilket han formoder var på grund af hans aktiviteter for *oppositionsgruppen*. Den mandlige ansøger har herudover henvist til, at hans telefon blev aflyttet af efterretningstjenesten og har til støtte herfor oplyst, at hans satellittelefon *i begyndelsen af 2011* blev udskiftet til fastnettelefon, hvilket han formoder skete på foranledning af efterretningstjenesten, således at telefonerne kunne aflyttes. Den mandlige ansøger har tillige henvist til, at efterretningstjenesten har op-søgt hans bopæl dagen efter *hans kontakts* anholdelse *i begyndelsen af 2011*. Den mandlige ansøger formoder, at *hans kontakt* under sin tilbageholdelse har angivet ham til efterretningstjenesten. Yderligere har den mandlige ansøger henvist til, at hans fader efter ansøgerens udrejse er blevet indkaldt til afhøring to til tre gange, og ansøgeren formoder, at han er blevet afhørt om ansøgerens forhold. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige den mandlige ansøgers forklaring til grund. Ansøgeren har således udført visse politiske aktiviteter vendt mod styret. Han har tidligere været straffet herfor og i den forbindelse fængslet og undergivet tortur. Hans kontakt, [...], vedrørende aktiviteterne omkring *oppositionsgruppen*, blev anholdt, umiddelbart inden ansøgerne forlod bopælen, og myndighederne har siden været på bopælen for at eftersøge ansøgeren. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at den mandlige ansøger med den nævnte baggrund må antages at risikere forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/34

Nævnet meddelte i **juni 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjetjenere og muslimer fra landsbyen [...] i Tjetjenien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøgers fader er blevet udsat for tortur. Myndighederne mistænkte faderen for at være tilknyttet oprørerne, ligesom dennes broder havde været det, indtil denne blev dræbt. Siden 2008 har faderen opholdt sig i bjergene hos en oprørsgruppe. Fra 2008 til 2012 er den mandlige ansøger blevet anholdt mange gange. Myndighederne har navnlig afhørt ham om faderens forhold, men har også beskyldt ham for at yde bistand til oprørere. Ansøgeren har ikke overfor myndighederne erkendt, at han fra 2010 til 2012 nogle gange har forsynet sin fader og oprørerne med medicin. De fleste afhøringer har været kortvarige. Fra 2010 til 2012 har han dog omkring fem gange været tilbageholdt natten over og i indtil fem døgn. Under sidstnævnte tilbageholdelser blev han udsat for forskellige former for vold, herunder slag med gummislange og knippel. Han blev endvidere sparket hårdt, blandt andet i ryggen. Efter volden har han fået diverse mærker, og en af gangene kunne han ikke selv forlade politistationen. Han har på grund af volden stadig dårlig ryg, diskusprolaps. *I slutningen af 2012* afleverede ansøgeren medicin til faderen, der i

bjergene var i selskab med oprørere. Der udbrød da ildkamp mellem myndighederne og oprørerne. Ansøgeren slap væk og gemte sig senere på dagen hos en ven i en nabo-landsby. Vennen hentede samme aften hans ægtefælle, den kvindelige ansøger, der herefter sammen med manden gemte sig hos vennen, indtil de udrejste illegalt til Ukraine i *begyndelsen af 2013*. Få timer efter ildkampen kom et stort antal myndighedsper-soner til landsbyen, hvor de blandt andet spurgte til ansøgeren. Myndighederne har også været hos den kvindelige ansøgers forældre for at spørge efter hende. Ansøgerne har fortsat en vis kontakt til familiemedlemmer i Tjetjenien, der fortæller, at myndig-heds personer stadig spørger efter dem. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren i nævnet har fremstået troværdigt og overbevisende, og flertallet kan herefter – og uanset, at den mandlige ansøger, der er analfabet, har haft visse van-skeligheder med at forklare om tidsangivelser med videre – i det væsentlige lægge an-sørgernes forklaringer til grund, herunder om, at de tjetjenske myndigheder mistænker den mandlige ansøgers fader for at være oprører, og at de mistænker den mandlige an-søger for at have ydet hjælp til disse. Flertallet finder herefter, og i øvrigt efter en sam-let vurdering, at der er reel og konkret risiko for, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for forfølgelse fra myndighederne, der er omfattet af flygt-ningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor de russiske statsborgere [...] og [...] samt deres barn [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rus/2014/2

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Kasak/2014/1 ved-rørende en kasakhisk statsborger og Etiopien/2014/2 vedrørende en etiopisk statsborger samt til den i afsnit 7.12 nævnte afgørelse Rus/2014/4.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens for-hold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil næv-net som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Se som eksem-pler den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Egypten/2014/4 samt den i afsnit 7.8.2 nævnte afgørelse Rus/2014/7.

Det samme gælder i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utro-værdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af læge-lige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz Veras and Others v. Sweden (sag nr. 15576/89 af 20. marts 1999), præmis-serne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. v. Denmark (sag nr. 209/2002 af 12. november 2003), punkterne 6.4-6.6, hvor klagerens forklaringer om

tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagerens manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om Beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk sikh og sikh af trosretning fra Jalandher, Indien. Ansøgeren har støttet en sikhbevægelse, idet ansøgeren har deltaget i en række af bevægelsens demonstrationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at han ved en tilbagevenden til Indien frygter det indiske politi, som tidligere har tortureret og frihedsberøvet ham. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han *i foråret 2012* deltog i en demonstration i Jalandher sammen med 500 til 600 øvrige demonstranter. Under demonstrationen tog civilklædte politibetjente billeder af demonstranterne. *Ca. en måned senere* blev ansøgeren anholdt af civilklædte politibetjente uden for sikhtemplet i Jalandher og taget med til politistationen. Politiet fortalte ansøgeren, at han blev anholdt grundet sin deltagelse i demonstrationen den [...] 2012. Mens ansøgeren var tilbageholdt, blev han gentagne gange slået med en stok af fulde betjente. Ansøgeren var tilbageholdt i 20-21 dage. Under tilbageholdelsen fik ansøgeren et meget hårdt slag på ryggen, og der var noget, der brækkede i hans ryg. *Ti dage efter anholdelsen* ville en fuld betjent have ansøgeren til at rejse sig op, således at han kunne slå ham. Ansøgeren var ikke i stand til at rejse sig op. Betjenten blev meget vred og satte en pistol for ansøgerens tinding. *Den efterfølgende dag* blev ansøgeren løsladt. Efter løsladelsen var ansøgeren indlagt på et hospital i tre måneder. *I efteråret 2012* blev ansøgeren anholdt i Jalandher i forbindelse med en almindelig færdselskontrol. Politiet spurgte ansøgeren, om han havde nogle dokumenter, hvilket han ikke havde. Derfor blev ansøgeren taget med på stationen. Ansøgeren tilbragte natten på politistationen. I den forbindelse blev ansøgeren slået med stokke af fulde politibetjente. *Den efterfølgende dag* blev ansøgeren bragt til et fængsel. I fængslet blev ansøgeren slået, og han fik tvunget sit hoved ned i en spand med vand, hvorved han var ved at drukne. Ansøgeren blev uden forklaring løsladt efter syv dage. Efter løsladelsen blev ansøgeren indlagt på et hospital i 10 til 15 dage grundet rygproblemer. Ansøgeren besluttede efter to til tre måneder at tage til Chandigarh for at undgå yderligere problemer med politiet. I Chandigarh boede ansøgeren hos en ven. En dag da ansøgeren var på vej fra templet, blev han stoppet af politiet, der kunne høre på hans dialekt, at han ikke kom fra Chandigarh. Ansøgeren blev derfor taget med til politistationen, hvor politiet stillede ham en række spørgsmål, hvorefter han blev løsladt. Efter den sidste tilbagehol-

delse ringede ansøgeren til sine forældre. Moderen sagde til ansøgeren, at hvis han ikke kunne være i fred i Chandigarh, kunne han ikke være i fred nogen steder, hvorfor han skulle forlade Indien. Ansøgeren kontaktede en agent, som han betalte 450.000 rupier for udrejsen af Indien i *sommeren* 2013. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgerens forklaring om som følge af deltagelse i en demonstration at være blevet udsat for anholdelser og herunder tortur med efterfølgende indlæggelser på hospital fremstår således ikke selvoplevet, men utroværdig og konstrueret til lejligheden, herunder har ansøgeren alene meget overordnet kunnet forklare om demonstrationen og sin rolle heri. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om blandt andet tidspunkt for og varighed af sine anholdelser. Til motivsamtalen den [...] 2014 har ansøgeren forklaret, at han første gang blev anholdt *en bestemt dato i foråret* 2012 og tilbageholdt i 15-20 dage. Under asylsamtalen den [...] 2014 har ansøgeren først forklaret, at den første anholdelse skete *ti dage tidligere*, at han var tilbageholdt i 20-21 dage, og at han blev løsladt *en bestemt dato, som ligger 21 dage efter den angivne anholdelsesdato*. Foreholdt uoverensstemmelsen i forhold til motivsamtalen forklarede ansøgeren herefter, at det rettelig var den *til motivsamtalen nævnte dato*, at han blev anholdt. Denne forklaring har ansøgeren fastholdt i nævnsmødet, hvor han videre har forklaret, at han rettelig blev løsladt *på en dato, der ligger 20 eller 21 dage senere*. Om den anden tilbageholdelse i *efteråret* 2012 har ansøgeren til motivsamtalen forklaret, at den varede i tre dage, og til asylsamtalen at den varede i fire-fem dage, dernæst at den varede i otte-ti dage, og endelig at den varede i syv dage. I nævnsmødet har han forklaret, at den varede otte dage. Om den tredje tilbageholdelse i *foråret* 2013 forklarede ansøgeren til motivsamtalen, at han var frihedsberøvet i to dage, og at han blev slået hele natten. Til asylsamtalen har han forklaret, at han blev løsladt samme dag om natten, og at han ikke blev slået. Foreholdt uoverensstemmelsen har ansøgeren forklaret, at han ikke blev slået alvorligt. I nævns-mødet har ansøgeren forklaret, at han blev anholdt om aftenen og løsladt næste morgen, og at han under tilbageholdelsen i tre-fire omgange blev slået i ansigtet af flere betjente. Foreholdt, at han ikke har forklaret således tidligere, har ansøgeren forklaret, at de ikke slog så hårdt, så han fandt det ikke vigtigt. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om sin kontakt med politiet efter den anden frihedsberøvelse. Til motivsamtalen har han forklaret, at politiet to gange kom til hans bopæl og tog ham med til politistationen og lod ham gå samme dag. Til asylsamtalen har han forklaret, at politiet kom til bopælen to gange for at lede efter ham, men at han ikke var hjemme nogen af gangene. Foreholdt uoverensstemmelsen har ansøgeren forklaret, at politiet udover de to gange, hvor de tog ham med, har været på bopælen flere andre gange. I nævns-mødet har han nærmere forklaret, at politiet to gange kom forgæves. Ansøgerens forklaring om, at divergenserne i hans forklaringer skyldes nervøsitet under samtalerne i Udlændingestyrelsen, finder nævnet ikke troværdig. Nævnet tillægger det endelig en vis vægt, at ansøgeren, der indrejste i Danmark den [...] 2013, først søgte om asyl, da han *ca. en måned*

senere blev fremstillet i grundlovsforhør sigtet for at have gjort brug af et falsk polsk ID-kort til indgivelse af ansøgning om EU-opholdsdokument. Efter udfaldet af nævnets vurdering af ansøgerens troværdighed finder nævnet ikke grundlag for at udsætte sagen på foretagelse af en torturundersøgelse eller indhentelse af andre lægelige oplysninger. Sammenfattende finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Indien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Indien/2014/2

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Afgooye, Somalia. Han tilhører Shiikhal-klanen og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab eller lokalbefolkningen i Afgooye, fordi han har solgt alkohol illegalt. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han blev fængslet af al-Shabaab, idet de havde opdaget, at ansøgeren solgte alkohol. Han blev under tilbageholdelsen udsat for blandt andet piskeslag. Han blev stillet for retten og dømt til stening. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra sin celle sammen med den person, han delte cellen med, idet de gravede et hul i cellen. Flygtningenævnet finder, at centrale dele af ansøgerens forklaring – herunder særligt vedrørende anholdelsen, fængslingen, dommen og hans flugt fra fængslet – er præget af en sådan mangel på detaljer, at den forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Allerede derfor er der ikke grundlag for at tage den subsidiære påstand om udsættelse af sagen med henblik på retsmedicinsk undersøgelse til følge. Selvom om Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, fremgår det af nævnets baggrundsoplysninger, at al-Shabaab ikke længere kontrollerer Afgooye, og at eventuelle angreb fra al-Shabaab primært rettes mod regeringsmedlemmer og repræsentanter fra udenlandske organisationer. Ansøgeren kan ikke i denne sammenhæng anses for særligt profileret. Ansøgeren har efter sin forklaring ikke været udsat for asylbegrundende overgreb fra lokalbefolkningen. De generelle forhold i Afgooye er ikke i sig selv asylbegrundende. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/12

Nævnet **stadfæstede** i **august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøge-

ren er muslim fra Balad Xaawo, Somalia. Han tilhører hovedklanen Madhiban og underklanerne Adan, Hussan, [...], [...] og [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af hans ægtefælles brødre, idet han i *sommeren* 2012 indgik ægteskab med hende uden hendes brødres viden. Brødrene accepterede ikke ægteskabet, fordi ansøgeren og ægtefællen tilhører forskellige klaner. Da ansøgeren afslog at lade sig skille, tilbageholdt ægtefællens brødre ansøgeren på et øde sted i syv dage uden vand at drikke, ligesom de udsatte ham for vold, således at han brækkede et ben og en arm. Ansøgerens klans høvding fik ham løsladt med betingelsen om, at han skulle forlade Balad Xaawo. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet det forekommer konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende på væsentlige punkter, herunder om hvornår i forløbet hans arm og ben blev brækket, ligesom han til oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen har forklaret forskelligt om, hvornår hans moder kom ud til stedet, hvor han var tilbageholdt, og hvornår i forhold hertil hun kom tilbage med landsbyens høvding. Det bemærkes herved, at divergensen er fremkommet til trods for, at der er nærmere spurgt ind til detaljer ved begge samtaler. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgers forklaring ikke fremstod troværdig og selvoplevet, da han under nævnsmødet blev spurgt ind til detaljer omkring det sted, hvor han var tilbageholdt, konsekvenserne af manglende væske i syv dage, og hvorledes han kom ud af hospitalet. Endelig bemærkes, at forekomsten af eventuelle mén efter et brækket ben, en brækket arm og slag i hovedet ikke i sig selv findes at være så karakteristisk, at en nærmere konstatering heraf vil kunne påvirke troværdighedsvurderingen. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i konkret eller individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. De generelle forhold i ansøgerens hjemområde, som disse er beskrevet i baggrundsmaterialet, findes ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Som/2014/36

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk han fra landsbyen [...] i Shandong, Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har været medlem af en kristen organisation ved navn Almighty God. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive anholdt af myndighederne som følge af sin trosretning, som bliver betragtet som en sekt i Kina. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i 1998 blev medlem af den kristne organisation Almighty God. I 1998, medens ansøgeren uddelte løbesedler på gaden i Linyi City for organisationen, kom politiet til stedet og tog hans løbesedler fra

ham. Da ansøgeren forsøgte at få sine løbesedler tilbage, begyndte politibetjentene at slå på ham, og ansøgeren blev herefter indlagt på hospitalet i omkring to måneder. Medens han var indlagt, blev han opsøgt af en af betjentene, som tidligere havde overfaldet ham, ved navn [...]. [...] opsøgte ansøgeren tre gange på hospitalet og advarede ham mod at sladre om voldsepisoden. Efter at ansøgeren blev udskrevet fra hospitalet, uddelte han løbesedler i skjul enkelte gange for Almighty God. Kort tid efter voldsepisoden i 1998 blev ansøgeren endvidere sortlistet af myndighederne i Kina og slettet fra deres systemer. Ydermere blev han afskediget fra sit job i Linyi City, hvor han havde arbejdet med PR for [...]. I perioden fra 1998 til 2010 deltog ansøgeren også i gudstjenester for organisationen. I 2007 lukkede politiet deres lokale, og derefter begyndte han og de andre medlemmer at mødes hjemme hos hinanden og holde gudstjenester. I *foråret* 2010 blev ansøgeren anholdt af politiet, medens han befandt sig hjemme hos en af lederne for organisationen. Ansøgeren blev fængslet og placeret sammen med kriminelle, som dagligt slog ham. Ansøgeren var fængslet i omkring halvandet år. I slutningen af 2011 blev han slået så voldsomt af de andre indsatte, at han blev indlagt på hospitalet i halvanden måned. Ansøgerens fader blev vred over, at ansøgeren selv skulle betale for lægebehandling, hvorfor faderen klagede til lokalregeringen, hvorefter faderen selv blev fængslet. Efter at ansøgeren blev udskrevet fra hospitalet, blev han ikke sendt tilbage til fængslet, da han skulle komme sig over sine skader. Fra *foråret* 2013 skulle ansøgeren hver 15. dag afgive indberetninger til politiet om, hvorvidt han stadig mødtes med medlemmer fra Almighty God. I *begyndelsen af* 2014 hørte ansøgeren, at politiet igen ville begynde at anholde medlemmer fra organisationen, hvorfor han besluttede at udrejse af Kina. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har afgivet divergerende og usammenhængende forklaringer om centrale forhold i sagen. Han har således forklaret divergerende om, hvornår han begyndte at arbejde i forhold til det tidspunkt, hvor han blev fyret, og har ligeledes forklaret divergerende om, hvornår han blev afskediget fra sit arbejde. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har udvist et ringe kendskab til forholdene omkring Almighty God og har ikke kunne oplyse noget om de massearrestationer, som efter baggrundsoplysningerne fandt sted i 2012 af medlemmer af Almighty God. Han har forklaret divergerende om, hvornår han var indlagt. Under nævnsbehandlingen har han således forklaret, at han var indlagt på hospitalet i 2012, og derfor ikke havde kendskab til massearrestationerne i 2012, men under samtalen med Udlændingestyrelsen har han forklaret, at han var indlagt i 2011 efter at være blevet slået hårdt af medfanger. Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren har kunnet bevæge sig frit rundt i perioden efter udskrivningen fra hospitalet og indtil udrejsen i 2014. Det fremgår af de lægelige oplysninger, som er fremlagt af den beskikkede advokat, sammenholdt med ansøgerens egen forklaring og fremvisning af dels mærker efter operationssyning på højre knæ og ligeledes mærker på venstre ben og venstre arm, at ansøgeren har pådraget sig fysiske skader. Ansøgeren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at hans fysiske skavanker har nogen sammenhæng med hans angivelige tilknytning til

Almighty God. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Kina er i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af hans mulige tilknytning til Almighty God. Flygtningenævnet finder det heller ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Kina vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at den omstændighed at ansøgeren er udrejst illegalt af Kina ikke i sig selv er asylbegrundende, idet en mulig straf i den anledning ikke kan anses at være i misforhold med danske retstraditioner. Flygtningenævnet finder ej heller af de ovennævnte grunde tilstrækkeligt grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kina/2014/1

Endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Rus/2014/5, hvor nævnet efter en samlet vurdering ikke fandt, at der var grundlag for at udsætte sagen med henblik på torturundersøgelse af den mandlige ansøger, da resultatet af en sådan undersøgelse ikke kunne forventes at ville få betydning for sagens afgørelse.

Se i denne forbindelse også den i afsnit 4.4.2 nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt to medfølgende børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet besluttede i efteråret 2013 at udsætte sagens behandling med henblik på iværksættelse af en torturundersøgelse. Af retspsykiatrisk erklæring fra foråret 2014 fremgik det, at det var vanskeligt at vurdere ansøgerens psykiske tilstand og baggrunden herfor, men at der ud fra en samlet vurdering mest sandsynligt var tale om simulation. Herefter indhentedes Flygtningenævnet bemærkninger fra den beskikkede advokat samt Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien

frygter at blive dræbt af enten tjetjenske eller føderale myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han deltog som oprørssoldat i Den Første Tjetjenske Krig, hvor han var med til at beskytte sin landsby mod russiske soldaters overtagelse heraf. I perioden 2006 til 2009 blev ansøgeren gentagne gange kaldt til afhøring hos FSB og ROVD, idet myndighederne ønskede, at han skulle samarbejde med dem. Samarbejdet ville gå ud på, at ansøgeren skulle videreformidle information om tjetjenske oprørere til myndighederne, men ansøgeren nægtede at indgå et samarbejde. *I efteråret 2012* trængte militærpersoner ind på ansøgerens bopæl. Ansøgeren blev herefter taget med af personerne, hvor han var tilbageholdt frem til den [...] 2012. Under sin tilbageholdelse blev ansøgeren afhørt flere gange, ligesom han blev udsat for fysiske overgreb, herunder spark og slag. Ved to lejligheder blev der endvidere sat strøm til ansøgeren. Den [...] 2012 blev ansøgeren løsladt, og han og familien udrejste af Tjetjenien samme aften. *I slutningen af 2012* forlod ansøgeren Rusland. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har oplyst at have gået 10 år i skole. Ansøgeren har forklaret, at han deltog under Den Første Tjetjenske Krig i sin landsby i en gruppe på 60 personer for at hindre de russiske myndigheder i at trænge ind i byen. Ansøgeren har ikke deltaget i Den Anden Tjetjenske Krig. Efter den første krig arbejdede han i en periode som vagt i lufthavnen i Tjetjenien. Ansøgeren har i øvrigt ikke haft aktiviteter, der har kunnet opfattes som rettet mod det russiske styre. Ansøgeren har således ikke været profileret og hørt til den del af befolkningen, der har været i særlig risiko for asylbegrundende overgreb. Ansøger har vedrørende perioden fra 2006 til 2011 kunnet opholde sig på bopælen og har ikke i forhold til den øvrige del af den mandlige befolkning været udsat for forhold af individuel karakter. Under de foreliggende omstændigheder ses det ikke at være særligt sandsynligt, at den mandlige ansøger, der frem til 2012 uden konsekvenser havde kunnet afstå fra at samarbejde, ved en tilbageholdelse dette år med det formål at opnå samarbejde blev udsat for tortur. Ansøgeren har forklaret divergerende og ikke overbevisende om omfanget af myndighedernes henvendelser. Herunder særligt og om dette også skete i perioden fra 2009 til 2011. Den af Aarhus Universitet foretagne torturundersøgelse bestyrker ikke på afgørende vis rigtigheden af ansøgerens forklaring. Det bemærkes i denne forbindelse, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren skulle være tungt begavet, og at der for så vidt angår den psykiske tilstand er mistanke om simulation. Flygtningenævnet afviser derfor som ikke selvoplevet ansøgerens forklaring om i 2012 at være blevet opsøgt af myndighederne med henblik på samarbejde og udsat for tortur. Ansøgeren var således ikke ved udrejsen forfulgt. Ansøgeren vil ikke ved en tilbagevenden til Rusland være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1. Ansøgeren vil heller ikke være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rus/2014/13

7.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelseerne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

7.8.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet meddelte i **februar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2010. I 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber (Al-Habania) og muslim fra [...] i Darfur, Sudan. Ansøgeren har været aktiv for Den Sudanesiske Frihedsbevægelse fra 2003 til starten af 2008, hvor han blandt andet har holdt regeringsfjendtlige taler på universiteter. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan vil blive dømt til døden af de sudanesiske myndigheder som følge af sine politiske aktiviteter. I 2004 opsatte han plakater for frihedsbevægelsen, og i den forbindelse blev han kortvarigt tilbageholdt to til tre gange, hvor han blev afhørt og udsat for fysiske overgreb. Fra *begyndelsen af 2005* blev han tilbageholdt i en måned, hvor han blev afhørt om sine politiske aktiviteter og udsat for fysiske overgreb. I *efteråret 2006* blev han idømt tre måneders fængsel på grund af samarbejdet med frihedsbevægelsen. Han blev under tilbageholdelsen slået. Det var en betingelse for hans løsladelse, at han meldte sig til myndighederne én gang om ugen. I *foråret 2008* blev han tilbageholdt i to uger, hvor han blev afhørt og udsat for gentagne grove fysiske overgreb, der medførte, at han besvimedede og blev indlagt på hospitalet. Han flygtede fra hospitalet efter fem dage og gemte sig derefter i omkring ti dage hos en ven i Khartoum, inden han udrejste til Libyen. Der foreligger en torturundersøgelse *fra sommeren 2013* fra Amnesty Internationals danske lægegruppe. Ansøgeren har i forbindelse med undersøgelsen konkretiseret hvilke fysiske overgreb, han er blevet udsat for, og nærmere oplyst om fysiske og psykiske eftervirkninger herfra. Ved den objektive undersøgelse er der fundet konkrete

symptomer, der er forenelige med forceret overstrækning og stump vold mod leddene. Det er tillige vurderet, at de oplyste psykiske symptomer er forenelige med PTSD. Samlet set er det vurderet overvejende sandsynligt, at ansøgeren er blevet udsat for den beskrevne tortur. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgerens troværdighed er belastet af, at han under tidligere asylansøgninger i Norge og Sverige har oplyst at komme fra Eritrea, ligesom hans identitet og civilstand er oplyst anderledes. Ansøgeren har imidlertid i øvrigt i det væsentlige forklaret overensstemmende om sit asylmotiv under hele sagen. Henset til, at forklaringen nu støttes af den foreliggende torturundersøgelse, og til den ”benefit of the doubt”, der i sager som denne særligt skal komme et formodet torturoffer til gode, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort sit asylmotiv. På denne baggrund finder Flygtningenævnet det ligeledes sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan vil være i risiko for forfølgelse som følge af sin politiske overbevisning og sit hidtidige politiske arbejde. Flygtningenævnet meddeler derfor den sudanesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sudan/2014/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/13.

7.9 Køns- og æresrelateret forfølgelse

7.9.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt

ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 7.9.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller indgåelse eller ophævelse af ægteskab mod familiens vilje.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 7.9.2.5 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet (LGBT-personer). Der henvises til de nedenfor i afsnit 7.9.2.6 nævnte afgørelser.

7.9.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

7.9.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Nævnet meddelte i **juli 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være alene, da hun er gammel og syg og ikke længere har noget netværk tilbage i Afghanistan. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive opsøgt af Taliban, som vil udspørge ansøgeren om hendes børns op-

holdssted. Ansøgeren frygter, at hun vil blive slået ihjel af Taliban. Til støtte herfor har ansøgeren henvist til, at hendes søn, [...], er eftersøgt af Taliban. Ansøgeren har i denne sammenhæng oplyst, at hendes søn, [...], arbejdede som vagt for et udenlandsk kontor, og at han på vej hjem fra arbejde i slutningen af 2013 blev opsøgt af Taliban, idet Taliban ønskede adgang til hans arbejdsplads for at placere en bombe. Ansøgeren har yderligere oplyst, at Taliban under episoden truede hendes søn, [...], med at dræbe ham og udslutte hele familien, hvis han ikke ønskede at hjælpe Taliban. Dagen efter denne episode udrejste ansøgeren og hendes familie af Afghanistan. Ansøgeren mistede kontakten til sin søn og svigerdatter i Tyrkiet. Ansøgeren har yderligere oplyst, at hendes anden søn [...] og hendes ægtefælle, [...], begge er blevet dræbt af Taliban. Uanset ansøgerens svækkelse som følge af alder og helbred finder Flygtningenævnet, at hun har været i stand til at redegøre forholdsvist præcist for familiens historie og konflikter. Flygtningenævnet kan således i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgerens ægtefælle var klanoverhoved, og at han blev dræbt af Taliban i 1996, ligesom hendes sønner enten er dræbt eller fortsat forfulgt af Taliban. Hendes ene søn har således på et tidligere tidspunkt opnået asyl i Danmark. Det lægges endvidere til grund, at ansøgerens eneste tilbageværende søn arbejdede på udenlandske arbejdspladser, og at han i den forbindelse modtog trusler om, at han og hans familie ville blive dræbt, hvis han ikke samarbejdede med Taliban om anbringelse af en bombe på sin arbejdsplads, hvorfor familien straks derefter udrejste. Efter en samlet vurdering af ansøgerens situation, herunder at familien tidligere og aktuelt har været og er i Talibans søgelys, samt ansøgerens personlige situation, hvor hun er uden mandlige kernefamilie-medlemmer, som hun kan forvente beskyttelse fra, finder nævnet, at ansøgeren risikerer at blive forfulgt af Taliban, såfremt hun vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt, hvorfor Flygtningenævnet meddeler den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/22

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. Den mandlige ansøger forsvandt under sagens behandling fra ægteparrets indkvarteringssted i Danmark, hvorefter sagen er fremmet i Flygtningenævnet for så vidt angår den kvindelige ansøger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk tjetjenere og muslimer fra Tjetjenien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, [...]. Den **kvindelige** ansøger har som asylmotiv henvist til sin mands asylmotiv. Hun frygter således ved en tilbagevenden til Rusland, at hun eller hendes ægtefælle vil blive udsat for overgreb af Ramzan Kadyrov og hans mænd, idet ægtefællen forlod sin militærtjeneste uden tilladelse. Den kvindelige ansøger har end-

videre henvist til, at hun som enlig kvinde efter sin mands forsvinden i Danmark ikke kan tilbagesendes til Rusland, idet hun vil blive deporteret til Tjetjenien, hvor køns-specifik vold anvendes som led i krigsførelsen i den interne borgerkrig. Flygtningenævnet kan ikke lægge forklaringen om, at den mandlige ansøger har arbejdet for Ramzan Kadyrov og er kommet i et modsætningsforhold til denne, til grund. Forklaringen fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Nævnet lægger vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret upræcist og divergerende om sin tilknytning til Kadyrovs styrker og om de overgreb, som han forud for udrejsen var udsat for, og at ansøgernes forklaringer på nogle punkter er indbyrdes divergerende. Nævnet har ved sin troværdigheds-vurdering endvidere lagt vægt på, at ansøgerne ved indrejsen i Danmark har oplyst falske generalia. Forklaringen om, at dette skyldtes, at de troede, at Danmark som andre vesteuropæiske lande samarbejder med de russiske myndigheder, fremstår ikke troværdig. Nævnet bemærker herved, at ansøgerne tidligere over for de polske asylmyndigheder anvendte korrekte generalia og i øvrigt angav ønsket om en bedre fremtid for deres børn som asylmotiv. Flygtningenævnet finder endvidere, at de generelle forhold for enlige kvinder i Tjetjenien sammenholdt med oplysningerne om mandens forsvinden fra hjemmet i Danmark ikke i sig selv kan begrunde, at den kvindelige ansøger meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at **et flertal af nævnets medlemmer** ikke har fundet grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling af denne del af sagen.” Rus/2014/14

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012 på visum med henblik på at besøge sin herboende datter. Ansøgeren er cirka 70 år gammel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og muslim af trosretning fra Herat i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke vil være i stand til at klare sig selv, da hun ikke har familie. Ansøgeren har henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af ukendte personer. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hendes ægtefælle blev overfaldet en dag af ukendte personer, som ønskede hendes ægtefælles penge og jord. Hendes ægtefælle modtog lægelig behandling, men han døde omkring to uger senere. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hendes ægtefælles ven, [...], i starten af 2014, omkring en til to måneder efter hendes ægtefælles død, blev kontaktet af hendes ægtefælles overfaldsmænd, der oplyste, at de ville slå hende ihjel, hvis de ikke fik hendes jord og penge. *Vennen* arrangerede herefter hendes udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at det efter oplysningerne i sagen lægges til grund, at ansøgeren indrejste i Danmark i 2012 på gyldigt besøgsvisum, samt at hun i 2012 ansøgte om familiesammenføring med sin herboende datter, hvilken ansøgning hun blev meddelt afslag på, og at hun derefter først ansøgte om asyl i 2014. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund,

at ansøgeren har haft konflikter forud for sin udrejse af Afghanistan, uanset hvornår denne udrejse fandt sted. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været i stand til at redegøre nærmere for, hvem konflikten er eller var med, samt hvordan hun nærmere er blevet truet m.v. Hun har heller ikke redegjort for den konflikt, som hun påberåber sig, at hendes ægtefælle har haft, og herunder har hun ikke redegjort for, at hun skulle være i risiko for noget, som er afledt af denne konflikt. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Hertil kommer, at ansøgeren har afgivet en divergerende og dermed utroværdig forklaring om sine egne forhold. Ansøgeren har således under asylsagen oplyst, at hun udrejste fra Afghanistan et halvt år før sin indrejse i Danmark, og at hun ikke har børn eller anden familie, mens hun under sin familiesammenførings sag har oplyst, at hun har boet i Iran de seneste 40 år, ligesom hun har oplyst at have børn og børnebørn i Iran og en datter og børnebørn i Danmark. Ansøgeren har ikke under nævnmødet været i stand til at forklare uddybende om de påberåbte konflikter eller redegøre for diverse divergenser på en overbevisende måde. Det bemærkes i den forbindelse, at nævnet ved bevisvurderingen har taget hensyn til, at ansøgeren er en ældre kvinde, der angiveligt er syg og ikke husker så godt. Nævnet finder, at de generelle forhold i Afghanistan ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren har anført, at hun ikke har familiemedlemmer, som hun kan bo sammen med, kan ikke føre til en anden vurdering. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren er uprofileret, og at det forhold, at hun er en enlig, ældre kvinde, ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Som/2014/2, til den i afsnit 4.1.3 nævnte afgørelse Som/2014/20 samt til den i afsnit 7.5.2.2 nævnte afgørelse Irak/2014/9.

7.9.2.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på asyl. I 2013 besluttede Flygtningenævnet efter omstændighederne at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist

til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive tvangsgift med en pashtunsk mand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at såfremt en pashtunsk gift kvinde flygter hjemmefra, skal hun straffes med døden. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes fader og broder i sommeren 2010 rejste til Urozgan for at gøre krav på et jordstykke, som havde tilhørt familien. Der opstod en konflikt mellem ansøgerens familie og nogle pashtunere om jorden, idet der gik et rygte om, at ansøgerens broder havde skubbet en dreng, så han døde. På et ældreråd blev det besluttet, at ansøgeren som en løsning på konflikten skulle giftes bort til broderen til den pashtunske dreng. Ved bedømmelsen af ansøgerens forklaring kan Flygtningenævnet efter hendes fremtræden for nævnet ikke afvise, at visse forhold vedrørende hendes baggrund, modenhed og udvikling har en ikke uvæsentlig betydning for hendes evne til at redegøre mere detaljeret for sit asylmotiv. I øvrigt har ansøgeren under hele sagsforløbet fastholdt det samme asylmotiv, hvorefter hun skulle tvangsgiftes med en pashtun i forbindelse med en jordkonflikt. Uanset at ansøgerens forklaring i det væsentlige er baseret på andenhånds oplysninger og på enkelte punkter fremtræder upræcis, kan Flygtningenævnet lægge til grund, at der i forbindelse med en afgørelse i en lokal Jirga i Urozgan er blevet truffet bestemmelse om, at ansøgeren skal tvangsgiftes med en pashtun, som ansøgerens fader har været i konflikt med, og at ansøgeren herefter er udrejst af hjemlandet kort tid efter, at hun fik besked om beslutningen. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er det ikke ualmindeligt, at konflikter mellem familier løses ved, at en kvinde fra den ene familie bliver tvangsgiftet med en person fra den anden familie. Det fremgår ligeledes af baggrundsoplysningerne, at manglende overholdelse af sådanne aftaler kan medføre voldelige overgreb, blandt andet over for den pågældende kvinde, såfremt hun ikke indgår ægteskabet. Da ansøgeren efter det foreliggende ikke har overholdt nævnte beslutning om tvangsægteskab, har hun sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til den pågældende pashtunske familie, at hun vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det skal særligt bemærkes, at myndighederne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke vil være i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse, og at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/21

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Algeriet. Indrejst første gang i Danmark i 2008. I 2009 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udrejst i 2009 og indrejst på ny i 2010. I 2011 bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse, idet ansøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end seks sammenhængende måneder. Ansøgerens ægtefælle og to børn er bosiddende i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [...], Algeriet. Ansøgeren har

ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendt til Algeriet frygter forfølgelse og overgreb fra sine tre brødre, idet hun i 2009 mod familiens vilje giftede sig med en i Danmark bosiddende algerisk mand. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun blev gift med sin første ægtefælle, [...], i januar 2009 i Danmark og blev skilt fra ham i maj 2010. Ansøgeren har forklaret, at hendes veninde er blevet informeret om, at ansøgerens brødre ønsker at dræbe ansøgeren på grund af hendes første ægteskab, og at det ikke ændrer noget, at hun er blevet skilt og gift på ny. Ansøgeren har ikke selv været i kontakt med sin familie i Algeriet siden 2008, men ansøgerens søster, der er bosiddende i Frankrig, oplyser, at det er umuligt at finde en løsning med familien. Ansøgeren giftede sig anden gang *i sommeren* 2010 med [...]. Det er ansøgerens søster, der har informeret ansøgerens familie om, at ansøgeren er blevet gift på ny i Danmark. Ansøgeren har yderligere henvist til, at brødrenes vrede er forstærket af, at ansøgerens nuværende ægtefælle er shia-muslim. Flygtningenævnet finder ikke anledning til at anfægte ansøgerens forklaring om, at familien var imod, at hun i 2009 giftede sig med *den første ægtefælle*. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgerens brødre på grund af deres religiøse overbevisning, såfremt ansøgeren vender tilbage til Algeriet, vil udsætte ansøgeren for overgreb eller dræbe hende, fordi hun mod familiens vilje indgik dette ægteskab. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke siden udrejsen i 2008 selv har været i kontakt med den del af familien, der bor i Algeriet. Ansøgerens frygt for brødrene begrundes sig i oplysninger, som hun har modtaget gennem den søster, der er bosat i Frankrig, og fra den veninde, der ifølge ansøgerens forklaring en gang har opsøgt ansøgerens familie i Algeriet. Ansøgeren er veluddannet og havde før udrejsen fra Algeriet i 2008 arbejdet uden for hjemmet. Fra 2005 til 2009 arbejdede ansøgeren for et flyselskab. Ansøgeren har forklaret, at hun i den forbindelse fik nogle frirejser, og at hun rejste alene til Frankrig for at besøge sin søster. Ansøgeren bar på dette tidspunkt ikke tørklæde. Nævnet finder, at dette i udgangspunktet afsvækker ansøgerens forklaring om brødrenes ortodokse religiøse indstilling. Ansøgeren har efter, at hun udrejste af Algeriet, haft kontakt med den i Frankrig bosiddende søster og har i 2009-2010 to gange opholdt sig hos denne søster. Mere væsentligt har ansøgeren fra *efteråret* 2009 til *sommeren* 2010 opholdt sig i Algeriet. Uanset, at det lægges til grund, at ansøgeren opholdt sig hos sin veninde, afsvækker det ansøgerens forklaring om, at brødrene efterstræber hende, idet det fremgår af ansøgerens forklaring, at venindens moder boede i samme kvarter som ansøgerens moder og den ene af ansøgerens brødre. Såfremt brødrene ledte efter ansøgeren for at gøre hende ondt, må det lægges til grund, at de ville have hørt, at hun opholdt sig i Algeriet og opsøgt hende der. Ansøgerens brødre har imidlertid på intet tidspunkt opsøgt ansøgeren eller henvendt sig til hende på anden vis. Det bemærkes, at en af ansøgerens brødre er bosat i Frankrig, hvorfor denne broder uden vanskeligheder ville kunne havde opsøgt ansøgeren i Danmark eller i Frankrig, mens ansøge-

ren opholdt sig der. Ansøgeren indgik i 2010 ægteskab med en i Danmark bosiddende irakisk mand. Ansøgeren har over for sin advokat og i nævnet anført, at truslen fra brødrene er øget fordi ægtefællen er shia-muslim. Dette beror alene på ansøgerens subjektive vurdering, og nævnet finder ikke, at denne frygt er underbygget eller konkretiseret af udtalelser eller handlinger fra ansøgerens brøders side. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Algeriet vil være i en konkret og reel risiko for overgreb fra brødrenes side, og der er således ikke grundlag for som begæret at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Betingelserne for at meddele asyl i medfør af § 7, stk. 1, er ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2014/2

Nævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Somalia og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel af repræsentanter fra militsen al-Shabaab, herunder hendes onkel og hans ægtefælle, idet hun af al-Shabaab er blevet dømt til døden for at have haft et udenomsægteskabeligt forhold. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i forbindelse med markarbejde for sin onkel i 2013 mødte en mand ved navn [...], som hun i *begyndelsen af 2014* indgik hemmeligt ægteskab med. Ansøgeren havde flere gange samleje med [...] og fik mistanke om, at hun var gravid med hans barn. Samme måned opdagede ansøgerens onkel, der var medlem af al-Shabaab, at hun havde indgået ægteskab med [...], og han nægtede at anerkende det. Ansøgerens onkel havde i mellemtiden arrangeret, at hun skulle indgå ægteskab med en anden mand ved navn [...], der havde to voksne sønner, som også var medlemmer af al-Shabaab. Omkring 12 dage senere indgik hun ægteskab med *den anden mand* og flyttede ind hos ham. Hun blev i den forbindelse lænket til en søjle på hans bopæl. I *foråret 2014* forsøgte hun at flygte fra *den anden mand*, men blev fanget af hans to sønner, der slog hende med den konsekvens, at hun aborterede. *Den anden mand* blev på den måde bekendt med hendes tidligere ægteskab og krævede at få medgiften tilbage fra hendes onkel. Da ansøgerens onkel nægtede, blev hun udleveret til lokale repræsentanter fra al-Shabaab. I *sommeren 2014* dømte al-Shabaab ansøgeren til døden ved stening, fordi hun havde haft et udenomsægteskabeligt forhold. Dommen skulle effektueres *den 19 dage senere* og i den mellemliggende tid var ansøgeren fængslet. *Fire dage efter al-Shabaabs dom* fik ansøgeren besøg af sin mors veninde, som bestak fængselsvagten til at låse døren til cellen op. Ansøgeren flygtede herefter fra fængslet og rejste umiddelbart efter illegalt ud af Somalia. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv og hendes baggrund til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens

forklaring på flere centrale punkter forekommer konstrueret og usandsynlig. Det er således ikke sandsynligt, at ansøgeren, der har forklaret, at hun havde en begrænset bevægelsesfrihed og blev nøje overvåget af onklen og hans hustruer og blev slået, når hun talte med andre fra landsbyen, var i stand til at indlede et hemmeligt forhold til *sin første mand* og til at indgå ægteskab og have et seksuelt forhold til ham ude på marken tæt ved onklens hus, uden at det blev opdaget. Det forekommer videre usandsynligt, at ansøgeren og *den første mand* skulle vælge at indgå ægteskab, når de ikke regnede med, at ansøgerens onkel ville acceptere det, og når de vidste, at deres forhold ikke havde en fremtid. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at hun var bange for, at hendes onkel ville slå hende ihjel, hvis *den første mand* spurgte ham til, om han ville tillade ægteskabet. Det er heller ikke troværdigt, at ansøgeren, selvom hun rent faktisk ikke vidste om, det var *den første* eller *den anden mands* barn, hun havde aborteret, valgte at fortælle *den anden mand*, at hun tidligere hemmeligt havde været gift, og at det var *den første mand*, der var far til hendes barn. Ansøgeren har videre forklaret, at *den anden mand* ønskede en ung kone, der kunne arbejde for ham i hjemmet, hvorfor det forekommer usandsynligt, at han skulle acceptere, at den kvinde, som han havde betalt mange dyr for at blive gift med, alene var i stand til at vaske hans tøj. Nævnet skal endelig bemærke, at ansøgerens forklaring om, at landsbyens koranlærer havde mulighed for at komme til stede på marken og foretage vielsen lige præcis den dag, hvor onklens ægtefælle kom på hospitalet, forekommer konstrueret, ligesom det er usandsynligt, at koranlæreren skulle udsætte sig selv for den risiko, der var forbundet med at forrette en vielse, som ansøgerens onkel var imod. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om hendes opvækst og forholdene i landsbyen har været præget af mangel på detaljer. Nævnet har i den forbindelse videre tillagt det en vis betydning, at resultatet af den foretagne sprogtest med en meget høj grad af sandsynlighed viser, at ansøgerens sprog er foreneligt med det sprog, der tales i Mudug regionen i det centrale Somalia, mens det er meget usandsynligt, at hendes sproglige baggrund er Syd Somalia. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun risikerer overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/38

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.9.2.1 nævnte afgørelse Afg/2014/13.

7.9.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Egypten. Indrejst i 2004 på baggrund af familiesammenføring med sin daværende ægtefælle, som er dansk statsborger. Ansøgeren søgte om asyl i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, muslim og statsløs palæstinenser fra Egypten. Ansøgerens fader er statsløs palæstinenser fra Gaza, og hendes mor er egyptisk statsborger. Ansøgeren skal asylretlig vurderes i forhold til Egypten, hvor hun er født og opvokset og boede indtil udrejsen til Danmark i 2004. Ansøgeren har i 2005 og 2007 forlænget sin opholdstilladelse i Egypten. På nuværende tidspunkt har ansøgeren intet opholdsgrundlag i Egypten og vil i givet fald skulle søge om et nyt opholdsgrundlag begrundet i moderens statsborgerskab. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive slået ihjel af mændene i sin familie og af Hamas, idet hun er gået imod den muslimske tro og traditionen ved at gifte sig med en ikke-araber. Den omstændighed, at ansøgeren nu er fraskilt, vil tillige blive anset som et problem og en skam for den udvidede familie. Hun frygter desuden, at hun ved en tilbagevenden til Egypten vil blive tvangsgift med en af sine fætre, og at hun vil blive tvunget til at gå med tørklæde og dermed blive berøvet sin frihed. Flygtningenævnet lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens fader stammer fra Gaza, og at faderen er aktiv i Fatah, medens en stor del af ansøgerens udvidede familie er medlemmer af Hamas. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at familien, herunder især den mandlige del af ansøgerens udvidede familie, var imod, at ansøgeren i 2004 indgik ægteskab med en dansk mand. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at afvise, at der i forbindelse med ægteskabet blev lagt pres på ansøgerens fader for at forhindre ægteskabet. Det må imidlertid lægges til grund, at modstanderne af ægteskaber ikke på noget tidspunkt har kontaktet ansøgeren i de ti år, der er gået, siden ægteskabet blev indgået. Ansøgeren er veluddannet og hun har tre gifte søstre, der bor i Egypten. Nævnet ikke finder grundlag for at afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten vil møde sociale vanskeligheder, fordi hun er fraskilt og har boet uden for Melleløsten i en årrække. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun, såfremt hun bosætter sig i Egypten, fra familiens side eller fra Hamas side risikerer forhold af en sådan intensitet, at det kan anses omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten risikerede en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Statsløspal/2014/9

7.9.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet **stadfæstede i april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Afghanistan, fordi han frygter at blive henrettet af myndighederne, og fordi han er efterstræbt af Taliban og af familien til kvinden [...], som han har haft et udenomsægteskabeligt forhold til, og som han har gjort gravid. Ansøgeren havde i omkring fire år et forhold til naboens datter, [...], og havde seks måneder før sin udrejse af Afghanistan samleje med hende, hvorved hun blev gravid. Da [...] var fire til fem måneder henne i sin graviditet, opdagede hendes familie dette. Da [...] fortalte sin fader, at ansøgeren var fader til hendes barn, blev ansøgeren meldt til politiet. Straks efter, at myndighederne havde henvendt sig på ansøgerens families bopæl, flygtede hele familien til Laghman, hvor de tog ophold hos ansøgerens moster. [...]s morbror havde relationer til Taliban, hvorfor mosterens bopæl efter 15 dage blev angrebet af Taliban. Det lykkedes ansøgeren at flygte, men hans fader blev taget med af Taliban. Ansøgeren fik efter sin udrejse oplyst af sin morbroder, at [...] blev slået ihjel af sin fader. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at det findes utroværdigt, at ansøgeren og [...] gennem en periode på næsten fire år formåede at hemmeligholde, at de havde et forhold, hvor de mødtes i hans hjem, i hendes hjem samt udenfor deres hjem, og herudover løbende havde kontakt via mobiltelefon. Nævnet bemærker i den forbindelse, at [...] boede sammen med sine forældre, to søstre samt bedsteforældre, og at [...] og hendes søstre opholdt sig hjemme, idet de ikke gik i skole, ligesom faderen opholdt sig hjemme meget af tiden. Det findes endvidere utroværdigt, at [...] opfordrede ansøgeren til at besøge hende i sit hjem, at hun låste ansøgeren inde i sin faders værelse i to timer, hvor hun selv opholdt sig udenfor, hvorefter de i tre timer sammen opholdt sig i hendes faders værelse, hvor de gennemførte samleje. Nævnet bemærker i den forbindelse, at [...] kom fra et konservativt hjem, hvilket blandt andet kom til udtryk ved, at hendes fader angiveligt slog hende ihjel som følge af forholdet. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende under asylsagens behandling. Han har således blandt andet under samtalen med sin advokat og i Flygtningenævnet forklaret, at han og [...] kun mødtes to gange udenfor hjemmet, hvorimod han til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at de mødtes mange gange udenfor hjemmet. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2 er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/29

Nævnet meddelte i **april 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Sagen blev i Flygtningenævnet sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens moder og dennes barn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tadjik af etnicitet, er født i Kandahar, Afghanistan, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger

eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin farbroder, [...], fordi ansøgeren har fået et barn udenfor ægteskabet i Danmark. *Farbroderen* har ringet til ansøgerens broder i Danmark og truet ansøgeren på livet. Ansøgeren samlever nu med kæresten og venter yderligere et barn. Ansøgerens farmoder har i sommeren 2013 via ansøgerens moder oplyst, at *farbroderen* atter har truet ansøgeren med straf, såfremt hun vender tilbage til hjemlandet, idet hun har krænket familiens ære. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hun vil blive udsat for overgreb af en privatperson ved navn [...], fordi ansøgerens fader havde en konflikt vedrørende ejerforholdet til en butik med [...]. Mellem 2009 og 2010 rejste ansøgeren med sine forældre og søskende tilbage til Afghanistan fra Iran. Familien bosatte sig i Kandahar og ansøgerens fader gjorde krav på en butik, som han havde arvet fra sin fader. Der opstod en konflikt imellem faderen og en person ved navn [...], som også gjorde krav på butikken. Ansøgerens fader meldte episoden til politiet, som gav [...] en frist på fem dage til at rømme butikken. Ansøgerens fader gik efter fristen hen til butikken, og familien havde ikke set ham siden. Den samme dag om aftenen blev ansøgerens bopæl opsøgt af tre for ansøgeren ukendte maskerede og bevæbnede mænd. Ansøgerens brødre blev slået og truet, og ansøgerens moder afleverede skødet på butikken. To til tre dage efter denne episode gik ansøgerens moder og broder til politiet og anmeldte faderens forsvinden og overfaldet. Dagen efter modtog ansøgerens moder et trusselsbrev, hvori hun og hendes familie blev truet på livet, fordi de havde anmeldt forholdet til politiet. Den næste dag påbegyndte ansøgeren og hendes familie deres udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er enlig kvinde med snart to børn født udenfor ægteskab, og at hun samlever papirløst sammen med faderen til børnene. Endvidere lægges det til grund at familien i hjemlandet er bekendt med disse forhold, og at *farbroderen* som familiens nuværende overhoved har truet hende med straf for at have krænket familiens ære. Under disse omstændigheder findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det lægges i denne forbindelse til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå beskyttelse hos myndighederne. Det skal særligt bemærkes, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2014/30

Der henvises til den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Afg/2014/16 for så vidt angår betydningen af datterens barn født udenfor ægteskab for den asylretlige vurdering i moderens sag.

7.9.2.5 Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007 vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FMG). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som ”åbenbart ugrundet”. Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagernes stat var ifølge baggrundoplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. EMD fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en kvinde er med hensyn til at modstå presset. EMD bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt EMD det vanskeligt at se, hvorfor klager, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FMG, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FMG er forbudt og/eller mindre udbredt. EMD fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FMG ved tilbagevenden til Nigeria.

Flygtningenævnet har i 2014 behandlet enkelte sager vedrørende statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der hen-

vises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt tre børn fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Darood og muslim af trosretning fra [...], Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel på grund af den generelt dårlige sikkerhedssituation i det sydlige og centrale Somalia. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes ægtefælle eller andre slægtninge vil foranledige, at hendes datter vil blive omskåret. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at al-Shabaabs forsøg på at tvangsrekruttere hendes ægtefælle i byen vil medføre, at hun og hendes børn vil blive taget som gidsler af al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun ikke personligt har haft nogen form for konflikter i Mogadishu eller andre steder i Somalia, men at hun har hørt om, at andre mennesker har været udsat for voldtægter og skudepisoder på grund af den generelt dårlige sikkerhedssituation i det sydlige og centrale Somalia. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hun under sit ophold i Danmark talte med sin ægtefælles søster, der oplyste, at al-Shabaab har forsøgt at tvangshverve hendes ægtefælle, og at han derfor har forladt byen [...], som de boede i efter 2008. Ansøgeren har yderligere under nævnsmødet forklaret, at hun i Mogadishu har været udsat for kidnapning af fire maskerede mænd på et marked, hvor hun var på indkøb. Der var ingen, der blandede sig i episoden, og hun fulgte med, da hun fik presset en pistol mod sin ryg. Hun blev tilbageholdt i to dage, voldtaget flere gange, slået og brændt på kroppen med en metaltråd. Hun har endvidere forklaret om problemer med al-Shabaab i relation til ægteskab, ligesom hun har forklaret, at manden i forbindelse med problemer med al-Shabaab er forsvundet efter hendes udrejse. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren som forklaret er blevet kidnappet og voldtaget i 2008, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold kan begrunde asyl. Flygtningenævnet lægger vægt på den tid, der er gået siden da, og at der derfor er tale om et afsluttet forhold. Flygtningenævnet finder ikke, at det, ansøgeren har forklaret om sin og ægtefællens konflikter med al-Shabaab, er omfattet af udlændingeloven § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på konflikternes karakter og på, at den generelle situation i Mogadishu på en række punkter er forbedret, ligesom det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at al-Shabaab er fordrevet fra Mogadishu. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i reel risiko for repressalier fra al-Shabaab. Efter de aktuelt foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet heller ikke, at den generelle sikkerhedsmæssige situation er af en sådan karakter, at enhver der vender tilbage til området i og omkring Mogadishu kan antages at være i

reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet finder imidlertid efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgeren på tilstrækkelig måde har sandsynliggjort, at hendes seks måneder gamle datter, der er født i Danmark, vil være i risiko for, mod ansøgerens vilje, at blive omskåret, hvis ansøgeren vender hjem til hjemlandet med datteren. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering vægt på, at ansøgeren, der vil vende tilbage som enlig kvinde med tre børn og uden kendskab til ægtefællens situation, vil have vanskeligt ved at modstå det sociale pres for at lade datteren blive omskåret. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, at mere end 95 % af alle piger i Somalia omskæres. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren og hendes datter af denne grund er omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den somaliske statsborger [...] samt tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Som/2014/39

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2012. Sagen blev i Flygtningenævnet behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Hawiye, er født i Mogadishu, Somalia, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet al-Shabaab er af den overbevisning, at ansøgeren har arbejdet for regeringen. Ansøgeren arbejdede i fire måneder for et medlem af folketinget ved navn [...]. Ansøgerens opgaver bestod i at lave mad til parlamentsmedlemmet. En dag i *sommeren* 2011 omkring klokken 20.00 blev ansøgeren opsøgt af repræsentanter fra al-Shabaab, imens hun kørte i en bil. Chaufføren af bilen blev skudt, og ansøgeren blev pågrebet af repræsentanterne fra al-Shabaab, der førte hende til et hus, hvor hun var tilbageholdt i 20 dage. Ansøgeren blev pisket og modtog trusler på livet under tilbageholdelsen. En morgen lykkedes det ansøgeren at flygte sammen med en anden kvinde. De flygtede ud ad et vindue i cellen. Ingen vagter opdagede ansøgerens flugt. I tre dage opholdt ansøgeren sig hos sin faster i Mogadishu, inden ansøgeren udrejste. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om det stedfundne angreb på den bil, som hun kørte i, og hermed drabet på chaufføren har været noget divergerende, herunder hvorledes chaufføren blev ramt i hovedet. Endvidere finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sin flugt fra fængslet fremstår noget upræcis. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb fra al-Shabaabs side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har som noget nyt til sin advokat og under nævnsbehandlingen gjort gældende, at hendes to døtre vil være i risiko for mod hendes og hendes ægtefælles vilje at blive omskåret, hvis ansøgerne må vende tilbage til hjemlandet med dem. Derfor er hun og

hendes ægtefælle i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** skal hertil bemærke, at ansøgeren og hendes ægtefælle under nævnsbehandlingen har oplyst, at de begge er imod omskæringen, hvilket de først er blevet bevidst om efter afslaget i Udlændingestyrelsen, men at de dog har overvejet situationen allerede ved den ældste datters fødsel i december 2012. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer bemærker, at ansøgeren og hendes ægtefælle må anses for at være ressourcestærke mennesker, som har formået hver især at flygte individuelt og finde sammen først i Italien og siden i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøger ikke fremstår som analfabet, og at den kvindelige ansøger har påtaget hendes nævnte arbejde for et parlamentsmedlem delvist på trods af hendes faders protest. Flertallet finder, at i det omfang den kvindelige ansøger og hendes ægtefælle ved tilbagevenden til hjemlandet tager ophold samme sted, har de ikke sandsynliggjort, at de vil være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse i form af uimodståeligt socialt pres fra omgivelserne til at lade deres to døtre omskære, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet bemærker i denne forbindelse, at det alene beror på den mandlige ansøgers formodning, at hans familie, som efter det oplyste alene består af hans farbroder og morbroder, vil udsætte ansøgeren og ægtefællen for et sådant pres, og det beror ligeledes alene på den mandlige ansøgers formodning, at ansøgerens klan og subklan vil iværksætte tiltag, der har til hensigt at presse ansøgeren og hans ægtefælle til at lade deres døtre omskære. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/40

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Somalia. Indrejst i 2012. Sagen blev i Flygtningenævnet behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte ”Ansøgeren tilhører klanen Sheekhal og er muslim fra bydelen [...] i Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun i 2002 blev udsat for voldtægt af en ukendt mand. Efterfølgende blev hun flere gange udsat for voldtægtsforsøg. I *foråret* 2008 blev hun gift med sin nuværende ægtefælle. I *efteråret* 2008 henvendte en mand ved navn [...] sig til hende og fortalte, at han var medlem af al-Shabaab og ville giftes med hende. Da ansøgeren nægtede, truede *manden* med at slå hende ihjel, hvorefter hun accepterede ægteskabstilbuddet. Ansøgeren fortalte efterfølgende ægtefællen om henvendelsen fra *manden*, og de blev enige om at flygte i *slutningen af* 2012. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter ansøgeren at blive dræbt af al-Shabaab, idet hun flygtede for at undgå at blive gift med *manden*. Derudover frygter hun, at hendes døtre vil blive voldtaget, og at hendes moder og svigermoder vil tvinge hende til at lade sine døtre omskære. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren til samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2013 blandt andet har forklaret, at hun angiveligt fik udsættelse med at indgå ægteskab

begrundet i, at hun skulle passe sin syge moder og syge broder, og at hun kunne opholde sig på bopælen i yderligere en uge uden problemer. Hun har endvidere forklaret, at hendes bopæl selv efter udrejsen ikke er blevet opsøgt af repræsentanter fra al-Shabaab. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. I den forbindelse bemærkes endvidere, at der siden episoden er forløbet omkring seks år, og at ansøgeren ikke kan antages at være særligt profileret sammenholdt med de aktuelle baggrundsoplysninger vedrørende al-Shabaabs indflydelse i Mogadishu. Endelig bemærkes i relation til asylmotivet om frygt for omskæring af døtrene, at såvel ansøgeren som dennes ægtefælle angiveligt er stærke modstandere heraf, og at ægteparrets mødre begge opholder sig udenfor Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/41

Nævnet **stadfæstede i oktober** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Somalia, tilhører klanen Ashraf og er muslim fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af kriminelle bander, der dræber personer, som har opholdt sig i udlandet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun og en veninde i 2004 eller 2005 blev forsøgt overfaldet af ukendte banditter. Ansøgeren slap væk, mens ansøgerens veninde blev voldtaget og dræbt. Ansøgeren udrejste af Somalia i 2008 grundet de generelle forhold i landet, hvorefter hun blev meddelt opholdstilladelse på Malta. Videre har ansøgeren oplyst, at hendes forældre og tre søskende i slutningen af 2009 blev dræbt, idet forældrene satte sig imod banditter, der ville voldtage ansøgerens søster. Endelig har ansøgeren oplyst, at hendes døtre ikke er omskåret, at hun ikke ønsker, at dette sker, samt at det er muligt, at det sker, hvis hun, sammen med dem, skal tage ophold i Somalia. Flygtningenævnet lægger ansøgers forklaring til grund. Nævnet har imidlertid lagt vægt på, at de overgreb, ansøger har forklaret om, ligger langt tilbage i tid og er begået af kriminelle bander. På denne baggrund findes ansøger ikke individuelt og konkret forfulgt. Efter ansøgers forklaring er både hun og hendes ægtefælle imod omskæring. Ansøgers forældre og svigerfader er afgået ved døden, og ansøger har ikke sandsynliggjort, at der i Somalia er personer, der konkret vil udsætte hende for et massivt socialt pres med henblik på omskæring af hendes døtre. Efter ansøgerens forklaring finder nævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren vil være uden fornødent netværk i Somalia. Efter baggrundsoplysningerne er den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu og Afgoye væsentligt forbedret og ikke af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage, vil være i risiko for overgreb, alene som følge af deres blotte tilstedeværelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke,

at ansøger ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/42

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren har gjort gældende, at hun risikerede overgreb, fordi hun var kvinde af en bestemt etnicitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Sri Lanka. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra Jaffna i Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter de nøgne olieindsmurte mænd, der dræber kvinder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter, at hun vil få problemer med myndighederne, fordi hun har set to af de olieindsmurte mænd. Ansøgeren har derudover henvist til, at hun i Sri Lanka vil få svært ved at klare sig, samt at hun frygter, at der igen vil opstå kampe mellem de tamilske tigere og militæret. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun i *sommeren* 2011 blev opsøgt af en nøgen fedtindsmurt mand, der bar en kniv. Ansøgeren flygtede fra manden, og der skete i den forbindelse intet yderligere. Omkring en måned herefter blev ansøgeren igen opsøgt af en nøgen fedtindsmurt mand. Ansøgeren skreg, hvorefter manden flygtede. Ansøgeren, hendes familie og naboer forsøgte at fange manden, hvorefter militæret ankom og skød op i luften for at opløse menneskemængden. Landsbyboerne blev beordret tilbage til deres huse af militæret og politiet. Herefter blev ansøgerens bopæl opsøgt af politiet og militæret, der slog hende og hendes fader. Ansøgeren blev sammen med faderen og lillesøsteren ført til landsbyens bibliotek, hvor de blev tilbageholdt. I forbindelse med tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for vold og befølinger. Ansøgeren og lillesøsteren blev løsladt næste morgen, hvorimod faderen blev løsladt efter, at han havde været fremstillet for retten. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin farfaderen i Colombo, indtil hun udrejste af Sri Lanka i *efteråret* 2011. I forbindelse med udrejsen måtte hun betale bestikkelse. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun i 2011 ved to lejligheder har set to fedtindsmurte mænd i sin landsby. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at ansøgeren og dennes familie sammen med andre landsbyboere eftersatte og fangede den anden af disse mænd, og at ansøgeren og hendes fader og søster sammen med flere andre fra landsbyen efterfølgende blev afhentet af politiet og tilbageholdt. Ansøgeren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at disse fedtindsmurte mænd havde til hensigt at antaste ansøgeren, eller at mændene af landets præsident var beordret til at dræbe tamilske kvinder. Denne del af ansøgerens forklaring fremstår ganske uunderbygget, og er alene begrundet i ansøgerens egen formod-

ning eller rygtedannelser. Nævnet vil endvidere ikke afvise ansøgerens forklaring om, at hun ligesom de andre tilbageholdte blev slået og befølt af betjentene. Ansøgeren blev imidlertid frigivet efter 12 timer, og der er intet grundlag for at antage, at ansøgeren efterfølgende har været efterstræbt af myndighederne. Ansøgeren har forklaret, at hun efter episoden tog ophold i Colombo, og at ansøgerens moder har oplyst, at politiet har henvendt sig hos ansøgerens forældre og spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren har imidlertid i nævnet forklaret, at dette i øvrigt skete rutinemæssigt i forhold til tamilske familier. Ansøgeren er udrejst ved hjælp af sit eget pas som gyldig rejselegitimation. Ansøgeren har forklaret, at hun som den eneste passager blev udspurgt over en længere periode, før hun fik lov til at gå om bord på flyet. Ansøgeren har i nævnet udbyggende forklaret, at hun i lufthavnen måtte betale en bestikkelse på ca. 20.000 kr. Denne udbyggende del af ansøgerens forklaring kan ikke lægges til grund. Flygtningenævnet finder på dette grundlag ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i asylrelevant risiko. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er ganske uprofileret, og at hun på intet tidspunkt har haft konkrete konflikter med myndighederne, grupperinger eller privatpersoner i hjemlandet. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse grundet en eventuel formodning om tilknytning til LTTE. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelt vanskelige forhold for enlige kvinder i Sri Lanka i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder endeligt ikke, at den generelle sikkerhedssituation i Jaffna-området isoleret set kan føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7.” Sri/2014/2

Se endvidere om risiko for seksuel chikane den i afsnit 4.1.6.6 nævnte afgørelse Sri/2014/1.

7.9.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de

overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Nævnet henviste i 2012 i to sager, som vedrørte transseksuelle asylansøgere, til, at UNHCR i Guidance Notes af 21. november 2008 on Refugee Claims Relating to Sexual orientation and Gender Identity som retningslinjer blandt andet har anført, at “Claims relating to sexual orientation have most often been considered within the “membership of a particular social group” ground. ... While claims relating to bisexual and transgender people have been less common, such groups may constitute a particular social group”.

Nævnet anførte endvidere, at Danmark grundet det retlige forbehold ikke er bundet af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller af direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 fra Europaparlamentet og Rådet om fastsættelse af standarder inden for samme område. Af det sidstnævnte direktiv fremgår af punkt 30 og af artikel 10 blandt andet, at der kan tages hensyn til blandt andet kønsidentitet og seksuel orientering ved vurderingen af forfølgelsesgrunden “tilhørsforhold til en bestemt social gruppe”. En bestemt gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når “medlemmer af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres”. Der skal herved tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentiteten. Nævnet har anset det anførte i direktiverne som overensstemmende med de retningslinjer, der er anført af UNHCR i den ovennævnte Guidance Note af 21. november 2008, jf. herved tillige retningslinjerne i UNHCR’s Guidelines on International Protection no. 9 af 23. oktober 2012, pkt. 44-49.

Henset til alvoren af de trusler, ansøgerne havde været udsat for, sammenholdt med det oplyste i baggrundsmaterialet vedrørende både overgreb fra myndighedspersoner over for transseksuelle og myndighedernes manglende effektivitet over for selv alvorlige overgreb mod transseksuelle personer, fandt nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne blev herefter meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Der henvises nærmere til omtalen af sagerne i formandskabets 21. beretning (2012), side 263f.

EU-Domstolen afsagde den 7. november 2013 dom i de forenede sager C-199/12, C-200/12 og C-201/12 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse. X, Y og Z havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles flygtningestatus med den begrundelse, at de nærede velbegrundet frygt for forfølgelse i deres respektive hjemlande på grund af deres homoseksualitet.

Af dommen fremgår det blandt andet, at homoseksuelle på grundlag af en straffelovgivning som den, der var tale om i de pågældende sager, som specifikt omhandler homoseksuelle, skal anses for at udgøre en bestemt social gruppe. Det fremgår endvidere, at den blotte omstændighed, at homoseksuelle handlinger er strafbare, ikke i sig selv udgør forfølgelse, men at en fængselsstraf, som er straffen for homoseksuelle handlinger, og som faktisk anvendes i det pågældende land, udgør forfølgelse. Det fremgår videre, at asylmyndighederne ikke med rette kan forvente, at en asylansøger for at undgå risikoen for forfølgelse holder sin homoseksualitet skjult i sit hjemland eller udviser tilbageholdenhed i forhold til at give udtryk for sin seksuelle orientering.

EU-Domstolen afsagde den 2. december 2014 dom i de forenede sager C-148/13, C-149/13 og C-150/13 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne A og B og C mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse, samt Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne. A, B og C havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles asyl med den begrundelse, at de navnlig på grund af homoseksualitet frygtede at blive forfulgt i deres respektive hjemlande.

Af dommen fremgår det blandt andet, at de nævnte direktiver er til hinder for, at asylmyndighederne foretager deres vurdering af ansøgerens erklæringer og dokumentation vedrørende den pågældendes seksuelle orientering gennem en udspørgning af ansøgeren, som alene bygger på stereotype forestillinger om homoseksuelle. Endvidere er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne forestår udførlige udspørgninger om en asylansøgers seksuelle adfærd eller fremsætter krav om, at ansøgeren underkaster sig

tests med henblik på at godtgøre sin homoseksualitet eller fremlægger videooptagelser af sådanne handlinger. Endelig er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne fastslår, at en ansøger er utroværdig, alene som følge af at ansøgeren på grund af sin tilbageholdenhed med at afsløre intime aspekter i sit liv ikke straks erklærede sin homoseksualitet. Påstået homoseksualitet er således undergivet den sædvanlige troværdighedsvurdering.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **januar 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk benin og kristen fra *Abuja State*, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som homoseksuel risikerer asylbegrundende forfølgelse i hjemlandet. Ansøgeren var fra han var tyve år gammel sikker på, at han er

homoseksuel. Ansøgerens forældre var bekendt med ansøgerens seksualitet og havde indviet ansøgerens farbroder i denne hemmelighed. Ansøgerens hjem blev i *begyndelsen af 2013* angrebet af Boko Haram, og ansøgerens forældre blev dræbt. Det lykkedes ansøgeren at flygte, og han tog ophold hos farbroderen, der nu var ansøgerens eneste familie. Fordi ansøgeren er homoseksuel, anså farbroderen ansøgeren for uegnet til at arve faderens ejendomme. Farbroderen truede med at gå til politiet med sin viden om ansøgerens seksualitet, ligesom farbroderen, der indtager en ledende rolle i broderskabet Black Axe, truede med, at medlemmer af broderskabet ville efterkomme farbroderens befaling om at slå ansøgeren ihjel. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om asylmotivet i det væsentlige må lægges til grund, idet ansøgers forklaring herom på de væsentlige områder har fremstået konsistent og troværdig. Flygtningenævnet lægger derfor på baggrund af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren er opvokset i et mindre kristent samfund uden for Abuja som sine forældres eneste barn. Ansøgerens forældre var veluddannede. Ansøgeren har ikke gået i skole, men har i stedet modtaget hjemmeundervisning. Ansøgeren har forklaret, at han, da han var 18 år gammel, begyndte at overveje sin seksualitet. Ansøgeren var tæt på vennen [...], som kom i samme kirke som ansøgeren, og de udviklede et begyndende kæresteforhold. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at ansøgeren fra han var 20 år gammel vidste, at han er homoseksuel, og at ansøgeren frem til udrejsen i 2013 havde et kæresteforhold til [...]. Nævnet finder at måtte lægge ansøgerens forklaring om, at han fortalte forældrene om sin seksuelle orientering, til grund, idet ansøgerens forklaring om forældrenes reaktion og langsomme accept fremstår selvoplevet og troværdig. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at forældrene fortalte farbroderen, at ansøgeren er homoseksuel. Ansøgerens forklaring om angrebet på de kristne indbyggere og forældrenes død fremstår selvoplevet og troværdig, og forekomsten af sådanne angreb støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at farbroderen, da spørgsmålet om arven efter ansøgerens fader blev drøftet, brugte oplysningen om ansøgerens seksualitet imod ansøgeren, ligesom nævnet ikke finder at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at farbroderen har afsløret, at ansøgeren er homoseksuel, således at myndighederne nu er bekendt hermed. Under henvisning hertil og på grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse som følge af sin seksualitet. Flygtningenævnet meddeler derfor den nigerianske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Nigeria/2014/4

Nævnet **stadfæstede** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Oran, Algeriet. Ansøgeren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet ikke vil have mulighed for et almindeligt liv, da han er udstødt af sin familie og ikke har nogen bolig eller et arbejde, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han udrejste af Algeriet, fordi han er homoseksuel. På et tidspunkt før 1998 havde han samleje med en anden mand ved navn [...]. De blev opdaget af en mand, som ikke anmeldte dem til politiet, men fortalte om dem til beboerne i kvarteret og til ansøgerens familie. Senere i 1998 blev han på falsk grundlag beskyldt for tyveri. Han formoder, at disse personer anmeldte ham som straf for, at han er homoseksuel. Dommeren frikendte ansøgeren. Herefter fortsatte han i fem til syv år med at bo hos sin familie. Han fortsatte ligeledes med at have samleje med andre mænd. Den første af disse mænd, en mand ved navn [...], fortalte om deres forhold til naboerne. Herefter måtte han ikke længere bo hjemme. Dernæst boede han fra år 2000 frem til sin udrejse i 2011 ved forskellige andre familiemedlemmer i samme by. Flygtningesnævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke, at forklaringen forekommer overbevisende. Forklaringen anses for at være konstrueret til lejligheden. Flygtningesnævnet lægger vægt på, at ansøgeren angiveligt siden 1998 har været kendt som homoseksuel af sin familie og af beboere i det område, hvor han havde bopæl. Han er fortsat med at bo hos sin familie i fem til seks år, og han har efterfølgende i sin hjemby boet hos forskellige familiemedlemmer fra 2000 til sin udrejse i 2011. Familien og hans naboer har været bekendt med, at han angiveligt er homoseksuel. Under nævnets behandling har ansøgeren forklaret, at han i den periode fra 2011 til 2013, hvor han har været forsvundet, efter at han kom til Danmark, har boet hos sin kæreste, der nu er gravid og venter deres barn. Fødslen skal finde sted i september 2014. Flygtningesnævnet finder ikke, at disse oplysninger understøtter ansøgerens troværdighed vedrørende hans homoseksualitet. Uanset om ansøgeren i en periode i Algeriet har været udsat for chikane på grund af sin angivelige homoseksualitet, finder nævnet ikke, at chikane kan danne grundlag for asyl. Nævnet lægger i denne forbindelse vægt på, at det ifølge lovgivningen i Algeriet ikke er forbudt at være homoseksuel. Det er alene ifølge lovgivningen i Algeriet forbudt, at personer af samme køn offentligt har et seksuelt forhold. Efter ansøgerens forklaring er han aldrig blevet pågrebet i Algeriet for at være i et homoseksuelt forhold. Herefter finder Flygtningesnævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Algeriet vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2014/3

Nævnet meddelte i **august 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2013. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk muganda og kristen fra byen [...] i Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske

eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive dræbt af sin familie eller andre personer, som har fået kendskab til, at hun er homoseksuel. Hun frygter tillige, at myndighederne vil give hende døds- eller fængselsstraf af samme grund. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun og hendes kæreste, [...], i *sommeren* 2010 blev taget i at kysse af ansøgerens fader, som herefter slog ansøgeren gentagene gange og ringede til politiet. Hun blev tilbageholdt en uge, hvorefter hun fik besked på at forlade byen af politibetjenten. Hun udrejste derfor *i efteråret* 2010 til Grækenland, hvor hun blev afhentet af en person, der udnyttede hende økonomisk og seksuelt, til det lykkedes hende at flygte *i efteråret* 2013, hvorefter hun kom til Danmark. Udlændingestyrelsen har den [...] 2014 vurderet, at ansøgeren har været menneskehandlet. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af dokumenter i sagen, at ansøgeren har fået udstedt pas i Kampala den [...] 2010, at hun efterfølgende har indgivet visumansøgning den [...] 2011, og den [...] 2011 fået visum til deltagelse i en konference i Sverige *i cirka tre uger i efteråret* 2011. Ansøgerens navn fremgår endvidere af passagerlisten til et fly, der den [...] 2011 ankom til Stockholm fra Entebbe via Addis Ababa. På denne baggrund finder Flygtningenævnet at måtte tilsidesætte forklaringen om konflikten i 2010 som utroværdig, idet den ikke stemmer overens med de ovenfor anførte oplysninger. Hertil kommer, at forklaringen om forløbet i sig selv er præget af divergenser. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun havde konkrete problemer i hjemlandet inden udrejsen. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder imidlertid, at ansøgerens forklaring om, at hun er homoseksuel, er troværdig. Flertallet lægger herved vægt på ansøgerens fremtræden og en konkret vurdering af den forklaring, hun har givet til nævnet på spørgsmål til hendes personlige forhold sammenholdt med, at hun lige fra indrejsen har oplyst at være homoseksuel. Flertallet lægger også vægt på, at ansøgeren i Danmark har engageret sig aktivt og til en vis grad profileret i arbejdet i LGBT. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om de aktuelle forhold for homoseksuelle i Uganda finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ikke i Uganda vil kunne leve åbent som homoseksuel og kunne fortsætte sit foreningsarbejde som i Danmark uden at komme i risiko for forfølgelse som følge af sin seksuelle orientering. Flygtningenævnet meddeler derfor den ugandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Uganda/2014/2

Nævnet meddelte i **august 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk perser og muslim af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som 13-årig havde et seksuelt forhold til nabodrengen [...]. Dette blev opdaget af *nabodrengens* fader, som fortalte ansøgerens stedfader om forholdet. Stedfaderen tvang derefter ansøgeren til at

sælge narkotiske stoffer. Da ansøgeren havde solgt stoffer tre gange, besluttede hans moder, at han skulle udrejse af Iran. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren at blive stenet af myndighederne, ligesom han frygter sin stedfader. Flygtninge-nævnet kan på baggrund af ansøgerens forklaring sammenholdt med sprogtesten lægge til grund, at ansøgeren er iransk statsborger. **Et flertal af nævnets medlemmer** kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren er homoseksuel eller biseksuel. Flertallet lægger til grund, at ansøgeren som barn havde et seksuelt forhold til en anden dreng, [...]. Flertallet bemærker, at ansøgerens forklaring om, hvorvidt forholdet blev afsløret og om hændelsesforløbet frem til udrejsen, har været divergerende, og at det derfor er tvivlsomt, om han risikerer forfølgelse i Iran på baggrund af forholdet til *nabodrengen*. Ved vurderingen af ansøgerens seksuelle orientering har flertallet lagt vægt på ansøgerens fremtræden for nævnet, forholdet til *nabodrengen*, ansøgerens oplysninger om sin opvækst og forholdet til stedfaderen, oplysningerne fra ansøgerens terapeut og ansøgerens forklaring for nævnet. Ved en tilbagevenden til Iran vil ansøgeren som følge af lovgivningen og samfundets indstilling til seksuelle forhold mellem personer af samme køn ikke kunne leve åbent med sin seksuelle orientering, idet han risikerer forfølgelse fra myndighederne og overgreb fra privatpersoner. Flertallet finder, at dette vil være en sådan særlig belastning for ansøgeren, at han på den baggrund og efter en samlet vurdering opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge-nævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2014/35

Nævnet meddelte i **september 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Gambia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk fula og sunni-muslim fra [...], Gambia. Ansøgeren stiftede i 2007 *en studenterorganisation*, som samarbejder med The International Student Identity Card. Siden 2011 har ansøgeren været generalsekretær i *en fagorganisation*. Hverken *studenterorganisationen* eller *fagorganisationen* var politiske organisationer og havde ingen politiske aktiviteter. Under sit ophold i *et andet europæisk land* blev ansøgeren medlem af *en LGBT-organisation*, og han er i Danmark medlem af LGBT, hvor han deltager i fredagsmøder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gambia frygter at blive forfulgt af myndighederne eller privatpersoner, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv nærmere henvist til, at han i 2006-2008 begyndte at blive tiltrukket af andre mænd. Hans første homoseksuelle oplevelse var med en mand, [...], som han i 2008 havde mødt på en natklub. Ansøgeren var efterfølgende varsom med, hvilke mænd han kontaktede, men han havde omkring fem homoseksuelle forhold hvert år frem til 2012. *I foråret 2012* var ansøgeren til en fest. Her mødte ansøgeren sin første faste partner, [...]. Under festen gik ansøgeren og *hans partner* udenfor, hvor de så, at festen blev investigeret af fremmede personer. En civil politimand tog billeder til festen. Efterfølgende blev to kvinder og 18 mænd arresteret af politiet,

herunder [...], der havde arrangeret festen og *en anden navngiven person*. Ansøgeren og *hans partner* blev ikke arresteret. De 20 personer blev alle stillet for retten med frikendt på grund af manglende beviser mod dem. I *begyndelsen af 2013* var ansøgeren og hans ven på en restaurant ved navn [...]. De talte om, at EU ville have, at Gambia skal overholde menneskerettighederne. Bag ansøgeren sad en mand. Han forlod restauranten og kom tilbage med to agenter fra NIA (National Intelligence Agency). De tog ansøgeren og vennen med til deres hovedkvarter, hvor de fik at vide, at de var anholdt for at kritisere præsidenten. Ansøgeren og vennen blev tilbageholdt i over en uge og udsat for vold om natten i tre dage. De blev efterfølgende løsladt til gaden med advarsel om ikke at kritisere præsidenten igen. I *foråret 2013* var ansøgeren på en natklub ved navn [...] i [...], Gambia. Ansøgeren og hans partner gik udenfor. De sad og holdt i hånden, da omkring fire paramilitære politifolk kom og anholdt dem. De slog ansøgeren og hans kæreste. De blev begge lagt i håndjern og ført til politistationen i *en anden by*. På stationen blev ansøgeren udsat for vold, herunder trampet på kønsdelene. Politiet truede med at skære hans kønsdele af. Ansøgeren besvimed. Næste morgen vågnede han op på en privat klinik i *den førstnævnte by*, hvor han lå med drop. Han husker ikke, hvordan han kom derhen. Hans broder kom hen til hospitalet, og senere samme dag tog de hen på politistationen. Politiet fortalte broderen om årsagen til ansøgerens anholdelse, og broderen fik ansøgeren løsladt mod en kaution på 50.000 dalasis. Ansøgeren skulle møde på politistationen fredagen efter. Efter af have orienteret sin arbejdsplads om situationen og efter aftale med sin broder udrejste ansøgeren herefter af Gambia den [...] 2013 på et visum, som han havde fået udstedt med henblik på at deltage i en konference i ISIC i København i *cirka en uge i foråret 2013*. Efter ansøgerens udrejse er hans arbejdsplads blevet opsøgt to gange af politiet, ligesom hans familie er blevet opsøgt. Politiet spurgte efter ham. Ansøgeren tog ophold hos sin nevø i *et andet europæisk land*. Han deltog ikke i konferencen, da han var syg efter den behandling, han havde været udsat for på politistationen. Han tænkte ikke på at søge om asyl før i [...] 2013. Dette skyldtes hans sygdom. Han meldte sig ind i de homoseksuelles organisation i *et andet europæisk land*. Han blev Dublinforhandlet tilbage til Danmark. Han er nu medlem af LGBT og har deltaget i Pride i sommeren 2014. **Flygtningenævnets flertal** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder hans forklaring om, at han i en sen alder blev klar over, at han er homoseksuel, og at han efter en række enkeltstående homoseksuelle forhold fik en fast kæreste i *foråret 2012*. Flygtningenævnets flertal finder endvidere at kunne lægge til grund, at ansøgeren og hans kæreste *en nat i foråret 2013* blev anholdt på natklubben [...] i [...] og sigtet for homoseksuel adfærd, og at ansøgeren efterfølgende på politistationen af politiet blev udsat for slag og spark mod sine kønsdele samt trusler om at få skåret kønsdelene af. Herudover har flertallet lagt til grund, at ansøgeren den følgende dag blev løsladt mod kaution, men at han udrejste af Gambia den [...] 2013, idet han frygtede forfølgelse som følge af, at myndighederne var blevet bekendt med hans homoseksualitet. Flygt-

ningenævnets flertal finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gambia risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på den mishandling, som ansøgeren har været udsat for som følge af sin homoseksualitet og på, at ansøgeren, i kraft af sin stilling i en international organisation for unge mennesker, også fremadrettet må anses for særligt profileret som følge af, at hans homoseksualitet er kommet til myndighedernes kendskab, ligesom han er eftersøgt af myndighederne som følge af en sigtelse for homoseksuel adfærd. Flygtningenævnet meddeler derfor den gambiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Gambia2014/1

Nævnet meddelte i **november 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2014 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er født [...], er etnisk kurder fra Sarpol-e Zahab, Iran. Han tilhører religionen Ahl-e Haq (Yaresan). Flygtningenævnet stadfæstede den af [...] 2012 en afgørelse fra Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren – der havde oplyst, at han i *efteråret* 2010 var udrejst illegalt på grund af sin homoseksualitet – ikke opfyldte betingelserne for at få asyl. Nævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren er homoseksuel, men tilsidesatte hans forklaring om, at hans fader skulle have opdaget, at han havde haft et homoseksuelt forhold til en *mand, der efterfølgende blev fængslet*. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren gennem aktiviteter i Danmark og på internettet var blevet eksponeret således, at han af den grund risikerede forfølgelse fra myndighederne eller faderen. Flygtningenævnet besluttede den [...] 2014 at genoptage sagen. Under sagens behandling i Flygtningenævnet den [...] 2014 har ansøgeren forklaret, at han i Iran havde to længerevarende homoseksuelle forhold. Derudover havde han i Iran nogle enkeltstående homoseksuelle forhold. I øvrigt har han i det væsentligste fastholdt sin tidligere afgivne forklaring vedrørende sin seksuelle adfærd i Iran. Ansøgeren har i dag ikke forbindelse med personer i Iran, og der foreligger således intet om ændrede signaler fra faderen, og ansøgeren har ingen viden om, hvorvidt *den mand, som han tidligere havde haft et forhold til i Iran* er blevet løsladt. I Danmark har han siden *efteråret* 2010 levet som homoseksuel. Han har i Danmark haft sex med mange mænd. Her i landet har han været i to længerevarende seriøse forhold med ældre mænd. Sidst har han siden *sommeren* 2013 levet i et åbent forhold med en ældre mand. Ansøgeren og manden har kontakt hver dag. De er åbent sammen på gader og restauranter samt til homoseksuelle arrangementer med videre på en måde, så det kan ses, at de er kærester. I Danmark har han endvidere deltaget i diverse offentlige arrangementer for homoseksuelle, herunder Copenhagen Pride fra 2011 til 2014, en international LGBT fodboldturnering i 2014 samt en homoseksuel filmfestival. Han er endvidere medlem af LGBT Asylum. Fotos af ansøgeren og hans fornavn fremgår af *en homoseksuel hjemmeside*. Udlændingesty-

relsen har under mødet i Flygtningenævnet afslutningsvis nedlagt påstand om, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke anledning til yderligere overvejelser om faderens reaktion vedrørende et homoseksuelt forhold i Iran. Flygtningenævnet lægger fortsat til grund, at ansøgeren er homoseksuel. Nævnet finder det i forlængelse heraf endvidere godtgjort, at ansøgeren har haft flere homoseksuelle forhold i Danmark. Efter en samlet vurdering af det nu foreliggende lægger nævnet endvidere til grund, at ansøgeren også i Iran har haft homoseksuelle forhold til ældre mænd. Efter det, der kan lægges til grund om ansøgerens seksuelle orientering og adfærd i Iran og Danmark, findes det sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil forsætte med at være homoseksuelt aktiv. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren på grund af sin homoseksuelle adfærd har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse af myndighederne, hvis han vender tilbage til Iran. Af denne grund meddeler Flygtningenævnet derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/36

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk muganda, opvokset i Kayunga, Uganda, og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter, at hendes familie vil slå hånden af hende, idet de har opdaget, at hun er homoseksuel. Ansøgeren frygter videre overgreb fra tre personer, der har overfaldet hende med slag og spark. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i perioden 1998-2003 fik tre børn med den samme mand. Ansøgeren og denne mand boede sammen i perioden 1996-2003. I 2007 arbejdede ansøgeren på et værtshus. På værtshuset kom en gruppe homoseksuelle kvinder, som ansøgeren ikke kendte personligt. Kvinderne foreslog, at ansøgeren havde seksuelt samvær med dem. Ansøgeren overværede seksuelt samvær med to af kvinderne, hvorefter ansøgeren besluttede at blive homoseksuel. Ansøgeren blev herefter kæreste med en kvinde, som hun havde et forhold til i perioden 2007-2011. I efteråret 2011 blev ansøgeren antastet af tre mænd, mens hun var på arbejde på værtshuset. Mændene var kunder på værtshuset, og ansøgeren havde set dem tidligere, ligesom de kendte hendes fornavn. Ansøgeren afviste mændene, hvorefter de gav udtryk for, at de var trætte af homoseksuelle kvinder. Mændene overfaldt ansøgeren med slag og spark, ligesom de raserede både værtshuset og ansøgerens bolig i baglokalet. Politiet ankom til stedet, men ansøgeren ønskede ikke at tale med dem, idet hun blot ønskede at komme væk. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sagens behandling har udbygget sin forklaring om, hvordan hun blev homoseksuel væsentligt, idet hun i samtalen med Udlændingestyrelsen har forklaret, at det skete i 2007 på opfordring af nogle lesbiske

kunder. Hun har under mødet for nævnet forklaret, at hun allerede under samlivet med sin mand var tiltrukket af kvinder og uden følelser for ham, og hun har endelig forklaret, at hendes lesbiske forhold i 2007 var med en veninde og kollega, efter at de begge havde drukket sig fulde. På forespørgsel har hun ikke nærmere kunnet redegøre for, hvad der førte til, at hun blev homoseksuel, eller hvornår det skete. Nævnet bemærker endvidere, at hun ikke under samtalen med Udlændingestyrelsen i *begyndelsen af 2013* har nævnt, at hun havde en kæreste. Nævnet har endvidere bemærket, at ansøgeren ikke har kunnet forklare nærmere om det påståede værtshus [...], herunder om varelageret og økonomien. Nævnet finder det påfaldende, at hun efter sin forklaring har kunnet drive stedet i fire år uden problemer med kunder eller myndigheder, selvom hun har forklaret, at nogle kunder var åbenlyst lesbiske, men at hun nu mener sig efterstræbt af myndighederne og almindelige borgere, fordi tre mænd har råbt og øvet vold mod hende som følge af, at hun har nægtet at gå i seng med dem. Nævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren ikke har kunnet forklare nærmere om sin flugt, herunder planlægningen og økonomien, at hun ikke kan erindre navnene på de fire piger, hun dels var sammen med i Rwanda dels flygtede sammen med, og endelig at hun forklarer, at hun i de otte måneder, hun opholdt sig i Rwanda, skjulte sig i en kælder. Endelig finder nævnet det usandsynligt, at hendes moders hjem, der efter det oplyste ligger 80 til 100 km væk fra værtshuset, blev ransaget af andre borgere som følge af den påståede episode på værtshuset. Nævnet finder efter en samlet vurdering af det ovenstående, at ansøgerens forklaring er utroværdig i en sådan grad, at den tilsidesættes i sin helhed, herunder også forklaringen om, at hun er homoseksuel. Flygtningesnævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Uganda/2014/3

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mali. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk jula og kristen fra Gao, Mali. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af gruppen Al-Qaeda Islamic du Maghreb (AQIM) eller andre islamistiske militser, idet han er kristen og homoseksuel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han i perioden fra 1990 til tre måneder før drabet på sine forældre i *efteråret 2012* modtog seks trusler fra islamiske grupper, herunder Tuaregerne, Asar Dine og AQIM. I *efteråret 2012* blev ansøgerens forældre dræbt af AQIM på faderens og ansøgerens bopæl i Gao. AQIM havde tidligere truet andre kristne familier i området, herunder også ansøgerens familie. Dagen efter drabet på ansøgerens forældre blev ansøgeren tilbageholdt af AQIM. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for tortur. Han blev endvidere forsøgt truet

til at underskrive en erklæring om at konvertere fra kristendommen til islam, samt beskyldt for at omvende en af islamisternes broder til homoseksualitet. I forbindelse med et angreb på AQIM lykkedes det ansøgeren at flygte i en bil. Han udrejste kortvarigt til Mauretania, men tog tilbage til Mali, hvor han opsøgte familien i Bamako. Han kunne ikke bo der, hvorfor han rejste til Sikasso, hvor han boede i omkring en måned, indtil han senere på efteråret 2012 endeligt udrejste af Mali. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om de overgreb, han og hans familie har været udsat for i Mali, til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at forklaringen i sig selv forekommer usandsynlig, og at den også er præget af divergenser og betydelige udbygninger. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om finansiering af udreisen heller ikke forekommer troværdig. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er kristen, og at han er homoseksuel. De grunde, ansøgeren har påberåbt sig, er således omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet bemærker, at homoseksuelle forhold ikke er forbudt efter lovgivningen i Mali, og nævnet finder ikke, at ansøgeren er i reel risiko for sådanne overgreb fra lokalbefolkningens side, at han opfylder betingelserne for asyl. Forholdene for kristne i Mali er efter de foreliggende baggrundsoplysninger heller ikke af en sådan karakter, at det må antages, at ansøgeren af den grund risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til Mali. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder efter vurderingen af ansøgerens troværdighed ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Mali/2014/2

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en transkønnet statsborger fra Malaysia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er født i 1977, er etnisk malay fra Seremban i Negeri Sembilan. Fra hun var omkring 15 år, har hun boet i Klang i Selangor og i Kuala Lumpur. Hun er officielt registreret som muslim, men hun betragter sig selv som hindu. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Malaysia frygter, at hun vil blive chikaneret navnlig af politiet og den islamiske organisation Jabatan Agama Islam, idet hun er transkønnet og går i dametøj. Hun har endvidere henvist til, at hun er i risiko for overgreb, fordi hun har forladt islam og tilsluttet sig hinduismen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren gjort gældende, at hun begyndte at klæde sig i dametøj, da hun var omkring 16-18 år gammel, og begyndte at få hormonelle indsprøjtninger. Ansøgeren er født som mand, men i *foråret* 2007 undergik hun en kønsskifteoperation i Thailand. Ansøgeren var forinden blevet voldtaget tre – fem gange. Fra omkring 2001 til 2010 udsatte det malaysiske politi hende for chikane og fysiske overgreb. Hun blev mange gange standset på gaden og anmodet om at legitimere sig, idet politiet på grund af hendes udseende havde mistanke om, at hun ikke var kvinde, selvom hun var klædt i dametøj. Af legitimationskortet, som hun ikke har kunnet få ændret, fremgår det, at hun er en

mand. Politifolkene, der så hendes identitetskort, vidste, at hun derfor ikke havde nogle rettigheder, og tvang hende flere gange til at udføre oralsex. Ansøgeren var blevet afvist, da hun til politiet i Kuala Lumpur havde anmeldt en voldtægt, og turde herefter ikke anmelde de overgreb, som politiet begik imod hende. Politiet har ved flere lejligheder tilbageholdt hende i op til et døgn. Dette skete frem til omkring 2010. I *foråret* 2012 bragte politiet i Melaka hende endvidere til et kontor tilhørende Jabatan Agama Islam, hvor hun blev tilbageholdt indtil den efterfølgende dag. Forinden løsladelsen blev der taget fotografi af hendes tatovering på hånden, idet man ikke må have tatoveringer som muslim, og idet muslimer ikke må skifte religion. De tog også hendes dame-sko fra hende, idet det for mænd er forbudt at gå i dametøj. I forbindelse med løsladelsen fik hun nogle dokumenter. Foto af det ene dokument indgår i asylsagen. Jabatan Agama Islam fortalte hende, at hun senere skulle i retten. Til Jabatan Agama Islam oplyste hun sin daværende bopæl hos sin ven. Ansøgeren boede senere hos sin moder i Seremban eller i Klang og hørte ikke fra retten eller Jabatan Agama Islam. Ansøgeren er mange gange rejst legalt til Thailand og Singapore, herunder i efteråret 2013, hvor hun også var på ferie i Indien. Rejserne har aldrig givet hende problemer. Hun udrejste legalt i *begyndelsen af* 2014. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2007 har fået en kønsskifteoperation i Thailand. Ansøgerens forklaringer om voldtægt er forbundet med betydelig usikkerhed. Dette gælder både omstændighederne i forbindelse med voldtægterne, herunder antal gerningsmænd, antal af voldtægter og i hvilke byer, disse skulle have fundet sted. Nævnet finder herefter samlet set ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun har været udsat for denne type af overgreb. Ansøgerens forklaringer om chikane fra ansatte i politiet, herunder at hun er blevet tvunget til at udføre oralsex, har ligeledes været præget af betydelig usikkerhed, herunder vedrørende antal af episoder. Forklaringen herom har endvidere været meget ukonkret, og ansøgeren har på opfølgende spørgsmål i nævnet haft vanskeligt ved at svare præcist. Nævnet finder imidlertid ikke tilstrækkelig grundlag for helt at afvise, at menige betjente senest i 2010 har chikaneret ansøgeren på forskellig vis. Nævnet lægger herved en vis vægt på, at forklaringen er støttet af generelle baggrundsoplysninger. Nævnet finder heller ikke anledning til at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun nogle gange har været udsat for kortvarige tilbageholdelser på op til et døgn, hvor hun ikke er blevet udsat for overgreb. Bortset fra en enkelt episode i *foråret* 2012 har seneste tilbageholdelse været i 2010. For så vidt angår Jabatan Agama Islams trussel om retssag i *foråret* 2012 lægger nævnet vægt på, at der ikke har været opfølgning heraf fra Jabatan Agama Islam eller andre, samt at ansøgeren i den pågældende periode talrige gange er rejst legalt ud og ind af Malaysia. Herefter finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevendende til Malaysia vil blive udsat for forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at der er reel risiko for, at hun vil blive udsat for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. I flertallets vurdering indgår, at de fleste af de af ansøgeren påberåbte episoder har fundet sted for flere år si-

den, samt at ansøgeren herefter i vidt omfang har kunnet leve et tåleligt liv i sit hjemland, herunder hos sin familie i Seramban, hvor hendes moder er en støtte for hende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Malaysia/2014/1

Der kan tillige henvises til den i afsnit 4.4.4.2 nævnte afgørelse Nigeria/2014/5 og til den i afsnit 7.5.2.2 nævnte afgørelse Libyen/2014/2.

7.10 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2014 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 7.11.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f, for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, reflektionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Kenya. Indrejst i 2009. I 2009 stadfæstede Flygtninge-nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren blev meddelt afslag på asyl som zimbabwisk statsborger. Efter at ansøgeren havde oplyst retteligt at være kenyansk statsborger, hvilken identitet kunne bekræftes af Rigspolitiet, besluttede Flygtninge-nævnet i forårets 2013 at genoptage og hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet førsteinstansbehandling. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk luhuya og kristen af trosretning fra Kenya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya frygter at blive fængslet af de kenyanske myndigheder, idet *en herboende kenyansk mand, som fik ansøger bragt til Danmark*, med sine forbindelser til de kenyanske myndigheder vil kunne få ansøgeren og hendes familiemedlemmer fængslet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i 2008 i Kenya mødte en person ved navn [...], der satte hende i forbindelse med *ovennævnte kenyanske mand* til en fest. [...] oplyste ansøgeren om, at *den kenyanske mand* kunne skaffe hende et job som stewardesse i Danmark. I *begyndelsen af 2009* tog ansøgeren derfor til Danmark for at blive introduceret til ansøgerens kommende arbejdsgiver, *en dansk mand*, der efter sigende var ansat ved SAS. I *begyndelsen af 2009* døde ansøgerens fader, og ansøgeren rejste kortvarigt tilbage til Kenya for at være med til faderens begravelse. Da ansøgeren blev anmodet om at komme til Danmark igen, blev hun oplyst om, at der ventede hende et job som stewardesse i SAS, og ansøgeren blev samtidig bedt om at skaffe 8.000 US dollars til *ovennævnte kenyanske mand*, som skulle dække omkostningerne i forbindelse med ansøgeren og hendes børns ophold. Da ansøgeren ankom til Danmark med sine børn, blev de indlogeret i *den kenyanske mands* private bolig. Efter en uges ophold bad *han* ansøgeren om at betale 2,5 millioner danske kroner til ham. Ansøgeren forklarede, at hun ikke havde flere penge, da hun allerede havde lånt sig frem til de 8.000 US dollars, som han tidligere havde fået. *Den kenyanske mand* krævede derfor, at ansøgeren begyndte at arbejde som prostitueret for ham. Ansøgeren nægtede, og han gav hende derefter tre dage til at lære en opdigtet historie om et asylmotiv, som han tvang ansøgeren til at oplyse Udlændingestyrelsen om, før han smed hende ud af sin bolig. Han bragte ansøgeren til Center Sandholm, hvor hun søgte asyl. Under opholdet i Center Sandholm opsøgte *den kenyanske mand* ansøgeren to gange, hvor han truede hende. Senere opsøgte *han* ansøgeren igen på et andet asylcenter, hvor han fra *foråret 2009* og frem til *efteråret 2011* tvang ansøgeren til at arbejde som prostitueret for ham. I *efteråret 2011* stoppede ansøgeren med at arbejde for *ham*. *Hans* netværk opsøgte ansøgerens moder og brødre i Kenya, som de truede med at fængsle, hvis ikke ansøgeren betalte det skyldige beløb.

Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at *den kenyanske mands* netværk havde opsøgt hendes familiemedlemmer en til tre gange i kvartalet siden *efteråret* 2011 og fortsat gør det. Ansøgerens familiemedlemmer har ikke været fængslet eller tilbageholdt i Kenya. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel ved sin ankomst til Danmark, men at hun i *efteråret* 2011 har brudt med netværket. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren alene har forklaret om en truende episode fra den påståede hovedmand efter bruddet, da han angiveligt brød ind på asylcenteret, hvilket hun efterfølgende undlod at oplyse til personalet, hvorfor dette ikke kan dokumenteres. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren forud for mødet i nævnet alene har forklaret, at hendes familie i Kenya var blevet truet, men at hun under nævnsrådet har udbygget sin forklaring, idet hun har fortalt, at hendes ene broder [...] er blevet tilbageholdt af politiet i tre måneder, angiveligt som følge af hendes brud med netværket, at hun efterfølgende har foranlediget, at samme broder blev flyttet til Tanzania for at undgå yderligere repressalier, samt at ansøgeren under nævnsrådet har fremlagt en kopi af et dokument, der angiveligt dokumenterer, at hendes anden broder [...] allerede i 2011 har anmeldt *den kenyanske mand* til politiet. Nævnet finder, at ansøgeren har en påfaldende stor viden om operatørerne i netværket og tvivler på, at disse oplysninger om hovedmændene i flere europæiske lande er kommet til hendes kundskab alene ved at overhøre telefonsamtaler de få dage, hun boede hos *den kenyanske mand* eller gennem samtaler med de øvrige prostituerede. Ansøgeren har ikke kunnet sandsynliggøre, at et eventuelt netværk skulle have en sådan kontrol med de kenyanske myndigheder, at de uretmæssigt kan få foretaget anholdelser, domfældelser eller hindre kenyanske borgere i at opnå behandling på hospitalerne. Endeligt finder nævnet det usandsynligt, at *den kenyanske mand*, hvis han ønskede at skade ansøgerens oprindelige asylsag, skulle konstruere og fremsende et identitetspapir, når han efter ansøgerens forklaring er i besiddelse af hendes originale ID-kort. På baggrund af ovenstående og idet at nævnet tillige har lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet ukorrekte oplysninger i sin tidligere asylsag, finder nævnet ikke, at hun har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2.” Kenya/2014/1

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2005. Ansøger havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede, at hendes faders familie ville tvinge hende til at deltage i voodoo-ritualer, da de praktiserer trosretningen asong, og at hun i den forbindelse ville blive dræbt. Ansøger havde endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede repressalier fra den kvinde, som arrangerede og finansierede hendes udrejse af Nigeria, da kvinden forlangte et beløb herfor, som ansøgeren ikke havde mulighed for at betale. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk benin og kristen fra Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller

religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtninge­nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om, at hendes faders familie har udsat hende for voodoo, til grund. Nævnet lægger således til grund, at familien fra ansøgeren var ca. 2 år, og til hun var 7 eller 9 år gammel, skar i hende for at tappe blod, der skulle bruges i forbindelse med udøvelse af voodoo-ritualer. Det lægges endvidere til grund, at ansøgerens familie, da hun som enten 7- eller 9-årig sagde fra over for at medvirke, accepterede det, og at der herefter gik en årrække, hvor hun ikke deltog i ritualerne. Ansøgerens forklaring har med hensyn til, hvad der skete, da familien igen ville have hende til at medvirke til voodoo, været overfladisk og båret præg af mangel på detaljer. Nævnet finder herefter ikke, at intensiteten af voodoo-ritualerne har været af en sådan karakter, at der er tale om et asylretligt relevant forhold. Nævnet lægger i den forbindelse videre vægt på, at ansøgeren i dag er en voksen kvinde på 29 år, og at familien tidligere har accepteret, at hun har sagt fra overfor at deltage. Flygtninge­nævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren har været handlet og mod sin vilje tvunget til prostitution af kvinden [...], der arrangerede og betalte hendes udrejse. Nævnet finder imidlertid, at der er tale om en konflikt, der ikke kan begrunde asyl. Flygtninge­nævnet finder således, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, og bemærker, at det fremgår af bag­grundsmaterialet, at de nigerianske myndigheder har iværksat tiltag mod menneske­handel gennem blandt andet organisationen NAPTIP, der driver beskyttelsescentre blandt andet for kvinder, der har været udsat for menneskehandel. Flygtninge­nævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet skal endelig bemærke, at de generelt vanskelige forhold for kvinder i Nigeria ikke kan føre til et andet resultat.” Nigeria/2014/3

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Ghana. Indrejst i 2013. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at hun er katolik af trosretning og opvokset i Kap Verde. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa­tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ghana frygter at blive dræbt af sin tidligere samlever, [...]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i *foråret* 2008 rejste fra Ghana til Italien sammen med [...], idet hun ikke havde nogen penge at leve for i Ghana. [...] krævede, at hun skulle betale 10.000 euro for rejsen, og at hun skulle tjene pengene ved at prosti­tuere sig. Da ansøgeren nægtede dette, udsatte [...] hende for vold og voldtægt og tru­ede hende på livet. Efter ansøgerens indrejse i Danmark har hun modtaget trusler per SMS fra [...], som fortsat truer hende og hendes børn på livet. Indledningsvis skal det bemærkes, at ansøgeren må antages at være ghanesisk statsborger, og at hun derfor skal

vurderes i forhold til Ghana. Der lægges vægt på, at ansøgeren har et ghanesisk pas og har været registreret som ghanesisk statsborger af myndighederne både i Italien og i Danmark. Hertil kommer ansøgerens oplysninger til motivsamtalet om sit fødested og opvækst. Ansøgeren har ikke haft problemer med de ghanesiske myndigheder eller været udsat for straffeprocessuelle indgreb. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgerens konflikt med [...] er en privat konflikt, der ikke i sig selv kan begrunde asyl. Ansøgerens oplysninger om [...]’s fremfærd må sidestilles med borgerlig kriminalitet. Det må endvidere tillægges vægt, at ansøgeren med bistand fra de italienske myndigheder kunne rejse tilbage til Ghana i 2011, hvor hun opholdt sig hos [...]’s moder sammen med sine børn. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren, der i øvrigt fremstår helt uprofileret, i givet fald må søge myndighedernes beskyttelse. Flertallet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Ghana risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ghana/2014/1

7.11 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på sager vedrørende afghanske statsborgere, som har oplyst at være i risiko for overgreb fra Taliban, fordi de tilhører en særligt udsat gruppe, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban som følge af, at han ikke vil samarbejde med dem. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han i perioden fra 2010 og frem til 2012 har modtaget 12 til 15 telefoniske trusler fra medlemmer af Taliban. Han har yderligere oplyst, at han den [...] 2012 modtog et trusselsbrev fra Taliban på sin bopæl, og at Taliban flere gange har opsøgt hans morbroders sønner for at spørge til hans opholdssted. Ansøgeren har oplyst at have arbejdet som sikkerhedsvagt for *et ministerielt projekt*, og det er i denne forbindelse, at han har modtaget trusler. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren har arbejdet som vagt for en udenlandsk organisation, og at Taliban i den forbindelse har fremsat et antal trusler over for ham, ligesom han har modtaget en skriftlig trussel, som han imidlertid ikke har læst, inden han udrejste. **Flygtningenævnets flertal** finder imidlertid ikke, at ansøgeren, der alene modtog truslerne som led i sit arbejde som vagtmand, er særligt profileret, eller at truslerne har haft en sådan karakter og intensitet, at Taliban vil opsøge ansøgeren ved hans tilbagevenden til sit hjemområde. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren besad en stilling som ubevæbnet vagt, hvor han ikke havde særlig indflydelse, og at han løbende modtog trusler over to år uden, at han tog initiativ til at flygte. Der er tillige lagt vægt på, at truslerne ligger tilbage i tid. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sin hjemby vil være i risiko for fornyede henvendelser fra Taliban og overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren heller ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/7

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og fire børn fra Afghanistan. Det fremgik af sagen, at den kvindelige ansøger indrejste i 2012. De tre børn indrejste herefter en efter en. Den mandlige ansøger indrejste i 2013 sammen med det fjerde barn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tasjikker og sunni-muslimer af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban. Den mandlige ansøger arbejdede i perioden 2004 til 2011 som chauffør for *en FN-organisation* i Kabul. Den mandlige ansøger modtog i *foråret* 2011 to telefonopkald fra Taliban, der krævede, at

han skulle arbejde for dem. Taliban truede med at dræbe ansøgeren og dennes familie, hvis han ikke samarbejdede. Ansøgeren modtog nogle dage senere et trusselsbrev fra Taliban. Tre dage senere blev ansøgerens børn forfulgt af en bil på vej hjem fra skole. Tre til fire dage efter modtagelsen af trusselsbrevet modtog den kvindelige ansøger et trusselsopkald. Den kvindelige ansøger modtog i alt tre opkald med nogle dages mellemrum. Flygtningenævnet lægger efter ansøgernes forklaringer og indholdet af det notat om den mandlige ansøgers ansættelse ved *FN-organisationen* i Kabul, som er indhentet i forbindelse med asylsagen gennem Udenrigsministeriet, til grund, at den mandlige ansøger har været ansat som chauffør ved *FN-organisationen* i Kabul indtil ansøgernes udrejse fra Afghanistan. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge til grund, at ansøgerne forud for deres udrejse har været udsat for trusler af en sådan intensitet, at der er grundlag for at meddele dem asyl. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgerne for Flygtningenævnet har forklaret usikkert, ukonkret og usammenhængende om de trusler, som de har påberåbt sig. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer om truslerne, navnlig for så vidt angår den skriftlige trussel, ikke tidsmæssigt hænger sammen med de indhentede oplysninger fra *FN-organisationen* om, hvornår den mandlige ansøger rapporterede om en skriftlig trussel til organisationen. Hertil kommer, at ansøgerne har forklaret divergerende på en række punkter, herunder om hvorvidt det i forbindelse med den første telefoniske trussel rettet mod den mandlige ansøger blev oplyst, at truslen blev fremsat af en repræsentant for Taliban, eller om ansøgeren alene formodede dette, og om hvorvidt den kvindelige ansøger fik skiftet sit SIM-kort/telefonnummer inden udrejsen. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at de vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afg/2014/31

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske pashtunere og muslimer fra Kabul, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han har arbejdet for de danske styrker i perioden fra *begyndelsen af 2009* til *foråret 2012*. Fra *sommeren 2012* og halvanden måned frem har han arbejdet som tolk for de engelske styrker, hvorefter han frem til *sommeren 2013* igen har arbejdet som tolk for de danske styrker. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter den mandlige ansøger at blive dræbt af medlemmer af Taliban eller af personer fra sin egen klan [...]. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger forklaret, at hans fader i *foråret 2012* telefonisk meddelte ham, at der var kommet et trusselsbrev fra Taliban adresseret til den mandlige ansøger. I brevet truede Taliban den mandlige ansøger på livet som følge af hans arbejde som

tolk. Den mandlige ansøger havde samtidig fået at vide, at hans moder var syg. Han søgte herefter om orlov til at rejse hjem til Kabul, men fik afslag, hvorfor han i stedet valgte at sige op. I *sommeren* 2012, da den mandlige ansøgers fader var i [...] for at sælge sin jord, fortalte man ham, at mullahen havde besluttet, at alle fra [...] -klanen, der arbejdede for udlændinge, skulle dræbes, og der var sat en dusør herfor på 100.000 afghani. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret, at der fra *efteråret* 2012 og frem til hans udrejse ofte kom slægtninge fra [...] på besøg hos hans familie i Kabul, og de fortalte familien, at klanen ønskede at dræbe ham. Taliban har uddelegeret opgaven med at dræbe ham til hans klan, hvilket er grunden til, at Taliban ikke har kontaktet ham siden *foråret* 2012. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hendes ægtefælle vil blive dræbt af hendes farbroder eller personer fra den mandlige ansøgers egen familie. Til støtte herfor har den kvindelige ansøger oplyst, at hendes farbroder ønskede hende gift med sin søn, hvilket den kvindelige ansøgers fader afslog. I stedet blev den kvindelige ansøger gift med sin nuværende ægtefælle. Herpå blev hendes farbroder vred, idet han mente, at hun havde giftet sig med en vantro, fordi han var tolk. Den kvindelige ansøgers farbroder oplyste, at han ville slå den mandlige ansøger ihjel, hvis han fik fat på ham. Herudover har den mandlige ansøger haft problemer med sin familie som følge af sit arbejde som tolk. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger under sin godt fireårige ansættelse som tolk deltog i opgaver vedrørende blandt andet patruljering, militære operationer, ransagninger, kontrol ved checkpoints og møder med lokale myndigheder. Flygtningenævnet lægger efter forklaringerne og sagens øvrige oplysninger endvidere til grund, at den mandlige ansøger i *foråret* 2012, da han arbejdede som tolk for de danske styrker, i et brev fra Taliban blev truet på livet, idet Taliban under henvisning til hans arbejde tilkendegav at ville dræbe ham, hvis de fik fat i ham. Nævnet lægger videre til grund, at den mandlige ansøger i *foråret* 2012 oplyste sin arbejdsgiver om hændelsen og blandt andet som følge af denne opsagde sit job, men at han godt to måneder senere af hensyn til sin sikkerhed på ny søgte og fik ansættelse som tolk først hos de engelske og siden hos de danske styrker, hvor han forblev, indtil han i *sommeren* 2013 blev opsagt. Herefter holdt han lav profil og opholdt sig overvejende hos sin broder indtil udrejsen af Afghanistan i *slutningen af* 2013. Endelig lægger nævnet til grund, at den mandlige ansøger af sin fader har fået oplyst, at overhovederne i familiens klan har besluttet, at han skal dræbes, at de har udlovet en dusør for at dræbe medlemmer af klanen, der har arbejdet for de udenlandske styrker, og at slægtninge ved flere lejligheder har fortalt, at den mandlige ansøger er i risiko for at blive dræbt. Flygtningenævnet finder det herefter sandsynliggjort, at den mandlige ansøger er efterstræbt af Taliban og profileret på en sådan måde, at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nogle mindre divergenser i hans forklaring og den omstændighed, at han ikke ved sit exit-interview hos arbejdsgiveren i *sommeren* 2013 på ny nævnte truslerne, kan ikke føre til en anden

vurdering. Nævnet finder det endvidere sandsynliggjort, at den kvindelige ansøger som følge af sin mands forhold tillige vil være i risiko for overgreb. Det kan ikke forventes, at de afghanske myndigheder vil kunne beskytte ansøgerne mod disse overgreb, hvorfor de opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet finder, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgerne ved tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og de opfylder derfor ikke betingelserne for at få asyl efter denne bestemmelse. Endelig finder nævnet, at ansøgerne under hensyn til baggrunden for truslerne og disses karakter ikke kan henvises til et internt flugtalternativ i Afghanistan. Flygtningesnævnet meddeler derfor de afghanske statsborgere [...] og [...] samt deres mindreårige barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/32

Nævnet **stadfæstede i oktober 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban, idet han i perioden fra 2009 til 2012 arbejdede som tolk for de amerikanske styrker, herunder aflyttede og videregav Talibans radiokommunikation til de amerikanske styrker, hvilket blandt andet resulterede i flere talebaneres død og anholdelser. I *efteråret* 2012 blev ansøgeren ringet op af sin fader, som oplyste, at de havde modtaget et trusselsbrev fra Taliban, og at der for én dag siden var ankommet fire bevæbnede og maskerede mænd på motorcykler, som havde sagt til faderen, at de vidste, at ansøgeren var meddeler for de amerikanske styrker, og at de ville slå ham ihjel. Ved en senere henvendelse slog Taliban endvidere faderen og brækkede hans arm. Flygtningesnævnet kan – i overensstemmelse med oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af *foråret* 2014 – lægge til grund, at ansøgeren var ansat som tolk for de amerikanske styrker i perioden fra *begyndelsen af* 2009 til *efteråret* 2009. Flygtningesnævnet kan derimod ikke lægge til grund, at ansøgerens ansættelse fortsatte indtil *efteråret* 2012. Flygtningesnævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansættelse er fortsat efter *efteråret* 2009, og at han heller ikke efter fremkomsten af Udenrigsministeriets notat har forsøgt at skaffe yderligere dokumentation herfor, for eksempel i form af anbefalingsbreve fra senere chefer i lejren og bankoplysninger. På Udlændingestyrelsens og nævnets spørgsmål herom har ansøgeren derimod svaret divergerende og afglidende. Nævnet kan ikke lægge til grund, at ansættelsen i 2009 har givet anledning til problemer i 2012. Nævnet kan således ikke lægge vægt på det fremlagte trusselsbrev fra Taliban, hvorefter Taliban vil eftersøge og dræbe ansøgeren og hans familie. Nævnet finder det således ulogisk, at Taliban ville aflevere brevet og dermed advare ansøgeren og familien i stedet for at realisere sin hensigt. Nævnet har videre noteret sig oplysningerne i baggrundsmaterialet om, at der i vidt omfang florerer

falske trusselsbreve fra Taliban i Afghanistan. Da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtninge-nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/33

Se endvidere de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2014/5, Afg/2014/4, Afg/2014/1 og Afg/2014/6, den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Afg/2014/12, den i afsnit 7.9.2.1 nævnte afgørelse Afg/2014/22 samt de i afsnit 7.12 nævnte afgørelser Afg/2014/34, Afg/2014/35 og Afg/2014/36.

Som eksempel på andre sager, hvor Flygtninge-nævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Sagen blev i Flygtninge-nævnet sambe-handlet med sagen vedrørende ansøgerens datter og dennes barn. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tadjik af etnicitet, er født i Kandahar, Afghanistan, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles broder [...], fordi ansøgerens datter har fået et barn udenfor ægteskabet i Danmark. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afgha-nistan frygter, at hun vil blive udsat for overgreb fra en privatperson, [...]. Ansøgerens ægtefælle havde en konflikt med *den pågældende* vedrørende ejerforholdet af en butik. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at vende tilbage til Afghanistan, fordi hun er blevet interesseret i kristendommen under sit ophold i Danmark. I 2009 vendte ansøgeren, ægtefællen og deres fælles børn tilbage til Afghanistan fra Iran. De bosatte sig i Kandahar. Ansøgerens ægtefælle gjorde krav på en butik i Kandahar by, som han havde arvet fra sin fader. Der opstod en konflikt omkring dette imellem ansøgerens ægtefælle og en person ved navn [...], idet [...] også gjorde krav på butikken. Ansøge-rens ægtefælle anmeldte episoden til politiet, som gav en frist på fem dage til at rømme butikken. Efter de fem dage tog ansøgerens ægtefælle til butikken for at se, om den var blevet rømmet. Dette var sidste gang, at ansøgeren så sin ægtefælle. Om aftenen den efterfølgende dag blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af tre for hende ukendte maske-rede og bevæbnede personer. Personerne slog ansøgeren og hendes sønner og truede ansøgeren til udlevering af skøde på butikken. To til tre dage efter denne episode op-søgte ansøgeren politiet, hvor hun anmeldte ægtefællens forsvinden og overfaldet. Da-gen efter fandt ansøgeren et trusselsbrev på bopælen, hvor ansøgeren og hendes familie blev truet på livet, fordi de havde anmeldt forholdet til politiet. Den næste dag påbe-gyndte ansøgeren og hendes børn udrejsen af Afghanistan. Den omstændighed, at dat-

teren [...] har født et barn udenfor ægteskab, kan efter det foreliggende ikke i sig selv antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det skal særligt bemærkes, at ansøgeren selv har taget afstand fra datterens handlemåde, og at ansøgeren og datteren af samme grund kun har begrænset kontakt med hinanden. Uanset at ansøgeren på nogle punkter har forklaret divergerende – også i forhold til datteren [...]s og sønnen [...]s forklaring – vedrørende konflikten med *den person, der havde overtaget ægtefællens forretning*, kan **Flygtningenævnets flertal** lægge til grund, at ægtefællen angiveligt blev dræbt af *den pågældende* i forbindelse med en konflikt om en forretning, at ansøgeren og hendes børn blev opsøgt på bopælen af bevæbnede mænd, som aftvang ansøgerens ”skøde” til forretningen, at ansøgeren og hendes søn [...] efterfølgende anmeldte ægtefællens forsvinden og mændenes indtrængen til myndighederne, og at ansøgeren herefter modtog et trusselsbrev fra gerningsmændene. Når der endvidere henses til karakteren af mændenes fremfærd, og da ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kan antages at ville kunne opnå fornøden beskyttelse hos myndighederne, finder et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at de af ansøgeren påberåbte asylmotive kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnets flertal skal bemærke, at ansøgeren ikke for Flygtningenævnet har forklaret overbevisende om, at hun reelt er konverteret til anden religion. Ansøgeren har besvaret nogle spørgsmål om sin konversion, og hendes svar bærer i høj grad præg af, at hun i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke har noget særligt stort begreb om kristendommen, og at der er tale om indstuderede svar. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/16

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Hawiya, subklanen Habargidir, subsubklanen [...] og er sunni-muslim af trosretning fra Cadaado, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at

blive slået ihjel af al-Shabaab. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren gjort gældende, at han som 18-årig flyttede til Mogadishu, hvor han åbnede en musikforretning med sin fætter. Den [...] 2012 blev han skudt i hovedet af al-Shabaab, da han ikke efterkom deres ordre om at lukke musikforretningen. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Somalia ikke kan få den nødvendige medicinske hjælp til sine epileptiske anfald, som han lider af som følge af skudepisoden. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren på et tidspunkt er blevet skudt i hovedet. Flygtningenævnet kan imidlertid og uanset en vis lempeligere bevisvurdering ikke lægge ansøgerens forklaring om, hvordan han blev skudt i hovedet og af hvem, til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om skudepisoden forekommer utroværdig. Nævnet har lagt vægt på, at omstændighederne ved skudepisoden, uanset om det lægges til grund, at ansøgeren blev skudt i et vejkryds, bærer præg af tilfældighed, idet det forekommer usandsynligt, at al-Shabaab skulle kunne genkende ansøgeren, der kørte i sin fætters bil midt på dagen, og at bilen efter det oplyste var en almindelig gammel bil. Det forekommer endvidere usandsynligt, at al-Shabaab skulle planlægge at udføre et attentat mod en person, der kører i en bil, med små håndvåben. Det forekommer endvidere usandsynligt, at ansøgeren skulle destruere sine journaler fra hospitalet i Tyrkiet, når han fortsat var meget ilde tilredt og på vej videre for at få behandling. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren har haft en musikbutik af en vis størrelse, som al-Shabaab krævede, at han lukkede, findes han ikke i dag at være profileret i en sådan grad, at det kan antages, at al-Shabaab vil efterstræbe ham. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret udbyggende om musikbutikken. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at de omstændigheder, som ansøgeren har oplyst om til støtte for sin asylansøgning eller om sine personlige forhold, kan føre til, at han meddeles konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. For så vidt angår den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu, bemærker Flygtningenævnet følgende: Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende det sydlige og centrale Somalia, sammenholdt med de foreliggende prøvesager fra maj 2013 om sikkerhedssituationen i Somalia, at den sikkerhedsmæssige situation i området er væsentligt forbedret siden tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols dom i Sufi and Elmi v. UK. Forbedringerne består blandt andet i en nedgang i antallet af overgreb, herunder drab, på civile, og i sammenhæng hermed en reduceret risiko for overgreb på civile og samtidig en væsentlig indskrænkning i omfanget af kamphandlinger med brug af våben. I baggrundsoplysningerne beskrives trods forbedringerne samstemmende ringe vilkår for menneskerettighederne i Mogadishu og Somalia generelt. Om al-Shabaabs rolle anføres blandt andet, at organisationen er svækket og nu primært benytter sig af nålestiksoperationer som angrebsmiddel. Den forbedrede situation er beskrevet i en række rapporter om den seneste udvikling i Somalia, herunder Mogadishu. Det drejer sig – udover Landsinfos og Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra maj 2013, jf. herom nedenfor – blandt andet om Amnesty Internationals notat fra den 15. maj 2013 ”Returns

to South and Central Somalia: A Violation of international Law”, Dansk Flygtningehjælps notat fra den 5. marts 2013 om asylansøgere fra det sydlige og centrale Somalia, Human Rights Watchs rapporter ”Somalia: New al-Shabaab attacks are war Crimes” fra den 16. april 2013, ”Hostage of the gatekeepers” fra den 28. marts 2013, ”The Netherlands: Halt Plan to Deport Somalis” fra den 21. februar 2013 og ”World Report 2013 – Somalia” fra den 31. januar 2013, Landinfos og Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra den 4. januar 2013 ”Update on Security and human rights issues in South-Central Somalia, including Mogadishu”, Landinfos notat af 6. december 2012 ”Somalia: Sikkerhet og humanitære forhold i Mogadishu”, Migrationsverkets rapport ”Säkerhetssituationen i Somalia” fra den 24. oktober 2012, British Home Offices rapport ”Operational Guidance Note Somalia” fra den 1. oktober 2012 samt Udlændingestyrelsens notat af 14. maj 2013 om Sveriges og Norges Somalia-praksis. Det fremgår af den seneste rapport, Udlændingestyrelsen og Landinfos fact finding rapport ”Security and protection in Mogadishu and South-Central Somalia” nr. 3/2013, maj 2013, blandt andet, at lufthavnen i Mogadishu og områderne heromkring er meget sikre, hvorfor luftvejen til og fra byen er åben. Al-Shabaab målretter hovedsageligt sine angreb mod regeringsmedlemmer, myndighedspersoner og regeringens internationale støtter samt personer, der associeres hermed. Efter de aktuelt foreliggende baggrundsplysninger finder nævnet ikke, at den generelle sikkerhedsmæssige situation på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til Mogadishu, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der findes derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, alene som følge af de generelle forhold i området. For så vidt angår ansøgerens individuelle situation bemærker Flygtningenævnet særligt, at ansøgeren er en yngre mand, der efter det oplyste har familie i Somalia og et tilhørsforhold til en af de store klaner, og at han må antages at kunne søge beskyttelse hos andre med samme klanforhold. Den omstændighed, at ansøgeren som følge af sine skud i hovedet har nogle behandlingskrævende følgesygdomme, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb fra al-Shabaabs side, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/11

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Albanien. Indrejst i 2013. Den mandlige ansøgers sag var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1. Efter den mandlige ansøgers indrejse til Danmark indrejste flere af ansøgers familiemedlemmer, heriblandt den kvindelig ansøger, hvis sag blev be-

handlet i normalprocedure. Herefter besluttede Flygtningenævnet ligeledes at behandle den mandlige ansøgers sag i normalprocedure. Sagen blev sambehandlet med sagerne vedrørende den mandlige ansøgers farbroder og dennes ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske albanere og muslimer fra [...], Albanien. Ansøgerne har ikke været medlem af politisk eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger er indblandet i tre forskellige blodhævnkonflikter, og at han som følge heraf frygter at blive dræbt. Den kvindelige ansøger frygter at blive dræbt som følge af den mandlige ansøgers konflikt. Den første blodhævnkonflikt begyndte i 1992, hvor der opstod en jordkonflikt imellem den mandlige ansøgers farbroder, [...], og [...], der var en fjern slægtning til familien. *I sommeren 1992 blev farbroderen og dennes søn [...]* dræbt af skud afgivet af *den fjerne slægtnings søn, [...]*. Den mandlige ansøgers [andre, red.] farbrødre, [...] og [...], blev såret. *Den fjerne slægtning* og dennes sønner blev idømt fængselsstraf for drabene. *Den fjerne slægtning* blev løsladt i 1997. *I foråret 1997* blev han dræbt af den mandlige ansøgers fætter [...]. Den anden blodhævnkonflikt begyndte i 1997, hvor den mandlige ansøgers fætters svoger, [...], blev kidnappet af medlemmer af [...] -familien, som er en familie med betydelig tilknytning til mafiaen. *Fætters svoger* blev holdt fanget i to dage, hvor han blev udsat for tortur og frastjålet penge. Kort tid efter blev *fætters svogers* søster kidnappet og sendt til Italien for at arbejde som prostitueret af en mand ved navn [...]. *Den pågældende* havde tilknytning til *familien med mafiarelationer*. Som hævn for kidnappingerne dræbte *fætters svoger* herefter *ham, der havde sendt søsteren til Italien*, samt to medlemmer af *familien med mafiarelationer*. *I efteråret 1997* blev [en anden af, red.] den mandlige ansøgers fætre, [...], forsøgt dræbt af skud. Den tredje blodhævnkonflikt startede i 2001, hvor *familien med mafiarelationer* betalte en mand ved navn [...] 50.000 D-mark for at dræbe den mandlige ansøgers fætters svoger, [...], som hævn for drabene i 1997. Som hævn for drabet på *fætters svoger* dræbte *fætters svogers* venner *drabsmanden*. Den mandlige ansøgers fætter, *som var forsøgt dræbt i 1997*, blev herefter mistænkt og varetægtsfængslet for drabet på *drabsmanden*. Han blev frifundet og løsladt efter 16 måneder. *Drabsmandens* familie mener imidlertid fortsat, at det var *den mandlige ansøgers fætter*, der har begået drabet, og holder derfor den mandlige ansøgers familie ansvarlige herfor. Siden 2003 har *den mandlige ansøgers fætter* løbende forsøgt at få afklaret konflikterne med de tre familier ved hjælp af mægling. *I foråret 2004* var den mandlige ansøger og *fætteren* ude og gå, og da de var i færd med at krydse gaden, blev de passet op af en bil, der rullede vinduerne ned og affyrede skud imod dem. *Fætteren* blev i den forbindelse ramt i foden/benet, og efterfølgende indlagt på hospitalet. Lægerne på hospitalet tilkaldte politiet, og *fætteren* fortalte dem, at skudepisoden højst sandsynligt havde forbindelse til en af de tre blodhævnkonflikter, han var involveret i. Politiet gjorde dog ikke yderligere i denne anledning. *I sommeren 2008* var ansøgerne ude og køre bil, og der blev i den forbindelse skudt efter bilen. Ansøgeren mistede

derfor herredømmet over bilen og kørte galt. Den kvindelige ansøger var gravid, og aborterede som følge af ulykken. I *slutningen af 2012* fik familien igennem en blodhævnsmægler at vide, at de mandlige medlemmer af den mandlige ansøgers familie fortsat var efterstræbt. Den mandlige ansøger udrejste herefter i *begyndelsen af 2013* med sin fætter og fætterens søn. Den kvindelige ansøger udrejste med ansøgerens to børn i *foråret 2013*. Flygtningenævnet lægger trods diverse uoverensstemmelser vedrørende centrale dele af asylmotivet til grund, at den mandlige ansøgers familie i en vis udstrækning har haft en konflikt med personer fra familierne [...], [...] og [...] samt [...]. Nævnet bemærker i den forbindelse, at den mandlige ansøger under nævnmødet har forklaret, at familien besluttede at udrejse, efter de havde modtaget advarslen fra den gamle mand i *slutningen af 2012*, mens den kvindelige ansøger forklarede, at baggrunden for, at hun fik udstedt pas i *efteråret 2012*, var, at familien havde besluttet at udrejse på det tidspunkt. Det bemærkes i den forbindelse videre, at den mandlige ansøger forklarede, at deres familie står bag de seneste drab i konflikten, mens hans farbror forklarede, at det ikke er deres familie, der står bag de seneste drab i konflikten. Uanset det er lagt til grund, at der har været konflikter, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at den mandlige ansøger har en central rolle i konflikterne, eller at konflikterne har en sådan intensitet, at de kan danne baggrund for asyl. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger ikke er blevet opsøgt af familierne eller har været udsat for overgreb eller konkrete trusler fra familierne, men at det alene bygger på hans egen formodninger, at familierne efterstræber ham. Det bygger således på den mandlige ansøgers egen formodninger, at det var de nævnte familier, der forfulgte ham og hans fætter og beskød dem i 2004, og at det var de nævnte familier, der forfulgte ham og hans hustru og beskød dem i 2008. Nævnet har ved vurderingen af konfliktens intensitet tillige lagt vægt på, at de sidste drab i konflikten ligger tilbage i 1997 og 2002, og at politiet har efterforsket drab i konflikten, ligesom der er foretaget domfældelse af diverse gerningsmænd, som tillige har afsonet deres straffe, samt at den mandlige ansøger, efter han havde opholdt sig i Italien i 2004, hvor han ikke ansøgte om asyl, tog ophold i Albanien indtil sin udrejse i *begyndelsen af 2013*. Det kan ikke føre til et andet resultat, at nogle drengebørn i en af de involverede familier nu er kommet i 20-årsalderen, og at ansøger frygter, at de nu er blevet gamle nok til at udføre blodhævn mod ham. Nævnet finder i øvrigt, at den konflikt, der eventuelt stadig eksisterer, er af privatretlig karakter, og at ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, såfremt de skulle blive udsat for konkrete trusler eller overgreb. Det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, herunder rapport fra Migrationsverket i Sverige om blodfejder i Albanien af 14. juni 2013, at de albanske politi- og anklagemyndigheder har oprettet særskilte enheder, som håndterer konflikter relateret til blodfejder og blodhævn, ligesom det albanske indenrigsministerium har udarbejdet en handlingsplan til bekæmpelse af blodfejder. Det fremgår tillige af rapporten, at involverede personer kan søge hjælp hos myndighederne og frivillige, ligesom de kan tage ophold i andre

dele af Albanien. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgernes forklaring om udstrækningen af konflikten med familierne til grund for sagen. Det kan ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren må formodes at kunne skaffe en erklæring fra den mægler, der har mæglet mellem nogle af familierne, og som angiveligt viderebragte en advarsel fra en unavngiven familie. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet har derfor heller ikke fundet anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring. Da den kvindelige ansøger alene har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv, er det efter ovennævnte bevisvurdering ikke sandsynliggjort, at den kvindelige ansøger har et asylmotiv. Den påberåbte subjektive frygt kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Albanien/2014/1

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pakistaner og sunni-muslim fra Kharian i Punjab-provinsen, Pakistan. Ansøgeren har arbejdet som frivillig for partiet Pakistan Tehrik Insaf (PTI) i perioden fra 2002 og frem til sin udrejse i 2007. Han var aktiv for partiet ved at rekruttere sine venner til at deltage i møder med partiet. Ansøgeren har selv deltaget i partiets møder i forskellige byer i Pakistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af gruppen Lashkar-e-Jhangwi, idet han ikke har overholdt sin aftale om at donere penge til organisationen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i *efteråret 2006* mødte en person ved navn [...] i en madras for forældreløse. Under et besøg i madrassen i [...] to fredage senere aftalte ansøgeren og [...], at ansøgeren skulle donere 500 rupid hver måned til undervisning og mad. [...] ville besøge ansøgerens forretning hver den 5. i måneden og hente pengene. I *begyndelsen af 2007* under et besøg i en madras i [...] aftalte ansøgeren og [...], at ansøgeren fremover skulle betale 1000 rupies i donation. Da [...] i *foråret 2007* kom for at hente donationen, kunne ansøgeren kun betale 500 rupies på grund af dårlig omsætning i forretningen. [...] gik straks igen. Den følgende fredag besøgte ansøgeren om morgenen madrassen [...]. Ansøgeren blev af *den foromtalte person, han havde mødt i madrassen for forældreløse*, [...], ført til et lokale. [...] forlod lokalet, hvorefter 3-4 personer kom ind. De havde langt skæg, langt hår og bar civilt tøj. Mændene fremlagde et stykke papir og sagde, at ansøgeren skulle skrive under på, at han ville rejse frivilligt til Afghanistan og udføre Jihad. Ansøgeren nægtede dette. Ansøgeren blev herefter udsat for vold. Klokkeren 20 eller 21 kom [...] tilbage og fortalte, at mændene var fra

Lashkar-e-Jhangwi, som hørte under Taliban. Ansøgeren blev tvunget til at skrive under på at ville betale 5000 rupies hver måned for at blive løsladt og slippe for Jihad. Ansøgeren blev løsladt om lørdagen. Få dage senere kontaktede han politiet, men blev bedt om at komme tilbage dagen efter. Da ansøgeren den følgende dag åbnede sin butik, kom de fire mænd fra Lashkar-e-Jhangwi. De slog ansøgeren, tog 3-4000 rupies og truede ansøgeren på livet. Ansøgeren søgte herefter om studievisum til *et vestligt land* på internettet. *I begyndelsen af 2008* fik ansøgeren besked om, at han havde fået visum. Ansøgeren udrejste af Pakistan til *det vestlige land en uges tid senere*. Ansøgeren har først efterfølgende fortalt sin familie om sine problemer. *I foråret 2008* opsøgte [...] ansøgerens fader. Stort set hver Eid bliver ansøgerens fader opsøgt af [...]. Uanset, om Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke ved sin forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den konflikt, som ansøgeren har påberåbt sig, ligger langt tilbage i tid, og at der er tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren som udgangspunkt må henvises til at søge myndighedsbeskyttelse imod. Ansøgeren har alene henvendt sig en gang til de underordnede politimyndigheder, inden han udrejste af Pakistan. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke fremstår som profileret i særlig høj grad i forhold til Lashkar-e-Jhangwi, og at ansøgeren inden udrejsen alene blev udsat for overgreb af begrænset intensitet og omfang fra gruppen. Endelig har Flygtningenævnet lagt nogen vægt på, at ansøgerens frygt for Lashkar-e-Jhangwi ikke har haft en sådan karakter, at ansøgeren har fundet anledning til at søge om asyl forud for, at han i *begyndelsen af 2014* blev anholdt og sigtet for ikke at have arbejds- og opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at såfremt ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan ikke ønsker at tage ophold i sin hjemegn, kan ansøgeren tage ophold et andet sted i Pakistan.” Pakistan/2014/2

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2003. Udlændingestyrelsen meddelte i 2004 ansøgeren afslag på asyl efter behandling i åbenbart grundløs-proceduren. Udlændingestyrelsen meddelte i 2005 afslag på ansøgerens anmodning om genoptagelse af asylsagen. Fra 2006 til 2011 var ansøgeren meldt forsvundet. I 2011 genoptog Udlændingestyrelsen sagen og meddelte samme år på ny ansøgeren afslag på asyl efter behandling i åbenbart grundløs-proceduren. I 2012 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin asylsag under henvisning til, at han havde fremskaffet dokumenter, som relaterede sig til hans asylmotiv. Herefter oplyste Dansk Flygtningehjælp, at de ikke længere kunne tilslutte sig, at sagen blev behandlet i åbenbart grundløs-procedure, hvorefter ansøgeren blev meddelt normalprocedure. **Flygtningenævnet** udtalte: ”An-

søgeren er etnisk bengali og kristen fra Bangladesh. Ansøgeren har været medlem af Bangladesh Awami League i perioden fra den [...] 1980 til et uangivet tidspunkt i 2003. Ansøgeren har også været medlem af Bangladesh Hindu kristelig forening frem til 2003 (B.D – hindu, buddha, kristan oikya parishod). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter sin farbroder, [...], som ønsker at overtage et jordstykke, som ansøgeren har arvet efter sin farfader. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, under asylsamtalen den [...] 2004, at hans farfader i 1973 testamenterede et stykke jord til ham og samtidig nægtede ansøgerens farbroder arveretten, idet ansøgerens farbroder solgte et stykke af jorden uden ansøgerens farfadere vidende. Ansøgerens farbroder anlagde en sag mod ansøgeren ved de bangladeshiske domstole, idet han påstod, at skødet, som ansøgeren var i besiddelse af, var falsk, hvorfor ansøgeren ikke var den retmæssige arving til jorden. I 2003 efter en domstol i Bangladesh gav ansøgeren medhold i sagen, hørte ansøgeren rygter om, at Jamaat-el Islami eller BNP tilbød ansøgerens farbroder at træde ind i sagen og overtage kravet mod ansøgeren mod en betaling af 5 mio. taka. Herefter blev det besluttet, at ansøgeren skulle forlade Bangladesh, idet det ville have været for farligt for ansøgeren at blive i landet. Ansøgeren udrejste af Bangladesh og søgte asyl i Danmark den [...] 2003. Under samtalerne med Udlændingestyrelsen den [...] 2011, den [...] 2013 og den [...] 2014 oplyste ansøgeren, at retssagen om, hvorvidt han var den retmæssige ejer af jorden, blev endeligt afgjort ved den bangladeshiske højesteret i 2007, som dømte til ansøgerens fordel. Det er dog fortsat ikke muligt for ansøgeren at få adgang til jorden, idet ansøgerens farbroder obstruerer dette, hvorfor der verserer en retssag om dette ved de bangladeshiske domstole. Ansøgeren har fabrikeret flere anklager mod ansøgeren gennem årene, herunder 10-12 sager, hvor anklagerne imod ansøgeren til sidst blev opgivet. Ansøgeren blev senest den [...] 2011 sigtet i en drabssag. Sigtelsen blev senere frafaldet. Endvidere har ansøgerens farbroder beskyldt ansøgeren for at skylde ham 700.000 taka. Ansøgeren kender ikke de nærmere omstændigheder vedrørende denne sag, der fortsat verserer. I 2012 anmeldte ansøgerens broder ansøgerens farbroder til politiet, idet ansøgerens farbroder, hans sønner og deres støtter prøvede at tage en del af det omstridte jordstykke i brug, hvilket ansøgerens broder prøvede at stoppe, hvorfor ansøgerens broder blev truet af farbroderen. Politiet tog ud til jordstykket og udarbejdede en rapport om sagen, som blev fremsendt til retten. Ansøgeren har herudover oplyst, at ansøgerens farbroder, hans familie og personer med tilknytning til Awami League, særligt et byrådsmedlem, der hedder [...], som støtter ansøgerens farbroder, chikanerer ansøgerens familie i Bangladesh. Chikanen foregår ved, at der bliver råbt skældsord efter ansøgerens familie på gaden, og at ansøgerens familie bliver truet med, at de snart vil blive dræbt, således at ansøgerens farbroder kan overtage jorden. Endelig har ansøgeren oplyst, at han under sit ophold i Danmark er konverteret til kristendom. Ansøgeren er derfor bange for sin familie, da de ikke vil acceptere dette, idet ansøgeren tilhører braminkasten. Endvidere frygter ansøgeren, at farbroderen vil udnytte oplys-

ningen om hans konversion i forbindelse med jordkonflikten. Flygtningenævnet finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om en jordkonflikt med sin farbroder. Nævnet finder imidlertid, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af konflikten er i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra sin farbroders eller andres side. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at konflikten efter det oplyste har pågået siden 1977, og at ansøgeren har opholdt sig i hjembyen frem til udrejsen til Danmark i 2003 uden at blive udsat for overgreb bortset fra vold fra politiets side under en kortvarig tilbageholdelse i 1979. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren, i det omfang konflikten med farbroderen efter ansøgerens tilbagevenden til Bangladesh måtte fortsætte og eskalere, må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det bemærkes herved, at ansøgeren i forbindelse med jordkonflikten har fået endeligt medhold ved den bangladeshiske højesteret, og at de sager, der er blevet udløst af falske sigtelser fra farbroderens side, ifølge ansøgerens forklaring er blevet sluttet hos politiet eller ved retten uden domfældelse ved hans broders mellemkomst. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2005 er konverteret til kristendommen. Nævnet finder imidlertid, at der ikke i sagens oplysninger eller i nævnets baggrundsmateriale er holdpunkter for, at ansøgeren ved tilbagevenden til Bangladesh af den grund skulle være i risiko for asylrelevant forfølgelse fra sin families eller andres side, hverken isoleret set eller set i sammenhæng med jordkonflikten. Nævnet bemærker i den forbindelse, at der er religionsfrihed i Bangladesh, og at ansøgeren, der stammer fra storbyen Chittagong, også i denne sammenhæng vil kunne søge og opnå myndighedernes beskyttelse. Sammenfattende finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Bangladesh/2014/9

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste i 2013 og søgte asyl i begyndelsen af 2014, efter at han var blevet tilbageforhandlet til Danmark fra et andet europæisk land i medfør af Dublin-forordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af Asa'ib Ahl al-Haq. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har arbejdet i en afdeling under *et irakisk ministerium*, og at han har drevet en bar, hvor han solgte alkohol. Om sin ansættelse i *ministeriet* har ansøgeren forklaret, at han blev ansat i *begyndelsen af 2013*. Han blev chikaneret af tre kollegaer ved navn [...], som var shia-muslimer af trosretning. Ansøgeren meldte chikanen til sin overordnede, som afviste ansøgeren. Fra *foråret 2013* truede *de tre kolleger* an-

søgeren med, at han ville blive slået ihjel, såfremt han ikke opsagde sit arbejde. I *sommeren 2013* modtog ansøgeren et trusselsbrev fra Asa'ib Ahl al-Haq, hvori de truede ham på livet, fordi han ikke havde opsagt sit arbejde, og fordi han drev en bar, hvorfra der blev solgt alkohol. Cirka to dage inden ansøgeren modtog nævnte trusselsbrev, havde *to af kollegerne* angrebet ham fysisk og truet med at slå ham ihjel. Ansøgeren har tillige henvist til, at Asa'ib Ahl al-Haq har adgang til informationer om, hvem der ind- og udrejser af Irak, og at de således vil få kendskab til, hvis han vendte tilbage til Irak. Endelig har ansøgeren henvist til, at IS har erobret store landområder i det nordlige Irak. Selvom Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet har her ved lagt vægt på, at hverken truslen fra ansøgerens kollegaer eller truslen fra Asa'ib Ahl al-Haq har haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at truslerne kan begrunde, at ansøgeren meddeles asyl. Det er i den forbindelse navnlig tillagt betydning, at ansøgeren stoppede sit arbejde som bestyrer af baren umiddelbart efter truslen fra Asa'ib Ahl al-Haq, og at han fortsatte sit arbejde i *ministeriet* i cirka to måneder efter truslen fra Asa'ib Ahl al-Haq, indtil han udrejste fra Irak, og at ansøgeren ikke i de to måneder modtog trusler fra Asa'ib Ahl al-Haq. I de ca. to måneder var ansøgeren i en kort periode udrejst af Irak og til Tyrkiet, men vendte efter kort tid tilbage til Irak igen. Flygtningenævnet finder, at de aktuelle forhold i Irak, herunder navnlig konflikten med IS, ikke i sig selv kan begrunde, at ansøgeren, der kommer fra Bagdad, skal meddeles opholdstilladelse. Navnlig under hensyn til, at ansøgeren kommer fra Bagdad, finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, som følge af at Udlændingestyrelsen ikke har taget stilling til den nye del af ansøgerens asylmotiv vedrørende frygten for IS. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2014/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Armenien/2014/1 samt til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Pakistan/2014/1 og Som/2014/3.

7.12 Internt flugtalernativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalernativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgerens advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Afgørelserne blev truffet på to forskellige nævn. Nævnet udtalte i de pågældende sager, at det efter baggrundsoplysningerne kunne lægges til grund, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu vel var forbedret, men sikkerhedssituationen måtte fortsat vurderes som alvorlig og skrøbelig og i en vis forstand uforudsigelig. Nævnet udtalte videre, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at al-Shabaab fortsat var til stede i Mogadishu og var i stand til at udføre angreb, som fortrinsvist var rettet mod særlige grupper, men også kunne ramme almindelige borgere. De pågældende nævn fandt på denne baggrund og efter en samlet vurdering af forholdene i Mogadishu, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ på daværende tidspunkt ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod United Kingdom af 9. april 2013 vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til

og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. UK havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs Guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parter samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Flygtningenævnet har i 2014 behandlet sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i særligt Kabul eller andre større byer i Afghanistan, hvor myndighederne i et vist omfang vil kunne yde beskyttelse, som et IFA. Det blev i sagerne lagt til grund, at blandt andet Kabul i visse tilfælde vil kunne fungere som IFA for afghanske statsborgere fra andre dele af landet.

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i flere sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan, se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009 og 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kunar, Afghanistan. Han har senest boet i Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han i perioderne 2007 til 2008 og igen i 2010 har arbejdet som tolk og efterretningsmand for de [...] ISAF-styrker. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans familie under hans første ansættelsesperiode hos ISAF modtog et trusselsbrev på bopælen fra Taliban. Taliban beordrede, at ansøgeren skulle holde op med sit arbejde. Trusselsbrevet var underskrevet af [...]. Ansøgeren modtog selv trusselsopkald fra Taliban. På baggrund heraf udrejste han. I begyndelsen af 2010 vendte ansøgeren tilbage til Afghanistan og genoptog arbejdet for ISAF. Efter fire til fem måneder tog Taliban igen telefonisk kontakt til ansøgeren. Taliban ringede til ansøgeren flere gange og beordrede ham til at indstille sit arbejde og i stedet samarbejde med Taliban. Taliban krævede, at ansøgeren mødte op et bestemt sted i Kabul, Afghanistan, men ansøgeren mødte ikke op. Ansøgeren modtog efterfølgende endnu en telefonisk trussel fra Taliban, hvorefter ansøgeren besluttede at udrejse igen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har således i to perioder arbejdet for de [...] ISAF-styrker. Han er i begge perioder blevet identificeret og truet af Taliban. Efter de sidste trusler forlod ansøgeren sit arbejde og sin bopæl, og han holdt sig skjult hos en ven, indtil han udrejste. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb fra Taliban som følge af sit arbejde for ISAF. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren med den baggrund, som han har, kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/34

Nævnet meddelte i **oktober 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han ikke ønsker at samarbejde med dem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i ni måneder i 2012 arbejdede for to amerikanere ved navn [...] og [...]. Ansøgeren passede deres hus og hunde og holdt vagt på deres bopæl, når de ikke var hjemme. Samtidig havde ansøgeren et forhold til en pige i sit lokalområde. De ringede sammen og mødtes to gange på pigens bopæl, mens hendes familie ikke var hjemme. Imidlertid fandt pigens fader ud af det, hvorefter han truede ansøgeren med, at ansøgeren havde krænket faderens ære, og at det ville få konsekvenser. En måned senere blev ansøgeren opsøgt af Taliban, som bad ansøgeren om at invitere de to amerikanere hjem på besøg. Amerikanerne var i mellemtiden rejst hjem, hvorfor Taliban en til to uger senere i stedet bad ansøgeren om at placere sprængstof på det Amerikanske Universitet i Kabul. Ansøgeren flygtede herefter til Mazar-e-Sharif, hvor han opholdt sig i otte en halv måned hos sin moders farbroder. Efter de otte en halv måned fik ansøgeren at vide, at der havde været nogle ukendte mænd og spørge efter ansøgeren på hans moders morbroders bopæl og ved den lokale købmand. Idet ansøgeren formodede, at det havde været Taliban, der havde forsøgt at opspore ham, rejste han tilbage til Kabul. Samme dag som ansøgeren ankom til Kabul, opsøgte Taliban hans families bopæl og slog hans broder og fader ihjel. Under episoden flygtede ansøgeren hjem til sin morbroder. To dage senere udrejste ansøgeren. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren må anses for efterstræbt af Taliban, og at han således er i reel risiko for overgreb fra Talibans side ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren med den baggrund, som han har, kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan som internt flugalternativ. Det bemærkes herved, at ansøgeren har søgt at skjule sig i Mazar-e-Sharif, men at Taliban også efterspurgte ham der. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/36

Nævnet meddelte i **juni 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Flygtningenævnet besluttede på nævnsmøde i sommeren 2013 at udsætte sagen med henblik på indhentelse af supplerende oplysninger fra Udenrigsministeriet vedrørende ansøgerens ansættelse hos de internationale styrker i Afghanistan. Flygtningenævnet modtog Udenrigsministeriets hørings svar i sommeren 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra Maidan Wardak-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb fra Taliban, idet Taliban fandt ud af, at han arbejdede som tolk for ISAF og derfor betragter ham som en forræder. Til støtte herfor har han gjort gældende, at han begyndte at arbejde som tolk for de *internationale* styrker i Faryab-provinsen i sommeren 2007. I foråret 2010 modtog hans familie i Maidan Wardak et trusselsbrev, hvor der stod, at ansøgeren skulle stoppe sit arbejde. Familien oplyste ansøgeren om trusselsbrevet, men ansøgeren foretog sig ikke noget i denne anledning. Omkring halvanden til to måneder senere modtog familien endnu et trusselsbrev fra Taliban. De skrev, at de var bekendt med, at ansøgeren fortsat arbejdede for ISAF, og at de derfor betragtede ham som spion og forræder. Da familien oplyste ansøgeren herom, rejste han hjem til familien i Maidan Wardak, for at køre med dem til Kabul, hvor de kunne tage ophold. På vej til Kabul blev de stoppet af personer fra Taliban, der fortalte dem, at de søgte efter bestemte personer. Ansøgeren tror, at én af disse personer var ham. Ansøgeren skjulte sig i bilen, mens familien talte med Taliban. Taliban forsvandt dog, da *internationale* styrker ankom til stedet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen, herunder den forklaring, som ansøgeren har afgivet under nævnsmødet i sommeren 2013. Efter en samlet konkret vurdering af sagens oplysninger, herunder at ansøgeren har angivet at have deltaget i flere pressekonferencer, som er transmitteret i nationalt tv, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på grund af sit arbejde som tolk for ISAF-styrkerne må antages at have en så høj grad af profilering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sin hjemprovins vil være i reel risiko overgreb fra Talibans side, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Endvidere finder Flygtningenævnet, at der som følge af ansøgerens profileringsgrad ikke er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren vil kunne tage ophold andre steder i Afghanistan, herunder i Kabul. Herefter, og idet ansøgeren ikke opfylder betingelser for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeler Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2014/35

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2014/4 og Afg/2014/5 samt den i afsnit 7.11 nævnte afgørelse Afg/2014/32.

Som eksempel på sager vedrørende anvendelse af IFA i andre lande kan nævnes:

Flygtningenævnet meddelte i **februar 2014** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt et barn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk tjetjener og muslim fra [...], Tjetjenien, Den Russiske Føderation. Den kvindelige ansøger er etnisk tatar og muslim fra [...], Sibirien, og senere [...] i Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien/Rusland frygter at blive

udsat for forfølgelse af myndighederne. Den mandlige ansøger har til støtte herfor anført, at man mistænker ham for at have forbindelse til de tjetjenske oprørere. Dette har sammenhæng med, at hans ældste broder, [...], var en kendt oprørsleder, indtil han blev dræbt i kamp under den første tjetjenske krig. Ansøgerens hjemmeboende broder, [...], blev i 2009 anholdt på grund af slægtskabet med [...]. Året efter blev ansøgerens sidste broder, [...], anholdt. Begge brødre blev under tilbageholdelserne udsat for overgreb, og myndighederne forsøgte forgæves at få dem til at infiltrere oprørerne og fungere som spioner. Kort efter løsladelse blev de flygtede brødre. Forældrene ved, hvor brødrene skjuler sig – det gør ansøgeren ikke. I *slutningen af 2010* eller *begyndelsen af 2011* blev ansøgeren afhørt af politiet om sine brødre og sine egne personlige forhold. Han blev efter få timer løsladt uden betingelser. I *begyndelsen af 2012* blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af folk fra FSB. Han var tilbageholdt i en uge, hvor han blev afhørt om sine brødres opholdssted. Myndighederne vidste tydeligvis alt om ansøgeren, hans brødre og ægtefælle. Myndighederne oplyste også, at de vidste, at ægtefællens moder bor i [...], og at hendes broder bor i Skt. Petersborg. Han forstod, at de kendte de nøjagtige adresser. FSB ville have ham til at infiltrere oprørsgrupper i bjergene og fungere som spion for FSB. Ansøgeren blev i forbindelse med tilbageholdelsen udsat for en række fysiske overgreb. To til tre uger efter løsladelsen fik han under et møde hos FSB besked på, at når den rette mulighed opstod, så ville han blive indkaldt til et træningsforløb, hvorefter han skulle infiltrere oprørerne. Få dage senere rejste ansøgeren til [...] i Rusland, hvor de tog ophold hos den kvindelige ansøgers moder. En gang *i efteråret 2012* blev den mandlige ansøger ringet op af en bekendt i Tjetjenien, der fortalte, at myndighederne havde opsøgt hans forældres bopæl i [...], hvor ansøgeren også havde boet inden flugten til Samara. Myndighederne havde spurgt efter ansøgeren, og ægteparret flygtede derfor med det samme ud af Rusland. Efter udrejsen har han regelmæssigt været i kontakt med sine bekendte og dermed indirekte med sine forældre, der har oplyst, at myndighederne har været på bopælen for at spørge efter ham – en gang *i sommeren 2013*, to gange *i efteråret 2013* og to gange *senere i efteråret 2013*. Han bekendt havde myndighederne ikke rettet henvendelse på ægtefællens moders bopæl i [...]. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv til dels henvist til ægtefællens problemer, dels til, at hun risikerer forfølgelse fra myndighederne i forbindelse med hendes arbejde som journalist i det statslige tv i Tjetjenien, hvor hun fungerede om nyhedsvært. Da hun startede på arbejdet underskrev hun en erklæring om ikke at offentliggøre kritiske nyheder eller oplysninger om de tjetjenske myndigheder eller præsident Kadyrov, og hun måtte ikke mødes med mænd. Hun blev derfor fyret, da tv-selskabet fandt ud af, at hun var blevet kæreste med den mandlige ansøger. Myndighederne havde desuden fundet ud af, at hun i forbindelse med sit arbejde havde indsamlet oplysninger og gemt interviews med regeringskritiske personer, som ansøgeren måtte aflevere, da hun blev afskediget. I forbindelse med fyringen fik hun besked på at forlade Tjetjenien inden for få dage. Ægtefællen besluttede imidlertid, at de skulle blive. Chefen truede ansøgeren

med, at hun blev slået ihjel, hvis det indsamlede materiale senere blev offentliggjort. I forbindelse med fyringen havde hun i alt to samtaler med chefen. Under den første samtale var der en FSB-agent til stede. Et par dage efter fyringen rettede myndighederne henvendelse på bopælen, hvor de havde en ”alvorlig samtale” med hende, og gentog hvad der var blevet sagt i forbindelse med afskedigelsen. Uanset mindre væsentlige uoverensstemmelser i ægtefællernes forklaringer finder **et flertal af Flygtninge­ nævnets medlemmer** at kunne lægge til grund, at myndighederne flere gange har afhørt den mandlige ansøger om hans brødre og i forbindelse med en afhøring af ansøgeren i vinter 2012 tilbageholdt ham i omkring en uge, hvor han blev udsat for forskellige former for vold, samt at ægtefællerne på den baggrund rejste til [...], hvor de opholdt sig i omkring otte måneder hos den kvindelige ansøgers moder. Flertallet lægger herved vægt på, at forklaringen herom er fremstået overbevisende og i al væsentlighed har været konsistent under hele asylforløbet. Under nogen tvivl lægger flertallet endvidere til grund, at den mandlige ansøgers forældre senere er blevet opsøgt flere gange af myndighederne, der har spurgt efter ansøgeren. Flygtninge­ nævnet tilsidesætter derimod forklaringen om, at myndighederne tillige skulle have rettet henvendelse på den kvindelige ansøgers moders bopæl i [...], idet den mandlige ansøger i nævnet har forklaret, at myndighederne ikke havde været på bopælen i [...], hvilket stemmer dårligt overens med, at den kvindelige ansøger i nævnet forklarede, at hun havde fortalt sin ægtefælle om disse henvendelser. Flertallet finder herefter, at der er begrundet risiko for, at myndighederne vil udsætte den mandlige ansøger for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvis han vender tilbage til Tjetjenien. Derimod finder Flygtninge­ nævnet ikke, at han tillige opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, og Flygtninge­ nævnet finder ikke, at det, den kvindelige ansøger har anført som asylmotiv, isoleret set kan begrunde, at hun meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2. Flygtninge­ nævnet finder, at det ikke er udelukket at anvende IFA vedrørende tjetjenere fra Tjetjenien. Efter en samlet vurdering finder flertallet ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at anvende IFA i denne sag. Flertallet lægger herved navnlig vægt på, at myndighederne har rettet henvendelse til ansøgeren og hans forældre mange gange, og herunder fem gange inden for det sidste halve år, samt at det herefter er rimeligt at antage, at myndighederne tillige vil bruge ressourcer på at opsøge ansøgeren udenfor Tjetjenien. Flygtninge­ nævnet meddeler derfor de russiske statsborgere [...] og som konsekvens heraf tillige [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2014/4

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

8.2 Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4, side 75ff, og afsnit 8.2, side 277f.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f, nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 8.6. nævnte afgørelser Iran/2014/37 og Som/2014/43 samt til den i afsnit 8.7 nævnte afgørelse Iran/2014/37.

8.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 8.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst

til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fn.dk.

8.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f, nævnte afgørelse Statsløs/2009/4.

8.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff, nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.3, side 338 ff, nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f, nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

I nedenstående afgørelser tog nævnet ligeledes stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a):

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. I 2005 tiltrådte Flygtningenævnet, at ansøgeren var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (a), og at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at han kunne udsendes til Irak. I 2007 deltog ansøgeren i en rejse til Irak arrangeret af en dansk organisation med henblik på at undersøge mulighederne for tilbagevenden for afviste asylansøgere. I 2010 hjemviste Flygtningenævnet sagen blandt andet med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering af betydningen af dette besøg. Under sagens behandling for nævnet tilkendegav ansøgeren, at han ikke kunne huske noget og ikke ønskede at være til stede under nævnsbehandlingen. Der blev afgivet vidneforklaring af en deltager i besøgsrejsen fra ovennævnte organisation. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Erbil, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv tidligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter myndighederne i Nordirak, idet han fra 1987-1991 har været næstkommanderende i bataljon [...], som i denne periode bistod det irakiske militær med at nedkæmpe og tilfangetage partisanere samt tilfangetage civile kurdere, som blev antruffet i de såkaldte forbudte områder, samt at disse personer blev overgivet til det irakiske militær, hvorefter de blev samlet i lejre og slået ihjel. Ligeledes frygter han sin svoger og hans klan, idet ansøgeren har været oppe at slås med svogeren. Ansøgeren har under nævnsmødet ikke været i stand til at afgive yderligere forklaring. Flygtningenævnet finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan træffes afgørelse, og nævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen yderligere med henblik på, at ansøgeren skulle blive i stand til at afgive yderligere forklaring. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med nævnets afgørelse af [...] 2005 fortsat lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder således ikke, at de kurdiske myndighe-

ders reaktion i forbindelse med og under besøgsrejsen i 2007 giver tilstrækkelig sikkert grundlag for at tilsidesætte ansøgerens tidligere deltaljede forklaring. Flygtningenævnet finder under hensyn til de kurdiske myndigheders reaktion under besøgsrejsen i 2007 ikke grundlag for at antage, at de kurdiske myndigheder vil anklage ansøgeren for krigsforbrydelser i forbindelse med intifadaen. Nævnet kan således ikke antage, at ansøgeren har noget udestående med de kurdiske myndigheder. Flygtningenævnet finder imidlertid, at det må antages, at ansøgeren risikerer overgreb fra lokalbefolkningens side som følge af sin medvirken i de forhold, han har forklaret om, såfremt han på ny bosætter sig i Irak. Nævnet finder, at den kortvarige besøgsrejse i 2007 ikke ændrer vurderingen heraf. Ansøgeren er således isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, om beskyttelsesstatus. Det bemærkes herved, at sagen efter ansøgerens besøg i Irak må anses for behandlet på baggrund af en ansøgning indgivet efter ikrafttræden af lov nr. 365/2002. Flygtningenævnet finder også efter de nu foreliggende oplysninger fortsat, at ansøgeren må anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (a) og således udelukket fra beskyttelsesstatus. Nævnet henviser herved til nævnets tidligere afgørelse af [...] 2005 samt Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2013. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2014/8

Nævnet meddelte i **juli 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og katolik af religiøs overbevisning fra [...] i Sri Lanka. Ansøgeren har været børnesoldat i De Tamilske Tigre (LTTE). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive fængslet, tortureret og slået ihjel af myndighederne og militæret, idet myndighederne er bekendt med, at ansøgeren har været soldat i LTTE. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans søster og fader i henholdsvis 2007 og 2008 blev tvangsrekrutteret af LTTE. Begge undslap og gik under jorden. LTTE eftersøgte dem, og i *sommeren* 2008 besluttede ansøgeren på opfordring fra faderens bekendtes søn [...] at melde sig til LTTE, for at faderen og søsteren kunne blive fritaget. Ansøgeren modtog træning af forskellig art. Ansøgeren blev flyttet til en anden lejr, hvor han fik våbentræning. Ansøgeren blev i den forbindelse afbilledet på et gruppebillede med LTTE-lederens søn, Charles Anthony. Ansøgeren forsøgte at flygte fra LTTE, men blev pågrebet. Fra *begyndelsen af* 2009 deltog ansøgeren i kamphandlingerne. Ansøgeren brugte våben, men han ved ikke, om han har dræbt nogen. Ansøgeren oplevede ved en enkelt begivenhed 300 til 400 LTTE-soldater, hvoraf mange var unge kvinder, blive dræbt i kamp. Under kamphandlingerne forsøgte ansøgeren endnu en gang forgæves at flygte fra LTTE, men blev fanget og sendt tilbage til kampzonen. På et tidspunkt i *begyndelsen af* 2009 var LTTE dog så svækket, at ansøgeren på samme måde som mange andre LTTE-soldater kunne flygte. Ansøgeren blev genforenet med sin familie i [...]. I *foråret* 2009 overgav ansøgerens familie sig til det srilankanske militær. På militærbasen skulle alle personer registreres i forhold til deres tilknytning

til LTTE. Både ansøgeren samt søsteren registrerede sig som personer med tilknytning til LTTE. Ansøgeren oplyste imidlertid ikke, at han havde været soldat og deltaget i kamphandlinger. Militæret iværksatte ikke yderligere foranstaltninger mod ham, og ansøgeren og søsteren undgik at blive anbragt i en af de egentlige rehabiliteringslejre. Ansøgeren og søsteren fik tilladelse til at forlade interneringslejren i slutningen af 2009. Nogle måneder senere begyndte militæret at lede efter ansøgerens søster. I *foråret* 2010 fandt militæret søsteren, og hverken ansøgeren eller familien har efterfølgende modtaget livstegn fra hende. I *sommeren* 2012 begyndte militæret at opsøge ansøgerens familie på ny, nu for at anholde ansøgeren. Militæret efterstræbte ansøgeren, idet de var kommet i besiddelse af oplysninger om og et bevis for, at ansøgeren havde været egentlig soldat. Ansøgeren var ikke hjemme på det tidspunkt og tog efterfølgende ophold i [...], hvor han opholdt sig frem til *begyndelsen af* 2013. I *begyndelsen af* 2013 tog ansøgeren tilbage til sin hjemby, hvor han gemte sig en måned inden sin endelige udrejse i *foråret* 2013. **Flygtningenævnets flertal** finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin og familiens tilknytning til LTTE i perioden fra 2007 til 2010 til grund, idet ansøgerens forklaring har fremstået særdeles troværdig og selvoplevet. Ansøgeren har i et vist omfang haft vanskeligt ved at huske datoer og årstal, men nævnets flertal finder, at dette må tilskrives de oplevelser, ansøgeren har haft i forbindelse med de opgaver, han som børnesoldat blev pålagt af LTTE, og de efterfølgende begivenheder. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed har nævnets flertal tillige lagt vægt på, at ansøgerens forklaring er i overensstemmelse med de foreliggende oplysninger vedrørende LTTE's rekruttering af børnesoldater, om forløbet af den sidste fase af borgerkrigen og interneringsproceduren. Nævnets flertal lægger på grundlag af ansøgerens forklaring derfor til grund, at ansøgerens søster og siden ansøgerens fader blev tvangsrekrutteret af LTTE, at de undveg, og at ansøgeren som 13-14-årig i 2008 på opfordring af en navngiven bekendt af familien trådte i faderen og søsterens sted i forhold til LTTE, således at de to familiemedlemmer kunne gå fri. Ansøgeren modtog herefter forskellige former for træning, herunder efterhånden våbentræning. Ansøgeren forsøgte to gange at flygte, men blev pågrebet af LTTE og udsat for overgreb. Nævnets flertal lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren blev tvunget til at deltage i kampene i forbindelse med LTTE's endelige tilbageslag og nederlag. På grundlag af forklaringen lægges det endvidere til grund, at det, da kamphandlingerne ebbede ud, lykkedes ansøgeren at skjule, at han havde været egentlig soldat hos LTTE. Ansøgeren blev således i interneringslejren registeret som tilknyttet LTTE, men ikke som soldat. Både ansøgeren og søsteren, som ansøgeren var blevet genforenet med, undgik at blive anbragt i en rehabiliteringslejr, og ultimo 2009/primo 2010 kunne ansøgeren, søsteren og moderen, der ligeledes havde været interneret, tage hjem. Nævnets flertal lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens søster blev afhentet af myndighederne i *foråret* 2010, og at familien ikke siden har hørt fra søsteren. Ansøgeren har forklaret, at han efter frigivelsen fra interneringslejren ikke selv umiddelbart var i myn-

dighedernes søgelys, men at myndighederne i 2012 begyndte at undersøge hans forhold. Myndighederne henvendte sig på ansøgerens bopæl, og i en længere periode opholdt ansøgeren sig ikke hjemme. Ansøgeren har forklaret, at myndighedernes interesse skyldtes, at ansøgeren nu var blevet voksen, og endvidere, at *faderens bekendtes søn*, der i sin tid havde opfordret ansøgeren til at træde ind i LTTE, og som ansøgeren havde været i deling med, og som derfor kendte til, at ansøgeren havde deltaget i kamphandlinger, nu fungerer som meddeler for myndighederne. Ansøgeren er ved to lejligheder fotograferet sammen med Charles Anthony og *faderens bekendtes søn*, og der foreligger således bevis for, at ansøgeren havde været soldat i LTTE. Flygtningenævnets flertal finder tillige at kunne lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Det fremgår af Landinfos rapport af 7. december 2012, at der er relativt få re-arrestationer af personer, der er frigivet efter rehabilitering. Nævnets flertal lægger til grund, at myndighederne siden 2012 har søgt efter ansøgeren. Under henvisning hertil, og da det er lagt til grund, at ansøgerens søster efter at være frigivet fra interneringslejren på ny blev arresteret, finder nævnets flertal, at der ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at de srilankanske myndigheder ikke også på nuværende tidspunkt vil pågribe ansøgeren. Ansøgeren har således sandsynliggjort, at han har en velbegrundet frygt for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse som følge af, at han har været soldat i LTTE. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren isoleret må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om de af ansøgeren udførte aktiviteter for LTTE er omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Nævnets flertal lægger til grund, at ansøgeren på et tidspunkt, hvor han var 14 år gammel, af LTTE blev tvunget til at deltage i egentlige kampe under LTTE's tilbagetog. LTTE og regeringsstyrkerne begik under borgerkrigen krigsforbrydelser og krænkelser af grundlæggende menneskeretligheder. Efter en konkret vurdering er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren har deltaget i sådanne handlinger. Nævnets flertal finder derfor ligesom Udlændingestyrelsen ikke, at ansøgeren er udelukket fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Flygtningenævnet meddeler derfor den srilankanske statsborger [...] asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Sri/2014/3

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 6.3, side 379ff, nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 271ff, nævnte afgørelse Rwanda/2011/2, hvor nævnet tog stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Bestemmelsens anvendelsesområde er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig",

fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. September 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

UNHCR påpeger i håndbogen pkt. 156, at det ved anvendelsen af denne udelukkelsesgrund er nødvendigt at foretage en afvejning mellem arten af den forbrydelse, ansøgeren antages at have begået, og graden af den frygtede forfølgelse. Tilsvarende fremgår det både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. Ansøgeren var i Belgien dømt for medvirken til drab, idet han ikke oplyste politiet om, at han havde kendskab til, at hans ven

agtede at slå en ung mand ihjel. Ansøgeren blev endvidere i Belgien dømt for besiddelse af 1 kg kokain, ligesom han blev dømt for vold med en restaurantejer. Ansøgeren afsonede fængsel i henholdsvis to år og otte måneder, i seks måneder og i to år og ni måneder. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men har sammen med nogle venner deltaget i en enkelt politisk demonstration mod det syriske regime i Damaskus i efteråret 2004. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans venner dagen efter deres deltagelse i demonstrationen i efteråret 2004 blev anholdt af myndighederne. Samme dag henvendte myndighederne sig til ansøgerens bopæl i Qamishli. De spurgte efter ansøgeren, og ansøgerens broder [...] oplyste, at ansøgeren var i Damaskus. Myndighederne sagde, at ansøgeren skulle henvende sig til deres kontor, så snart han kom tilbage, men oplyste ikke yderligere. Derefter forlod de bopælen. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren, at myndighederne også ville anholde ham på grund af hans deltagelse i demonstrationen. Han frygter ligeledes, at han vil blive dræbt af gruppen Jabat Al-Nusramen, da han mener, at de dræber alle kurdere i Syrien. Han frygter desuden at blive genindkaldt af myndighederne til militærtjeneste, idet de genindkalder alle inden for en bestemt aldersgruppe, og ansøgeren ligger inden for denne aldersgruppe. Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet han ved tilbagevenden til Syrien risikerer at blive genindkaldt og tvunget til at medvirke til menneskerettighedsovertrædelser. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i Belgien er dømt for medvirken til manddrab, overtrædelse af narkotikalovgivningen med hensyn til 1 kilo kokain og kvalificeret vold, og at han herfor samlet har afsonet fængselsstraf i 5 år og 11 måneder. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. lovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F, litra b, hvorefter konventionens bestemmelser ikke finder anvendelse på den, om hvem der er grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette. Da de forbrydelser, som ansøgeren er dømt for i Belgien, ville kunne begrunde udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, er ansøgeren endvidere udelukket efter § 10, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren alligevel gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2014/5

Nævnet **stadfæstede** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2013. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Benghazi, Libyen. Ansøgeren har

ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans brødre arbejdede for Gadaffi. I foråret 2012 sad ansøgeren sammen med en ven, [...], og sin broder [...] og spiste sandwich i *vennens* bil. En person ved navn [...] henvendte sig til dem og begyndte at tale grimt om ansøgerens familie, fordi de havde støttet Gadaffis styre. På et tidspunkt blev det for meget for *broderen*, som steg ud af bilen, og der opstod et skænderi mellem *broderen* og *den anden person*. *Den anden person* skød *broderen* én gang og ramte ham i maveregionen, hvorpå *den anden person* fremkom med yderligere skældsord og derefter begyndte at forlade stedet. Herefter skød ansøgeren *den anden person* med *vennens* våben. *Den anden person*, der da var 10 til 15 meter væk, blev ramt i ryggen. Ansøgeren flygtede. Han gemte sig først tre dage hos en ven i Benghazi. Mens han opholdt sig der, erfarede han, at *den anden person* var død som følge af skuddet. Da ansøgeren ligeledes erfarede, at *den anden persons* familie havde opsøgt familiens bopæl og havde sat ild til hans bil, gemte han sig med hjælp fra sin svoger først 20 dage hos sin søster og svoger i Tripoli og herefter i bjergene ved Gijban, hvor han opholdt sig, indtil han med hjælp fra den samme svoger udrejste af Libyen i foråret 2013. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Libyen, at *den anden persons* familie vil slå ham ihjel. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om episoden med *den anden person* og dennes families efterfølgende eftersøgning af ansøgeren. Flygtningenævnet finder det på denne baggrund sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2, fra *den anden persons* familie. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene i Libyen, finder nævnet ikke, at ansøgeren kan forvente myndighedernes beskyttelse mod sådanne angreb. Ansøgeren er derfor isoleret set omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Det bemærkes, at der ikke findes oplyst omstændigheder, der kan begrunde, at han er omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1. Henset til, at ansøgeren efter sin egen forklaring skød og dræbte *den anden person*, da denne var på vej væk fra stedet, findes ansøgerens handling at måtte betragtes som en alvorlig ikke politisk forbrydelse omfattet af udlændingeloven § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F, litra b. Den omstændighed, at drabet skete i tilslutning til, at *den anden person* havde skudt ansøgerens broder, findes under de nævnte omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at ændre vurderingen. Ansøgeren er derfor udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7” Libyen/2014/3

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst ukendt dato. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af Taliban, fordi han er flygtet fra dem og har videregivet informationer om dem til politiet. Ansøgeren frygter ligeledes sin fader, hvis denne fortsat er i live, da faderen vil slå ansøgeren ihjel, såfremt ansøgeren nægter at arbejde for Taliban. Ansøgeren frygter endvidere myndighederne, idet ansøgeren er mistænkt for at være talebaner. Ansøgeren frygter at blive tortureret og idømt fængsel på livstid. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv nærmere henvist til, at hans fader tvang ham til at gå på en koranskole, der var drevet af Taliban. Ansøgeren modtog undervisning i koranen og blev opfordret til at begå jihad mod den afghanske regering og de udenlandske styrker i Afghanistan. Ansøgeren blev endvidere oplært i kamphandlinger, herunder i at betjene våben. I 2005 og 2006 blev ansøgeren og to andre drenge pålagt af Taliban at placere en bombe og at detonere denne. Ansøgerens opgave var begge gange at holde vagt. I 2007 deltog ansøgeren og nogle andre elever fra skolen i kamphandlinger mod en militærkonvoj. Et medlem af Taliban affyrede en RPG-raket mod konvojen, hvorefter der var kamphandlinger i 20 til 30 minutter. Ansøgeren skød ikke selv efter konvojen, men mod et bjerg. Det samme gentog sig tre til fire måneder efter, hvor ansøgeren heller ikke sigtede mod konvojen. Primo 2008 blev ansøgeren og nogle andre elever fra skolen sendt ud til kamphandlinger, men blev på vejen beordret til at vende om. Da ansøgeren og de andre drenge var kommet tilbage til koranskolen, ankom ansøgerens fader kort efter og sagde, at alle skulle forlade skolen, idet myndighederne havde omringet området. Ansøgeren forsøgte at flygte, men blev tilbageholdt af myndighederne. Ansøgeren blev mistænkt for at være talebaner, og han var tilbageholdt i ti dage, hvor han blev udsat for vold. Ansøgeren fortalte myndighederne, at han var tvunget til at gå på skolen, og han fortalte, hvor Taliban gemte deres våben. Ansøgerens fætter fik ansøgeren løsladt mod bestikelse af en fængselsvagt. Ansøgeren udrejste af Afghanistan to dage efter. Ansøgerens moder er efterfølgende afgået ved døden som følge af vold udøvet af Taliban, da Taliban opsøgte moderen for at få fat på ansøgeren. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har afgivet en konsistent og under hensyn til ansøgerens mentale tilstand rimelig detaljeret forklaring om den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører opholdet i koranskolen og træningen under Taliban. Flygtningenævnet kan herefter ikke afvise, at ansøgeren i en årrække er blevet trænet af Taliban, og at ansøgeren i den forbindelse har udført væbnede operationer for Taliban rettet mod regeringsstyrker samt har deltaget i to bombeattentater, og at ansøgeren efterfølgende flygtede fra Taliban i forbindelse med et regeringsangreb mod den koranskole, hvor ansøgeren modtog træning. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren allerede som følge heraf har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb fra Taliban omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som ansøgeren ikke kan få myndighedsbeskyttelse mod. Ansøgeren opfylder herefter isoleret set betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er efter oplysningerne i sagen ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1. Efter ansøgerens egen forklaring om sin deltagelse i operationerne for Taliban, herunder bombeattentaterne, hvor mange mennesker blev dræbt, er der alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået alvorlige ikke-politiske forbrydelser i Afghanistan omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Ansøgeren kan som følge heraf ikke meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Det bemærkes herved, at ansøgeren ikke var mindreårig, da han deltog i Taliban-operationerne, og at ansøgeren ikke forsøgte at flygte fra Taliban umiddelbart før eller efter de pågældende operationer, der fandt sted over en årrække. Den omstændighed, at Taliban i umiddelbar forbindelse med de enkelte operationer truede ansøgeren til at deltage i disse, kan herefter ikke tillægges afgørende betydning for vurdering om udelukkelse.” Afg/2014/39

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningesnævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, idet nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Ansøgeren søgte ligeledes i 2012 om genoptagelse. Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) meddelte senere i 2012, at efterforskningen var indstillet, idet den videre efterforskning ikke kunne ventes at føre til retsforfølgning i Danmark. Nævnet besluttede som følge heraf at videreansøgerens anmodning om genoptagelse og akterne til Udlændingestyrelsen til videre foranstaltning. Styrelsen meddelte i 2013, at SØIK's brev ikke gav styrelsen anledning til at træffe en ny afgørelse efter udlændingelovens § 32 a, jf. § 49 b. Nævnet besluttede herefter i 2013 at genoptage og hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til en fornyet behandling i første instans på baggrund af de nye oplysninger, der var fremkommet i sagen, herunder det forhold, at SØIK ikke havde kunnet få bekræftet, at der havde været en fredsdelegation i Afghanistan på det pågældende sted og tidspunkt, som ansøgeren havde forklaret. Udlændingestyrelsen meddelte foråret 2014 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra [...], Hezarejat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af de afghanske myndigheder. I 2008 deltog han i et væbnet angreb på en delegation, der med urette udgav sig for at være en fredsdelegation udsendt af det afghanske indenrigsministerium, men som rettelig var pashtunere, der gav fjenden, kuchierne, oplysninger om hazaraernes skjulte stillinger. Da stillingerne var i risiko for udryddelse, besluttede landsbyens leder, [...], at eliminere delegationen, når den ankom til landsbyen på forhandlingernes femte dag. Han instruerede herefter ansøgeren og dennes kammerater til at eliminere delegationen,

når den havde forladt landsbyen, var på vej op i bjergene og passerede det sted, hvor ansøgeren og hans kammerater var skjult i et baghold. Under angrebet skød og dræbte ansøgeren og to andre fem medlemmer af delegationen. Efterfølgende holdt ansøgeren sig skjult, hvorefter han vendte tilbage til landsbyen for at begrave sin familie, der var blevet dræbt i et raketangreb udført af kuchierne umiddelbart inden angrebet på fredsdelegationen. I landsbyen blev ansøgeren anholdt, fængslet og udsat for tortur i tre dage af politiet. Det lykkedes ansøgerens bror at bestikke en vagt til at hjælpe ansøgeren med at flygte fra fængslet. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med udlændingestyrelsens påstand til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren i medfør af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, er udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den delegation, ansøgeren deltog i angrebet på, var en fredsdelegation udsendt af det afghanske indenrigsministerium. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret dette under samtalerne med Udlændingestyrelsen i foråret og sommeren 2010 og for Flygtningenævnet i sommeren 2012. Ansøgeren har senest under samtalen med Udlændingestyrelsen i foråret 2014 forklaret blandt andet, at ”delegationen kom fra det afghanske indenrigsministerium. En person ved navn Mohagegh, der på nuværende tidspunkt er næstformand for præsidentkandidaten Abdullah, på et tidspunkt har holdt tale i Dasht Barchi. Her udtalte han, at der på et tidspunkt var blevet sendt en fredsdelegation til Wardak-provinsen, og at denne blev dræbt. Mohagheghs tale blev sendt på BBC.” Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren frivilligt deltog i beskyddningen af fredsdelegationen for at hævne drabet på sin familie, og at han havde mulighed for at træde tilbage fra hændelsen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2014/37

Nævnet **stadfæstede i september 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2010. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk yaka og kristen fra Kinshasa, DR Congo. Ansøgeren har været tilknyttet kirken L’Eglise Armée de la Victoire. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter at blive anholdt af repræsentanter fra congolesisk militær, idet han som tjenestegørende officer er udrejst illegalt af landet på et tidspunkt, hvor landet må anses som krigsførende, hvorfor han vil blive betragtet som desertør og forræder. I denne henseende frygter ansøgeren også at blive beskyldt for spionage, og han frygter at blive henrettet. Ligeledes har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter at blive tilbageholdt af repræsentanter fra congolesisk militær og henrettet, idet han som tjenestegørende officer beskyldes for at have tilknytning til

præsten Kutino Fernando og kirken L'Eglise Armée de la Victoire. Ansøgeren frygter i den forbindelse at blive sigtet for at agere dobbeltagent. Ved en tilbagevenden til DR Congo frygter ansøgeren endvidere at blive sigtet for at have opfordret personer tilknyttet kirken L'Eglise Armée de la Victoire til revolution rettet mod Kabilas styre. Ansøgeren frygter i den forbindelse at blive idømt dødsstraf. Tillige har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter at blive sigtet for at have forbrudt sig mod det militære kodeks og retningslinjer for officerer inden for congolesisk militær, idet ansøgeren har haft kontakt med Kutino Fernando, mens denne sad fængslet. Ansøgeren frygter i den forbindelse, at han vil blive idømt en fængselsstraf af en varighed på ti til 20 år. Endelig har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter, at både han og major [...] vil blive idømt dødsstraf, da [...] hjalp ansøgeren med at flygte fra en tilbageholdelse og med at udrejse fra DR Congo. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han i 1992 blev tilknyttet det congolesiske militær som værnepligtig, og at han i 1993 blev forfremmet til korporal under kriminalpolitiet. I denne forbindelse blev ansøgeren udvalgt til at gennemgå officersuddannelsen. I perioden fra 1993 til 1996 uddannede ansøgeren sig til officer. Efter endt uddannelse blev han udnævnt til underløjtnant, hvilket er den laveste officersgrad i DR Congo. Herefter fik ansøgeren tjenestested i [...], hvor han havde rang af næstkommanderende i et kompagni bestående af 210 soldater. Efter præsident Mobutus fald i 1997 udgik der en ordre om, at alle soldater, som havde haft tjeneste under Mobutu, skulle indfinde sig på en militærbase ved navn [...]. I efteråret 1997 meldte ansøgeren sig der. Ansøgeren blev efterfølgende udnævnt til *en højstående stilling inden for militæret* i Kinshasa. Her gjorde han tjeneste i perioden fra 1997 frem til 1999, hvor han havde 600 soldater under sig. I perioden fra 1999 til 2001 fungerede ansøgeren som [...] for en bataljon bestående af 900 soldater. I perioden fra 2001 til 2004 gjorde ansøgeren tjeneste i *en anden del af militæret*. Ansøgeren havde rang af næstkommanderende inden for *denne del af militæret* og havde til opgave at indsamle informationer i regi af *denne del af militæret*. I 2002 blev ansøgeren officielt udnævnt til *en højere stilling inden for militæret*. Ultimo 2004 deltog ansøgeren i et uddannelsesmæssigt kursus inden for militæret i Belgien. I perioden 2004 til 2005 fungerede ansøgeren som instruktør inden for militæret. I perioden fra efteråret 2005 til foråret 2006 var ansøgeren på uddannelsesophold i Kina, hvor han også modtog militær ledelsestræning. I perioden fra 2006 til 2008 studerede ansøgeren IT ved [...] universitet i Kinshasa. Dernæst fungerede ansøgeren som registreringsansvarlig inden for [...] i militærregi i perioden fra 2009 til 2011. I perioden fra 2011 og frem til ansøgerens udrejse gjorde han tjeneste under *en tredje del af militæret*. Sideløbende studerede ansøgeren pædagogik. Ansøgeren har ligeledes til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han i forbindelse med sin militære karriere har oplevet diskrimination og således ikke havde de samme muligheder som andre, idet han kommer fra den vestlige del af DR Congo, samt at han tidligere har tjent under Mobutu. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han har besøgt

præsten Kutino Fernando tre gange, mens præsten sad fængslet. I 2008 besøgte ansøgeren præsten første gang, anden gang var i 2010 og tredje og sidste gang var ultimo 2012. Ved sit besøg i fængslet ultimo 2012 legitimerede ansøgeren sig med sit studiekort. En af de tilstedeværende vagter, som var søn af en officer inden for congolesisk militær, genkendte ansøgeren og gjorde honnør. Efterfølgende forlod ansøgeren problemfrit fængslet. Primo 2013, da ansøgeren var på vej hen for at besøge sin søster, standsede en jeep ved stoppestedet, hvor han befandt sig, og han kunne se, at personerne i jeepen tilhørte Den Civile Efterretningstjeneste (Agence nationale de renseignements, ANR). Ansøgeren blev tilbageholdt i fire dage. Efter tilbageholdelsen blev han afhørt vedrørende sin tilknytning til Kutino. Efterfølgende blev to andre officerer ført ind i lokalet, og ansøgeren bekræftede, at han kendte de pågældende. Efter syv dages tilbageholdelse blev ansøgeren overført til den militære efterretningstjeneste i en lejr ved navn [...] beliggende ved siden af lufthavnen. Efter en times ophold på kontoret i [...] fik ansøgeren fjernet et bind, han havde for øjnene. Ansøgeren så, at major [...] var til stede. [...] har tidligere været gift med ansøgerens kusine, og de kendte hinanden fra tidligere. Ansøgeren har endvidere forklaret, at [...] *havde en højtstående stilling i en bataljon* under den præsidentielle garde i DR Congo. [...] sørgede for, at ansøgeren blev overflyttet til en anden lejr ved navn [...], hvor ansøgeren i starten af 2013 opholdt sig i fire dage. I den forbindelse forklarede [...] ansøgeren, at han ikke ville have ansøgerens blod på sine hænder. I starten af 2013 hentede [...] i følgeskab med to vagter ansøgeren og førte ham til N'djili lufthavn. Her blev ansøgeren ført til præsidentsuiten, hvor han blev vasket og klippet, ligesom han og to vagter fik noget at spise. [...] kom herefter tilbage og udstyrede ansøgeren med et falsk fransk nationalitetspas. Samme dag udrejste ansøgeren illegalt fra DR Congo. Flygtningenævnet finder ikke tilstrækkelige holdpunkter for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om sin militære karriere, sit besøg i fængslet hos Kutino Fernando og de efterfølgende begivenheder, der førte til, at han ved major [...]'s bistand kunne forlade landet. Nævnet kan ikke lægge den del af ansøgerens forklaring til grund, der vedrører hans kendskab til den skæbne, som de personer, han var med til at anholde og afhøre, efterfølgende risikerede at blive udsat for. Nævnet har herefter lagt afgørende vægt på, at ansøgeren over for Udlændingestyrelsen i efteråret 2013 har forklaret, at han var med til at pågribe officerer fra Rwanda, og han var klar over, at de ville blive henrettet. Ansøgeren husker at have anholdt fire officerer. Under samme samtale har han endvidere forklaret, at han aldrig har beordret fanger tortureret. Når ansøgerens gruppe fangede fjender, sørgede ansøgeren for, at de blev overbragt til efterretningstjenesten. Ansøgeren var bekendt med, at nogle af dem ville blive udsat for tortur. Ansøgeren har endvidere ved gensamtalen i foråret 2014 forklaret, at han har overværet tortur af de tilbageholdte tre til fire gange - foretaget af andre officerer - i forhold til rwandiske tilbageholdte officerer. Nævnet har ved vurderingen af denne del af ansøgerens forklaring endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under nævnbehandlingen har svaret afglidende, når han har været foreholdt de ovennævnte

citater. Nævnet finder herefter, at ansøgeren, uanset at han isoleret set opfylder betingelserne for at opnå asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bør udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Nævnet har herved lagt vægt på, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i sit virke som officer har deltaget i tilbageholdelse af militærpersoner samt efterfølgende overleveret disse til den militære efterretningstjeneste i DR Congo med viden om, at de pågældende risikerede at blive udsat for tortur eller at blive henrettet. Nævnet har tillagt det vægt, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen i efteråret 2013 har forklaret, at han er klar over, at de pågældende vil blive henrettet. Uanset, at ansøgeren under samtalen i foråret 2014 har forklaret, at dette beroede på oversættelsesfejl, og at ansøgeren har henvist til, at han skulle have forklaret, at han kun formodede, at de pågældende ville blive henrettet, finder nævnet, at han herved må anses for at have imødeset som en sandsynlig mulighed, at der kunne blive tale om henrettelse. Nævnet finder derfor ikke, at en eventuel oversættelsesfejl kan føre til en anden vurdering. Ligeledes finder nævnet ikke, at ansøgerens oplysning om, at han som officer var nødsaget til at overlevere de tilbageholdte til den militære efterretningstjeneste, kan føre til en ændret stillingtagen. Nævnet har herved lagt vægt på, at det følger af UNHCR's "*Background note on the Application of the Exclusion clauses*" af den 4. september 2003, pkt. 67, at "A commonly-invoked defence is that of superior orders" or coercion by higher governmental authorities although it is an established principle of law that the defence of superior orders does not absolve individuals of blame. According to the Nürnberg Principles: "The fact that an individual charged with a crime against the peace and security of mankind acted pursuant to an order of a Government or a superior does not relieve him of criminal responsibilities under international law, provided a moral choice was in fact possible for him." Nævnet finder, at ansøgeren havde mulighed for at træde tilbage fra sit virke inden for militæret, uden at han på noget tidspunkt benyttede sig af denne mulighed. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens adfærd i forbindelse med udøvelsen af sine opgaver som officer, hvor han har medvirket til, at personer muligvis vil blive udsat for tortur eller henrettelse, er omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, og at ansøgeren derfor er udelukket fra beskyttelse." D.R. Congo/2014/3

Nævnet meddelte i **december 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og fra Teheran, Iran. Han har under asylsagsbehandlingen oplyst at være konverteret fra islam til kristendommen under sit ophold i Grækenland. Ansøgeren blev i efteråret 2008 medlem af Sepah. Forinden havde ansøgeren været medlem af Basij i omkring seks eller syv måneder. Ansøgeren har endvidere udført aktiviteter mod regimet, herun-

der støttet oprørere og deltaget i demonstrationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter Sepah, som han er kommet i et modsætningsforhold til. Han blev i efteråret 2008 medlem af Sepah og var gennem seks dage i sommeren 2009 med til at bekæmpe demonstrationer, og han brugte herunder efter ordre knippel, tåregas med videre, dog uden at nogen kom alvorligt til skade. Da han den sjette dag i sommeren 2009 så, at hans overordnede skød og dræbte flere demonstranter, besluttede han sig for at modarbejde regimet og begyndte kort efter at videregive information om Sepah til en oprørsgruppe, som hans fætter var medlem af. Efter at ansøgeren i starten af 2010 havde deltaget i en demonstration mod regimet, blev han en dag herefter tilbageholdt, afhørt og tortureret af Sepah i fem dage, hvorefter han blev løsladt og suspenderet fra efterretningstjenesten. Han holdt i den følgende periode, hvor han drev en forretning, lav profil, indtil han i efteråret 2012 deltog i endnu en demonstration mod regimet. Da han samme aften var på café med en kammerat, blev denne ringet op af ansøgerens ven fra Sepah, der fortalte, at ansøgeren ikke skulle komme hjem, da han var efterstræbt af myndighederne, hvorefter han udrejste efter et par dage i skjul. Under sit ophold i Grækenland blev han, der ikke længere var troende muslim, overbevist kristen og døbt. Efter sin indrejse i Danmark opsøgte han den lokale kirke, [...], og blev i overensstemmelse med sin indre overbevisning på ny døbt efter forslag fra kirkens præst. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren som af ham beskrevet er kommet i et modsætningsforhold til Sepah og derfor ved en tilbagevenden til Iran risikerer overgreb fra myndighederne. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren reelt er konverteret, og at myndigheder og andre i Iran vil blive bekendt med ansøgerens konversion, hvis han ved en tilbagevenden til Iran lever et åbent kristent liv i overensstemmelse med sin overbevisning. På denne baggrund findes det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Navnlig under hensyn til, at ansøgerens brug af knippel, tåregas med videre skete under arbejdet for og på udtrykkelig ordre fra Sepah – i en afgrænset periode på seks dage i 2009, hvor ansøgeren var omkring 17 år gammel og ikke havde været i Sepah ret længe – og efter det oplyste ikke medførte nævneværdig personskade, findes der ikke grundlag for at udelukke ansøgeren fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2014/38

Flygtningenævnet har endvidere taget stilling til anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende. Der kan i den forbindelse henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282 ff, og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter bl.a. artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffe afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff, nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

8.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

8.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokaturens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der

ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

8.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

I den i afsnit 8.3 nævnte afgørelse Afg/2014/37 besluttede nævnet på baggrund af resultatet af SØIK's efterforskning at genoptage og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

8.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2001.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f. nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2014** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at han og hans familie i 2011 blev overfaldet af blandt andet to afghanere, der var sønner af de to kommandanter, der havde friet til ansøgerens søstre i 1996. Ansøgeren blev holdt fast af nogle af de andre personer, der deltog i overfaldet, men ansøgeren rev sig løs og tildelte den ene kommandants søn et eller to knytnæveslag bagfra i nakken. Ansøgeren var forinden blevet slået voldsomt af den ene kommandants søn. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i

øvrigt været politisk aktiv. Dog havde han mindre aktiviteter for partiet Hizb-e-Islami, idet hans fars fætter *havde en højstående stilling i partiet*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban-kommandanterne [...] og [...]. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren gjort gældende, at kommandanterne i 1996 ønskede at gifte sig med to af ansøgerens søstre, og at de nu efterstræber hele familien, fordi ansøgerens fader modsatte sig dette. Kommandanternes sønner bortførte ansøgeren og slog hans ægtefælles farbroder ihjel i sommeren 2011. Ansøgeren blev som følge heraf tilbageholdt i fem måneder og tvunget til at arbejde som lagermedarbejder. Det kan på grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder akterne fra ansøgerens faders sag, lægges til grund, at ansøgeren og hans familie i 2001 måtte flygte fra Jalalabad på grund af faderens tilknytning til Hezb-e-Islami under Gulbuddin Hekatyar og på grund af faderens afvisning af at lade to af ansøgerens søstre gifte sig med de nævnte kommandanter. Faderen flygtede blandt andet sammen med ansøgerens ældste søn til Danmark, hvor han og de familiemedlemmer, der var i følge med ham, i 2003 blev meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde i forbindelse med behandlingen af faderens sag til grund, at han og hans familie ville blive identificeret med Obeittullah og Hezb-e-Islami og på baggrund heraf risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. *Primo* 2013 blev ansøgerens ægtefælle og fire af deres børn meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen gennem hele forløbet har været konsistent og sammenhængende og i alt væsentligt i overensstemmelse med ægtefællens forklaring. Det lægges således til grund, at familien i 2010 og 2011 som følge af de ovennævnte konflikter blev overfaldet af kommandanternes familie, at ansøgerens ægtefælles farbroder blev dræbt og ansøgeren bortført i forbindelse med det sidste overfald. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens handlinger i forbindelse med det sidste overfald på familien har en karakter, som kan medføre, at ansøgeren er udelukket fra beskyttelse i Danmark efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2014/38

Nævnet **stadfæstede i maj 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Hawiye og muslim fra byen [...], regionen Shabelada Dhexe, Somalia. I *slutningen af 2012* opsogte al-Shabaab ansøgeren i hans butik. Ansøgeren blev efterfølgende fængslet i fire dage, idet han solgte cigaretter. Ansøgeren blev fra *begyndelsen af 2013* opfordret af sine fætre til at melde sig ind i al-Shabaab. I *foråret 2013* modtog ansøgeren et brev fra al-Shabaab, hvoraf fremgik, at ansøgeren skulle møde op på stationen.

På stationen fik ansøgeren at vide, at han ville blive anset som en af hyklerne, hvis han ikke arbejdede for al-Shabaab. Ansøgeren begyndte herefter at arbejde for al-Shabaab i foråret 2013. Fra ca. en uge senere og i godt to uger i foråret 2013 blev ansøgeren fængslet af al-Shabaab, idet han havde udtalt sig negativt om en straf, som al-Shabaab havde udmålt. Ansøgeren blev løsladt på betingelse af, at han fremover ikke modsatte sig al-Shabaab. Ansøgerens arbejde for al-Shabaab bestod i at piske folk, hvis de overtrådte reglerne. Ansøgeren piskede omkring 40 personer for blandt andet at ryge og gå uden tørklæde. Ansøgeren udrejste af Somalia senere på foråret 2013 med hjælp fra sin farbroder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab, idet ansøgeren flygtede fra dem. Ansøgeren frygter herudover de personer, som han som led i sit arbejde for al-Shabaab har pisket. Ansøgeren frygter endvidere et regeringsmedlem, som har truet ham, idet ansøgeren i forbindelse med sit arbejde for al-Shabaab piskede regeringsmedlemmets fader. Ansøgeren har i forbindelse med sagsbehandlingen først forklaret, at han fik afleveret et brev af en lille dreng i foråret 2013 og derpå selv mødte op hos al-Shabaab to dage senere. Under sagsbehandlingen har han ændret dette til, at brevet blev modtaget to dage senere end oprindeligt forklaret, og at han tidligere havde fået nogle personlige henvendelser. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgeren, der er en voksen mand med familie, på overbevisende vis har kunnet forklare, at han er blevet tvunget til dagligt at forrette tjeneste hos al-Shabaab og deltage i piskning af fanger og lokalbefolkningen. **Flygtningenævnet** finder ikke anledning til, at betvivle rigtigheden i ansøgerens forklaring om den pågældende adfærd, der må sidestilles med tortur. Flygtningenævnet finder ikke, at kunne afvise ansøgerens forklaring om at være ophørt med virket i al-Shabaab uden aftale, hvorpå han er udrejst. Flygtningenævnet finder ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia på grund af sit samarbejde med al-Shabaab og sin deltagelse i piskning af lokalbefolkningen med videre vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har derimod ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren i Somalia har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24. Det bemærkes, at ansøgerens familie er bosiddende i Somalia, og at han således ikke har familiemedlemmer her i landet. Ansøgeren kan som følge af det anførte ikke meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/44

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2. nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor

gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff, og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.3, side 310ff, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 6.5, side 394ff, nævnte afgørelser Irak/2013/17, Tyrkiet/2013/5 og Som/2013/22.

8.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises,

bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 8.7.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1993. Klageren blev i 1993 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Darood og muslim af trosretning fra Jamaane, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den [...] 1993 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, med gyldighed til den [...] 1998. Den [...] 1998 blev denne opholdstilladelse meddelt tidsubegrænset. Den [...] 2009 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at opholdstilladelsen var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, nr. 4. Den [...] 2010 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Den [...] 2010 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at opholdstilladelsen ikke var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Udlændingestyrelsen udtalte, at ansøgeren havde opgivet sin bopælsadresse i Danmark, samtidig med at ansøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Udlændingestyrelsen fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde opnået beskyttelse i et tredje land, Storbritannien. Den [...] 2011 blev ansøgeren ved Retten i [...] idømt 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Ansøgeren blev endvidere udvist betinget af Danmark med en prøvetid på 2 år, jf. udlændingelovens § 24 b. Den [...] 2012 blev ansøgeren ved Retten i [...] idømt fængsel i 10 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 89. Ansøgeren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, og § 24 b, stk. 3, og § 32, stk. 1. Den [...] 2012 stadfæstede [...] Landsret denne dom for så vidt angår udvisningen, men straffens længde blev ændret til fængsel i 1 år. Den [...] 2012 forelagde Rigspolitiet sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på afgørelse i medfør af udlændingelovens § 31. Den [...] 2013 blev ansøgeren ved Retten i [...] idømt fængsel i 9 måneder for overtrædelse af henholdsvis bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, restaurationslovens § 37, stk. 1, nr. 1, jf. § 32, og straffelovens § 244. Ansøgeren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4 og 6, og § 32, stk. 1 og stk. 2, nr. 2. Den [...] 2014 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgeren ikke kan udsendes af Danmark i henhold til udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Udlændingestyrelsen afgjorde samtidig, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han skulle udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlæn-

dingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter for sit liv på grund af de generelle forhold i landet. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han ikke kender landet, og at han ikke ved, hvad der ville ske ved en tilbagevenden, idet han har haft hele sin opvækst i Danmark, og fordi han ikke har noget netværk i Somalia. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at der er borgerkrig i Somalia, og at moderen flygtede fra Somalia med ansøgeren og sine to søskende, idet personer fra Hawiye klanen forfulgte dem. Flygtninge-nævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2014 om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet nævnet i øvrigt bemærker, at der ikke i ansøgerens forhold er grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren er tidligere idømt flere ubetingede fængselsstraffe blandt andet for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og det er Flygtninge-nævnets vurdering, at kriminalitetens karakter må betegnes som grov. Nævnet lægger i den forbindelse også vægt på, at ansøgeren ved den seneste dom af [...] 2013 er idømt fængsel i 9 måneder blandt andet for vold efter straffelovens § 244, og overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer vedrørende besiddelse af ca. 0,2 gram amfetamin og ca. 10 gram kokain med henblik på videreoverdragelse. De pådømte forhold er begået, efter at ansøgeren ved [...] Landsrets ankedom af [...] 2012 er idømt fængsel i 1 år for røveri. Efter ansøgerens forklaring om sin tilknytning til Danmark finder Flygtninge-nævnet ikke, at der kan anses for at være særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der kan tale for, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtninge-nævnet har i den henseende lagt vægt på, at ansøgerens moder og søster, som tidligere boede i Danmark, i sommeren 2013 er flyttet til England, og at ansøgeren ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark ud over sin moster og hendes børn, der er bosiddende i [...]. Det forhold, at ansøgeren nu ikke har et misbrug af alkohol og narkotika, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtninge-nævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at Udlændingestyrelsens afgørelse bør stadfæstes.” Som/2014/43

Nævnet **stadfæstede i december 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. Klageren blev i 2009 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder, sunni-muslim af trosretning og iransk statsborger født i [...]. Klageren har sympatiseret med KDPI. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2008 og indgav ansøgning om asyl samme dag. Han blev den [...] 2009 meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, frem til den [...] 2016. *I begyndelsen af 2012* blev klageren ved Retten i [...] idømt fængsel i fire måneder for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 285, jf. til dels § 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år. Den [...] 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 49, jf. § 31, var til hinder for, at klageren

kunne udsendes til Iran, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse på ny, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Den [...] 2012 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den [...] 2013 blev klageren ved Retten i [...] idømt fængsel i et år for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. til dels § 21, og § 288, stk. 1, nr. 2. Klageren blev tillige udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Den [...] 2013 stadfæstede [...] Landsret dommen, og klagerens opholdstilladelse bortfald, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Den [...] 2014 blev klageren ved Retten i [...] idømt fængsel i otte måneder for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2014 *klageren*, at Udlændingestyrelsen fandt, at klageren ved en tilbagevendende til Iran risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at det var til hinder for, at klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Udlændingestyrelsen fandt samtidig, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Med henvisning til de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i afgørelsen *fra efteråret 2014*, og da der ikke foreligger nye oplysninger, der kan føre til et andet resultat, lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af, hvorvidt klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., skal der herefter tages stilling til, hvorvidt klageren er dømt for en særlig farlig forbrydelse og må betragtes som en fare for samfundet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at den kriminalitet, som klageren har begået, og som han er straffet for efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, og efter straffelovens § 181, stk. 1, efter deres karakter og grovhed må betegnes som særligt farlige forbrydelser. Flertallet finder endvidere, at klageren må betragtes som en fare for samfundet, blandt andet under henvisning til, at den nævnte kriminalitet er en fortsættelse af den berigelseskriminalitet, som klageren tidligere flere gange er blevet dømt for. Efter klagerens forklaring om sin tilknytning til Danmark finder flertallet i øvrigt ikke, at der kan anses for at være særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Der lægges herved vægt på, at klageren ikke har familie i Danmark, bortset fra en grandfætter der bor og arbejder i [...]. Klagerens fire søstre bor i Tyskland. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnets flertal herefter, at Udlændingestyrelsens afgørelse skal stadfæstes.” Iran/2014/37

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Iran/2014/25.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives

opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, den i formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 6.6, side 349f, nævnte afgørelse Afg/2010/9 og den i Flygtningenævnets formandskab 22. beretning (2013) afsnit 3.1.1.2, side 50ff, nævnte afgørelse Uganda/2013/4.

8.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 8.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har

begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 8.6.

Som anført ovenfor i afsnit 8.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Se vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i 2010 desuagtet i to sager, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabs 19. beretning (2010), side 352ff. nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabs 21. beretning (2012), afsnit 6.7, side 327f, nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Flygtningenævnet har i en sag fra beretningsåret taget stilling til, om nævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes:

Nævnet **hjemviste** i **april 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1990. I 1990 meddelte Udlændingestyrelsen klageren

opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Om sit oprindelige asylmotiv forklarede klageren, at han frygtede at skulle aftjene militærtjeneste, samt at han havde været udsat for chikane af de militære myndigheder, da han ikke havde henvendt sig til dem efter at være blevet indkaldt til militærtjenesten. I 1994 søgte klageren om statusændring under henvisning til, at han er shia-muslim fra det sydlige Irak, hvor han blev chikaneret, idet regimet mistænkte ham for at modarbejde styret, som bestod af sunni-muslimer. I 1995 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afslag på statusændring. Ligeledes i 1995 blev klagerens opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, meddelt tidsubegrænset. I 2002 blev klageren ved landsretten dømt til anbringelse på et hospital for sindslidende uden længstetid. Han blev endvidere udvist for bestandigt. I 2004 stadfæstede Højesteret landsrettens dom. I 2013 blev klagerens dom ved byrettens kendelse ændret til dom til behandling på psykiatrisk afdeling. I 2013 meddelte klageren Rigspolitiet, at han ikke ville medvirke til udsendelsen, da han ikke har kontakt til nogen i sit hjemland, da han ikke kan få sin medicin i Irak, og da han siden udvisningsdommen i 2002 har fået børn. Rigspolitiet forelagde sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på afgørelse i medfør af udlændingelovens § 31. Udlændingestyrelsen meddelte i 2013 klageren, at Udlændingestyrelsen fandt, at han ved en tilbagevenden til Irak ikke risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at der var noget til hinder for, at han kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. udlændingelovens § 31. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens anmodning herom beslutter Flygtningenævnet at hjemvise sagen til fornyet behandling, således at Udlændingestyrelsens stillingtagen afventer dom vedrørende udlændingelovens § 50 og § 50 a.” Irak/2014/12

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet ni sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I otte af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet hjemviste den niende sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle afvente domstolenes stillingtagen til udlændingelovens § 50 og § 50 a, jf. ovenfor. I tre af de ni sager fandt nævnet, at § 31 var til hinder for udsendelse.

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2006. Klageren blev i 2007 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren gav ikke møde ved Flygtningenævnets behandling af sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har efter en kort drøftelse besluttet, at sagen gennemføres på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets Forretningsorden § 36, stk. 1, idet klageren er behørigt indkaldt og hermed ikke har haft lovligt forfald. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2006, og blev den [...] 2007 meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, med gyldighed til den [...] 2014. Den [...] 2012 blev klageren ved Retten i [...] idømt tre måneders fængsel, jf. lov om jernbane § 22, stk. 1, nr. 5, jf. § 21, stk. 1, lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. liste A, nr. 3, og straffelovens § 285, jf. § 276. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2. Den [...] 2012 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2012. Den [...] 2013 blev klageren ved [...] Byret idømt fire måneders fængsel, jf. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, jf. § 276, jf. til dels § 21. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 2, nr. 2. Den [...] 2013 blev klageren ved [...] Byret idømt seks måneders fængsel, jf. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Den [...] 2013 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2013. Den [...] 2014 blev klageren ved [...] Byret idømt 60 dages fængsel for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 3. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Da klageren har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og muslim fra Iran. Klageren er opvokset i al-Tash lejren i Irak. Klageren har i forbindelse med samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2014 forklaret, at han ikke har været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men at han sammen med sin fader kom i det kurdiske demokratiske parti (KDPI) og var sympatisør. Han har

endvidere deltaget i politiske møder og demonstrationer i al-Tash. Klagerens fader var medlem af KDPI frem til sin død. Klageren har henvist til, at han ved udsendelse til Iran frygter at blive tilbageholdt af repræsentanter fra de iranske myndigheder, fængslet, tortureret og henrettet, idet klageren sympatiserer med KDPI, og idet klagerens fader var medlem af KDPI, hvorfor klageren må anses som værende imod det iranske regime. Klageren har forklaret, at han er født i Iran, og at han og hans familie flyttede til al-Tash lejren i Irak omkring 1987 eller 1988, idet klagerens fader var involveret i en skudveksling mellem KDPI og den iranske efterretningstjeneste, hvor flere personer blev dræbt. Klageren har forklaret, at han boede i al-Tash lejren indtil sin udrejse af Irak. Klagerens fader blev dræbt af skud på et tidspunkt i perioden mellem 2000 og 2005 tæt ved al-Tash lejren i Irak, men klageren ved ikke, hvem der dræbte hans fader. Der var ikke nogen, som overværede drabet, men klageren formoder, at det er de iranske myndigheder, som står bag drabet på faderen. Klageren frygter herudover, at de iranske myndigheder skal fatte interesse for moderen og søstre, som han formoder bor i Iran, såfremt han vender tilbage til Iran. Klageren har i sin oprindelige asylsag den [...] 2006 forklaret, at hans familie forlod Iran på grund af systemskiftet. Han forklarede ved samme samtale, at han aldrig har været engageret i politik. I sit asylskema under den oprindelige sag har han oplyst, at han ikke var medlem af en politisk organisation, og at hans forældre flygtede, idet de hadede den iranske islamiske regering. Under en samtale den [...] 2007 forklarede klageren, at hans fader havde været medlem af Komala, men at hans fader havde forladt partiet tidligere og ikke havde haft problemer i mange år. Under samtalen den [...] 2007 forklarede klageren, at han ikke havde deltaget i politiske aktiviteter, idet han ikke kunne lide politik. Han forklarede endvidere, at hans forældre var blevet udvist af Iran og var gjort statsløse på grund af ulovlig udrejse. Endelig forklarede han, at hans fader ikke havde fortalt om sine aktiviteter. Under samtalen den [...] 2014 har klageren forklaret, at han var sympatisør til KDPI og deltog i partiets møder sammen med sin fader. Han har endvidere forklaret, at han deltog i demonstrationer. Endelig har han forklaret, at han ikke ved, hvilke aktiviteter faderen havde, idet han angav, at det var farligt at fortælle sine børn herom. Han har senere til samme samtale forklaret, at hans fader havde været involveret i en skudveksling med den iranske efterretningstjeneste, hvilket var årsagen til, at klagerens forældre flygtede fra Iran. På forespørgsel om, hvor længe faderen havde været medlem af et parti, har klageren svaret, at han ikke ved det, og at han er i tvivl om, hvilket parti faderen var medlem af. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at klagerens forklaring afgivet i 2014 i forbindelse med § 49 a-vurderingen adskiller sig væsentligt fra den forklaring, han tidligere har afgivet under hans oprindelige sag, både for så vidt angår hans eget og faderens politiske virke. Da klageren ikke har angivet at have erhvervet ny viden vedrørende faderens forhold, er der tale om en betydelig udbygning for så vidt angår begges politiske engagement og aktiviteter. Dette flertal finder forklaringen utroværdig og konstrueret til lejligheden. Idet klageren således ikke har sandsynliggjort væsentlig po-

litisk aktivitet, hverken for sig selv eller for sin familie, finder flertallet ikke, uanset at han i hvert fald er opvokset i al-Tash, at klageren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2 er herefter ikke til hinder for udsendelse af klageren. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2014/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.7 nævnte afgørelse Vietnam/2014/1.

I tre af de ni sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3.

Der kan som eksempler henvises til de i afsnit 8.6 nævnte afgørelser Iran/2014/37 og Som/2014/43.

Der har ikke i beretningsperioden været behandlet sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor nævnet samtidig ikke fandt, at klageren var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Der henvises for et eksempel på sådanne sager til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 6.6, side 405ff, nævnte afgørelse Iran/2013/47.

8.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker klagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet i alt fire sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt der var grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2014** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1993. Klageren blev i 1994 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2010 blev klageren ved byretten idømt fængsel i to år og seks måneder for blandt andet røveri og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 5. Landsretten stadfæstede i 2010 bestemmelsen om udvisning. I 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 var til hinder for klagerens udsendelse til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men samtidig fandt Udlændingestyrelsen, at klageren var udelukket på grund af begået kriminalitet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen traf i 2013 afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke længere var til hinder for udsendelse af klageren, jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, jf. § 31. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører Reer

Hamer-klanen og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter klageren, at han vil blive slået ihjel som følge af de generelt dårlige og usikre forhold i Somalia. Flygtningenævnet tiltræder, at det også efter de senest foreliggende baggrundsoplysninger er lagt til grund, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forbedret væsentligt i forhold til 2012, og at sikkerhedssituationen er forbedret i en sådan grad, at den ikke længere i sig selv er til hindrer for, at klageren tvangsmæssigt udsendes til Somalia. Klageren fremstår helt uprofileret i forhold til myndigheder og militsgrupper, herunder al-Shabaab, og Flygtningenævnet finder, at klagerens tilhørsforhold til Reer Hamer-klanen ikke i sig selv er til hinder for, at klageren tvangsmæssigt kan udsendes til Somalia, ligesom klagerens helbredsmæssige og familiemæssige forhold ikke er til hinder herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 31, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2014/45

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.8, side 335ff nævnte afgørelse Afg/2012/77.

8.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's

sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

8.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets hørings svar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 51, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsmi-

nisteriets departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 52, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 52, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 9

Statistik

9.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2014

Flygtningenævnet har i 2014 afholdt 515 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1205 sager vedrørende 1808 personer.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2014 og 2013 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2013	2014
Nye spontansager	1.505	1.733
Genoptagede spontansager	144	61
Inddragelsessager	21	1
Bortfaldssager	20	5
Udsendelsessager	13	8
Statusændringsager	3	0
Afgjorte sager i alt	1.706	1.808

Note: Hertil kommer i alt 242 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger, jf. herom nærmere afsnit 9.3

9.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2014 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.705	2	16	10	1.733
Genoptagede spontansager	49	0	1	11	61
Inddragelsessager	1	0	0	0	1
Bortfaldssager	4	1	0	0	5
Udsendelsessager	8	0	0	0	8
I alt	1.767	3	17	21	1.808

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

9.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

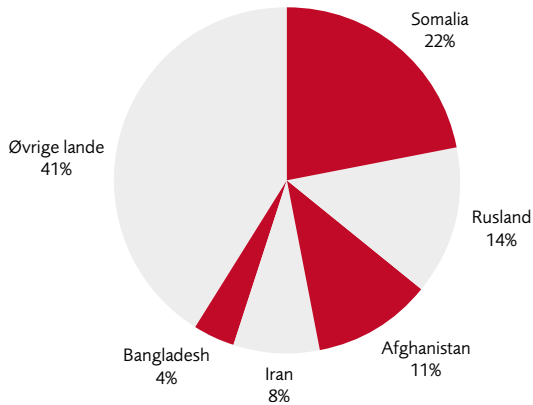
I 2014 blev i alt 242 personsager afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

9.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2014 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 69 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres identitet.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og andre lande.

Figur 1. Nationalitetsfordeling i afgjorte sager opgjort i personer

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nationalitetsfordelingen af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	195	-	-	-	195
Albanien	21	-	-	-	21
Algeriet	12	-	-	-	12
Armenien	58	-	-	-	58
Azerbajdzhan	8	-	-	-	8
Bangladesh	80	-	-	-	80
Bosnien-Hercegovina	2	-	-	-	2
Bulgarien	6	-	-	-	6
Burma	27	-	-	-	27
Burundi	1	-	-	-	1
Cameroun	3	-	-	-	3
Congo (Brazzaville)	1	-	-	-	1
Congo, Den Demokratiske Republik	21	-	-	-	21
Cuba	1	-	-	-	1
Egypten	12	-	-	-	12
Elfenbenskysten	6	-	-	-	6
Eritrea	9	-	-	-	9
Etiopien	26	-	-	-	26
Gambia	4	-	-	-	4
Georgien	17	-	-	-	17
Ghana	17	-	-	-	17
Guinea	5	-	-	-	5
Guinea-Bissau	4	-	-	-	4
Hviderusland (Belarus)	7	-	-	-	7
Indien	15	-	-	-	15
Irak	55	-	-	-	55
Iran	138	-	1	2	141
Israel	2	-	-	-	2
Jordan	11	-	-	-	11
Kazakstan	7	-	-	-	7
Kenya	9	-	-	-	9
Kina	11	-	-	-	11

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Kirgizstan	3	-	-	-	3
Kosovo	5	-	-	-	5
Kuwait	1	-	-	-	1
Libanon	12	-	1	-	13
Liberia	1	-	-	-	1
Libyen	7	-	-	-	7
Malaysia	1	-	-	-	1
Mali	5	-	-	-	5
Marokko	11	-	-	-	11
Mauretanien	2	-	-	-	2
Mexico	1	-	-	-	1
Nepal	1	-	-	-	1
Nigeria	49	-	-	-	49
Pakistan	42	-	-	-	42
Peru	1	-	-	-	1
Rumænien	2	-	-	-	2
Rusland	260	-	-	-	260
Rwanda	1	-	-	-	1
Senegal	2	-	-	-	2
Sierra Leone	1	-	-	-	1
Somalia	386	-	2	3	391
Sri Lanka	16	-	-	-	16
Statsløs	13	-	-	-	13
Statsløse palæstinensere	44	-	1	1	46
Storbritannien	1	-	-	-	1
Sudan	16	-	-	-	16
Syd Sudan	-	1	-	-	1
Syrien	54	-	-	1	55
Tadjikistan	3	-	-	-	3
Tchad	1	-	-	-	1
Togo	2	-	-	-	2
Tunesien	8	-	-	-	8
Tyrkiet	1	-	-	-	1
Uganda	14	-	-	-	14
Ukendt	11	-	-	-	11
Ukraine	18	-	-	-	18
Uzbekistan	4	-	-	-	4
Vietnam	-	-	-	1	1

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Yemen	2	-	-	-	2
Zimbabwe	1	-	-	-	1
I alt	1794	1	5	8	1808

9.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4 nedenfor, blev der i 2014 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 236 personer svarende til 14% (omfatter kun nye spontansager, ikke genoptagne spontansager) af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2014.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2014

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	5	3	45	25	127	72	177	100
Albanien	-	-	-	-	21	100	21	100
Algeriet	1	8	-	-	11	92	12	100
Armenien	-	-	8	14	48	86	56	100
Aserbajdsjan	-	-	2	25	6	75	8	100
Bangladesh	3	4	1	1	76	95	80	100
Bosnien-Hercegovina	-	-	2	100	-	-	2	100
Bulgarien	-	-	-	-	6	100	6	100
Burma	2	8	-	-	24	92	26	100
Burundi	-	-	-	-	1	100	1	100
Cameroun	-	-	-	-	3	100	3	100
Congo (Brazzaville)	-	-	-	-	1	100	1	100
Cuba	-	-	-	-	1	100	1	100
Den Demokratiske Republik Congo	9	47	3	16	7	37	19	100
Egypten	-	-	-	-	12	100	12	100
Elfenbenskysten	2	33	-	-	4	67	6	100
Eritrea	-	-	-	-	4	100	4	100
Etiopien	2	8	1	4	23	88	26	100
Gambia	1	25	-	-	3	75	4	100
Georgien	-	-	-	-	17	100	17	100
Ghana	-	-	-	-	17	100	17	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Guinea	-	-	-	-	5	100	5	100
Guinea-Bissau	-	-	-	-	4	100	4	100
Hviderusland (Belarus)	-	-	-	-	7	100	7	100
Indien	-	-	-	-	15	100	15	100
Irak	1	2	3	6	49	92	53	100
Iran	50	42	3	3	65	55	118	100
Israel	-	-	-	-	2	100	2	100
Jordan	-	-	-	-	11	100	11	100
Kasakhstan	1	14	-	-	6	86	7	100
Kenya	-	-	-	-	9	100	9	100
Kina	-	-	-	-	11	100	11	100
Kirgizstan	-	-	-	-	3	100	3	100
Kosovo	-	-	-	-	5	100	5	100
Kuwait	-	-	-	-	1	100	1	100
Libanon	-	-	5	42	7	58	12	100
Liberia	-	-	-	-	1	100	1	100
Libyen	-	-	-	-	7	100	7	100
Malysia	-	-	-	-	1	100	1	100
Mali	-	-	-	-	5	100	5	100
Marokko	-	-	-	-	11	100	11	100
Mauretanien	-	-	1	50	1	50	2	100
Mexico	-	-	-	-	1	100	1	100
Nepal	-	-	-	-	1	100	1	100
Nigeria	2	4	-	-	47	96	49	100
Pakistan	5	12	-	-	37	88	42	100
Peru	-	-	-	-	1	100	1	100
Rumænien	-	-	-	-	2	100	2	100
Rusland	13	5	13	5	234	90	260	100
Rwanda	-	-	-	-	1	100	1	100
Senegal	-	-	-	-	2	100	2	100
Sierra Leone	-	-	-	-	1	100	1	100
Somalia	6	2	7	2	372	96	385	100
Sri Lanka	2	13	2	13	12	74	16	100
Statsløse	-	-	2	20	8	80	10	100
Statsløse palæstinensere	-	-	6	15	34	85	40	100
Storbritannien	-	-	-	-	1	100	1	100
Sudan	4	27	2	13	9	60	15	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Syrien	6	12	8	15	38	73	52	100
Tadsjikistan	-	-	-	-	3	100	3	100
Tchad	-	-	-	-	1	100	1	100
Togo	-	-	-	-	2	100	1	100
Tunesien	-	-	-	-	8	100	8	100
Tyrkiet	-	-	-	-	1	100	1	100
Uganda	4	29	1	7	9	64	14	100
Ukendt	-	-	-	-	11	100	11	100
Ukraine	1	6	-	-	17	94	18	100
Usbekistan	1	1	-	-	3	75	4	100
Yemen	-	-	-	-	2	100	2	100
Zimbabwe	-	-	-	-	1	100	1	100
I alt	121	7	115	7	1497	86	1733	100

9.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Lande:	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	
Iran	1	-	-	-	2	-	3
Libanon	1	-	-	-	-	-	1
Somalia	2	-	-	-	3	-	5
Statsløse palæstinensere	1	-	-	-	1	-	2
Sydsudan	-	-	1	-	-	-	1
Syrien	-	-	-	-	1	-	1
Vietnam	-	-	-	-	1	-	1
I alt	5	-	1	-	8	-	14

9.7 Genoptagede spontansager

Tabel 6 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Afghanistan	11	61	2	11	5	28	18	100
Armenien	2	100	-	-	-	-	2	100
Burma	1	100	-	-	-	-	1	100
Den Demokratiske Republik Congo	-	-	-	-	2	100	2	100
Eritrea	4	80	1	20	-	-	5	100
Irak	-	-	2	100	-	-	2	100
Iran	19	95	-	-	1	5	20	100
Somalia	1	100	-	-	-	-	1	100
Statsløse	-	-	3	100	-	-	3	100
Statsløse palæstinensere	-	-	4	100	-	-	4	100
Sudan	1	100	-	-	-	-	1	100
Syrien	1	50	1	50	-	-	2	100
I alt	40	66	13	21	8	13	61	100

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændinge-loven til 53 af 61 personer. Den relativt høje andel tilladelser skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2014 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 686 personsager. Heraf blev 63 personsager genoptaget, mens der i 391 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 109 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdsted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 102 anmodninger om genoptagelse hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen og 21 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

9.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 84 % af sagerne og omgjort 16 % (omfatter både spontansager og genoptagne spontansager). Til sammenligning var omgørelsesprocenten 33 % i 2013. I 2012 var omgørelsesprocenten 27 %.

9.9 Sagsbehandlingstider

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2014 var 126 dage.

9.10 Dublinsager

Som omtalt i kapitel 3 fik Flygtningenævnet med virkning fra den 1. januar 2014 tillagt kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel efter Dublin-forordningen.

Nævnet har i 2014 modtaget 948 personsager og truffet afgørelse i 924 personsager. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 852 sager, omgjort 4 sager, hjemvist 44 sager mens 24 sager er afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 95 % af sagerne udgjorde i 2014 16 dage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 21 dage.

Tabel 7. Fordelingen over modtagerlande

Modtagerlande	Afgjorte personsager
Polen	263
Italien	162
Tyskland	66
Bulgarien	64
Sverige	61
De fem største lande	616
Øvrige lande	308
I alt	924

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen-
somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel I B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel I B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

*Uddrag af Den Europæiske Menneske-
rettighedskonvention*

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

*Uddrag af FN's konvention af
10. december 1984 mod tortur og anden
grusom, umenneskelig eller nedværdigende
behandling eller straf*

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refouler») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

*Uddrag af den internationale konvention
af 16. december 1966 om civile og
politiske rettigheder*

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, med de ændringer, der følger af § 1, nr. 1-14, 16, 18 og 19, og § 1, nr. 20 (delvist), i lov nr. 1616 af 26. december 2013, lov nr. 1617 af 26. december 2013, § 1 i lov nr. 1618 af 26. december 2013, lov nr. 1619 af 26. december 2013, § 44 i lov nr. 1605 af 26. december 2013, lov nr. 85 af 28. januar 2014, lov nr. 515 af 26. maj 2014, § 1 i lov nr. 516 af 26. maj 2014 og lov nr. 738 af 25. juni 2014.

Den ændring, som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.²⁾

De ændringer, som følger af § 1, nr. 15 og 17, § 1, nr. 20 (for så vidt angår § 46 a, stk. 8), og § 1, nr. 21, i lov nr. 1616 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven (Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.) er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af disse ændringer fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1616 af 26. december 2013.

Den bekendtgjorte lovtekst vedrørende § 9 j, stk. 5, § 10, stk. 5, § 11 b, § 19, stk. 1, nr. 10, § 22, nr. 5, § 25 a, stk. 2, nr. 2-4, § 28, stk. 2, 3 og 5-7, § 30, stk. 3 og 4, § 32, stk. 4-10, § 33, stk. 2, § 33 c, § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 59, stk. 1-10, og § 60, stk. 1, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejslegitimation viseret for indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Justitsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Dan-

mark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

Stk. 3. For statsborgere i tredjelande, med hvilke Den Europæiske Union har indgået aftaler om fritagelse for visum, finder stk. 1 kun anvendelse i det omfang, det er foreneligt med disse aftaler.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på

180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i Danmark eller et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 90 dages ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller §§ 9 i-9 n, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6,

6) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller

7) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatisk eller konsulære repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flytningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller

straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Justitsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,

- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed,

taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prove i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herboende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke,

hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringen ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladel-

se under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er anmeldt den pågældende adresse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt.,

og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af justitsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af justitsministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
- 4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m eller 9 n nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkeds-tilknytning), eller
- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, §§ 9 b-9 e, 9 m eller 9 n afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebe-

løbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Justitsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatoren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nedsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en

tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udover litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssærlige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,

2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller

3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

*Stk. 4.*³⁾ Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5. Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage viselser med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige trykthed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 8. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen i henhold til

denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af et ansøgningskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Justitsministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Justitsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af en digital ansøgningsløsning, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering stiller til rådighed (digital selvbetjening). Beskæftigelsesministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Beskæftigelsesministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 5. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

- 1) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 2) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
- 3) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
- 4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 5,
- 5) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
- 6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,
- 7) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt. med henblik på at studere,
- 8) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j og § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,

- 9) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9 m og 9 n,
- 10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
- 11) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
- 12) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2-5,
- 13) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 7,
- 14) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 8,
- 15) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10,
- 16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
- 17) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4 og 5, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 11, stk. 8, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 8. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 6. Til brug for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 4 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myn-

dighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.

- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler og lov om efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler, som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 5. ⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 5, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 5.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådommelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er

indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller

5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f eller 9 i-9 n, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

*Stk. 5.*⁵⁾ En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetaling af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.

5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.

7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse.

9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.

2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.

3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.

2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en for-

holdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.

- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
- 3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsubegrænset

opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f eller 9 i-9 n. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Stk. 16. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for af-

sigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveloslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulans behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. ⁶⁾ Straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse

af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsesernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsesernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rute fart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansæt-

telsensvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, når

- 1) udlændingens identitet er fastlagt,
- 2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsesernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsesernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den

person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse.
- 10) ⁶⁾ Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en inderetlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.
- 11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen

ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når der foreligger oplysninger efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som ønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som ønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136,

140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som ønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De For-

enede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrunder opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lømmepengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslømmepengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4 Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller gi-

ver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

- 5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge,

der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udlob foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrtet mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) ⁸⁾ Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) ⁹⁾ Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
- 4) ¹⁰⁾ Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 9. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredsstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetaget i fængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af ud-

lændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens indrejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.

- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

*Stk. 2.*¹¹⁾ Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5.

*Stk. 3.*¹¹⁾ En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

*Stk. 5.*¹²⁾¹³⁾ Afvisning efter stk. 1-4 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenrænskodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-4.

*Stk. 6.*¹²⁾ En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

*Stk. 7.*¹²⁾ Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. ¹⁴⁾ Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren afrafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller

udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. ¹⁵⁾ Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. ¹⁵⁾ Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i

stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

*Stk. 6.*¹⁵⁾ Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

*Stk. 7.*¹⁵⁾ Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n.

*Stk. 8.*¹⁵⁾ Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

*Stk. 9.*¹⁵⁾ En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

*Stk. 10.*¹⁵⁾¹⁶⁾ Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal

endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

*Stk. 2.*¹⁷⁾ I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ind-

bringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved dømsafsagelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c.¹⁸⁾ En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselimitation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrej-

sen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde tæller derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger den.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet

for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 5. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 5. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet skriftligt gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt. Politiet giver ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., udlændingen en skriftlig oversættelse af de væsentligste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., må ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke

indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 10. Frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller udsendelse skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte. Uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation.

Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp og for De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR).

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningeudvalget og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR). Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller

som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænsovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænsovergangssted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmonstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempning af en udlændings pas eller anden rejslegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempning af pas og anden rejslegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejslegitimation.

*Stk. 2.*¹⁹⁾ Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejslegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visumets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejslegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder.

Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrol, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenrænskodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på ud-

sendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten besikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,

- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller
- 5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis

ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller
- 4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af

udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånstomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejseligitimation og
- 6) fotografi.

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og Statsforvaltningen foretager i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

- 1) Navn,
- 2) fødselsdato,
- 3) fødselsland og
- 4) statsborgerskabsforhold.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejr-

plads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herbørende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser

eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af justitsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Justitsministeren kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ik-

ke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er vare-tægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 9, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente

oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens eller udlændinges afholdelse af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. stk. 1-4, herunder om beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 15. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år,

betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatoren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, opbevarer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatoren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgekursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler

derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatoren på modtagecenteret skal oplyse operatoren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derfor, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Justitsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med børne- og undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejer eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørens udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarterings-

ringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Justitsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Justitsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Justitsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen

bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejer eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreråriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 l. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbar forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udreisen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommune-kvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreårige tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold

på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsøges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udreisen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Endvidere afholdes udgifterne til overførsel af en udlænding til en anden medlemsstat efter reglerne i kapitel 5 a endeligt af statskassen.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist eller overført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indreisen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flyttingenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Justitsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om op-

kvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som

myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller afbrydes.

Stk. 5. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeføringsportalen (UIP).

Stk. 7. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 8. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 9. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, oplysninger om udlændinge, der har opnået beskæftigelse efter ordningen i § 14 a, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.

10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan med henblik på at kontrollere, at betingelserne for opholds- eller arbejdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, overholdes, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for berørte personer, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 11. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sager, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den

uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrudelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrudelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrudelse

med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) provelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3. om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flyttingenævnet om en udtalelse,

efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 22, 23 og 31-33, § 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har

truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, kan Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejrbringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt

opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagerens behandling.

§ 46 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatoren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatorens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatoren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatorens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Justitsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Justitsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver alkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2.²⁰⁾ Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 2, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsular repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f eller 9 i-9 n afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f eller 9 i-9 n afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i bevaring, jf. § 40, stk. 8, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 48 a. ²¹⁾ Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarelig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, for Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylsøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylsøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Ansøger og andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlandning efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. (Ophævet)

§ 48 d. (Ophævet)

§ 48 e. Politiet registrerer en udlandning, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlandning. Politiet registrerer desuden personfotoграфи og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringens udsteder politiet et asylansøgerskort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlandning, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlandning har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlandning har bestået prøverne, kan påklages til Ministeriet for Børn og Undervisning. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn og Undervisning, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlandning. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 48 g. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 9, stk. 31-33, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 49. ²²⁾ Når en udlandning dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlandning for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlandning, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændinge-

styrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsråd, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornuddent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtæder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændin-

genævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikkes 1 medlem, der er udtådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikkes et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.
- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.
- 3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.
- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.
- 5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.
- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.
- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32.
- 10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.
- 11) Afgørelser om fremmedpas.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.
- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.
- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.
- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 7. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog stk. 8-11.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 10. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 11. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flytningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 12. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flytningenævnet.

Stk. 13. Flytningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flytningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Klage til Flytningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flytningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flytningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flytningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,

- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flytningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flytningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flytningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flytningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flytningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flytningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flytningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent besik­ke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet den anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet besik­ke den pågældende, medmindre besik­kelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lej­lighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-11.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-11, behan­des på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag ved­rørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flytninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatus­ sag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt

gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets moden­hed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til social- og integrationsministeren.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningens behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1 a, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere

re regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolicechefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolicechefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolicechefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolicechefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolicechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolicechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolicechefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolicechefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolicechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolicechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolicechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolicechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolicechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolicechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolicechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolicechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenrækkens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) ²³⁾ Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortætelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. ²⁴⁾ Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden forløbet tilladelse.

Stk. 3. ²⁴⁾ Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 4. ²⁴⁾²⁵⁾ Ved straffens udmåling efter stk. 3 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 5. ²⁴⁾ Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 6. ²⁴⁾²⁶⁾ Ved straffens udmåling efter stk. 5 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelser er begået forsætligt, at der ved overtrædelser er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 7. ²⁴⁾²⁶⁾ Er der ved en overtrædelse af stk. 5 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøder, herunder tillægsbøder, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 8. ²⁴⁾ Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 9. ²⁴⁾²⁷⁾ Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 10. ²⁴⁾²⁸⁾ Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. ²⁹⁾ Overtrædelse af de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 9, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40, stk. 4, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af § 2, stk. 4 og 5, § 12, § 15, stk. 2, § 16 og § 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøder eller af bøder eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådomt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt)

§ 65. (Udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 5

Flytningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flytningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flytningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, og efter drøftelse i Flytningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flytningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flytningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

§ 2. Ved Flytningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47 og 48.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flyttingenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flytningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flytningenævnet

§ 5. Flytningenævnets medlemmer beskikkes af Flyttingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flyttingenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flyttingenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en

liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelse.

Stk. 3. Flyttingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikrafttrædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flyttingenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flyttingenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flyttingenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flyttingenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flyttingenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flyttingenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flyttingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flyttingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flyttingenævnet i den pågældende periode.

AA007482

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højeretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har givet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere § § 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og

7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagerens beskaffenhed og sagerens forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringsystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tollen sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Tilmeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller korselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for krimi-

nalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsuplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.flm.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat.

Stk. 2. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været foresøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udelveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47, 48 og 51 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesty-

relsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbyrdsler begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte navn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte navns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeforhold. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte navn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens

afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættelse af behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatets fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristovertrædelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte navn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte navn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 47. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse ef-

ter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 48. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonsmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 49. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigs-

politiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 50. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 51. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for retens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 52. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortløbet materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 53. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 27. december 2013

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

Bilag 6

Lov nr. 153 af 18/2/2015 om ændring af udlændingeloven

Lov om ændring af udlændingeloven

(Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, lov nr. 1616 af 26. december 2013, § 1 i lov nr. 1488 af 23. december 2014, § 8 i lov nr. 1539 af 27. december 2014 og § 6 i lov nr. 1500 af 23. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

2. § 7, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.«

3. § 9, stk. 1, nr. 1, litra c, ophæves, og i stedet indsættes:

»c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller«.

Litra d bliver herefter litra e.

4. § 9, stk. 1, nr. 2, litra c, ophæves, og i stedet indsættes:

»c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller«.

Litra d bliver herefter litra e.

5. § 9, stk. 1, nr. 3, litra c, ophæves, og i stedet indsættes:
»c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller«.

Litra d bliver herefter litra e.

6. I § 9, stk. 7, 1. pkt., ændres »litra b-d« til: »litra b-e«.

7. I § 9, stk. 12, ændres »litra d« til: »litra e«.

8. I § 19, stk. 1, nr. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.«

9. I § 27, stk. 2, og § 40 a, stk. 1, nr. 1, og to steder i § 40 a, stk. 2, nr. 2, ændres »§ 7, stk. 1 og 2« til: »§ 7, stk. 1-3«.

10. Efter kapitel 5 a indsættes:

»Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.«

11. I § 42 a, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 1 eller 2« til: »§ 7, stk. 1-3«.

12. I § 48 a, stk. 1, 1. pkt., § 53, stk. 8, § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, 1. pkt., § 55, stk. 5, og § 56, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »kapitel 5 a«: »eller 5 b«.

13. I § 53, stk. 6, ændres »stk. 8-11« til: »stk. 8-12«.

14. I § 53 indsættes efter stk. 10 som nyt stykke:

»Stk. 11. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1

og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.«

Stk. 11-13 bliver herefter stk. 12-14.

15. 1 § 53 a, stk. 1, indsættes som nr. 6:

»6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.«

16. 1 § 53 a, stk. 2, indsættes efter 1. pkt.:

»Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises.«

17. 1 § 53 a, stk. 2, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt.:

»4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b.«

18. 1 § 56, stk. 1, ændres »§ 53, stk. 6 eller 8-11« til: »§ 53, stk. 6 eller 8-12«.

19. 1 § 56, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 53, stk. 8-11,« til: »§ 53, stk. 8-12,«.

20. 1 § 56, stk. 4, nr. 2, indsættes efter »omfattet af § 7, stk. 1,«: »der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3,

men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Justitsministeren fremsætter forslag om revision af loven i folketingsåret 2017-18.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Christiansborg Slot, den 18. februar 2015

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Mette Frederiksen

Bilag 7

Lov nr. 176 af 24/2/2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven

Lov om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven

(Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I lov om pas til danske statsborgere m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 900 af 8. september 2008, som ændret ved § 1 i lov nr. 613 af 14. juni 2011 og § 14 i lov nr. 622 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Justitsministeren kan i forbindelse med henlæggelse af opgaver til politiet efter denne lov fastsætte regler om, hvilken myndighed inden for politiet der varetager de pågældende opgaver.«

2. I § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »føje« til: »grund«.

3. I § 2, stk. 1, nr. 3, ændres »private.« til: »private, eller«.

4. I § 2, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) når der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.«

5. I § 2 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Politiet skal fastsætte en frist, der ikke kan overstige 1 år, for afgørelser om at nægte udstedelse af pas eller inddrage et allerede udstedt pas efter stk. 1, nr. 4. Fristen kan dog forlænges med indtil 1 år ad gangen.

Stk. 3. Politiet kan under særlige omstændigheder udstede provisorisk pas til en person, over for hvem der er truffet afgørelse efter stk. 1, nr. 4.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

6. I § 2, stk. 3, 3. pkt., der bliver stk. 5, 3. pkt., indsættes efter »nr. 3«: »og 4«.

7. Efter § 2 a indsættes:

»§ 2 b. Politiet kan meddele en person, hvem pas er nægtet, eller hvis pas er inddraget, jf. § 2, stk. 1, nr. 4, forbud mod at udrejse i det tidsrum, der er fastsat efter § 2, stk. 2.

Stk. 2. Politiet kan under særlige omstændigheder skriftligt give tilladelse til, at en person, der er meddelt forbud efter stk. 1, kan foretage en specifik rejse.

Stk. 3. Den, som et udrejseforbud efter stk. 1 retter sig mod, kan kræve spørgsmålet om ophævelse af forbuddet forelagt retten til afgørelse. Politiet skal uden undøgt ophold indbringe begæringen for retten, der ved kendelse snarest muligt afgør, om udrejseforbuddet skal opretholdes eller ophæves.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 indbringes for den i retsplejelovens § 698 nævnte ret. I øvrigt finder ved sagens behandling reglerne i retsplejelovens 4. bog anvendelse med de fornødne lempelser.«

8. § 5, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af et udrejseforbud meddelt efter § 2 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. I øvrigt straffes overtrædelse af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.«

9. I § 5, stk. 2, indsættes efter »straf«: »som i stk. 1, 2. pkt.«.

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, lov nr. 1616 af 26. december 2013, § 1 i lov nr. 1488 af 23. december 2014, § 6 i lov nr. 1500 af 23. december 2014 og § 8 i lov nr. 1539 af 27. december 2014, og som ændres ved det af Folketinget den 3. februar 2015 vedtagne forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har

opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »eller § 25,« »eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 11, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1,«.

2. I § 10, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »jf. § 32, stk. 1« »og 11«.

3. I § 14 a, stk. 2, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,«.

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 6 og 7.

4. Efter kapitel 3 indsættes:

»Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.«

5. I § 32 indsættes som stk. 11:

»Stk. 11. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejsefor-

bud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.«

6. I § 34, stk. 4, indsættes efter »jf. § 32, stk. 1,« »eller § 21 b, stk. 1,«.

7. I § 34 a, stk. 1, indsættes efter »jf. § 32, stk. 1,« »eller § 21 b, stk. 1,«.

8. I § 42 a, stk. 8, 3. pkt., indsættes efter »eller dømt for strafbart forhold begået her i landet« »; og at familiens medlemmers opholdstilladelse ikke er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.«.

9. I § 42 a, stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »jf. § 32, stk. 1,« »eller § 21 b, stk. 1,«.

10. I § 42 k, stk. 2, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,«.

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 6 og 7.

11. I § 42 l, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,«.

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 5 og 6.

12. I § 46, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p« »; bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b,«.

13. I § 52, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) bortfald efter § 21 b, hvis udlændingen

a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller

b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2,«.

Nr. 3 og 4 bliver herefter nr. 4 og 5.

14. I § 52 b, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) Afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.«

15. I § 53 a, stk. 1, nr. 3, ændres »§§ 17 og 17 a« til: »§§ 17, 17 a og 21 b«.

16. I § 53 a, stk. 2, 5. pkt., indsættes efter »kapitel 5 b« »eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.«

17. I § 58 g, stk. 1, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,«.

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 6 og 7.

§ 3

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1308 af 9. december 2014, som ændret ved § 1 i lov nr. 1242 af 18. december 2012, foretages følgende ændring:

1.1 § 781, stk. 3, nr. 1, ændres »stk. 2« til: »stk. 1«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2015.

Stk. 2. Denne lovs § 1, nr. 3-7, og § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om pas til danske statsborgere m.v. som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og § 1, nr. 9, ophæves den 1. marts 2020.

Stk. 3. Udlændingelovens § 21 b, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 4, finder alene anvendelse, hvis de for-

hold, der begrundet bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret, indtræder efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Dog kan §§ 1 og 2 ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Amalienborg, den 24. februar 2015

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

I DRONNINGENS NAVN:
FREDERIK
KRONPRINS

/ Mette Frederiksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet, et er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren og et er beskikket efter indstilling fra justitsministeren.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2014, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2014.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 2.030 sager fra 69 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Somalia, Rusland og Afghanistan.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

ISBN 978-87-91763-21-2

9 788791 763212